

Giới thiệu Chào Buổi Sáng, Triệu Thần Thành

Nội dung truyện: thanh mai trúc mã, cô độc, đô thị tình duyên Giới Giải Trí

NV chính: Triệu Thần Thành / *Phối hợp:* Tường Lạc Sanh, Thẩm Mục, Vệ Lam, Mai Phình Vi, Vệ Nhiên

Số chương: 51 chương

Converter: ngocquynh520

Edit: Tuyết Khanh

Bản giật gân: Em gái sữa tươi giả vờ ngây thơ bấp chập tất cả lên vào giới giải trí, trên đầu có đại Boss** phúc hắc theo đuổi, bên cạnh có con nhà quyền quý làm bạn, còn có nữ phụ nam phụ lung tung hỗn loạn. Triệu Thần Thành, đây đâu phải là lẩn lộn làng giải trí, chỉ là tham gia náo nhiệt mà thôi. (** cấp trên/ giám đốc người đứng đầu)

(Tip: em gái sữa tươi, gọi tắt của cô em gái thích uống sữa bò)

Bản nghệ thuật: Đối với Tường Lạc Sanh mà nói, Triệu Thần Thành giống như một toàn thành vững chắc, không những có tường thành cao to mà còn có hào rộng xung quanh. Tia nắng ban mai hơi lộ ra hoặc ánh mặt trời chiều tà, người ta chỉ có thể nhìn thấy bức tường xám trắng cùng nhan thạch lồi lõm. Hẳn biết bên trong nhất định có một câu chuyện cũ, khiến hẳn thật tò mò.

Nhắc nhở: Truyện thuộc thể loại nhẹ nhàng, có ngược có sủng nhưng chỉ ngược nhẹ thôi, vui vẻ là chính, không phải thể loại giới giải trí bình thường, khúc đầu chỉ để hâm nóng thôi.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Triệu Thần Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1-1

Lúc người đại diện Tom cầm tờ báo tới trước mặt Triệu Thần Thành, cô còn nằm dựa trên ghế, ngậm ống hút uống sữa tươi.

“Ca sĩ Triệu Thần Thành dùng quy tắc ngầm. Còn nói là giỏi lắm, tự mình lảng xê nữa chứ.”

Triệu Thần Thành nhìn lướt qua tờ báo: “Oa, tít trang đầu, tòa soạn báo này thật đúng là nể mặt.” Nói xong, cô giương mắt nhìn về phía Tom, cười hi hi một tiếng.

Đôi mắt Triệu Thần Thành rất đẹp, con ngươi màu hổ phách, lông mi thật dài cong vút, chân mày thật dày rung động lòng người. Đôi mắt này lúc mới bước chân vào nghề đã làm rung động không biết bao nhiêu người, trong đó bao gồm người phụ trách tuyển chọn nghệ sĩ —Tom.

Tom không chút do dự một đập tay lên bàn: “Ít phóng điện với tôi đi. Chỉ vào cái đầu rối như ổ gà, ăn mặc rối loạn, cao thấp khó phân biệt, cô cho rằng cô có bao nhiêu sức quyến rũ? Ba chữ quy tắc ngầm là từ mẫn cảm cô có biết hay không, hả? Cô có “rẽ hành liên muốn đánh ra vị”, ngại chết không đủ nhanh phải hay không?”

Vào lúc Tom chãi đầu cái nút cho mình Triệu Thần Thành liền nắm cổ tay của hắn: “Tom, buông ra, ok? Người ái mộ cùng truyền thông liền ăn tôi đây. Dù sao Làng Giải Trí cũng đủ loạn, tôi nghệ sĩ nhỏ nhỏ cũng không có cái gì.”

“Buông tay.” Tom thật vất vả từ nơi đó* của Triệu Thần Thành rút tay về: “Tiểu tử thôi, sức lực thật lớn. Anh cho tôi ngồi một chút không được à, cô gái nhỏ tối thiểu có chút đáng vè, tập huấn gì đó thậm chí đã quên không còn một chút gì rồi?” (* chỉ hiểu nơi đó là nơi nào)

Tom ngồi xuống chiếc ghế đối diện Triệu Thần Thành, thu lại vẻ mặt, khôi phục hình tượng người đại diện trước mặt người ngoài trần bình tĩnh như ông lão nắm trong tay chuyện quan trọng. Hắn mở miệng: “Chỉ là, buổi sáng hôm nay tôi nhận được ba bốn lời mời cho tiết mục giải trí trên radio. Trong đó còn bao gồm ‘Càn Long tới’ có tỉ lệ người xem TV khá cao trong nước.”

“Tôi thích người chủ trì tiết mục, có đủ dính vào*.” Triệu Thần Thành mặc dù còn bộ dáng hi hi ha ha, nhưng lại thu chân lại, ngoan ngoãn ngồi ưỡn thẳng sống lưng (không hìu lăm thấy dịch là có đủ hỗn lảo/làm càn..)

Tom lại cười lạnh một tiếng: “Cùng được mời, còn có người cùng cô bước chân vào giới giả trí Phan Nguyệt.”

Phan Nguyệt mới xuất đạo* liền được công ty nâng đỡ, liên tiếp xuất hiện trong mấy bộ phim ảnh nổi tiếng, album vừa ra, tuyên truyền thật lớn có thể so

với mình tình lâu năm Nhị tuyền. Thêm còn có tờ báo nói cô ta cùng Mã tiên sinh trên tầng cao nhất trong công ty rất thân. Kể từ đó, cái nhãn “Quy tắc ngầm” sáng loáng thật to liền dính vào trên trán Phan Nguyệt tiểu thư. (*mới bước vào nghề)

“Ai nha.” Triệu Thần Thành uống sữa tươi đến khi thấy đầy, vẫn còn ngậm ống hút: “Tiết mục này quả nhiên. . . . khẩu vị nặng.”

“Đến lúc đó nên nói như thế nào, không cần tôi dạy cho cô chứ.”

“Không cần không cần, anh biết tôi rất có tố chất phát huy.” Nói chưa hết lời, Triệu Thần Thành liền giơ tay lên tiếp được cái gạt tàn thuốc Tom ném tới, bắt đầu dĩ thờ dài một cái: “Tom, cũng chỉ có tôi mới có thể ở với người đại diện bạo lực như anh vậy để kiếm sống.”

“Nếu như cô và anh cô yên tĩnh một chút để cho tôi tĩnh tâm, tôi cũng có thể rất dịu dàng.” Tom chậm rãi cười: “Tôi hi vọng cô có thể dần đo chừng mực. Lãng xê cũng dạy điểm đến là dừng. Tôi cùng Tưởng tổng đều rất coi trọng cô.”

Nghe rõ ràng hai chữ Tưởng tổng, mí mắt Triệu Thần Thành kịch liệt nhảy một cái. Nhưng liếc thấy sắc trời trầm trầm ngoài cửa sổ, cô vội vàng đứng dậy, ra dấu OK, để cái gạt tàn thuốc xuống đầy tới trước mặt Tom: “Tom thân ái, nếu không có chuyện gì nữa thì tôi đi trước. Sắc trời không tốt, trời sắp mưa rồi.”

“Ngày mai thu âm đừng tới trễ.” Giọng nói của Tom còn chưa nói hết, liền bị Triệu Thần Thành bỏ lại ở bên trong cửa.

Triệu Thần Thành cúi đầu, đi bộ tiến về phía thang máy. Cô phải chạy nhanh về nhà, chớ để mất mưa. Nhấn xuống nút đóng cửa, cửa chậm rì rì còn chưa có khép lại, vì vậy cô thấy phiền nhân mạnh thêm hai cái. Nhưng kèm theo tiếng đóng cửa, còn có giọng nói đầy từ tính của người đàn ông ở sau lưng. “Triệu Thần Thành, là sợ trời mưa sao?”

Ngón tay Triệu Thần Thành cứng đờ, ngay sau đó xoay người sang chỗ khác, trên mặt lại hiện ra một nụ cười: “Tưởng tổng.”

Tưởng Lạc Sanh, Tổng quản lý của C&O, cái người nói rất coi trọng cô Tưởng tổng, Triệu Thần Thành cúi đầu. Triệu Thần Thành không thích hắn, vô cùng không thích.

Giờ phút này, Tưởng Lạc Sanh mỉm môi, biểu tình lạnh lạnh như cũ. Tây trang mù tro cất may khéo léo dán sát lên cơ thể, ở dưới ánh đèn cũng mang theo mùi vị trong trẻo lạnh lùng. Nghiêng xuống 30 độ, Tưởng Lạc Sanh nhìn Triệu Thần Thành, cũng tự nhiên hình thành một loại cảm giác bị áp bức.

Đang lúc Triệu Thần Thành bị khuôn mặt tuần tú lạnh lùng của Tưởng Lạc Sanh nhìn đến hoảng, cửa thang máy mở ra. Triệu Thần Thành sung sướng khẽ khom người, nói: “Tưởng tổng, hẹn gặp lại.” Chân liền giống như bôi dầu đi nhanh về phía xe của mình.

Người đàn ông ở phía sau cô không nhanh không chậm đi ra khỏi thang máy, rất tùy ý nói một câu: “Tôi đưa cô trở về.”

Triệu Thần Thành bị năm chữ này cứng rắn đánh vào, mặc dù da mặt cô dày, nhưng một người thật không thể ở một chân lật hai thuyền. “Không cần làm phiền.”

Lời cự tuyệt còn chưa nói hết, người đàn ông kia liền tùy ý trả lời một câu: “Sợ cô phát bệnh.”

Nụ cười ở trên mặt Triệu Thần Thành co quắp: “Đó không phải là bệnh.”

Tưởng Lạc Sanh dừng bước lại, nhìn Triệu Thần Thành cách đó không xa, tầm mắt lạnh lẽo giống như laser quét xem. Đột nhiên, người đàn ông ngoắc ngoắc khóe môi, rất là giấu cợt. “Vây tùy cô.”

Triệu Thần Thành không để ý tới thái độ của Tưởng Lạc Sanh, sắc trời càng lúc càng tối. Cô chạy thẳng tới xe của mình, mở cửa đóng cửa, khởi động, làm liền một mạch.

Đạp mạnh cần ga, cô không ngừng chạy xông về phía nhà trọ.

Vừa mới vào nhà, bên ngoài liền rầm rầm một tiếng sét. Triệu Thần Thành liền mềm nhũn, ngã ngồi ở cửa nhà nắm chặt lông cừu trên mặt thảm.

Cả người cô cứng ngắc, hơi thở rối loạn, con mắt mở cực lớn nhưng lại không có tiêu cự.

Giọt mưa bắt đầu rơi xuống, nện ở trên cửa sổ trên thủy tinh, phát ra tiếng vang thật nhỏ nhưng mệp nhọc.

Nên, đi kéo rèm cửa sổ, sau đó cuộn mình vào trong chăn.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Triệu Thần Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1-2

Như vậy sẽ không thấy được, cũng nghe không được.

Nhưng là không có cách nào. Căn bản. Cô không đứng nổi.

Ngắn ngủn mấy phút, trên người Triệu Thần Thành đã rịn ra một lớp mồ hôi mỏng. Dưới chân vô lực, tiếng mưa rơi vẫn còn đánh tâm của cô, dai dẳng không thôi.

Cô co người lại hết sức, che lỗ tai của mình, trong cổ họng mơ hồ lẩm bẩm một cái tên: Vệ Nhiên.

Hôm sau sáng sớm tỉnh mơ, chế tác John nhìn thấy Triệu Thần Thành mang theo hai quả thâm trên mắt lác lác đi vào, cau mày.

“Triệu Thần Thành, chúng ta chỉ có nửa ngày, cô có được hay không?” John ở trong giới giải trí danh tiếng không nhỏ, cũng chỉ là nghiêm nghị làm việc.

Triệu Thần Thành nhún vai một cái, hì hì nói: “John, đây là lần đầu tiên chúng ta hợp tác sao? Điểm này mà còn không tin tôi sao.” Nói xong, cô tiến vào rạp.

Lăn lộn hai năm, Triệu Thần Thành chỉ phát một Album, nhưng một khúc “Sáng sớm” vừa ra lò đã ba lần đứng đầu bảng xếp hạng. Nếu không phải có quan hệ tới bản thân mình, có thể hiện tại liền không chỉ là quanh quẩn ở hai ba bài hát. Album mới “Thành” lần này được công ty ra sức nâng đỡ, bồi dưỡng mãnh liệt, làm mọi người xung quanh phải đôi ánh mắt nhìn cô, nhưng Triệu Thần Thành còn trước sau như một, vẫn mang dáng vẻ thản nhiên.

Đứng ở điện dung (capacitor) trước mi-cro, đeo ống nghe lên, Triệu Thần Thành trong nháy mắt liền yên lặng xuống. Cô nhắm mắt lại, nhạc đã sớm nhớ kỹ trong lòng.

Chỉ là âm thứ nhất bật ra, người bên trong phòng thu âm cũng giống như bị điểm huyết đứng hình. “I’m in here, can any-body see me? Can any-body help?”

I’m in here, a pris-on-er of his-to-ry, Can any-body help?”

Cái âm thanh kia, vô ích cũng không yếu ớt, mang theo giọng mũi, quanh quẩn ở bên tai.

“Can’t you hear my call? Are you com-ing to get me now?”

I’ve been wait-ing for, You to come res-cue me, I need you to hold, All of the sad-ness I can not, Liv-ing in-side of me. “

Âm sắc* của cô thật mạnh mẽ, mang theo từng tia một khối giọng khàn, kéo ra câu từ không ngớt. Nghe ra thật sâu bất lực, giống như là chỗ sâu nhất trong linh hồn đang van xin, khát vọng mong người nghe được, được chuộc tội. (* chất lượng giọng)

“I’m in here, can any-body see me?”

Can any-body help?”

Vĩ âm* chậm rãi rơi xuống, tình cảm vẫn còn chút dư âm. Người chế tác để ống nghe xuống, nhìn về phía bên trong phòng thủy tinh vẫn như cũ nhắm hai mắt lại, đôi tay nắm thật chặt tấm kính ngăn cách Triệu Thần Thành, thầm nghĩ: vẫn là ca từ như vậy thích hợp với cô, dù sao cô cũng là một người từng trải. (*âm cuối)

Bị John kéo thu lại hai ba lần, cuối cùng Triệu Thần Thành mới được thả đi.

“Triệu Thần Thành, ghi âm cho cô là một loại hưởng thụ, không cần dằn vặt chạy tới chạy lui.”

Người thu âm vỗ vỗ bả vai cô, thầy giáo thanh nhạc cũng ở một bên nhỏ giọng trêu ghẹo. “Người này nói, không có gì để phản đối, ngay cả John chúng ta đều đồng ý. Mỗi lần nghe, vẫn là không kèm chế được bị thu hút.”

Triệu Thần Thành từ trên cổ áo gỡ kính râm ra, đeo lên, che đi vẻ mặt có chút mệt mỏi của cô, chỉ vào John còn đang nghiêm nghị, khoa trương bật cười, nhỏ giọng nói: “Khiêm tốn, khiêm tốn.”

Đi ra khỏi công ty, thời tiết bên ngoài còn hơi âm u. Xuyên thấu qua màu đen mắt kính, cảnh vật cũng che một màu sáng tro rục rờ. Triệu Thần Thành lác đầu, muốn thoát khỏi điệu hát đang vang vọng trong đầu. Ở tại trong một tòa thành, chờ đợi được chuộc tội, lại vĩnh viễn không thể nghe được. Cảm giác này, thật hồng bét.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Triệu Thần Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Ngày thu “Càn Long đến”, thời tiết trong lành.

Trong Studio, Triệu Thần Thành quy củ ngồi trên ghế khách quý, trang phục bộ dáng thanh lịch. Chiếc áo cắt may tỉ mỉ để trần vai trái, quần dài bao trọn đôi chân thon dài hợp với giày cao gót, vốn là Triệu Thần thành đứng lên chỉ cao có 1m67, mà khi đứng lên lại tăng thêm mấy phần. Phách lối.

So sánh với Diêm Nguyệt ở dưới, một bên trang dung tinh xảo nhã nhặn, lại thu được nhiều hơn. Một chiếc váy ngắn, một mái tóc dài cuốn xù, cười lên cũng nhẹ nhàng nhàn nhạt kín đáo.

Trừ mới vừa rồi gặp mặt lên tiếng chào hỏi lẫn nhau, Triệu Thần thành cùng Diêm Nguyệt cũng không có nói chuyện với nhau. Đây đối với Triệu Thần Thành mà nói là rất ít thấy, nằng ở trong hội là nổi danh trăm đáp*(* chắc là nhiều lời á), đáng về hi hi ha ha tiêu chuẩn tràn đầy quen thuộc. Cố tình Diêm Nguyệt lại là một trong những trường hợp ngoại lệ.

Thật ra hai người cũng chưa từng chung đụng, nếu nhất định phải nói có. Đó chính là một lần ở bữa tiệc chúc mừng sự huỳnh của cô, Triệu Thần Thành vốn là muốn ném bánh ga-to, chỉ tiếc thân thủ hần (sư huynh của TTT) nhanh nhẹn, trốn rất nhanh, khê khom người bánh ngọt gào thét bay qua khỏi đỉnh đầu của hần, trực tiếp nện ở trên mặt Diêm Nguyệt ở phía sau hần đang cùng người chế tác trò chuyện rôm rả, trong nháy mắt mặt liền thành đóa hoa.

Nhưng nếu như là cái này thì cũng không cần nói, Triệu Thần Thành cảm thấy thật oan uổng, bởi vì lúc ấy vì hòa hoãn không khí ngọt ngào, Triệu Thần Thành quyết định thật nhanh, vung lên một miếng bánh ngọt khác đập vào mặt chính mình.

Không chỉ tất cả khách khứa bối rối, ngay cả Triệu Thần Thành cô, sau đó vì hành động lãng phí lương thực lúc đó mà xúc động rơi nước mắt.

“Càn Long đến” là tiết mục phỏng vấn, chỉ là hai người dẫn chương trình cực kỳ phô trương, vấn đề thường thường tương đối xảo trá, liên quan đến một số chủ đề “Nhạy cảm” trong công ty đại diện. Trong chương trình mình tinh thường sợ nhất những tiết mục như vậy, chỉ lo lắng để ý lời nói. Nhưng tỉ lệ người xem TV cao, người xem thích xem, cũng chỉ phải nhắm mắt lại mà thôi.

Nhân viên làm việc ở vị trí phía sau, bắt đầu thu.

Màn ảnh lớn để trước một đoạn VCR giới thiệu hai người Triệu Thần Thành cùng Diêm Nguyệt. Triệu Thần Thành bị đặt ở đằng trước, dĩ nhiên, loại an bài này hiển nhiên là để làm nền hiệu quả hơn. Bởi vì Diêm Nguyệt là danh hiệu chỉ bằng một nửa Triệu Thần Thành. Gần đây Thiên hậu cùng một ca sĩ nhỏ nho nhỏ sự khác biệt không phải một chút.

Nhưng người nữ chủ trì tiểu Long mở màn câu nói đầu tiên trong nháy mắt đã phá vỡ không khí trường quay: “Triệu Thần Thành, tôi cuối cùng thấy cô lên Càn Long rồi.”

“Ồi chào, cô rất ưa thích Triệu Thần Thành sao?” Nam chủ trì biểu hiện rất kinh ngạc nói: “Cô ấy nhỏ hơn chúng ta đấy. Cô thường thức như vậy sao, sẽ thích ca khúc của cô ấy sao?”

“Tôi có nói tôi nghe cô ấy hát sao? Triệu Thần Thành hơn một năm trước, khi đó tôi mới vừa dẫn chương trình, khi đó còn chưa có Càn Long, tôi cũng ra nghề không bao lâu. Thật ra thì tôi là từ cái tên của cô ấy mà bắt đầu thích cô ấy nha.”

Một bên Triệu Thần Thành vỗ trán, bị tiểu Long thích cần phải có một trái tim khỏe. Người phụ nữ kia kia chuyện thích làm nhất chính là ba ngày hai bữa ôm AV, GV đến nhà Triệu Thần Thành cô gắng phải cùng cô chia sẻ, khi đó Triệu Thần Thành bởi vì dạ dày có chút khó chịu, mà tiểu Lan còn có thể vui vẻ vui sướng ăn ngẫu ăn nghiêng thức ăn mua từ bên ngoài về.

“Bởi vì tên của cô ấy cùng tên của cô cũng rất Man sao? Triệu Thần Thành, một chút cũng không nhìn ra dấu vết giống phụ nữ. Cũng như người ời chào, Từ Long.”

“Cho nên khi đó tôi đã cảm thấy tìm được đồng bào á..., chúng tôi đều có một đôi ba mẹ cực kỳ không chịu trách nhiệm. Hơn nữa khi đó bản thân Triệu Thần Thành cũng không giống nữ. Tóc ngắn, T shirt quần jean, mặt mộc liền tới tiết mục. Hơn nữa tán dả Không Thủ đạo* rất lợi hại, nếu không phải nhìn trên tài liệu có ghi cô ấy là nữ, tôi cũng không tin.” (*Vô thuật nhặt bản)

Trên trán Triệu Thần Thành đổ đầy mồ hôi, cho nên khi đó sau khi xong tiết mục tiểu Long đã chạy tới chỉ vào ngực Triệu Thần Thành, nói: Tôi có thể sờ một cái, xác định cô thật sự là nữ sao? Đổi lại người khác có thể đã tại chỗ xù lông, Triệu Thần thành không biết, nhưng ngay lúc đó cô phản ứng lại là mơ hồ gật đầu một cái. Cái gật đầu này biến thành nền móng của hai người ngày sau.

Sau đó trọng điểm đề tài chuyển hướng về tán dả, Triệu Thần Thành tại chỗ bỏ ba miếng bánh ga-tô, dẫn tới một tràng thốt lên trong thánh phòng. Sau đó lập tức hát một bài, là album mới đợt thứ nhất của Triệu Thần Thành bài “Không thành”. Thu trước trong một canh giờ, Diêm Nguyệt một mực ở bên cạnh bình thường mà ngồi xuống, trên mặt cười 45 độ nụ cười vui vẻ cứng lại. Khi Triệu Thần Thành cùng người chủ trì cười nói, chỉ cảm thấy sau lưng rét lạnh.

Cho nên lúc nghỉ ngơi, Triệu Thần Thành lác lác đến bên cạnh Từ Long, cầm cánh tay của cô ta, nhỏ giọng nói: “Long cậu là nghĩ Diêm Nguyệt hoàn toàn cùng mình trở mặt sao?”

Long soi gương sửa lại tóc một chút, cười đến xinh đẹp: “Ai nha, cậu đừng nào thì có thể hết ngày thơ như vậy. Mình không ưa cô ta cái loại người thích giờ thủ đoạn. Đứng bên cạnh người cao lại nghĩ mình cao lắm, cô ta một bước lên mây, cần gì phải chen ép cậu, để cho cậu bị công ty lạnh nhạt lâu như vậy.”

“Minh lại không để ý, vừa đứng được nghỉ ngơi nửa năm. Lại nói, cậu cũng biết trong vòng giải trí. Huống chi phía trên cô ta còn có người chống lưng, khó đối phó, cần gì trêu chọc.” Triệu Thần Thành cười hắc hắc.

“Phía trên mình còn có người đẩy.” Ngón tay Long chỉ cái ót Triệu Thần Thành, đột nhiên chuyển đổi về mặt nhiều chuyện, nhỏ giọng nói: “Này, nghe nói cậu gần đây có thể tạo thành thể lớn như vậy, đều là tên họ Trương ở phía sau chống lưng cho cậu. Hai người các cậu. . .?”

Long hoài nghi cũng không phải là không có đạo lý.

Lúc Triệu Thần Thành mới bước vào giới giải trí đi theo là người đại diện nhỏ không có một chút danh tiếng gì, khi ra đĩa hát đầu tiên không có quá nhiều danh tiếng, bằng vào một giọng nói mới có thể ở trên bảng xếp hạng hai lần. Nhưng sau đĩa nhạc trầm trở khen ngợi, công ty chẳng những không có cắt nhắc, ngược lại không để ý Triệu Thần Thành nửa năm. Không có ai thay cô kêu oan uổng, trong giới giải trí quy tắc chính là sống chết lênh đênh, bằng bản lĩnh của mình.

Vậy mà, một năm trước, công ty đột nhiên quyết định muốn nâng đỡ Triệu Thần Thành. Để cô đối người đại diện là lá bài chủ chốt Tom, an bài tập huấn, điều chỉnh chương trình trong ngày. Đầu mùa xuân, phát hành album thứ hai “Thành” tiến vào giai đoạn chế luyện, từ giám chế đến người viết ca khúc đều đã được bên ngoài giới công bố, mỗi giới xưng là O&C những năm gần đây luôn đứng đầu. Mà album thứ nhất của Triệu Thần Thành “đúng lúc” bị đưa ra ngoài, ở các radio lớn truyền ra. Album mới còn chưa có ra, cũng đã ‘hot’ rồi.

Triệu Thần Thành không hề lộ diện, liền không giải thích được gả chó lên trời rồi. Khó tránh khiến người khác nghi ngờ.

“Dừng lại, người kia là bị cá độc hại đầu.” Triệu Thần Thành chống đỡ người nào đó tiếp cận gần mặt của cô, mắt tự nhiên ho khan một tiếng, tự mình trở lại chỗ ngồi.

Lần nữa bắt đầu thu, đề tài từ Triệu Thần Thành “Cầu xin quy tắc ngầm” tin đồn bắt đầu, nhưng vấn đề lại chỉ hướng về phía Diêm Nguyệt. Từ khi Diêm Nguyệt bước vào giới giải trí tới nay, xi căng đàn không ngừng, cái nào cũng mang một ít màu sắc. Bị hỏi nhiều hơn, tự nhiên cũng có một bộ phương pháp đối đáp. Nhưng cái này không đại biểu trong lòng cô ta không có chút ý tưởng.

“Cô đối với quy tắc ngầm có ý kiến gì không?” “Cô có bị nói qua loại yêu cầu này sao?” “Làm sao mới có thể được công ty coi trọng?” Câu hỏi liên tiếp vây quanh đề tài nhạy cảm, Triệu Thần Thành tin tưởng, nếu như không phải là có nhiệm vụ giới thiệu phim mới, Diêm Nguyệt nhất định sẽ rời đi ngay. Một bên Triệu Thần Thành chỉ có thể im lặng nhìn trời, lần này cô cũng không thể trả lời gì về quy tắc ngầm như dự đoán. Cho nên, Diêm Nguyệt cùng cô có kết quả này, xem ra là đã định sẵn rồi.

Thật là muốn uống sữa tươi, Triệu Thần Thành nhìn chằm chằm giày cao gót trên chân mình, chán nản nghĩ.

Quả nhiên tiết mục thu xong, Diêm Nguyệt liền vội vã rời đi cũng không kịp kí tên cho khán giả. Ngược lại Triệu Thần Thành, bị mấy cô gái nhỏ quần lấy vừa ký tên vừa chụp hình, mất một khoảng thời gian. Cùng phụ tá Miêu Miêu đi ra đại sảnh, Triệu Thần Thành liền đem giày cao gót trên chân mình ném cho Miêu Miêu, đôi lại flip-flops*(dép á).

“Erin, như cô như vậy bị ký giả thấy được thì không tốt lắm đâu.” Miêu Miêu ở phía sau xách theo giày, hai mắt thật to giúp Triệu Thần Thành nhìn xung quanh, rất là thấp thòm. Miêu Miêu một năm trước cùng nhau đi theo người đại diện Tom đến nơi này với Triệu Thần Thành, lá gan của cô ta cực nhỏ, nhưng làm việc tỉ mỉ, suy tính chu đáo, hoàn toàn ngược lại tính tình của Triệu Thần Thành.

Triệu Thần Thành ôm chầm vóc dáng nhỏ thấp mang theo kính đen. Miêu Miêu, tựa đầu vào trong ngực của cô ta nói: “Miêu Miêu, cô bị Tom chuyên chế phía dưới quá lâu rồi, suy nghĩ cũng khô khan rồi. Cô xem tôi đây một thân hợp với chân mang dép, tuyệt đối là kiểu Âu Mỹ.”

Miêu Miêu còn chưa có mở miệng cãi lại, hai người đi ra cửa lớn liền bị một chiếc xe thể thao chặn lại. Mặt trời chói chang phía dưới chiếc xe hở mui màu đen được ưa chuộng hiện nay, chỗ tài xế ngồi có một người đàn ông mang kính mát, khóe môi nhếch lên phách lối lại mê người.

“Triệu Thần Thành, đi, tôi dẫn cô đi ăn cơm.”

Triệu Thần Thành liếc qua người đàn ông một cái, gờ lên tay của Miêu Miêu, trả lời: “Công ty có xe.”

“Tôi có mang sữa tươi.” Người đàn ông lấy ra một hộp sữa bò, nụ cười lại tăng thêm mấy phần: “Mới vừa mua, còn lạnh.”

Một giây kế tiếp, Triệu Thần Thành liền nhảy vào xe, cầm hộp sữa bò “Bùm” đem ống hút đâm vào.

Cứ như vậy, trước mặt Miêu Miêu một hồi bụi đất tung bay, Triệu Thần Thành liền bị một hộp sữa lừa gạt đi mất.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Triệu Thần Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3-1

Giữa mùa hạ, vào giữa trưa, mặt trời treo trên đỉnh đầu, ngay cả gió thổi tới cũng nóng. Sữa bò lạnh uống xuống bụng, còn không giải được nhiệt, Triệu Thần Thành ra mồ hôi một tầng lại một tầng. Nhưng người đàn ông bên cạnh còn khí định thần nhàn lái xe, nhẹ nhàng khoan khoái thậm chí không có một chút mồ hôi.

“Thẩm Mục, ban ngày anh không có công việc à, sao có thể rảnh rỗi mang xe hờ mui chạy khắp nơi.” Triệu Thần Thành kéo cổ áo của mình lấy tay quạt gió: “Nóng quá.”

“Vốn là ở thành phố Y nói chuyện làm ăn, nghe nói em cầu xin quy tắc ngầm, nên trở về.”

“Chỉ là tin tức mà thôi.”

“Vậy có muốn anh lại giúp em hay không?” Giọng của Thẩm Mục mang theo chế nhạo nói.

Triệu Thần Thành ngậm ống hút, trên đầu đột nhiên sáng lên một bóng đèn thật to: “Không bằng đi ăn cơm chiều đi.”

Thẩm Mục giống như là thói quen, bỏ qua cho cô như vậy mà không có suy nghĩ gì, chỉ ừ một tiếng.

Một đường chạy nhanh đến thành phố S nổi danh nhất là buôn bán vòng tròn, Thẩm Mục đem xe vào ga ra tầng ngầm. Sau khi vào thang máy, anh gỡ xuống mắt kính, nhấn nút đến lầu sáu, Triệu Thần Thành đứng ở bên người anh, dựa vào vách tường bên trong thang máy đáng vẻ rất an tĩnh.

Thang máy ngừng thì vô số người tiến vào cũng không nhìn anh. Tuy nói là ở trên thương trường, cùng mình tình qua lại tỷ lệ không nhỏ, nhưng chung quy vẫn là có ánh mắt mê mẩn bay tới trên người hai người. Về phần nội tâm bọn họ đánh giá những gì, cũng không thể biết được.

Hôm nay Triệu Thần Thành bối vừa mới ở studio về, khí thế nổi bật, mà dù sao cũng chỉ là một ca sĩ nhỏ. Mà Thẩm Mục bên cạnh, lại là một cực phẩm. Vóc dáng rất cao, tỷ lệ phối hợp cân đối, vóc người cho dù là người mẫu đều không thể sánh ngang với anh. Áo sơ mi cắt may tỉ mỉ, quần tây nhẹ nhàn, khi phối hợp lại quý khí mười phần. Cố tình anh lại có một đôi mắt hẹp dài, thật sự rất mê người.

Tom có nói qua, người sinh ra đã được trời ưu ái, đời trước đều là thiên sứ gãy cánh. Vì vậy Triệu Thần Thành đột nhiên mở miệng:

“Thẩm Mục, tại sao không đến nhà anh, anh làm cơm chiều tương đối ăn ngon.” Trong giọng nói của cô tràn đầy vô tội, âm lượng vừa phải, vừa đủ để cho người trong thang máy đều nghe được.

Cái tên Thẩm Mục này, trong mắt cô thấy anh thật bình thường, nhưng không có nghĩa là danh tiếng của anh nhỏ, anh là Nhị thiếu gia của Trầm gia, lại làm thủ tịch tập đoàn Trần thị. Triệu Thần Thành so sánh anh với mặt đường, vô luận đặt ở đâu cũng sẽ có một đám ruồi muỗi bu lại, mười phần họa thủy.

Thẩm Mục nghe vậy nghiêng người nâng lên khóe môi, trong phút chốc hơi thở phách lối toàn bộ đều tản ra, thậm chí Triệu Thần hành có thể nhìn thấy trong thang máy có một tia phấn hồng bay lơ lửng trên không trung.

“Khó có chuyện em nhớ kỹ như vậy. Buổi tối sẽ làm cho em ăn.” Dứt lời anh còn thân mật hơn ôm vai cô. Những tia sáng màu hồng kia bay lượn trong không khí, chỉ trong nháy mắt đã tan thành mảnh nhỏ.

Nhưng nụ cười trên mặt Triệu Thần Thành, đột nhiên có chút lạnh. Bởi vì tay Thẩm Mục thật lạnh, quá mức lạnh lẽo.

Ra khỏi thang máy, Triệu Thần Thành một tay kéo Thẩm Mục nhanh chóng đi về phía lối thoát hiểm. Kéo lối thoát hiểm ra đi vào, Triệu Thần Thành ấn Thẩm Mục ở trên tường.

“Hơi sức đúng là thật lớn.” Thẩm Mục cười khẽ, nhưng lại giữ chặt cánh tay đang muốn dò trán anh của Triệu Thần Thành.

“Thẩm Mục, anh có phải hay không đang sốt hay không?” Triệu Thần Thành nghiêm mặt.

“Ngã bệnh còn ra ngoài giúp em diễn trò, giúp giúp em xào* tin tức, có phải rất cảm động hay không? Nếu nhanh tối nay là có thể đăng báo rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Triệu Thần Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3-2

Triệu Thần Thành liếc anh một cái: “Tôi xem anh là tưng dục không có tiết chế, mới có thể ngã bệnh. Cho nên, anh bây giờ nên đi ngủ.”

Mặc dù Triệu Thần Thành từng lớn mắt bộ dáng uy hiếp, Thẩm Mục vẫn còn giống như đang xem đứa bé nhìn cô, trêu chọc nói: “Cầm tiền lương của Trần thị, tất nhiên phải bán mạng vì Trần thị.”

Triệu Thần Thành cảm giác mình quả thực là đang “Đàn Gậy Tai Trâu”, vì vậy không nói thêm gì nữa, dắt anh chạy thẳng tới ga ra tầng ngầm. Mà Thẩm Mộc lại mặc cho cô nắm tay của mình, nhắm mắt đi theo phía sau, tầm mắt rơi vào nơi hai người đang nắm lấy tay.

Chờ Triệu Thần Thành đem xe dừng ở nhà để xe của Thẩm Mộc, cô đã giống như là vừa mới được vớt ra từ trong nước. Cho nên, không thể vì ham một hộp sữa mà tổn thất mất bữa cơm trưa, đây là bài học cực lớn. Cô nhất định phải bắt Thẩm Mộc đưa cho cô hai thùng sữa tươi thật lớn mới xong chuyện.

Hai người vào phòng, Triệu Thần Thành liền nhắc điện thoại nhà của Thẩm Mộc lên gọi đồ ăn ở ngoài. Thẩm Mộc nhìn cô đang đói hoa mắt, lại còn bộ dáng mờ mờ hồ hồ, liền lấy hộp điều khiển ti vi muốn mở điều hòa lên.

“Ăn cơm xong mới trở về, tôi lại không yếu ớt, không cần đâu.”

Triệu Thần Thành nghe vậy quay lại nhìn anh, lại chú ý tới điều khiển ti vi trong tay anh, vì vậy chạy tới đoạt lấy: “Anh phát sốt còn mở máy lạnh làm gì.”

Thẩm Mộc nhìn về mặt khăn trương của cô, hỏi: “Làm như vậy, là sợ anh chết sao?”

Triệu Thần Thành giống như là bị người đâm lên cái đuôi, cảnh giác hỏi ngược lại: “Thẩm Mộc, anh đang nói cái gì?”

Anh nghĩ nói: Triệu Thần Thành, đã ba năm, em nên nhìn về phía trước rồi. Nhưng Thẩm Mộc chống lại hai mắt của cô, cuối cùng vẫn nuốt lời vừa rồi trở về, xoay mặt nói:

“Không có gì. Theo lời em nói, anh là gặp họa do trời, cho nên em không cần quá lo lắng.”

Triệu Thần Thành trong phút chốc buông lỏng xuống, bĩu môi, để cái điều khiển ti vi xuống đi tới phòng bếp, mở tủ lạnh ra quả nhiên có vài hộp sữa tươi. Cô vui vẻ lấy ra, đôm đốp đôm đốp đi trở về phòng khách, thấy Thẩm Mộc đã ngồi nhắm mắt nghỉ ngơi.

Triệu Thần Thành ngồi xếp bằng đến trên ghế sofa, tập trung hút sữa tươi, hồi lâu, cô “Uy” một tiếng.

“Hà?”

“Thẩm Mộc, anh không có nói chuyện. Tôi rất sợ.” Hộp sữa bỏ ở trong tay, lạnh như băng, kết lại một tảng nước lạnh.

“Tôi biết rõ.”

“Cũng không cần ngồi máy bay, rất nguy hiểm.”

“.....”

“Trầm Mộc?”

“Anh ngủ thiếp đi à.”

Triệu Thần Thành bắt mắt hí hí mắt, lại chỉ có thể ưỡ ưỡ tiếp tục uống sữa tươi, không quấy rầy Thẩm Mộc nữa. Có lẽ có lúc, cô phản ứng quá mức.

Ăn đồ ăn mua ở ngoài, giám sát nhìn chằm chằm Trầm Mộc uống thuốc rồi ngủ, Triệu Thần Thành vừa muốn nghỉ ngơi một lát, liền nhận được điện thoại của Tom. Triệu Thần Thành không dám để máy vào tai, mà là lấy điện thoại đưa ra thật xa, quả nhiên trong ống nghe truyền đến một tiếng rống to “Triệu Thần Thành! Cô lại muốn chơi đùa cái gì nữa hả!”

Triệu Thần Thành để điện thoại thật xa mà kêu lên với cái điện thoại: “Tom, không cần hét vào điện thoại di động như vậy, điện thoại di động không thể chống thấm nước ~”

“Một tiếng sau đến công ty cho tôi.” Tom ném xuống một câu, sau đó liền treo điện thoại.

Vì vậy Triệu Thần Thành để Trầm Mộc, liền lấy chìa khóa xe của anh đi đến nhà để xe, đem chiếc bảo bối Land Rover của anh đi ra ngoài. Lái xe, nhất là không tốn tiền mà còn có thể lái xe tốt, sẽ làm cho tâm tình mình vui vẻ, Triệu Thần Thành một đường ngâm nga một ca khúc, đạp chân ga chạy thật nhanh trên đường.

Đến cửa công ty, cô liền ngừng lại, thắng xe cực kỳ chói tai. Người gác cổng thấy quen nên cũng không trách, vẫn như cũ bình tĩnh chào một tiếng “Triệu tiểu thư”.

Tom vội vã bắt Triệu Thần Thành trở lại, trừ muốn cùng tay cô hỏi cô có phải nửa đường bị người bắt cóc đi hùa không, thông báo cho cô một tin gấp, muốn tối mai cô tham gia tiệc rượu của người đầu tư phim làm chủ.

Triệu Thần Thành buồn bực, mặc dù có Tom giúp cô, Triệu Thần Thành cũng từng đóng một vài vai phụ trong phim, nhưng lại chưa từng thật sự muốn Triệu Thần Thành tiến quân vào giới điện ảnh. Huống chi album mới sắp tới, đến lúc đó muốn tuyên truyền khắp nơi, có nơi nào đi diễn mà diễn viên có thể nói đôi câu liền có thể một đao chém chết người qua đường giáp.

“Muốn cô đi đến tiệc rượu, tất nhiên không phải là vì vai phụ. Nếu cô biểu hiện tốt, tối thiểu cũng là vai chính thứ hai.” Tom khó có được kiên nhẫn giải

thích.

“Đây cũng quá đột nhiên đi, Tom không phải anh thường không có tính toán người khác à, ôi chào.”

Tom nhìn về phía Triệu Thần Thành, nói một cách đầy ẩn ý:

“Là Tường tổng, để cho cô lấy hần thân phận bạn gái của hần cùng nhau đến bữa tiệc.”

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Triệu Thần Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4-1

Lúc bị Tường Lạc Sanh bắt gặp, Triệu Thần Thành mặc một bộ lễ phục vest tơ màu trắng ở trên sô pha trông phòng nghỉ ngơi của bữa tiệc bùng cái mâm ăn đồ hải, cho nên khi nghe được một giọng nói lạnh lẽo kêu “Triệu Thần thành” thì một miếng bánh ngọt liền nghẹn ở trong cổ họng.

Thật vất vả mới nuốt xuống bánh ngọt, lúc Triệu Thần Thành ngẩng đầu lên, hai mắt đẫm lệ, vừa thấy đã thương.

“Tường tổng.”

“Triệu Thần Thành, sao cô lại không có một chút tiến bộ.”

Tường Lạc Sanh một thân tây trang, khéo léo sang trọng, vẫn như cũ lạnh nhạt. Hần nhìn khoe miệng Triệu Thần Thành lưu lại vết bọt, cau mày: “Đứng lên.”

Triệu Thần Thành còn chưa có hiểu ý, cái mâm trong tay cô liền bị lấy đi đổi thành khăn ăn, ở trong ánh mắt người đàn ông cô không vui lau miệng, trong lòng lại oán thán, cô còn chưa có ăn no.

Tường Lạc Sanh giờ cánh tay lên, Triệu Thần Thành nhú mày rút ra, rốt cuộc vẫn thức thòi đi đến bên cạnh anh. Người đàn ông này mặc tây trang thật lạnh, chạm vào trên da Triệu Thần Thành, để cho cô lạnh run cả người.

Tường Lạc Sanh mang theo cô đi tới chỗ chủ nhân bữa tiệc. Tuy chỉ cách nhau hơn mười bước, lại làm cho Triệu Thần Thành có loại cảm giác như Hoàng đế mang theo sủng phi đi dạo phố, các loại ánh mắt hoặc tìm tòi nghiên cứu hoặc ghen tỵ hoặc hâm mộ rồi rít bắn về phía cô, đem cô đâm thành cái tởng vô vể. Bạn gái Tường Lạc Sanh, không dễ làm thật không dễ làm.

Mặt mũi Triệu Thần Thành ở nơi này thật lớn, lần đầu công diễn liền do tầng cao của O&C diu dất, người ngoài xem vào tự nhiên suy nghĩ khá sâu. Huống chi, đêm đó tại chỗ đó cũng có Kỳ Hạ chuyên trách diễn viên của O&C, Triệu Thần Thành đảo qua liền bắt gặp ánh mắt oán độc của một nữ diễn viên cùng công ty, cùng hào quang ngọc nữ của cô ta rất là không hợp.

Chỉ là phần lớn ý định của Triệu Thần Thành đều đặt ở trên đường đi, mang giày cao gót tám cm, cô thật sự không hy vọng vừa thất thần mà té thành một dạng chó ăn cứt.

“Kiều tổng.”

“Ồ, Tường tổng, đã lâu không gặp. Gần đây vẫn thuận lợi chứ.”

“Tất cả đều tốt. Sau này vẫn còn muốn Kiều tổng tiếp tục ủng hộ.”

“Đâu có đâu có, Tường tổng quá khiêm tốn.”

Triệu Thần Thành ở một bên nghe Tường Lạc Sanh hô “Kiều tổng” với “Tường tổng”, buồn ngủ không chịu nổi. Đầu năm nay chữ lót ‘tổng’ quá nhiều, một khối gạch ném bay tới tùy tiện tiện tiện là có thể đập chết vài cái.

“Đây là Triệu Thần Thành, hiện tại là ca sĩ có năng lực của O&C.”

Tường Lạc Sanh gọi đề tài, lúc này mới kéo suy nghĩ Triệu Thần Thành về. “Ngài khỏe chứ.” Cô đưa tay cười yếu ớt, ánh mắt tiến lên đối diện Kiều tổng tai to mặt lớn.

“Triệu tiểu thư khỏe.” Một đôi tay đầy đặn của đôi phượng trong nháy mắt liền nắm lấy tay Triệu Thần Thành, khi đang nói chuyện cười ra hai hàm răng trắng, trên răng cửa có ánh sáng chột lóe, lúc này muốn học mù đôi mắt của Triệu Thần Thành, dạo này, có vài người đang khám kim cương trên răng!

“Nghe nói Kiều tổng đầu tư phim mới chủ đề khúc, diễn chức nhân viên cũng còn chưa có định đi.”

Rút tay bản thân ra, Triệu Thần Thành nghiêng đầu nhìn về mặt vẫn như cũ của Tường Lạc Sanh tiếp tục nói chuyện, không thể không bội phục cái năng lực giả mù sa mưa của hắn.

Khiêu tổng nhìn lướt qua Triệu Thần Thành, giống như là đã hiểu rõ: “Đúng rồi đúng rồi. Chỉ là, tôi thấy Triệu tiểu thư cũng có thể thử một chút xem sao.” Dứt lời cầm lấy sâm banh trên khay của phục vụ đưa cho Triệu Thần Thành: “Hy vọng có thể có cơ hội hợp tác cùng Triệu tiểu thư.”

Triệu Thần Thành nhìn Tường Lạc Sanh nhờ giúp đỡ, nhưng thấy hắn cũng không có ý định ngăn trở, cô cũng chỉ có thể nhắm mắt nhận lấy, uống một hớp, trên mặt cười làm lạnh, trong lòng lệ rơi đầy mặt, cô hi vọng rượu của mình uống có thể khá hơn một chút.

O&C là dẫn đầu là công ty giải trí, Tường Lạc Sanh nói một câu, cái này so với Triệu Thần Thành nói đến ba ngày ba đêm còn chưa chắc đã có tác dụng. Ngoan ngoãn đi theo Tường Lạc Sanh đi dạo nửa vòng lớn ở bữa tiệc, nhận người, tối nay cô đã sớm hoàn thành vượt mức, cuối cùng có thể cảm thấy an ủi trên mặt đất chỉ linh* của Tom.(k hủi lắm ai pít chỉ mik zs)

Chỉ là, lúc nói chuyện một vài câu, Triệu Thần Thành cũng uống không ít rượu. Tuy chỉ có 3 cốc sâm banh, nhưng Triệu Thần Thành lại cảm thấy thần kinh não nháy lên thỉnh thoảng, máu cũng tăng nhanh tốc độ lưu thông, cô cảm thấy, cô muốn ngã xuống rồi.

Mà Tường Lạc Sanh phát hiện sự khác thường của cô là khi gặp đạo diễn của Tân Duệ Từ Đạo. Hắn cứ theo lẽ thường giới thiệu một chút về Từ Đạo, Từ Đạo cũng khách khí đưa tay ra bắt tay với Triệu Thần Thành, nhưng người phụ nữ này lại nửa ngày không có phản ứng.

Tường Lạc Sanh bắt mắt rù lông mày xuống, lại thấy ánh mắt Triệu Thần Thành thể nhưng lại nhìn chăm chăm trên đùi trắng như tuyết của bạn gái Từ Đạo, chỉ thiếu chút nữa là chảy nước dãi rồi. Minh Tinh hình như cũng chú ý tới ánh mắt trần trụi này, mắt tự nhiên hướng sau lưng Từ Đạo dời đi.

Trước mắt Triệu Thần Thành một mảnh trắng xóa bị quần Tây ngăn trở, phút chốc cũng không vui trong lòng rồi, sau khi nâng mắt, cô không nhìn thẳng tay của Từ Đạo ở giữa không trung, ngược lại mở miệng nói:

“Mỹ nữ, cô tên là gì?” Sắc mặt Triệu Thần Thành trở nên hồng, giọng nói không giống thường ngày, ngược lại lại như muốn chảy ra nước miếng, cực kỳ kỳ, cô chấp nhất ly rượu gạt một cái: “Mời anh một ly.” Sau đó ngửa đầu liền uống hơn nửa ly rượu trong ly, cuối cùng vẫn không quên liếm môi một cái.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Triệu Thần Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4-2

Mặt của Minh Tinh soát một cái liền đỏ, Giới Giải Trí ngư luôn hỗn tạp là không có lỗi, nhưng lần đầu tiên bị một người phụ nữ ở trước mặt mọi người đùa giỡn, thật đúng là lần đầu gặp. Mà từ lời nói sâu xa đòi mắt đến trên mặt Tường Lạc Sanh, mặt của Tường Lạc Sanh đen thui.

“Vây để lần sau tán gẫu tiếp thôi.” Tường Lạc Sanh bỏ lại một câu nói, liền xách Triệu Thần Thành đi ra ngoài, mà Triệu Thần Thành trước khi đi vẫn không quên nghiêng đầu sang chỗ khác đối với tiểu Minh Tinh ném mị nhãn: “Mỹ nữ ~ lần sau gặp lại.”

Triệu Thần Thành hiển nhiên đánh giá cao từ lượng của chính mình. Đang lúc dọc theo đường đi Tường Lạc Sanh mang cô ra hội trường, cô đã hướng bên trong phòng của bữa tiệc bắn mười cái mị nhãn cùng cười duyên “Trai đẹp” “Mỹ nữ” một xấp từ trong miệng gọi ra.

Chờ Tường Lạc Sanh xách cô đến chiếc xe Lincoln, mặt của hắn đã từ màu đen chuyển thành xanh lá, mà Triệu Thần Thành lại càng ngày càng hưng phấn.

“Nha, Tường tổng, mặt của anh tại sao lại xanh như vậy?” Triệu Thần Thành bên cạnh nói, hai cái tay còn không an phận xoa nắn ở trên mặt Tường Lạc Sanh, một nửa người dính vào trên người Tường Lạc Sanh, áp úng khiến người ta tức chết.

Ánh mắt Triệu Thần Thành trong suốt, đọc rõ từng chữ, thể nhưng hai chân của nóng hổi và cùng giọng nói run run tiết lộ cô đang say đến bất tỉnh nhân sự rồi.

Tường Lạc Sanh đánh rơi tay của cô, ra lệnh cưỡng chế cô ngồi xong. Cô lúc này mới ngoan ngoãn ngồi ở ghế sau được một lát, nhưng chỉ được một lát, cô liền đứng dậy lao đảo úp sấp trước mặt tấm ngăn trong buồng lái trong suốt, hướng về phía tài xế kêu: “Chú đẹp trai ~” hiệu quả cách âm của tấm ngăn không tệ, nhưng tài xế vẫn là bị cái giọng nói kiều mị này làm run chân, chân đạp thắng dừng lại ngay lập tức. Triệu Thần Thành không hề phòng bị, mặt cùng tấm ngăn liền tiếp xúc thân mật với nhau, hốt hoảng, ngã xuống ở trong xe.

“Kéo tấm ngăn lên.” Tường Lạc Sanh trầm giọng phân phó, vì vậy tấm ngăn màu đen hoàn toàn tách rời ra khỏi buồng lái cùng phần sau.

Nhưng Triệu Thần Thành hiển nhiên không có cảm nhận được suýt tý nữa té ngã bên trong xe lần nữa, cô giùng giàng bò dậy, nhưng chân vừa mới chạm đất, lại ngã trở về. Nhục chí rống lên một tiếng, sau đó Triệu Thần Thành còi gầy cao gót ra, lục lọi tìm được cái nút mở cửa sổ, gơ tay phải đem gầy cao gót ném ra ngoài.

Mặt của Tường Lạc Sanh đã không biết nên biến thành màu gì mới phải, hấn bước tới một tay đoạt lấy gậy trong tay cô, một cái tay khác ghim chặt cổ ấn cô ngồi ở trên ghế sofa: “Triệu Thần Thành, cô an tĩnh một chút.”

Khuôn mặt của người đàn ông chỉ cách mặt Triệu Thần Thành khoảng 5 cm, đôi mắt đẹp liền nhìn thẳng Triệu Thần Thành, tay của hấn thật lạnh, thon dài có lực, ở trên ôm eo cô rất là thoải mái. Triệu Thần Thành không khỏi đem ánh mắt chuyển qua lên trên môi của anh, thật mỏng, nộn nộn, cô nuốt nước miếng một cái, nhìn qua, thật ngon miệng.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Triệu Thần Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Triệu Thần Thành xốc xếch nằm ở trên ghế sofa, để chân trần, bấp đùi rúc vào trong lễ phục. Mà Tường Lạc Sanh một tay xách cô, nửa người trên cơ hồ đều dán ở trên người cô, cô hít thở hấn đều có thể cảm thụ được rõ ràng. Cổ tinh mặt của Triệu Thần Thành đỏ bừng vì say rượu, dùng ánh mắt khao khát nhìn chăm chú vào đôi môi của Tường Lạc Sanh.

Cảnh tượng lần này, để cho Tường tổng tự chủ rất tốt cũng cảm thấy hô hấp không ổn định.

Đây quả thực là bức người phạm tội, giống như là một giấy kẻ tiếp sẽ lau súng cướp cò!

Mà đang lúc ánh mắt của Tường Lạc Sanh đầy tơ máu, ánh mắt của Triệu Thần Thành cũng đang phát sáng, đôi khát khó nhịn, trong óc nổi lo lừng nghĩ muốn làm thế nào để khỏi thịt này ở trên người ăn sạch sẽ —— hấn cách thủy, lỗ chân giò heo, nướng thịt ba chỉ, nỏ thịt sườn. Có thể tới nướng toàn bộ heo, Triệu Thần Thành hơi híp mắt lại, giống như người thấy mùi thơm trong không khí.

Cô khép nửa mắt, mang theo hơi nước, thuần túy dụ hoặc, sau đó.”Cô lỗ cô lỗ.”

Dạ dày Triệu Thần Thành phát ra một tiếng rên rỉ đói bụng, tiếp đó lại là một tiếng”Cô lỗ cô lỗ.”

Giống như là tạc lên đầu Tường Lạc Sanh một chậu nước lạnh, hấn quặm mặt lại đứng dậy, ném Triệu Thần Thành ở nơi đó tự đi trở về. Triệu Thần Thành đói bụng đến khó chịu, mắt thấy khối thịt lớn như vậy muốn bay đi, theo bản năng liền đưa tay bắt lại. (Hix khối thịt lớn như vậy~~~~~)

“Không được đi, tôi muốn ăn thịt.” Triệu Thần Thành bắt lấy tay áo của Tường Lạc Sanh nhìn mặt rất thâm tình.

“Triệu Thần Thành.”

Giọng nói của anh đã rớt phá dưới 30 độ, ánh mắt giống như là muốn lẳng trì cô, Triệu Thần Thành tuy say rượu nhưng rất thức thời ngoan ngoãn buông tay, co đến trong góc ôm lấy cái dạ dày.

Một đường không nói lời nào, Triệu Thần Thành đứng an tĩnh ở trong góc vẽ vòng tròn.

Tường Lạc Sanh ngồi ở ghế sau, nhìn lướt qua nhìn người phụ nữ cách đó không xa đang co rút thành một cục, phiền não cuốn đều ống tay áo, lại buông lỏng cả vật một chút. Cuối cùng vẫn cảm điện thoại di động lên gọi điện thoại về nhà.

“Thím Lưu, chuẩn bị bữa ăn khuya.” Hấn dừng một chút, thêm vào nói: “Cho ba người ăn.”

Thang máy dành riêng đi lên tầng chót, mở cửa, thím Lưu đã chờ trước cửa, ngày trước bà là quản gia cũ tại nhà họ Tường, sau khi Tường Lạc Sanh sống một mình, bà liền theo Tường Lạc Sanh đến xử lý cuộc sống thường ngày. Thím Lưu đã hơn 50 tuổi, tóc đã hơi bạc, cuốn cuốn giống như một khóa súp lơ, thân hình phát phúc*, nhưng trang điểm lại rất nhẹ nhàng khoan khoái, hòa ái dễ gần. (*mập mập ý)

Bà như thường lệ mà nhận lấy tây trang từ tay trái của Tường Lạc Sanh, chuẩn bị treo xong, tầm mắt lại dừng lại ở trên cánh tay phải đang xách một vật thể, không sai, vật thể đó chính là Triệu Thần Thành đã đói mà trở thành động vật không xương.

“Oa.” Thím Lưu đứng thẳng người, đây là lần thứ hai thiếu gia mang phụ nữ về nhà, trong mắt lóe lên ánh sáng: “Vị tiểu thư này cũng là nhật được ở trên đường sao?”

Khỏe môi Tường Lạc Sanh vừa kéo: “Đã chuẩn bị ba phần ăn chưa?”

“Đều chuẩn bị xong.” Thím Lưu nghiêng người kéo cửa ra, mùi thơm của thức ăn phút chốc tản ra bên ngoài.

Một giây kẻ tiếp, cánh tay Tường Lạc Sanh chột nhẹ, Triệu Thần thành nâng người lên, lỗ mũi lại không ngừng hít, sau đó chủ động men theo mùi thơm đi vào phòng trong.

Thím Lưu bị hành động bất thành linh này của cô làm hoảng sợ, Tường Lạc Sanh giải thích: “Cô ấy đang say.” Dứt lời liền theo Triệu Thần Thành vào

phòng ăn. Thím Lư từ trong túi tiền lấy kính lão ra đeo lên, lần trước thiếu gia mang một cô gái trở lại đã là chuyện hơn một năm trước rồi. Hôm nay có thể nhìn thấy một cô gái khác, nhất định phải nhìn rõ ràng một chút đây là một cô gái nhỏ xinh đẹp như thế nào!

Trong phòng ăn, Triệu Thần Thành ngồi ở trên ghế, trên bàn để bánh kem, canh trái cây, cháo sinh cút, mận cùng đĩa nhỏ tinh sảo. Cô cầm cái muỗng từng ngụm đưa vào trong miệng, mặc dù đầu lưỡi đã không còn cảm giác gì, nhưng dạ dày từ từ bị lấp đầy, cảm giác này hạnh phúc khiến cho cô lại neho mắt lại lần nữa. Tường Lạc Sanh ngồi đối diện cô, nhìn cô, không nói một lời.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Triệu Thần Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5-2

“Vị tiểu thư này.” Chẳng biết đi Lư xuất hiện bên cạnh Tường Lạc Sanh từ lúc nào: “Dáng vẻ thật giống lần trước. cậu nhặt về một.” Tay đi Lư giữ mắt kiếng, người gần như muốn đi tới trước mặt Triệu Thần Thành.

Triệu Thần Thành giải quyết hết phần ăn của ba người, thỏa mãn đặt muỗng xuống, ngẩng lên nhìn vào gương mặt phóng đại đi Lư, cô quay đầu đi, cảm thấy sao lại quen mắt như vậy.

“Đi Lư, dọn đồ đi.” Tường Lạc Sanh không kiên nhẫn nói.

Triệu Thần Thành đột nhiên bị đánh thức, rất vui vẻ ngẩng mặt lên nhìn đi Lư: “Bà ngoại Lư!” Cô bước hai bước đến gần hai bước “Bà ngoại thật đẹp ~”

Đi Lư cũng rất kích động nói: “Quả nhiên là cô!” Bà ngoại Lư chính là biệt danh Triệu Thần Thành đặt cho bà.

Tường Lạc Sanh vỗ trán, anh lặng lẽ đứng dậy, đi về phòng ngủ chính. Đêm hôm đó, đi Lư dụ dỗ con sâu rượu Triệu Thần Thành tắm rửa rồi đi ngủ, mãi cho đến rạng sáng mới yên tĩnh. Làm cho Tường Lạc Sanh nằm mơ cũng thấy Triệu Thần Thành đập nhà của anh.

Khi ban ngày đè ép đêm tối, một ngày mới lại bắt đầu.

“Em gái Triệu, điện thoại của cô, gọi rất nhiều lần.” Một loạt âm thanh tút tút không ngừng vang lên bên cạnh Triệu Thần Thành, vì vậy cô nhắm hai mắt vờ tay cầm điện thoại đi động, nói máy ——” Triệu Thần Thành! Tôi đã ở dưới lầu nhà cô chờ hai phút rồi! Mau xuống đây cho tôi! Lập tức! Lập tức!”

Giọng nói của Tom phá vỡ buổi sáng tươi đẹp, Triệu Thần Thành đóng điện thoại đi động lại, chậm rãi mở mắt. Nhưng xuất hiện trước mắt cô là một trần nhà theo phong cách Châu Âu, cùng với gương mặt một người phụ nữ phóng to!

“Cô tỉnh rồi.” Người nọ cười với cô.

“Bà. Tôi.”

“Không nhớ sao? Tôi là đi Lư, bà ngoại Lư, người giúp việc nhà tổng giám đốc Tường. Ngày hôm qua cô uống say, tổng giám đốc Tường đưa cô về. Hơn một năm không thấy, cô lại xinh đẹp hơn.” Giọng nói của đi Lư trở nên nhỏ lại, ném cho Triệu Thần Thành một ánh mắt bùng tình hiểu ra: “Cô với thiếu gia nhà chúng tôi, há?”

Triệu Thần Thành há to miệng, lên tiếng hỏi: “Tổng giám đốc Tường đâu?”

“Đang ăn điểm tâm”

Rửa mặt xong, Triệu Thần Thành đi xuống phòng ăn, Tường Lạc Sanh đã mặc tây trang ngồi an vị ưu nhã ăn điểm tâm. Mà Triệu Thần Thành, đi chân không mặc bộ quần áo cở cực kì to của đi Lư, cúi đầu nhìn cháo trong chén, nhử đầu.

Không có sữa tươi, tâm tình Triệu Thần Thành rất phiền não.

Trí nhớ của cô dừng ở việc uống hai ba ly champagne rồi bị đứt đoạn, nghĩ nữa cũng vô dụng. Coi như tối hôm qua cô say đến bất tỉnh nhân sự, Tường Lạc Sanh chỉ cần gọi điện thoại cho Tom hoặc bất kỳ nhân viên nào ở công ty, là có thể đưa cô về nhà. Nhưng anh vẫn đưa cô về đây, làm như vậy là rất nguy hiểm, có thể sẽ gây ra phiền toái cho bọn họ. Cô ghét thái độ tham gia vào những chuyện không liên quan này của Tường Lạc Sanh vừa nghĩ tới chút nữa bảo Tom đến đây đón cô như thế này, cảm xúc của Triệu Thần Thành càng xuống thấp.

Tường Lạc Sanh nhếch mày nhìn thấy Triệu Thần Thành mặc một chiếc áo lớn trên người, cau mày nói với đi Lư: “Không phải những quần áo cô ấy mặc năm ngoái đều ở phòng chứa đồ sao?”

Đi Lư đeo tạp dề đứng một bên vỗ tay một cái, trên đầu xuất hiện một cái bóng đèn to: “A A, tôi già nên hồ đồ rồi, vẫn là thiếu gia có trí nhớ tốt. Tôi sẽ

đi lấy.” Di Lư nói xong kéo dép lê lệt xệt đi ra ngoài.

Khỏe mắt Triệu Thần Thành giựt giựt, cúi đầu bói trúng gà tui. --> chiền

Một năm trước cũng không xảy ra chuyện lớn gì, chẳng qua là trong ngày mưa Triệu Thần Thành được Tường Lạc Sanh nhặt mang về nhà, cho ăn uống gần hơn nửa tháng, mà Triệu Thần Thành đợi thời tiết tốt hơn liền khôi phục lại tinh thần, lập tức ngựa không ngừng vút vó không cần đánh mà chạy trốn. Chỉ thế thôi, chỉ thế thôi.

“Đợi một lát nữa sẽ có người đưa sữa tới.”

“Tổng giám đốc Tường, hình như anh rất tức giận, ha ha ha. Tối hôm qua tôi uống say ở nhờ nhà anh, thật sự là quá phiền phức.”

“Thế nào? Chuẩn bị đưa cho tôi một khoản tiền xem như đền ơn?” Mối Tường Lạc Sanh nhếch lên một chút, nâng thành đường cong 30 độ, khỏe mắt Triệu Thần Thành lại giật giật

Quên nói, lúc trước Triệu Thần Thành vì chứng tỏ mình không phải là ăn uống chùa, vì thế rút từ trong bóp da ra một xấp tiền để lên bàn, sau đó mới yên tâm thoải mái chạy trốn. Sau đó chứng thật, hành động này hoàn toàn đã thương tổn giám đốc Tường – người đàn ông vừa có tiền vừa có tự ái của chúng ta.

Nếu như khi đó Triệu Thần Thành không mù mắt đến nỗi ngay cả ông chủ mình cũng không biết là ai, như vậy nhất định cô sẽ lựa chọn chụp một bộ ảnh cuộc sống của Tường Lạc Sanh, hoặc vơ vét tài sản hoặc bán của cải lấy tiền mặt, cô có thể sau một đêm thành danh, kiếm được một số tiền lớn.

Chuyện cũ không dám nhớ lại, bây giờ Triệu Thần Thành chỉ có thể nâng lên nụ cười 45 độ làm lành: “Đây là sếp đang nói đùa, ha ha ha.” Sau đó không hỏi cái gì nữa, cúi đầu nhìn thức ăn trong mâm, tất cả đều là Tường Lạc Sanh, xiên rồi đưa vào trong miệng hung hăng cắn một cái, sau đó dùng lực nuốt xuống.

Không đến năm phút đồng hồ, chuông cửa vang lên, Tường Lạc Sanh đứng dậy đi mở cửa. Còn Di Lư đang ôm vài cái thùng lao đảo đi tới phòng ăn, Triệu Thần Thành nhanh chóng tới giúp, hai người đặt một chồng thùng xuống. Mặc dù đặt trong thùng giữ đồ, nhưng bởi vì thường xuyên quét dọn nên không có bụi.

Di Lư mở một thùng ra, bên trong là quần áo được sắp xếp chỉnh tề. Di Lư nhìn những thứ đồ này, tiết kiệm chút cũng có thể mặc hết một mùa rồi, nhưng Triệu Thần Thành chỉ ở nơi này nửa tháng mà thôi.

“Cô có thể chọn bất cứ bộ nào để mặc.” Di Lư thả lỏng phần eo của mình, nói: “Cô gái này nói đi là lập tức đi. Ở đây có rất nhiều đồ còn mới, cô còn chưa có mặc qua lần nào đấy.”

Khi Tom cầm hộp sữa đi theo Tường Lạc Sanh vào phòng ăn, nhìn thấy thùng giấy bày đầy dưới đất, bên trong chứa các loại quần áo trong cái thùng gần anh nhất. Toàn bộ đều là BRA được sắp xếp chỉnh tề, ánh mắt của anh như sắp rơi ra ngoài.

Tường Lạc Sanh nhìn những thứ trên mặt đất, nói với Di Lư: “Đưa Triệu Thần Thành vào phòng thay quần áo, nơi này có khách, không tiện lắm.”

Triệu Thần Thành nhìn thấy Tom trong trạng thái si ngốc, đầu cũng có chút không phản ứng kịp, thậm chí quên lời nói của Tường Lạc Sanh đưa tới ý nghĩa khác, thì đã bị Di Lư lôi vào phòng.

Cái gì gọi là nơi này có khách, cho nên phải vào phòng thay quần áo?! Chẳng lẽ cô định thay quần áo ở trong phòng ăn? Tom che hai mắt của mình, vấn đề này có chút nghiêm trọng.

Triệu Thần Thành thay quần áo xong, nhận lấy hộp sữa lập tức theo Tom và Tường Lạc Sanh xuống lầu.

Trước khi đi, Di Lư nắm tay của cô không ngừng nói: “Em gái Triệu, cô không ở đây trong nhà vắng ngắt, cho nên cô thường đến đây nhé.” Di Lư nói đầy ấp thâm tình, Tom lại che kín hai mắt của mình lần nữa, còn Triệu Thần Thành, khỏe mắt đã co rút không nổi rồi. Chỉ có Tường Lạc Sanh vẫn mặt thản như cũ, bình tĩnh, tự nhiên

Sáng nay Tường Lạc Sanh muốn đi đến công ty để họp, Tom và Triệu Thần Thành giống như thái giám và nha hoàn đứng song song, cung tiễn vị Hoàng đế là anh lên đường bình an. Trong nháy mắt Tường Lạc Sanh cưỡi ngựa biến mất khỏi tầm mắt hai người, Tom đứng thẳng lập tức đưa tay ra.

“Tom, chuyện gì cũng từ từ, chuyện gì cũng từ từ.” Một tay Triệu Thần Thành cầm hộp sữa, một tay giữ tay Tom

“Rốt cuộc cô và Tường Lạc Sanh đã xảy ra chuyện gì?”

“Tôi uống say, anh ta đưa tôi về nhà, chỉ có như vậy.”

Tom nửa tin nửa ngờ nhìn cô.

“Cái này thì có cái gì lạ đâu. Không phải anh nên hài lòng với kết quả này sao? Chúng ta có thể thoải phóng lên tin tức lên.”

“Triệu Thần Thành, lằng xê chỉ có thể giúp đỡ, tôi hi vọng cô dựa vào thực lực của mình.”

Chương 6

Hôm đó chính là ngày thu âm ca khúc chủ đề trong MV “Không Thành”. Nếu muốn ra mắt lần đầu lập tức thành công, chủ đề rất cần thiết. Cho nên vai nam chính trong MV lần này cũng mời người thuộc quyền quản lý của Tom – đàn anh Hạ Thanh.

Hạ Thanh chỉ ra mắt sớm hơn Triệu Thần Thành một năm, nhưng đã là Thiên vương, tham gia cả ba lĩnh vực ca hát điện ảnh và truyền hình, người hâm mộ đã vượt khỏi phạm vi châu Á hướng đến toàn thế giới. Nghe nói chi phí để anh tham gia quảng cáo đều là bảy con số, hơn nữa bản thân Hạ Thanh là một người cuồng công việc, tiền thu vào mỗi năm dùng đầu ngón tay Triệu Thần Thành cũng không đến hết.

Kịch bản trong “Không Thành” là một câu chuyện đơn giản. Nam và nữ chính cùng lớn lên ở một thành phố, thanh mai trúc mã, nhưng khi trưởng thành, bé trai vì hoài bão gầy dựng sự nghiệp cuối cùng rời khỏi thành phố này, để lại cho bé gái là sự đợi chờ trong vô vọng.

Dựa theo phần giai điệu buồn của bài hát mà làm nên một kết thúc bi thảm cho kịch bản. Dựa theo nguyên tác mà Tiểu L đã hướng dẫn cho Triệu Thần Thành mười người đàn ông thì có mười một người là kẻ xấu, câu chuyện nhất định phải kết thúc bằng việc nam chính phản bội. Nhưng xét thấy Hạ Thanh luôn luôn mang hình tượng ánh mặt trời, kịch bản câu chuyện được sửa lại thành cuối cùng bé trai khi quay về, phát hiện nữ chính đã qua đời vì bệnh, trở thành một kết thúc hai người mãi mãi cách xa nhau như bài hát buồn về tình yêu của đất và trời.

Hạ Thanh là một ngôi sao lớn như vậy, có thể diễn cùng với một đàn em không danh không tiếng gì đã coi như vô cùng nể mặt rồi, Triệu Thần Thành lập tức bỏ qua kháng nghị về nội dung kịch bản lừa bịp này. Cho nên cô may mắn trở thành một số ít những người có thể tận mắt thấy được gương mặt của mình trong bức ảnh đen trắng dán trên bia mộ, chỉ bấy nhiêu thôi cũng để cô cảm thấy đau buồn rồi.

Hạ Thanh nhập vai rất nhanh, diễn tình cảm nồng nàn rất chân thực, còn Triệu Thần Thành là người mới, mặc dù nghiêm túc hoà mình vào vai diễn, nhưng vẫn thường xuyên bị đạo diễn hô cắt bậy, tám lần mới xong. Nếu đối người hợp tác là một người khác, đoán chừng sẽ nhận được rất nhiều chỉ trích, nhưng Hạ Thanh chẳng những không phản nản, ngược lại còn chỉ bảo cho Triệu Thần Thành rất nhiều, để cho cô học hỏi.

MV quay trong ba ngày, thời gian này Tường Lạc Sanh không hề xuất hiện. Đến ngày thứ hai, đột nhiên trời đổ cơn mưa, Triệu Thần Thành liền vui trong phòng chiếu phim tại nhà mình nghiên cứu kịch bản ca khúc đơn. Cô phải tốn một số tiền lớn để xây dựng căn phòng này, hiệu quả cách âm rất tốt, không có cửa sổ, là chỗ tránh nạn của cô khi trời mưa. Dù vậy, trong những ngày mưa, tâm trạng của Triệu Thần Thành rất tệ, cũng rất khó tập trung tinh thần, qua một buổi sáng kịch bản vẫn dừng lại ở trang thứ ba.

Ngây đại như thế đến buổi tối, Triệu Thần Thành không ra khỏi phòng nửa bước. Vì vậy, lúc Thẩm Mộc mở cửa đi vào âm nhạc to đến rung chuyển cả trời gần như làm cho tai anh điếc, còn Triệu Thần Thành thì đang đắp chăn nằm phơi thây trên ghế sofa, trên bàn trà đặt hàng loạt hộp sữa rửa. Anh khép cửa lại, tắt nhạc.

“Em nên nghe bài hát nào nhẹ nhàng một chút.”

Triệu Thần Thành vẫn không mở mắt ra, lật người tiếp tục ngủ.

“Anh mang com tối đến cho em.” Anh mở từng hộp thức ăn xách từ quán ăn đến rồi đặt lên bàn trà.

Triệu Thần Thành hoàn hồn lại, cô bật ngồi dậy cười hi hi với Thẩm Mộc: “Không uống công giữ chìa khoá nhà của em.”

Triệu Thần Thành nhận lấy đôi đĩa ăn ngẫu nhiên, nhưng ăn một nửa, đột nhiên cô nghĩ đến cái gì đó nên dừng lại, cô hỏi Thẩm Mộc đang lựa chọn VCD trên kệ: “Không đúng. Thứ hai là ngày anh và nhóm bạn bè xấu của anh tụ tập ở bar tư nhân nào đó của gái mà, sao nay anh lại tốt bụng để ý tới em như thế. Có bậy!”

Tay cầm CD của Thẩm Mộc chững lại, sau đó xoay người lộ ra vẻ mặt bị nội thương: “Em nói như vậy thật sự làm cho trái tim anh tổn thương.”

Triệu Thần Thành ôm cánh tay, nhú mày nhìn anh.

Vì vậy Thẩm Mộc không hề thừa nước đục thả câu nữa, lấy một quyển tạp chí lá cải ra đặt trước mặt Triệu Thần Thành. Trang bìa có một tiêu đề lớn màu cam “Triệu Thần Thành chân đạp hai giường, thuận buồm xuôi gió”, cùng với hình ảnh Triệu Thần Thành ra vào nhà họ Thẩm và nhà họ Tường, hình ảnh sinh động.

Lúc này Triệu Thần Thành mới nhớ tới thứ hai là ngày tạp chí bát quái ra báo, lượng tiêu thụ của tạp chí bát quái rất tốt, là tạp chí chủ lực, thậm chí rất nhiều ngôi sao đều mua một quyển theo thói quen. Nhưng hiển nhiên việc này không bao gồm Triệu Thần Thành, đầu tiên là vì cô rất ít khi xuất hiện trên mặt báo, thứ hai là lúc nào Tom cũng chú ý đến tất cả các tin tức trên báo và tạp chí, không cần cô lãng phí tâm tư.

“Tựa đề thiếu lịch sự như thế, sao tổng cục Quang Điện không phong sát tất cả.” Triệu Thần Thành cau mày.

“Chuyện này không liên quan đến Quang Điện.” Thẩm Mộc tốt bụng nhắc nhở, sau đó đưa di động cho cô: “Em để ở phòng khách. Người đại diện đã gọi năm sáu chục cuộc điện thoại rồi. Về phần Tưởng Lạc Sanh, chút nữa chúng ta sẽ nói chuyện sau.”

Khóe môi Thẩm Mộc cong lên thành nụ cười, một cơn gió lạnh thổi vào phòng. Nhưng mà Triệu Thần Thành có thể lý giải được, Thẩm Mộc yêu một cô gái, nhưng yêu rất khiêm tốn, anh lại không thích mình dính vào vòng lẩn quẩn, bởi vì đứng ra xử lý rất phiền toái. Lần này anh bộc phát lòng tốt hiếm thấy muốn giúp Triệu Thần Thành xào tin tức nhằm quảng bá cho đĩa nhạc mới, kết quả là xào ra tin tức bắt cả hai tay như vậy, anh vẫn phách lối thế kia, quả thật không thể chịu nổi mà.

Triệu Thần Thành nhận cuộc gọi đến của Tom, đặt điện thoại ở chỗ xa nhất như trước.

“Triệu Thần Thành! Trời mưa xuống em không đi làm còn chưa tính, lại không nghe điện thoại nữa! Hôm nay điện thoại của công ty đã bị đám phóng viên phá hỏng rồi!”

“Em đã thấy báo đưa tin. Anh tính giải quyết như thế nào?” Triệu Thần Thành để điện thoại bên tai, nhỏ giọng nói: “Tình huống lúc đó chẳng phải trong dự kiến hay sao. Hay nói chính xác là anh sắp đặt.”

“Đúng vậy, anh muốn em có scandal có mảnh khoe có nghi ngờ, nhưng hình tượng thủy tính dương hoa(*) không thể lâu dài được.”

(* Hình tượng thủy tính dương hoa: Là hình tượng cô gái lăng lợ)

“Tom, lời nói không thể nói một nửa.”

“Chính là Tưởng Lạc Sanh và Thẩm Mộc, chỉ có thể chọn một trong hai người tạo tin hot.”

“Anh cảm thấy việc này trước tiên phải hỏi ý kiến của tổng giám đốc Tưởng, anh ấy là ông chủ của chúng ta, muốn chung muốn xào gì đó cũng không đến lượt chúng ta quyết định.”

“Xào nấu tổng giám đốc Tưởng rất nguy hiểm, anh ta ở trên cao, liên quan đến lợi ích phức tạp của công ty, làm không khéo em sẽ chết. Mà xào Thẩm Mộc thì khác, anh ta rất ít khi xuất hiện trước mặt truyền thông, vì thế mà trở nên thần bí, truyền thông thích nhất rồi.”

Tạo tin nóng với Tưởng Lạc Sanh, Triệu Thần Thành nhìn miếng thăn bò xào trước mặt, nuốt ngụm nước miếng, áp lực khá lớn.

“Nhưng thái độ của Tưởng Lạc Sanh chúng ta không xác định được, như chuyện làm bạn gái lần trước.”

“Cho nên em sẽ phải đi làm rõ, rốt cuộc tổng giám đốc Tưởng có thái độ gì với em. Ngày mai anh sắp xếp cho em tham gia hoạt động của một thương hiệu, lúc đó nhất định truyền thông sẽ hỏi, em chỉ cần im lặng. Nhưng đến lúc album chính thức phát hành, anh hi vọng em có thể làm rõ. Cứ như vậy đi, cúp.”

Nghe tiếng tút tút đầu dây bên kia, Triệu Thần Thành không thể nói gì. Điều này làm sao cô công khai được? Chẳng lẽ đi hỏi Tưởng Lạc Sanh: Tổng giám đốc Tưởng, tôi có thể tung tin đồn với anh không? Hay là hỏi: Tổng giám đốc Tưởng, anh có thể tránh xa một chút không?

Thẩm Mộc nghiêng người dựa vào thành ghế sofa, hỏi: “Sao vậy, người đại diện của em giao cho em một vấn đề nan giải hả?”

Triệu Thần Thành ôm đầu, sờ cằm: “Thẩm Mộc, anh nói xem nên làm như thế nào để Tưởng Lạc Sanh bị knock out.”

“Nhìn qua có vẻ như em rất ghét anh ta hả?”

“Bởi vì anh ta biết nhiều lắm”

Đúng vậy, Tưởng Lạc Sanh hiểu biết quá nhiều, nên làm cho người ta rất khó lường trước.

“Có lẽ anh còn biết nhiều hơn anh ta.” Thẩm Mộc cười khế.

“Nhưng em tin tưởng anh.”

“Như vậy, như vậy.” Đột nhiên Thẩm Mộc đến gần Triệu Thần Thành, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên môi cô, sau đó ngược mặt lên: “Anh cũng sẽ không để mất mặt.”

Triệu Thần Thành dừng lại một hồi lâu, rồi nở nụ cười xinh đẹp: “Thẩm Mộc, anh đánh lén em phải không?”

Sau đó, trong phòng có một trận đánh nhau. Náo loạn hơn mười phút, hai người mới dừng lại. Triệu Thần Thành nghiêng người dựa vào thành ghế salon, Thẩm Mộc ngồi bên cạnh. Đột nhiên Triệu Thần Thành cảm thấy kỳ quái, cô chưa từng nghi ngờ Thẩm Mộc, giống như tất cả là chuyện bình thường.

“Thẩm Mộc, chắc chắn có rất nhiều phóng viên chặn dưới cửa. Anh vào bằng cách nào?”

“Đi vào thôi.”

“Anh nói là, anh vào từ cửa chính, nghênh ngang đi qua vòng vây của phóng viên vào đây?”

“Đúng vậy. Vừa đúng lúc giúp em loại Tưởng Lạc Sanh chứ sao. Ha ha.”

“Ha ha, Thẩm Mục.”

Sau đó, trong phòng lại xảy ra một trận đánh nhau. Tin tưởng Thẩm Mục cái gì, tất cả đều vô nghĩa!

Chỉ là phiên toái của Triệu Thần Thành không phải một mà là hai.

Ngày hôm sau, Triệu Thần Thành bị paparazzi chặn cửa túm lấy quần áo mang về mặt ai oán đi đến phòng làm việc Tom, trên đường nhỏ lại bị tổng giám đốc Tưởng tinh thần sáng khoái giữ lại. Sau đó, dưới ánh mắt của tất cả mọi người, Tưởng Lạc Sanh đưa quần áo đã giặt khô đem cô ở lại nhà anh tới trước mặt cô, nói một câu: “Cầm lấy. Còn nữa, di Lưu bảo em khi nào rảnh rồi về nhà ăn cơm.” Sau đó lập tức nghênh ngang rời đi.

Để lại Triệu Thần Thành bị chia năm xẻ bảy đứng nguyên tại chỗ, cô cứng đờ nhìn những phóng viên báo xung quanh bắt đắc dĩ nở một nụ cười thân thiện, nhưng quần áo trong tay đã bị bóp biến dạng hoàn toàn. Mọi người ríu rít trở về chỗ ngồi giả bộ làm việc.

Triệu Thần Thành, cứ lập lòe như vậy, bắt cả hai tay rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Triệu Thần Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Ngày thứ hai Đại Minh sắp đặt Thẩm Mục trực tiếp chạy đến nhà trọ của Triệu Thần Thành đưa đồ cho Triệu Thần Thành, ngày kế tiếp giặt tít trên trang đầu tuần san báo lá cải, còn ở công ty Tưởng Lạc Sanh cố ý ra một chiêu như vậy tạo thành chấn động một truyền mười, mười truyền trăm, Triệu Thần Thành và hai người đàn ông này thật ra có đoạn chuyện xưa không thể nói.

Vì để giữ sức nóng khi tung ra album mới, trong thời gian ngắn không thể lên tiếng được, do đó câu trả lời chính thức đối với người bên ngoài là: không rõ lắm hoặc không thể trả lời. Nhưng bản chất của tin đồn là phải khai quật ngay lúc đó. Hiện tại cửa nhà trọ của Triệu Thần Thành đầy chó săn, ngay cả trong đồng cỏ khô vào bất cứ lúc nào cũng có một hai người, không biết phá hư bao nhiêu hoa cỏ, lại còn dọa rất nhiều trẻ nhỏ.

“Tôi cảm thấy nếu cứ tiếp tục như vậy sớm hay muộn cũng sẽ chọc tới quan to đúng không?” Triệu Thần Thành ngồi ở phòng cất đồ để mặc Tiểu L loay hoay: “Ngộ nhờ hủ đến bà cụ ở nhà sẽ xảy ra án mạng đó.”

Buổi tối hai người phải tham gia buổi trình diễn thời trang của một thương hiệu sang trọng, Tiểu L gọi điện thoại nói cho oai rằng đến giúp Triệu Thần Thành trang điểm, thật ra thì chính là tới cướp đoạt. Phòng cất đồ của Triệu Thần Thành thật ra chính là một kho báu trong cung điện, đầy đủ đồ đạc, tất cả các nhãn hiệu, từ đồ trang sức đến quần áo của các hãng thời trang cao cấp nhất.

“Cây to đón gió, điều này cho thấy, Triệu Thần Thành, số cậu đang đỏ.” Tay Tiểu L cầm một chiếc váy ướt ươm thử trước người Triệu Thần Thành: “Cái này màu rượu sâm banh đẹp mắt, màu sắc tươi sáng sẽ mang đến vận đào hoa nhé.”

“Váy tó mặc màu đen thôi.”

“Không được. Nhân cơ hội này để cho cậu đào hoa thêm một chút nữa, đưa tới loạt tin nóng màu hồng. Để tó đây, chị em tốt của cậu, giá trị con người cũng có thể đi lên theo chứ. Ha ha.” Tiểu L cầm váy chống nạnh cười to.

“Cậu nghĩ quá nhiều rồi.” Triệu Thần Thành vỗ trán.

Cuối cùng, Triệu Thần Thành mặc chiếc váy màu rượu sâm banh phối hợp với đôi giày cao gót màu trắng nắm tay Tiểu L mặc lễ phục màu đỏ khoe đường cong cơ thể đầy đặn cùng xuất hiện tại buổi trình diễn thời trang.

Ký tên lên bản, phía trước có bố trí khu vực dành riêng cho truyền thông, hai người một trắng một đỏ tương đối bắt mắt, đèn flash không ngừng nhấp nháy về phía hai người đang đứng. Triệu Thần Thành không có khả năng tạo dáng, mặc dù gương mặt vẫn tươi cười, nhưng đứng tại chỗ lại cảm thấy mình giống như cục sắt, bị Tiểu L kéo tới đứng giữa thảm đỏ. Chụp hình, tự nhiên sẽ có phóng viên, nhưng mà lần này micro nhiều đến không thể cầm hết, trên tay Triệu Thần Thành và Tiểu L đầy micro.

Hai câu hỏi đầu tiên vẫn còn nhẹ nhàng với hai chị em, sau lại bắt đầu hỏi thẳng vào cuộc tình tay ba và sự kiện bắt cả hai tay. Quy tắc tạo tin nóng chính là không thể nói hết, cũng không thể im lặng, nhưng nếu phải nói trước tiên cần kích thích sự thèm ăn của mọi người.

Ban đầu Triệu Thần Thành không mở miệng, mà để cho chị em tốt Tiểu L nhanh mồm nhanh miệng giúp cô dùng vắn đề. Cho đến khi phóng viên hỏi mệt rồi, cảm thấy không thể moi ra nội dung chính, Triệu Thần Thành mới nói một câu: “Thật ra thì tôi và Thẩm Mục quen biết nhau từ khi học cấp ba, là bạn thân. Anh ấy vẫn luôn chăm sóc tôi.” Cũng chỉ nói đến đây rồi dừng, không nói tiếp nữa, để lại một không gian đủ để cánh truyền thông tưởng tượng.

Hai người bị chặn bên ngoài gần hai mươi phút, cho đến khi Thiên hậu Vi Vi xuất hiện, lúc này các phóng viên mới vội vã rời đi. Triệu Thần Thành bị đèn flash và tiếng ồn ào gây phiền nhiễu và nhức đầu, nhanh chóng kéo Tiểu L vào hội trường, tự nhiên cũng không chú ý đến cái gì đang xảy ra phía sau.

Chỗ ngồi của Triệu Thần Thành và Tiểu L là ở hàng ghế thứ hai, đợi hơn nửa tiếng buổi biểu diễn mới bắt đầu.

Bởi vì bên trong hội trường cũng có phóng viên chụp hình quay phim, mặc dù cô cảm thấy mấy bộ quần áo mùa này xấu đến được tặng cũng không thêm mặc, thậm chí hoàn toàn không có cách nào hiểu được cấu trúc đại não của nhà thiết kế, ngồi trong buổi biểu diễn, cô cần phải luôn ngẩng đầu, tay chống cằm, ánh mắt dõi theo những người mẫu đang đi, ra về như có điều suy nghĩ, thỉnh thoảng gật đầu tỏ vẻ tán thưởng. Sau đó nghiêng đầu, cười thì thầm với người bên cạnh: “Tôi cảm thấy quần áo mùa này quá đẹp rồi, quá huyền bí.” Còn cô lại quay sang nói là: “Thiết kế lần này xấu thế nào cũng không liên quan, dù sao cũng sẽ không mua để mặc.”

Triệu Thần Thành nhìn một chút, mí mắt lại bắt đầu đánh nhau, tại sao nhạc nền lại chậm như thế. Đầu của cô từ từ rũ xuống, tay chống cằm, khuỷu tay đặt trên thành ghế, thân thể nghiêng về phía Tiểu L. “Triệu Thần Thành!” Tiểu L ngồi bên cạnh không ngừng lắc lắc vai của cô, dường như cô không còn dính líu đến thế giới thực tế, ngủ như chết rồi.

Rốt cuộc cũng chờ được đến lúc buổi trình diễn kết thúc, hai người đứng dậy tính rời đi, Triệu Thần Thành nghiêng đầu ngáp một cái, lại không khéo, ánh mắt lại chạm phải bốn, năm người đang ngồi trên hàng ghế đầu, dường như Tường Lạc Sanh xoay người chuẩn bị rời đi, anh ta mặc bộ âu phục màu nâu đen trên tay áo là một bàn tay trắng nõn, ngẩng đầu lên nhìn thấy Vi Vi.

Triệu Thần Thành sững sờ, cái tổ hợp này có hơi kỳ quái. Vi Vi được phong Thiên hậu không phải ngày một ngày hai, bước lên vũ đài quốc tế cũng đã một hai năm, ở trong nước là không thể nghi ngờ, nhưng cô không phải nghệ sĩ dưới cờ O&C.

“Ah, Mai Sính Vi? Làm sao cô ấy lại đến nơi này cùng Tường Lạc Sanh.” Tiểu L cũng chú ý tới hai người.

“L, thật ra thì cậu có thể không cần gọi cả tên họ.”

Mai Sính Vi, không có khẩu vị, hiển nhiên Vi Vi cũng là con của một cặp cha mẹ vô trách nhiệm nào đó.

“Tớ thích.” Tiểu L buông tay ra: “Hợp đồng của Mai Sính Vi sắp hết hạn rồi, nghe nói không muốn ký tiếp, cô ấy là một con gà đẻ trứng vàng, con cưng của các dòng thời trang cao cấp, xem ra Tường Lạc Sanh muốn nhân cơ hội này ký hợp đồng với cô ta. Chắc chắn, cái người tổng giám đốc Tường này thật là có chút tài năng. Anh ta vừa có quy tắc ngầm, lại còn có thời gian rảnh rỗi lôi kéo Mai Sính Vi.”

Triệu Thần Thành khoát tay áo, mấy ông chủ lớn đều có hai ba bàn chải(*) mà, hơn nữa còn là tổng giám đốc công ty giải trí thì không phải khắp người đầy bàn chải sao!

(*Bàn chải ở đây ý ám chỉ tình nhân)

“Đi thôi, tớ mệt rồi. Cuối tuần còn phải đi tuyên truyền album mới, nắm bắt thời gian trở về ngủ bù mới là vua.”

Triệu Thần Thành vốn tưởng rằng có thể thoát được Tường Lạc Sanh, lúc ra gần đến cửa, sẽ đi nhanh hơn bọn họ, lại không nghĩ rằng bọn họ bước ra sau, đúng lúc chạm mặt Triệu Thần Thành.

“Tổng giám đốc Tường. Tiểu thư Vi Vi, chào mọi người.”

Triệu Thần Thành cười đến rất chân chó, Tiểu L ở một bên liếc mắt nhìn cô, nhưng quay đầu lại cũng nở nụ cười hoà ái với hai người, hoà nhã đứng dậy: “Tổng giám đốc Tường. Tiểu thư Vi Vi, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu, tôi là Tiểu L người chủ trì chương trình Càn Long đến rồi.” Đưa ánh mắt khi để nhìn Triệu Thần Thành.

Tường Lạc Sanh gật đầu một cái, vẻ mặt cứ như ai thiếu anh ta năm ngàn vạn, lễ phép nhưng lạnh nhạt. Còn Vi Vi đứng bên cạnh lộ ra nụ cười ưu nhã như một quý bà, nói: “Thật hân hạnh gặp các người. Tôi cũng hy vọng có cơ hội hợp tác với tiểu thư L. Nhưng bây giờ tôi có chút chuyện, trước thất lễ. Xin lỗi.”

Đợi hai người đi xa, L lại khôi phục sắc mặt thật sự: “Cô gái kia nói chuyện thật là chuẩn mực, khi phỏng vấn nhất định rất thú vị. Nhưng thái độ của Tường Lạc Sanh, không để ý tới tôi coi như chẳng có gì, lại giống như không biết tới cậu! Nhất định là kẻ thay lòng bội tình bạc nghĩa! Cậu chọn Thẩm Mục đi, mặc dù tớ cũng rất thích anh ta.”

“Tớ cũng cảm thấy Thẩm Mục tốt hơn, mặc dù anh ta có hơi bánh bao, mặt mũi hơi gầy một chút. Ít nhất cơ bắp và sắc mặt bình thường. Không giống Tường Lạc Sanh, không có thất tình lục dục(*), gương mặt lúc nào cũng đen thui.”

(*thất tình bao gồm: hi, nộ, ái, cụ, ô, dục. Lục dục bao gồm sáu loại dục vọng do: mắt, tai, mũi, lưỡi, thân và ý niệm mà ra. Thất tình lục dục chỉ những ham muốn và trạng thái tình cảm của con người)

“Triệu Thần Thành.” Tiểu L vốn là cây ngay không sợ chết đứng, giọng nói trước sau như một.

“Sao thế?” Triệu Thần Thành nghi ngờ nghiêng đầu nhìn theo ánh mắt của Tiểu L, nghiêng một góc 45 độ, ánh đèn đẹp mắt khiến cô gần như rơi lệ: “Tường. Tổng giám đốc Tường, tôi đang nói ngài. lục kiểm chế tốt, ừ. Ừ. Cái đó. Tại sao ngài lại trở về. Tiểu thư Vi Vi.”

“Cô ấy đi cùng với nhà thiết kế, về phần tôi.” Tường Lạc Sanh chậm rãi cong khóe môi lên, vừa đứng bốn mươi lăm độ, dịu dàng khiến Triệu

Thần Thành muốn cắn đầu lưỡi của mình: “Đặc biệt muốn chứng minh với cô, tôi thất tình lục dục, rất dòi dào.”

“Tiểu thư Từ, tôi mượn cô ấy nhé, không ngại chứ.” Từ đầu Tiểu L đã bị nụ cười của Tường Lạc Sanh làm cho kinh sợ, chỉ biết ngây ngốc gật đầu.

Vì vậy, Tường Lạc Sanh nắm tay Triệu Thần Thành đi ra ngoài. Đi thẳng ra cửa chính, nơi đó vẫn có rất nhiều phóng viên vây quanh như cũ, nhìn thấy hai người nắm tay, trong lúc này biến người nhanh chóng nhìn về phía Triệu Thần Thành, mắt của Triệu Thần Thành bị đèn flash đâm vào không thể mở nổi, cho đến khi có người đàn ông che trước ngực cô, cô vẫn chưa hoàn hồn lại. Đầu óc vẫn trôi nổi lơ lửng.

Thất tình lục dục của tôi, rất dòi dào. Thất tình lục dục, rất dòi dào dòi dào. mạnh mẽ.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Triệu Thần Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Nương theo thân thể của Tường Lạc Sanh chui vào một chiếc xe hơi sang trọng, ngay lập tức tiếng ồn ào bên ngoài bị ngăn cách. Lúc này đầu óc của Triệu Thần Thành mới bắt đầu hoạt động lại.

Bây giờ vấn đề có chút khó giải quyết, lúc trước đứng trước mặt truyền thông cô nhắc tới Thẩm Mục vốn là muốn đòi sự chú ý lên người anh, nhưng cuối cùng lại dính vào Tường Lạc Sanh như vậy, ngược lại biến thành Triệu Thần Thành cố ý phui sạch quan hệ với Thẩm Mục, nhân vật nam chính lập tức trở thành Tường Lạc Sanh rồi!

Phiền não bứt bứt tóc, trước mắt Triệu Thần Thành xuất hiện một ly rượu, men theo ngón tay thon dài nhìn lên, chính là khuôn mặt dễ nhìn của Tường Lạc Sanh, giờ phút này anh như sương mây, đưa ra một lời mời không thể kháng cự lại.

Khỏe mắt Triệu Thần Thành giựt giựt, miệng mỉm cười, miễn cưỡng nhận lấy. Ngay sau đó Tường Lạc Sanh ngồi ở đối diện, nâng một ly rượu khác lên, nhìn cô và chờ đợi.

Im lặng, lại là sự im lặng chết tiệt.

“Cái đó, tổng giám đốc Tường, mới vừa rồi chúng ta như vậy. Tôi và anh cùng xuất hiện trước truyền thông, có vẻ không thích hợp cho lắm.”

“Phải vậy không?” Tường Lạc Sanh nhướn đôi mày anh tuấn của anh lại, sau đó thêm một câu: “Vậy làm nghệ sĩ đứng ở trước mặt mọi người nói lung tung là thích hợp sao?”

“Tôi không có ý đó.” Triệu Thần Thành ngập ngừng nhỏ giọng nói, cũng lười giải thích, thật muốn ném vào anh một câu giống như: Tôi nói thế thì anh làm gì được tôi. Nhưng rốt cuộc cô vẫn là nhân viên dưới quyền người ta, khiêm tốn cúi đầu, chỉ là ở trong lòng vẫn luôn thâm oán Tường Lạc Sanh là kẻ có lòng dạ hẹp hòi.

“Đừng sợ, tôi sẽ không làm gì cô đâu.” Tường Lạc Sanh nhấp một ngụm rượu nhỏ: “Cho dù tôi có làm gì cô đi nữa, tôi cũng sẽ chịu trách nhiệm, sẽ không giống người khác. Bỏ trốn mất dạng.”

Khỏe mắt Triệu Thần Thành hơi giật giật: “Tổng giám đốc Tường, chẳng qua là tôi ở nhờ nhà anh hai tuần, hơn nữa còn phụ chi phí ăn uống.”

“Hả? Chi phí ăn uống? Triệu Thần Thành, có phải em đã quên chuyện gì rồi hay không?”

Trong ánh mắt của Tường Lạc Sanh đầy sự giễu cợt, nhẹ nhàng dừng lại trên mặt Triệu Thần Thành, tay cầm ly rượu của Triệu Thần Thành run một cái, chất lỏng đỏ nhạt lắc lư bên trong, đưa cô trở về quá khứ mà chính cô đã nhanh chóng quên hết.

Lúc đó, Triệu Thần Thành ở lại nhà của Tường Lạc Sanh hai tuần lễ ba ngày, trận bão vừa qua. Triệu Thần Thành mệt mỏi trong một thời gian dài cuối cùng đã khôi phục sức sống, cô lập tức bắt đầu suy nghĩ đến chuyện rời đi càng sớm càng tốt. Thứ nhất, cứ ở nhờ nhà người ta thế này cũng cảm thấy áy náy, không thể ở lâu. Thứ hai, người chủ nhà là Tường Lạc Sanh từ đầu đến cuối vẫn mang vẻ mặt giết người, nhất định luôn lăm lăm cô nhanh cút đi.

Nhưng đi Lưu vừa nghe nói cô muốn đi thì sống chết không đồng ý, nắm chặt cánh tay của Triệu Thần Thành dù nói thế nào cũng không buông, nói Triệu Thần Thành đi rồi sẽ không có ai chơi với bà. Di Lưu thật sự không như những quản gia khác, ngược lại giống như một bà cụ vui tính, cả ngày quần lấy Triệu Thần Thành cùng nhau coi phim và chơi trò chơi điện tử. Lúc Triệu Thần Thành cau mày khó chịu thì con trai của Di Lưu đến thành phố S thăm Di Lưu, muốn dẫn bà ra ngoài chơi hai đêm. Lúc đó Triệu Thần Thành mặt mày hớn hờ, buổi tối Di Lưu vừa mới bước chân trước ra cửa, chân sau của cô đã vào trong nhà xách vali chuẩn bị lên đường chạy trốn.

Kỳ thật ban đầu, tất cả đều có thể lặng lẽ giải quyết, nhưng mọi chuyện bị phá hư là do một hộp chocolate. Lúc ăn cơm tối Triệu Thần Thành mãi suy nghĩ đến chuyện sau khi Di Lưu đi ra ngoài, không có cách nào ăn cơm nghiêm túc, dọn dẹp một chút lập tức cảm thấy đói bụng, vì vậy nhớ tới cái hộp chocolate Di Lưu để lại cho cô, đó là con trai đi tặng Di Lưu nhưng Di không thích đồ ngọt nên cho Triệu Thần Thành. Vì vậy Triệu Thần Thành mở hộp

chocolate ra, vừa thu dọn đồ đạc vừa nhét chocolate vào trong miệng.

Ăn một chút Triệu Thần Thành đã xin rồi. Cái này là chocolate có rượu ở giữa vậy mà Triệu Thần Thành ăn một mạch nguyên cả hộp!

Khi cô tỉnh lại đã là sáng sớm ngày hôm sau, cô mở mắt ra, chớp mũi chạm vào lồng ngực rắn chắc của một người đàn ông. Triệu Thần Thành lắc lắc cái đầu đau đốn ngồi dậy, toàn thân đau nhức mệt mỏi rồi. Ngắm nhìn bốn phía, cô khiếp sợ.

Cô phát hiện dường như cả đêm qua mình đều vui ở trong ngực Tường Lạc Sanh, mà quần áo của hai người bị xé thành một mớ hỗn loạn, trên giường dưới đất, khắp nơi đều là chai rượu và đồ đạc lộn xộn, căn phòng này quả thật giống như hiện trường phạm tội sau vụ cướp.

Tường Lạc Sanh vẫn còn ở ngủ trên giường, mà Triệu Thần Thành vắt hết óc cũng không thể nhớ lại những chuyện đã xảy ra tối hôm qua. Nhưng khi cô nhìn thấy trên xương quai xanh của Tường Lạc Sanh lộ ra những dấu răng rõ ràng, đi đến nhìn mình trong gương lại phát hiện ở cổ, và sau lưng mình cũng có những ấn ký màu đỏ nhạt, cô hóa đá.

Triệu Thần Thành nghe Vệ Nhiên nói, khi có rượu vào nhân phẩm của cô rất kém. vì vậy giả thiết Tường Lạc Sanh là cảm thú bị Triệu Thần Thành nhanh chóng đá bay đi, biến thành tối hôm qua chính cô bộc phát thú tính làm chuyện cảm thú với Tường Lạc Sanh. Dù sao phần lớn đàn ông đều không đánh lại cô. Các khả năng cứ quanh quẩn trong óc Triệu Thần Thành, làm cho cô không ngừng tự hỏi.

Triệu Thần Thành dễ phiền não, một phiền não nhỏ cũng làm đầu óc rối rắm, cô vòng tới vòng lui trong phòng, cuối cùng ra quyết định: móc một xấp tiền từ trong bóp ra đặt xuống đầu giường Tường Lạc Sanh, sau đó, bỏ chạy.

“Nghĩ ra rồi?” Tường Lạc Sanh cắt đứt suy nghĩ của cô.

“Khi đó tôi say, không nhớ rõ.” Triệu Thần Thành nhìn lướt qua mặt nước, liều chết chống đỡ. Trên thế giới có mấy người ngu ngốc uống cạn rượu trong chocolate hả?!

Tường Lạc Sanh cười lạnh: “Vậy tôi sẽ nhắc cho cô nhớ. Uống rượu say không phải là lỗi của cô, uống say bám lấy bắp đùi của tôi bảo tôi uống chung, mở miệng một tiếng đẹp trai chủ động ngã vào hiến thân, vọt vào phòng lục lọi lung tung, say mèn, những thứ này chính là cô sai.”

“Tôi không có.”

“Lúc tỉnh táo cô sẽ không như vậy, nhưng khi say sẽ thế. Lần trước trong bữa tiệc rượu, cô uống say, nói đùa giỡn trước mặt mọi người, những người ở chỗ đó có thể làm chứng. Gặp đàn ông cô gọi là soái ca, gặp phụ nữ thì gọi là người đẹp, ngay cả người tài xế của tôi cô cũng không buông tha.”

Nhìn Tường Lạc Sanh nói năng hùng hồn, Triệu Thần Thành nuốt một ngụm nước miếng.

“Thì. Coi như lời anh nói là thật, vậy anh tỉnh táo, anh phải ngăn cản tôi, anh là một người đàn ông.”

“Triệu Thần Thành, cô là cao thủ Taekwondo, hơn nữa cô say rượu không chỉ động tay động chân, mà cô còn cắn người.”

Đôi mắt Triệu Thần Thành liếc nhìn xương quai xanh của Tường Lạc Sanh, lại nuốt ngụm nước miếng:

“Vậy. Được, coi như tất cả đều là sự thật, chuyện này đã qua hơn một năm, anh mới đến đây truy hỏi không cảm thấy đã qua rồi sao?”

“Tôi nghĩ rằng lúc ấy cô cảm thấy sợ. Cho cô chút thời gian, cô sẽ thông hiểu.” Tường Lạc Sanh nheo mắt, “Nhưng có vẻ như cô đã quên hết không còn nhớ gì, bản thân rất ung dung tự tại.”

“Vậy thật sự tôi đã. đem anh. Há?” Triệu Thần Thành khoa tay múa chân hỏi.

Tường Lạc Sanh hơi gật đầu một cái.

Trong lòng Triệu Thần Thành giống như có một triệu con thú nhanh chóng lao ra ngoài gầm thét: Cô đã bị ông chủ của mình vu khống nói cô làm chuyện cảm thú với anh ta, hơn nữa sau đó giống như gái chơi khách xong ném lại một xấp tiền rồi rời đi.

“Chỉ là, cô không cần chịu trách nhiệm.”

Trong mắt Triệu Thần Thành lóe lên một chút hi vọng, nhìn đôi môi Tường Lạc Sanh chậm rãi nhấp một ngụm rượu.

Sau đó, bất thành lời, thân thể Tường Lạc Sanh nghiêng về phía trước, cánh tay dài duỗi ra kéo mạnh một cái làm cho Triệu Thần Thành ngã vào lồng ngực mình, cúi đầu hôn môi của cô, cạy hàm răng ra truyền tất cả rượu đỏ trong miệng qua.

Ly rượu trong tay Triệu Thần Thành rơi xuống đất, rượu đỏ vấy vào đùi cô, làm ướt làn váy, nhưng càng khó chịu hơn chính là nhiệt độ của người đàn ông và cồn rượu làm cho cô choáng váng.

“Triệu Thần Thành, bắt đầu từ bây giờ, cô chính là bạn gái của tôi.” Tường Lạc Sanh thản nhiên thì thầm bên tai cô: “Tôi đã nói rồi, tôi sẽ chịu trách nhiệm”

Mười triệu con thần thú trong đáy lòng của Triệu Thần Thành gầm thét lên, Tường Lạc Sanh - người này chính là một người Thất tình lục dục phong phú,

hơn nữa khắp nơi đều là bàn chải, mặt thì đen thui, giống như một con quái vật!

Trân quý sinh mạng, cách xa Tường Lạc Sanh!

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Triệu Thần Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Công trình được xây dựng và tu sửa lại trong thời kỳ văn hoá phục hưng(*), bên cạnh những chiếc thuyền Gondola lững lờ lướt trên sông, Triệu Thần Thành khẽ ngâm nga một giai điệu vui vẻ, đi bộ dưới bầu trời do con người tạo ra. Bây giờ cách thời gian đêm qua bị Tường Lạc Sanh xô tay đất đi gần ba tiếng đồng hồ, Triệu Thần Thành đã vội vàng rời khỏi anh 1283 cây số, chạy đến Macao.

(*Văn hoá phục hưng: ở Châu Âu, thế kỉ XIV-XVI)

Tiểu L gọi điện thoại tới vốn muốn trêu chọc Triệu Thần Thành bị ăn sạch, nhưng chưa từng nghĩ đối phương cho cô biết phải bỏ ra vài đôla để gọi chuyển vùng quốc tế trong vài phút!

“Cậu mua một vé bay đến Ma Cao trong đêm qua hả? Chẳng lẽ Tường Lạc Sanh SM cậu?”

“Từ Long.”

“Vậy tại sao cậu lại chạy trốn như thế? Tôi nhớ được lần trước cậu bay suốt đêm đến Macao là bởi vì có một nghệ sĩ nam thổ lộ với cậu.” Đột nhiên Tiểu L dừng lại, dừng lại trong khoảng năm giây, rồi cô la hoảng lên: “Oh~My~God! Tổng giám đốc mặt than đó thổ lộ với cậu hả?!”

Do đó một bức tường cao trong lòng Triệu Thần Thành lại bị một đôi tai chó phá hỏng.

“Ề hèm. Có muốn tớ mang cái gì đó về cho cậu không? Tôi nhớ cậu nói muốn mua một cái đồ.”

Tiểu L kích động trong nháy mắt cảm xúc như dừng lại: “Cậu tặng tớ?”

“Vâng” Ở đầu dây bên kia Triệu Thần Thành thờ dài, quả nhiên cô gái này dễ dàng cắn câu như thế.

“Túi xách bằng da đã hiệu hiệu Bayswater!”

“Các người muốn lột hết da động vật ra làm túi xách mới chịu bỏ qua sao.”

Lời Triệu Thần Thành nói còn chưa hết, đã cảm thấy có người chụp bả vai của cô, đợi đến lúc cô quay lại và nhìn thấy người đó, cô lập tức giật mình, nghiêng đầu vội vã nói: “L, tớ có chuyện, cúp máy trước.”

“Triệu Thần Thành, đã lâu không gặp.”

Đứng trước mặt Triệu Thần Thành là một cô gái vừa qua tuổi hai mươi, mái tóc màu nâu nhạt được kẹp gọn ở phía sau bằng một bông hoa, dung mạo xinh đẹp, lỗ mũi nhỏ nhắn, khoe môi cô vừa nở một nụ cười giấu cợt, vừa lên tiếng nói chuyện, trong lòng cũng lộ ra sự hận thù.

Triệu Thần Thành hoảng hốt nhớ tới mấy năm trước, cô gái này đã cắt phăng đi mái tóc dài, gặp Triệu Thần Thành nên hào hứng trò chuyện. Mà khi đó Triệu Thần Thành còn gọi cô là nha đầu thối, lười quan tâm đến cô.

Vậy mà giờ phút này, Triệu Thần Thành chỉ có thể cố gắng nâng khoe môi lên, gọi cô một tiếng: “Vệ Lam.”

“Thế nào, cô cũng đi dạo phố? A, quên, bây giờ cô là ngôi sao lớn.”

Triệu Thần Thành có chút ưu thương nhìn trời.

“Bản lãnh đối phó với đàn ông của cô rất lợi hại, Thẩm Mục quyết một lòng một dạ với cô còn chưa nói, ngay cả ông chủ của mình cũng của được.”

Triệu Thần Thành tiếp tục nhìn trời, thật muốn uống sữa tươi.

“Triệu Thần Thành! Cô không biết xấu hổ, chửi mắng cô, cô cũng không quan tâm sao?!”

“Vậy cô muốn nghe tôi nói cái gì?” Triệu Thần Thành biểu hiện thái độ phối hợp một trăm phần trăm: “Nói cho tôi biết, tôi sẽ nói cho cô nghe.”

“Tôi muốn cô cả đời này sống không tốt! Cô có tư cách gì để sống tiếp? Cô có tư cách gì để ở bên cạnh người đàn ông khác!” Vệ Lam thét lớn thậm

chỉ ra tay đẩy Triệu Thần Thành một cái.

Triệu Thần Thành bị buộc lui về sau một bước, nghiêng đầu, hồi lâu, bật cười một tiếng.

“Vệ Lam, tôi không nợ bất cứ ai trong nhà họ Vệ cả, nhất là cô.” Cô nhìn lên, vỗ nhẹ vào quần áo của mình, khoe môi nở một nụ cười lạnh lẽo không nhiệt độ: “Tôi nhường cô, chỉ vì thấy cô nhỏ hơn tôi, lại không hiểu chuyện, cô đừng hiểu lầm.”

“Tôi còn muốn tiếp tục đi dạo phố, xin lỗi không thể tiếp tục trò chuyện.” Dứt lời, Triệu Thần Thành lập tức cất bước rời đi, không tiếp tục bận tâm Vệ Lam bị bệnh thần kinh đau đứng sau lưng nữa.

Triệu Thần Thành càng đi càng nhanh, cuối cùng lại chạy trốn.

“Triệu Thần Thành, chỉ cho em một phương pháp làm cho tâm tình mình tốt hơn, có muốn hay không?”

“Không có hứng thú.”

“Chạy bộ, chạy càng nhanh phiền não sẽ cách em càng xa.”

“Vệ Nhiên, anh là kẻ ngu ngốc hả?”

“Thật sự rất hữu dụng!”

“Cút.”

Vệ Nhiên, Vệ Nhiên, cái tên đáng chết này tựa như một bóng ma quanh quẩn trong đầu óc Triệu Thần Thành. Cuộc sống của anh mang đến cho người ta rất tàn khốc, nhưng không có cuộc đời của anh.

Rốt cuộc Triệu Thần Thành cũng ngừng lại, cô ngẩng đầu nhìn bầu trời, xung quanh chính là những con người với dáng vẻ khí chất khác nhau đang qua lại. Không có Vệ Nhiên. Cuộc sống trống rỗng đến đáng sợ.

*

Buổi sáng ở thành phố S, bầu trời được bao phủ bởi một tầng chạng vạng. Thắm Mực đặt tay trên vô-lăng, Triệu Thần Thành ngồi bên cạnh cuối cùng đã ngủ, đây là kết quả của thuốc ngủ.

Hai ngày trước, Triệu Thần Thành gọi điện thoại nói cô gặp Vệ Lam ở Ma Cao. Đúng lúc Thắm Mực đi nơi khác bàn chuyện làm ăn, cố gắng xử lý ổn thoả mọi chuyện trong vòng nửa ngày, buổi sáng ngày hôm sau đã chạy tới Macao.

Mở cửa bước vào phòng, đi dọc theo thi thể của những hộp sữa bò và túi đồ ăn vặt, tìm được Triệu Thần Thành trốn sau góc tường. Cô ôm đầu gối của mình, vùi đầu rất sâu, rèm cửa sổ bên trên che ánh mặt trời lại, cô giấu mình trong một góc tối bé nhỏ. Nghe tiếng bước chân anh ngày càng gần, cô gãi gãi mình ngẩng mặt lên, da dẻ tái nhợt không chút máu, môi mím chặt, sau một đêm không ngủ trong đôi mắt của cô ẩn hiện tia máu, giờ phút này lo lắng nhìn về phía anh.

Đột nhiên trái tim Thắm Mực thắt chặt. Anh ngồi xổm xuống, kéo cô vào trong lòng ngực mình, tay vỗ nhẹ vào lưng cô. Cô không kháng cự, nhưng từ đầu đến cuối thân thể vẫn căng thẳng, thậm chí còn hơi run rẩy.

“Triệu Thần thành, đó không phải là lỗi của em. Chuyện của Vệ Nhiên, chỉ là ngoài ý muốn.” Anh nói cho cô biết từng chút một, cho đến khi cô gật đầu.

Triệu Thần Thành không ngủ được, không nói lời nào, ăn rất nhiều, sau đó ở trong phòng tập Gym ngán ngờ đến hai ba tiếng đồng hồ, Thắm Mực cũng đã quen. Trong lòng Triệu Thần Thành có gút mắc, không giải thích được, không chữa trị hết, chỉ có thể hy vọng nó không phát tác.

Mười một giờ đêm, Triệu Thần Thành nói muốn về thành phố S. Vì vậy anh book vé máy bay, hai người mang đôi mắt đỏ au ngồi máy bay trở về. Máy bay hạ cánh, anh đi mua sữa tươi, sau đó bỏ thuốc ngủ đã chuẩn bị vào trong hộp sữa, đưa cho cô uống. Cô cần phải ngủ một giấc.

Về đến thành phố thì trời đã sáng, cửa nhà trọ của Triệu Thần Thành vẫn có những phóng viên nằm vùng như cũ, bởi vì báo chí đăng tải video đêm đó trong buổi trình diễn thời trang giới thiệu sản phẩm mới Tường Lạc Sanh đất tay cô rời đi. Nên Thắm Mực lái xe trở về biệt thự của mình.

Anh cẩn thận ôm lấy Triệu Thần Thành, cô không nặng, vào giây phút yên tĩnh hiếm hoi này, nghiêng đầu tựa vào ngực anh, hơi thở ổn định. Thắm Mực khề thờ dài, thật là một cô gái phiền toái. Trục tiếp đi lên lầu hai, anh có bố trí một căn phòng dành riêng cho cô, chỉ để cho cô ở. Căn phòng này được trang trí đơn giản, nhưng cách âm tốt, không có cửa sổ, có chiếc chăn đơn họa tiết bò sữa mà Triệu Thần Thành thích.

Trừ Triệu Thần Thành, Thắm Mực chưa từng đưa người phụ nữ nào về nhà. Ngoài nhà ra thì anh vẫn vụng trộm bên ngoài, anh cũng cảm thấy, nếu như người khác mở tủ lạnh nhà anh ra phát hiện ngoài mấy lon bia, chỉ có vài chia sữa bò tươi, lên lầu đi vào phòng ngủ lại phát hiện căn phòng này trang trí theo nội dung của một bộ phim hoạt hình sữa tươi, sẽ e ngại nể mũi đàn ông của anh.

Thu xếp cho Triệu Thần Thành ổn thoả rồi, Thắm Mực đi đến công ty, mặc dù là thứ bảy, nhưng anh vẫn phải làm cho xong đồng công việc lớn bị ứ đọng hai ngày qua. Giống như Triệu Thần Thành luôn được người khác trang điểm xinh đẹp để đi tham dự các hoạt động nhưng ở trong công ty lại phải luyện ca luyện múa xem kịch bản đến khuya vậy, CEO nhìn qua thì có vẻ nở mày nở mặt nhưng thật ra thì áp lực rất lớn vì làm việc mà có thể chết sớm

mười năm.

Chờ đến lúc trở về nhà, đã là bảy giờ tối. Vừa vào cửa, một hộp sữa bò lập tức bay tới trước mặt, Thẩm Mộc giơ tay lên đỡ lấy, quả nhiên nhìn thấy Triệu Thần Thành nằm trên ghế sa lon cách đó không xa, nhìn anh với vẻ mặt tức giận.

“Thẩm Mộc. Anh dám cho em uống thuốc ngủ một lần nữa xem!”

“Anh làm thì thế nào.” Thẩm Mộc ném hộp sữa bò trở về, tốc độ cực kì nhanh làm cho Triệu Thần Thành không kịp chống đỡ, nên phần ót bị một cú va đập mạnh. Thẩm Mộc nở nụ cười xinh đẹp: “Em vẫn không đánh lại anh. Dù cho nhanh mồn nhanh miệng, nhưng chưa chắc chiếm được lợi thế.”

Triệu Thần Thành che ót, đôi mắt xinh đẹp mang vẻ không cam lòng nhìn chằm chằm Thẩm Mộc, cuối cùng giống như buông tha, vùi mặt vào ghế sofa, la lối om sòm.

Thẩm Mộc không để ý tới cô, nhìn đáng vẻ vô lại của cô ấy cũng biết đó là dấu hiệu cô đã nạp đầy máu bắt đầu sống lại. Anh đến phòng bếp làm com tối, vừa mở cửa tủ lạnh ra lại nghe Triệu Thần Thành nói:

“Tường Lạc Sanh muốn em làm bạn gái anh ta. Mặc dù vì nguyên nhân trước kia mà không thể tin tưởng, nhưng suy xét tình hình thực tế, em cảm thấy đề nghị này. cũng không tệ lắm.”

“Triệu Thần Thành, em có ý gì?” Thẩm Mộc đóng cửa tủ lạnh lại, trở về phòng khách, khoanh tay nhìn Triệu Thần Thành: “Là ai nói muốn khiến cho Tường Lạc Sanh bị nốc-ao?”

Triệu Thần Thành nuốt một ngụm nước miếng, sau đó cười hắc hắc, chột dạ bỏ khỏi ghế salon, ngón tay nắm ống quần Thẩm Mộc đứng đưa: “Sao ~ chỉ là trên danh nghĩa, trên danh nghĩa, Thẩm Mộc - ở trong lòng em anh vẫn là người chói chang nhất! Em thề!”

Ánh mắt của Thẩm Mộc dời xuống 60 độ liếc nhìn cô, sau đó chớp mắt cười: “Vậy em tự mình làm com tối đi.” Nói xong, đẩy Triệu Thần Thành đi thẳng lên lầu, để lại một bóng lưng tiêu sái(*).

(*Tiêu sái chỉ cử chỉ, phong độ phóng khoáng, tự nhiên)

Triệu Thần Thành bị ném trên mặt đất, đói để nằm bẹp.

“Thẩm Mộc. Anh nhỏ mọn. Em muốn ăn com. Ăn com. Com”.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Triệu Thần Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Triệu Thần Thành đi Macao mấy ngày nay nhưng thật ra là không có thông báo trước, quá trình sản xuất album kết thúc, tuần này sẽ bắt đầu truyền chính thức. Mấy ngày này vốn là để cho cô nghỉ ngơi và chuẩn bị, nhưng bởi vì việc đi Macao ngoài ý muốn, Triệu Thần Thành lại còn gầy hơn trước kia, nhưng có tinh thần tốt hơn xưa.

Cô biến mất ba ngày nay, các phương tiện truyền thông đối với tin tức “Chuyện không thể nói giữa Triệu Thần Thành và Tường Lạc Sanh” đã cập nhật tăng vọt lên phiên bản 4. 0 rồi.

Mặc dù cô không muốn liên hệ với Tường Lạc Sanh, nhưng giải quyết vấn đề với Tường Lạc Sanh đã trở thành nhiệm vụ quan trọng trước mắt của Triệu Thần Thành. Biết rõ trên núi có kẻ mặt than, vẫn phải đi lên núi tìm kẻ mặt than!

Vì vậy, sáng tinh mơ ngày hôm sau, khi Tường Lạc Sanh vừa bước ra khỏi thang máy riêng ở khu chung cư của mình, lồng ngực lập tức đụng phải một người rồi nắm tay anh quay trở vào, ngay sau đó cửa thang máy đóng lại.

Tường Lạc Sanh cau mày, mắt liếc qua ba mươi độ, một khuôn mặt tươi cười gần trong gang tấc, đôi mắt chớp chớp sinh động như một hồ nước, chỉ là ánh mắt kia khi nhìn anh lại mang theo chút lạnh lẽo. Lại nhìn đôi môi mím chặt, trắng mịn, mềm mại. Ừ, mùi vị không tồi.

Cho dù cô gái kia nắm bàn tay anh khiến cho anh có chút không kịp thích ứng, tay còn lại của Tường Lạc Sanh rảnh rang đặt vào trong túi quần, nhủ thầm: “Triệu Thần Thành, thế nào? Muốn cướp sắc?”

Khóe môi Triệu Thần Thành co quắp lại, khó khăn lắm mới dần được kích động không bóp chết đối phương, tức giận thu tay về. Về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, cô mở miệng: “Nói thẳng vào vấn đề. Tổng giám đốc Tường, ngài làm ơn hãy tránh xa tôi một chút, có được hay không?”

Tường Lạc Sanh không nói lời nào, khoanh tay đưa ánh mắt thích thú nhìn cô.

“Nói như thế. Hiện tại tin tức truyền đi như tên lửa vậy, dù sao cũng phải làm rõ. Ngài hi vọng tôi sẽ giải thích thế nào?”

Tường Lạc Sanh vẫn không nói lời nào, Triệu Thần Thành cũng cảm thấy buồn bực.

Thang máy chạy từ bãi đậu xe đến tầng cao nhất rồi lại chạy từ tầng cao nhất xuống bãi đậu xe, cứ lên rồi xuống, kiên nhẫn của Triệu Thần Thành gần như đã dùng hết. Lúc này, Tường Lạc Sanh mới nói: “Cô thật không biết điều.”

“Hả?”

“Rõ ràng có thể sống thoải mái, nhưng cứ muốn làm cho mình mệt mỏi. Cần gì chứ?”

Triệu Thần Thành rõ ràng cảm thấy trong lời nói của người đàn ông kia có ý gì đó, còn chưa tới kịp tìm tòi nghiên cứu, người đàn ông kia đã chuyển chủ đề.

“Cô cần một chỗ dựa. Thẩm Mục không làm bên ngành giải trí, bảo vệ được cô thì cũng không thể giúp được cô. Kiếm người làm chỗ dựa, tôi là lựa chọn tốt nhất của cô.”

Lời nói này đi vào trái tim của Triệu Thần Thành, mắt thấy lại đi đến tầng trệt, Triệu Thần Thành nhấn nút đóng cửa. “Điều kiện trao đổi là gì?”

“Nếu như tôi nhớ không lầm. Từ thứ Tư tuần trước, cô chính là bạn gái của tôi. Giúp đỡ bạn gái của mình là chuyện thiên kinh địa nghĩa(*).”

(*Thiên kinh địa nghĩa có nghĩa là: lẽ bất di bất dịch; lý lẽ chính đáng; đạo lý hiển nhiên.)

Sắc mặt người đàn ông nói ra những lời này vẫn lạnh lẽo như cũ, anh liếc mắt nhìn Triệu Thần Thành đưa tay lên ấn nút đóng cửa, đột nhiên cúi người.

Khuôn mặt của người đàn ông gần trong gang tấc, đôi môi mỏng đang rơi xuống cách ánh mắt của Triệu Thần Thành mười lăm độ, rồi đến thật gần môi cô, hơn nữa càng ngày càng đến gần. Dụ sắc! Dụ sắc một cách trần trụi! Nhưng đáng xấu hổ chính là Triệu Thần Thành phát hiện cô lại không thể nhúc nhích, trong đầu còn hồi tưởng lại cảm giác mềm mại của đôi môi kia, thậm chí là mùi rượu bay bổng trong không khí.

Càng ngày càng gần, bọn họ gần như nghe rõ nhịp thở của nhau. Nó gần như sẽ ngừng lại!

Tay Triệu Thần Thành đặt nút khoá cửa bị Tường Lạc Sanh cầm lên, bỗng chốc cửa mở ra, một giây kế tiếp, Tường Lạc Sanh đứng lên, phui phui âu phục, đi ra ngoài.

Kế đầu tiên là ‘Mỹ nam kế’, trận giao đấu của Triệu Thần Thành với bàn chải mặt than kết quả hoàn toàn thất bại.

Triệu Thần Thành nắm chặt quả đấm, xương cốt phát ra tiếng kêu rắc rắc, ác từ gan mà sinh ra. Đi ra khỏi thang máy, cô nở một nụ cười âm áp: “Bạn trai anh mình thần võ này, chúng ta cùng đến công ty thôi.”

Mấy ngày nay Tom giúp Hạ Thanh liên lạc với bên quảng cáo, nhiếp ảnh gia, tổ sản xuất đã bận rộn cả ngày lẫn đêm, nhìn thấy xi căng đan của Triệu Thần Thành càng lúc càng phát tán, trên mặt toát ra hồi quang phản chiếu tựa như hồi xuân, cảnh này càng khiến anh nóng nảy hơn.

Lúc chín giờ Triệu Thần Thành đẩy cửa phòng làm việc ra, quả nhiên một xấp báo đã lấy tốc độ nhanh nhất phóng về phía cô. Triệu Thần Thành đã chuẩn bị tinh thần từ lâu, khom lưng tránh thoát, sau đó đi tới ngồi xuống chiếc ghế xoay đối diện với Tom, bắt chéo hai chân. Tom đang muốn mở miệng giáo huấn người trước mặt thì tất cả lời nói đã bị chết yểu trên môi, chuyển thành một nụ cười cứng ngắc, nhìn về phía cửa lên tiếng: “Tổng giám đốc Tường.”

Triệu Thần Thành cười ha ha, trên mặt chẳng hề có chút khách sáo nào, đúng vậy, bị Triệu Thần Thành né tránh nên một vài tờ báo mạnh mẽ rơi vào mặt Tường Lạc Sanh! Oa ồ! Còn thoải mái hơn uống sữa tươi nữa, trong lòng Triệu Thần Thành thầm sung sướng.

Tường Lạc Sanh đen mặt đi đến ngồi xuống bên cạnh Triệu Thần Thành. Trong nháy mắt người đàn ông bạo quyền tên Tom lại lên tiếng với chất giọng vô cùng dịu dàng, Triệu Thần Thành như tắm gió xuân.

“Xin hỏi tổng giám đốc Tường có gì phân phó?” Tom khẩn trương uống trà, nghĩ đến áp lực thật kinh người.

Tường Lạc Sanh nhàn nhạt mở miệng: “Triệu Thần Thành hi vọng tôi tự mình tới thông báo với cậu, bây giờ cô ấy là bạn gái của tôi.”

Một ngụm trà vừa mới vào trong miệng Tom, theo bản năng, “Phốc.”, anh phun tất cả trà trong miệng ra bên ngoài. Triệu Thần Thành nhanh tay lẹ mắt rút tài liệu trên bàn ra, chặn trước mặt. Tường Lạc Sanh đáng thương, hớp trà rất không thức thời lại bay đến đậu trên bộ âu phục cao cấp của anh, trông rất đẹp mắt.

Triệu Thần Thành liếc mắt nhìn hộp đồng ướm dầm dề, lắc đầu một cái, hộp đồng quảng cáo gần ngàn vạn đã bị hủy.

Chờ tiễn Tường Lạc Sanh mặt đen thui ra cửa xong, Triệu Thần Thành nén cười đến nội thương rồi cuộc cũng cất tiếng cười to.

Trận thứ hai Triệu Thần Thành đấu với bàn chải mặt than, toàn thắng!

“Cười trên nỗi đau của người khác hả, tiểu tử thú!” Tom gõ một cái vào ót Triệu Thần Thành, Triệu Thần Thành không tránh kịp, đã bị đánh trúng.

“Tom, anh xuống tay thật mạnh.” Triệu Thần Thành xoa ót, hậm hực ngưng cười.

“Em thật sự muốn làm bạn gái Tường Lạc Sanh? Anh ta vui buồn thất thường lắm. Em phải biết mấy năm trước có một người cũng bởi vì lên lút làm chút hành động, tạo thành scandal với Tường Lạc Sanh, bị anh ta làm cho không thể lẫn lộn ngoài đời.”

“Anh cũng biết anh ta cũng có thể làm như thế mà. Anh ta muốn em thì em biết làm thế nào, chỉ có thể nghe theo thôi.” Triệu Thần Thành thờ ơ buông tay: “Hơn nữa, có người nguyện ý làm núm dựa cho em, có gì không tốt. Tom, không phải anh vẫn mong chờ chuyện này sao?”

“Cái người kia làm sao dám chơi đùa, sớm muộn bản thân sẽ bị chơi đùa đến chết.”

“Tom, anh cũng biết em hy vọng ngày này đến.”

Giọng nói của Triệu Thần Thành như đùa giỡn, nhưng trong lòng cô lại rất nghiêm túc.

Buổi họp báo ra mắt album mới được cử hành đúng thời gian, Triệu Thần Thành bị ủ trong tuyết một thời gian, mặc dù hiện nay bởi vì được lăng xê mà tỷ lệ toả sáng cực kỳ cao, những fan hâm mộ suy cho cùng vẫn không nhiều lắm. Nhưng những tin tức đưa ra trước buổi họp báo, vai nam chính trong MV do Hạ Thanh đóng, cho nên anh cũng sẽ đến buổi họp báo. Nhận được tin tức này người hâm mộ ùn ùn kéo tới, trước khi bắt đầu hai tiếng đồng hồ đã có bốn, năm trăm người chen chúc bên ngoài, dĩ nhiên, phần lớn là fan hâm mộ của Hạ Thanh. Về phần truyền thông, mọi người không mời mà tới.

Triệu Thần Thành đặc biệt có giọng hát rất tuyệt vời. Công ty cho cô ra quân với cờ hiệu là tiểu thiên hậu hát Live mới, gần đây xì-căng-đan tăng mạnh, muốn truyền thông chú ý đến âm nhạc của cô, chỉ có thể lựa chọn thủ đoạn đặc biệt này. Cho nên buổi họp báo lần này không có MC. Phòng nền sân khấu cũng chỉ là một màn hình lớn và banner bìa album mới của Triệu Thần Thành, còn trên sân khấu cũng chỉ có một cái ghế, một chiếc Microphone.

Mở màn, ánh đèn hạ xuống, tất cả đèn pha trên sân khấu rọi thẳng vào Triệu Thần Thành đang cầm một cây đàn ghi-ta đi lên sân khấu, cô vẫn để mái tóc ngắn, thoa chút Mousse tạo kiểu, tự do mà phóng khoáng. Áo may ô(*) màu trắng, quần jean ống bó, ăn mặc cực kỳ đơn giản, lại mang vẻ đẹp cuốn hút.

(*Áo may ô: áo không tay không cổ)

Cô ngồi trên ghế cao, đôi môi đặt trước micro, nhắm mắt. Ngón tay thon dài lướt qua dây đàn, cô bắt đầu cất tiếng hát, giọng hát lung linh kỳ ảo đi qua máy khuếch đại quần quanh trong khán phòng, phút chốc bốn phía trở nên yên tĩnh.

“Ooh I need someone to hold me/ I need someone to take my hand/ Who always understands

You will never that someone/ Who’s always by my side/ To shelter me with pride

I will keep searching till I’ve found/ Someone who never lets me down.”

Đèn pha chiếu thẳng vào người cô, những đèn flash ở đây cũng không ngừng lóe sáng, nhưng Triệu Thần Thành giống như không hề hay biết, cô không mở mắt, cho nên không ai có thể nhìn ra ánh mắt chân thật nhất của cô.

Cô hát ca, nhẹ nhàng khe khẽ, lại mang theo sức mạnh kỳ lạ, siết chặt lấy dây thần kinh của mọi người.

“Someone to catch me if I fall/ To see me through it all/ Someone to depend upon/ I can always call

Someone who makes me strong/ Who shows me right from wrong/ Someone always standing tall/ Someone who will catch me if I fall “

Cầu xin như vậy, bi thương lại như mang theo tiếng gào thét của đáy lòng. Khi tiếng hát dừng lại thì tiếng vỗ tay của người hâm mộ và thét chói tai là miêu tả sinh động nhất, nhưng Triệu Thần Thành lại gảy đàn lần nữa, lập tức giới thiệu bài hát thứ hai.

Cứ như vậy một bài rồi lại một bài, hát đến 5 bài, gần như được gọi là liveshow nhỏ. Cao trào của buổi họp báo là ca khúc xuất hiện cuối cùng.

Đó là ca khúc chủ đề trong album mới của Triệu Thần Thành – “Không thành”. Màn hình điện tử ở sau lưng cô đồng loạt trình chiếu MV, trong MV cô mặc một chiếc váy trắng, gần như không trang điểm, lúc Triệu Thần Thành tươi cười, chạy thì đụng vào một người. Trên màn hình xuất hiện một người con trai mặc áo sơ mi trắng, Hạ Thanh nở nụ cười rực rỡ. Nhưng mọi người trong hội trường không ai thét lên, bởi vì tiếng hát quá mơ hồ, giống như cú đụng kia chỉ là một cảnh trong movie.

Cho đến khi Triệu Thần Thành hát hết câu cuối cùng, Hạ Thanh cầm bó hoa Bách Hợp lớn xuất hiện, rốt cuộc cảm xúc của fan hâm mộ mới vỡ oà, bọn họ la hét điên cuồng, hò hét. Triệu Thần Thành mở mắt ra, khóe mắt cô ươn ướt, nhận lấy bó hoa của Hạ Thanh, được anh ôm một cái, Triệu Thần Thành mới chậm rãi trở về thực tại.

Dưới sân khấu rất ồn ào, thậm chí làm cho cô không thể suy nghĩ nhiều, nhưng cô thích sự ồn ào này, cần sự ồn ào này.

“Triệu Thần Thành hát hay không?” Hạ Thanh cầm micro hỏi.

“Hay!”

“Chính tôi ngồi dưới khán đài nghe cũng cảm động. Cho nên hi vọng mọi người có thể ủng hộ cho em gái của tôi! Có được hay không?”

“Được!”

Hạ Thanh đảm nhiệm người chủ trì thay đổi không khí, còn Triệu Thần Thành thì bị anh choàng vai, cười làm lành.

Triệu Thần Thành im lặng, không nói chuyện, thật ra thì đây mới thật sự là Triệu Thần Thành.

Cho đến khi truyền thông bắt đầu phỏng vấn, Triệu Thần Thành mới thả lỏng tinh thần, cô nở nụ cười vui vẻ. Mặc dù có mười mấy câu hỏi về album mới; nhưng từ ngữ xuất hiện với tần suất cao nhất là Tường Lạc Sanh, Thắm Mực; chỉ trong một thời gian ngắn tên hai người đã xuất hiện hai mươi lần. Triệu Thần Thành lười phải nói “Hi vọng mọi người chú ý tới âm nhạc của tôi nhiều hơn”.

Cho nên trong lần hỏi thăm thứ hai mươi sáu của cánh truyền thông “Xin hỏi cô có quan hệ thế nào với Tường Lạc Sanh và Thắm Mực?”, Triệu Thần Thành cong khoé miệng lên 45 độ, nở nụ cười tươi, dùng giọng nói không nhanh không chậm trả lời:

“Người trước là ba lữ, người sau đã ba lữ trở lên.”

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Triệu Thần Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Ba lữ. Hai chữ này vừa thốt ra đã đè bẹp Tom cứng cỏi, làm cho thần kinh não của anh căng ra như sợi dây gân!

Giờ phút này Tom giống hoá thân thành con thỏ cai quản địa ngục, khuôn mặt dữ tợn muốn cầm lấy cái ghế ném lên sân khấu. Miêu Miêu liều mạng giữ lấy Tom để anh đừng ném cái ghế đi, việc này không có kết quả với Triệu Thần Thành ngược lại bị phản xạ có điều kiện của Triệu Thần Thành làm cho có kết quả.

Về phần cánh truyền thông có mặt trong phòng thì bắt đầu như ong vỡ tổ, dù sao cũng có rất ít ngôi sao hay có thể nói thẳng là căn bản không có ai to gan dám trả lời thẳng thắn công khai như thế.

Hạ Thanh đứng một bên cùng tiếp nhận phỏng vấn hơi cau mày, nhất thời không biết giải thích như thế nào, ngay cả anh cũng không rõ trong lòng Triệu Thần Thành suy nghĩ gì. Cho dù trước kia có đôi lần thấy cô cười đùa tức giận mắng chửi trước mặt Tom, nhưng trong tình cảnh này vẫn nên có những cư xử đúng mực, ngược lại với hành vi phóng túng hiện tại. Chẳng lẽ cô muốn mang kiếm đi chém trời?

Triệu Thần Thành bị ánh sáng đèn flash làm cho hoa mắt, nghĩ thầm hiện tại đúng là có rất nhiều cách để làm cho mắt người ta trở thành mất chó, thuận miệng nói vài câu thôi là có thể nhanh chóng thành người mù rồi.

“Thật ra thì tôi cũng không biết ‘ba lữ’ có ý gì.” Giờ phút này Triệu Thần Thành bày ra vẻ mặt ngu ngốc đúng tiêu chuẩn, rồi cô nở nụ cười, gãi đầu nói: “Mới từ một ca sĩ nhỏ không có tiếng tăm gì biến thành nhân vật chính bị truyền thông truy đuổi, vừa mới tùy tiện nói hai câu cảm thấy thật hiệu quả. Thật là thoải mái. Ha ha.”

Triệu Thần Thành cười hai tiếng, đèn flash không còn chớp liên tục nữa, các câu hỏi lập tức biến mất, các phóng viên cũng hóa đá.

Mà Triệu Thần Thành mang đôi mắt vô tội liên tục chớp chớp rồi nhìn chằm chằm đám phóng viên và nhiếp ảnh gia tên tuổi trước mặt: “Việc này. Thật ra họ đều là bạn rất thân của tôi, thật ra, bọn họ giúp tôi rất nhiều.”

Một người là phiếu ăn ngon của cô trong nhiều năm qua, người còn lại là phiếu tiền lương hằng tháng của cô. Đều là bình sữa của cô, không thể đắc tội với ai cả!

“Nhưng mà như vậy sẽ không có tin tức hay để viết báo đúng không? Có muốn tôi đổi cách nói lại một chút hay không? Tôi không chấp nhận trả lời phỏng vấn. Cho nên.” Triệu Thần Thành tiếp tục nhún chân mày, như đang quan sát và trung cầu ý kiến của nhóm phóng viên: “Hả?”

Các phóng viên đã ngã liệt địa rồi, Triệu Thần Thành thật sự khiến bọn họ vỡ vụn mà, trong lúc nhất thời lại như đi vào một buổi họp tẻ ngắt.

Giờ phút này Hạ Thanh phản ứng kịp, đứng ra hoà giải, nói Triệu Thần Thành và Thắm Mực là những người bạn rất thân thiết, lúc làm việc lại được tổng giám đốc Tường đầu đất hết mình, sau đó lập tức dẫn dắt nội dung các câu hỏi về phía anh.

Tom chuẩn bị ném chiếc ghế đã giao nộp vũ khí, ngồi trên ghế như kẻ bại liệt, nhận lấy cốc nước Miêu Miêu đưa cho. Triệu Thần Thành giờ trò đùa chọc cũng tốt, lời nói nhìn tưởng rất mạnh, nhưng rốt cuộc vẫn không để lộ gì cả. Dù sao, công khai quan hệ với Tường Lạc Sanh, sẽ chỉ làm cho Triệu Thần Thành gần đây bị chú ý quá nhiều trở thành đề tài cho mọi người chỉ trích, Trương Trì có câu: Hoà đồng mới có thể sống lâu trong Làng Giải Trí.

Buổi họp báo chấm dứt, Triệu Thần Thành vội vàng chạy ra sau hậu trường, buông tay lập tức đòi Miêu Miêu hộp sữa tươi. Miêu Miêu đưa cho cô một

hộp sữa lớn, Triệu Thần Thành gạt gù đặc ý nhấp một ngụm sữa, trên mặt vẫn còn chút hồi hộp và chân thành khi đối mặt với phóng viên.

Nhưng sự thật là, từ sau buổi họp báo, dựa vào việc trả lời chân thành và giọng hát hoàn hảo không có gì bất bẻ, cuộc sống của Triệu Thần Thành từ con sâu gạo thông qua báo chí biến thành một người luôn đắm chìm trong thế giới âm nhạc của mình, không nhuộm khói bụi trần gian, một đóa hoa tuyệt thế trong giới âm nhạc!

Triệu Thần Thành ngồi trên máy bay, bay đến thành phố B làm quảng cáo, cầm một quyển tạp chí tràn ngập lời khen ngợi cô, uống sữa tươi càng thêm sung sướng. Mặc dù cô vui mừng khi Tường Lạc Sanh chịu làm núm đỡ cho cô, nhưng cả người Tường Lạc Sanh đều là bản chất, là một viên kim cương biến hoá, hôm nay là núm, nói không chừng ngày mai sẽ thành biển, Triệu Thần Thành còn chưa dựa vào đã chết đuối.

Khi xem báo chí, Triệu Thần Thành đã quen với việc một ngụm sữa tươi vừa vào miệng đã sặc. Nhìn thấy tiêu đề to “Thật ra Vi Vi gia nhập O&C chỉ vì tình cảm cá nhân”, còn có rất nhiều hình ảnh bên trong chỉ rõ ba yếu tố —— Tường Lạc Sanh, Mai Sinh Vi, lỗi vào khách sạn.

Xốc tờ báo, Triệu Thần Thành che miệng ho sặc sụa một lúc lâu, Miêu Miêu ngồi bên cạnh nhìn Triệu Thần Thành sặc đến chảy nước mắt, vội vàng cầm khăn giấy lau cho cô, Triệu Thần Thành nước mắt nước mũi tèm lem, toàn bộ lớp trang điểm trên người cô bị lau sạch, trở thành vai mặt hoa(*).

(*Vai mặt hoa: Trong tường hát thời xưa)

Miêu Miêu liếc mắt nhìn tờ báo một cái, nhìn thấy ông chủ của mình, không khỏi hồi tiếc thở dài, hai ngày trước vẫn còn ở công ty dốc sức ủng hộ, hiện tại đảo mắt một cái lập tức đi đến quán rượu với cô gái khác rồi. Giương mắt nhìn về mặt của Triệu Thần Thành, Miêu Miêu xác định cô vì chuyện này mà bị tổn thương. Vừa lấy cọ trang điểm ra vừa lên tiếng an ủi: “Thần, đừng suy nghĩ nhiều. Bây giờ báo chí chỉ biết thổi phồng mọi chuyện.”

Về mặt của Triệu Thần Thành như đưa đám: “Tôi không thể nghĩ ngợi thêm sao!” Cô nắm lấy tay Miêu Miêu: “Cô hãy thành thật nói cho tôi biết, có phải O&C chúng ta sắp đóng cửa hay không?”

Lời những an ủi của Miêu Miêu bị kẹt lại ở cổ họng, chết non thành một tiếng “Hả?”

“Vi hiệu quả và lợi ích của công ty, ông chủ phải tự mình xuống biển tạo xi căng đàn! Tiền lương hằng tháng của tôi có mất hay không hả? Hả?” Triệu Thần Thành ra vẻ nghiêm trọng.

Miêu Miêu cúi đầu, trả lời một câu: “Cô thật sự. suy nghĩ quá nhiều rồi.”

“À, vậy thì tốt.”

Triệu Thần Thành lại nở một nụ cười, tiếp tục cầm hộp sữa bò lên vui vẻ uống. Mà Miêu Miêu ở bên cạnh ôm trán, nhìn bộ dáng giống như bức tượng người suy tư của Auguste Rodin, cả người tản ra hơi thở oán giận.

Thành phố B là địa điểm tuyên truyền thứ ba, cũng là nơi có lượng công việc nặng nề nhất. Thời gian ở lại đây là ba ngày, sẽ phải làm cho những người mê nhạc biết tới, giới thiệu ca khúc mới, tham gia ba hoạt động thương nghiệp, ghi hình cho hai chương trình truyền hình. Mỗi ngày thời gian ngủ của Triệu Thần Thành chưa tới năm tiếng, dưới khoé mắt lúc nào cũng được đắp một đồng phân mới che hết vết thâm quầng, vừa rời khỏi hoạt động lập tức cầm hộp sữa bò lên hút mạnh, đi bộ căn bản dựa vào gió, lượng ăn gần như không thuộc về mình.

“Happy Camp – Khoái lạc đại bản doanh” là chương trình cuối cùng Triệu Thần Thành tham gia ở thành phố B, thiếu ngủ nghiêm trọng lại bị Tom ra lệnh cưỡng chế không được uống sữa để phòng ngừa bây giờ Triệu Thần Thành nấc cụt đến tâm hồn và thể xác chia lìa.

Mở màn năm người chủ trì nhún nhảy theo nhạc, vui vẻ giới thiệu chương trình, Triệu Thần Thành tựa người vào vách tường phía sau sân khấu, cố gắng giương hai mí mắt sắp dính lại cùng một chỗ lên. Mãi cho đến khi trên sân khấu hò hét xong “Hoan nghênh Tiểu thiên hậu hát Live mới Triệu Thần Thành đến đây!”, tiếng vỗ tay vang lên, mười giây sau vẫn không thấy người ra ngoài, lại gọi một lần “Triệu Thần Thành”, vẫn không có ai trả lời.

Đạo diễn mới phát hiện có gì đó không ổn, đến gần Triệu Thần Thành thế nhưng lại nghe tiếng ngáy của cô, đứng cũng có thể gặp Chu Công hà. Vội vàng đánh thức Triệu Thần Thành, cứ như vậy cô mở đôi mắt mờ mịt, đờ đẫn; cơ thể lắc lư đứng đưa đi vào sân khấu bắt đầu chương trình.

Tất cả những người chủ trì đều là kẻ dờ hơi, đầu óc Triệu Thần Thành như bị treo lên, trả lời câu hỏi đều dừng lại nửa phút, bị trêu chọc đến nổi ngay cả người trong nhà cũng không nhận ra. Nghe nói cô sẽ phải bỏ tắm ván, trong tiết mục còn sắp xếp cô sẽ ra hai chiêu thức, không có sức lực, Triệu Thần Thành đem Taekwondo trực tiếp đùa nghịch thành Thái Cực quyền.

Sau khi quay chương trình, Miêu Miêu gần như là khiêng Triệu Thần Thành rời khỏi phim trường, dìu cô đi ra xe, cô nhắm mắt mở cửa xe ra leo lên xe cầm tay vịn lần mò đến chỗ ngồi quen thuộc ở phía sau, rồi ngoẹo đầu, thân thể lập tức nằm xuống, cái gối dưới đầu thế mà lại rất mềm mại, ấm áp dễ chịu, thoải mái khác thường, cô nghiêng đầu điều chỉnh tư thế ngủ.

Giọng nói Miêu Miêu truyền đến, lại đột nhiên dừng lại, cửa xe đóng lại một cái ‘cạch’, tiếng khởi động xe vang lên, nhưng tất cả âm thanh đều dừng tốc độ ánh sáng cách xa cô.

Không tới một phút từ trong hơi thở Triệu Thần Thành lập tức phát ra âm thanh khò khò. Không tới năm phút, nước miếng trong suốt từ khoé môi cô quanh co chảy xuống, từ từ tích lũy. quần Tây của Tường Lạc Sanh bị ướt một mảng lớn.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Triệu Thần Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Bị Triệu Thần Thành khảo nghiệm định lực, đã không phải là một hai lần. Nhưng cô gái này không an phận mà cứ xê dịch trên đùi Tường Lạc Sanh, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo mềm mại cọ tới cọ lui, áp lực của ông chủ Tường thật không phải chỉ hơi lớn.

Mặt lạnh xốc Triệu Thần Thành lên, đặt đầu nhỏ của cô xuống chiếc gối mà cô sử dụng hằng ngày, Tường Lạc Sanh rút người ngồi ra ghế phía trước, nhìn đồng nước miếng trên đùi mình, anh nhũn mảy, ánh mắt bén nhọn quét qua kẻ đầu sỏ gây chuyện đang ngủ say ở ghế sau, vì vậy trong lúc ngủ mơ màng người nào đó có cảm giác kỳ lạ, lập tức quay người, đưa lưng về phía Tường Lạc Sanh, cuộn tròn lại.

Ngủ thẳng một giấc từ trên xe đến trên giường, Triệu Thần Thành nghiêng đầu nhìn phòng ngủ kiểu Pháp, đã ngủ một ngày một đêm rồi.

Buổi tối hôm sau, Tường Lạc Sanh đàm phán chuyện làm ăn xong trở về khách sạn, sau khi tắm rửa thay áo ngủ xong, đang muốn lên phòng Triệu Thần Thành, thì nhận được điện thoại của Tom, thông báo lịch trình ngày hôm sau của Triệu Thần Thành, hỏi chủ ý của anh. Anh mở cửa, thấy cô vẫn còn đang ngủ, lập tức nhỏ giọng trả lời một chữ: “Hoãn.”

Triệu Thần Thành mơ mơ màng màng nghe có tiếng mở cửa, còn có giọng nói, cô bất mãn lật người, nhũn mảy kéo chăn che kín đầu, khó chịu hừ hừ vài tiếng. Thời điểm quan trọng cô đi tu tiên, khó khăn lắm mới tìm được lòng vũ của Nghê Tinh, bay bổng với tiên nữ Lăng Vân, nên cô hào hứng chờ đợi phương thoát ra lời vàng ngọc.

Tường Lạc Sanh đi tới bên giường, im lặng kéo chăn xuống một chút, để cái đầu nhỏ lộ ra ngoài. Triệu Thần Thành ừ à một tiếng, hàm hồ nói: “Thảm Mực, đừng quấy rầy, em muốn nghe tiên nữ nói chuyện.”

Trong nháy mắt trên mặt Tường Lạc Sanh kết lại thành một tầng sương mỏng, đi tới bên giường, cất cao âm lượng: “Triệu Thần Thành, rời giường.”

Giọng nói của một người đàn ông?! Không phải là tiên nữ Yêu quái? Lúc ấy Triệu Thần Thành lập tức kinh sợ, bật ngồi dậy, đầu tóc bù xù dựng đứng, cô hí mắt ngây người nửa phút, sau đó.”Hất xì!”

Hít mũi một cái, Triệu Thần Thành cảm thấy kỳ quái, vì sao hai cánh tay lại lạnh lẽo như thế, mở mắt cúi đầu xem xét. Trên người là chiếc váy ngủ bằng lụa màu đen, đã xảy ra chuyện gì?!

“Tĩnh rồi?”

Triệu Thần Thành nghe vậy giật mình, ngẩng đầu lập tức nhìn thấy quái vật mặt than, Ếc. Đầu tóc của người đàn ông mới vừa tắm gội xong vẫn còn ướt nhẹp, những giọt nước dọc theo sợi tóc màu đen rơi xuống, lướt qua cổ, chảy thẳng đến lồng ngực, áo choàng tắm buộc tùy tiện, lộ ra bộ ngực vạm vỡ. Bầu không khí xung quanh ngập tràn Hormone giống đực.

Miệng đáng lười khô! Tâm huyết dâng trào!

Triệu Thần Thành không để ý mình đang mặc gì, cũng không hỏi thăm đầu đuôi câu chuyện, trực tiếp rời khỏi giường, không nói hai lời bịt mũi tránh xa Tường Lạc Sanh vọt vào phòng tắm.

Tường Lạc Sanh nghiêng đầu nhìn Triệu Thần Thành lao đảo chạy đi, chiếc váy ngắn bay bay, thật tốt. Quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, nguyệt hắc phong cao (*). Thật là bút người khác tội phạm.

(*Nguyệt hắc phong cao: Ánh trăng chiếu sáng và gió mát... ý chỉ thời gian thích hợp để làm chuyện xấu)

Vọt vào phòng tắm, dùng nước lạnh làm cho bản thân mình thông suốt, Triệu Thần Thành hoàn toàn tỉnh táo. Tối hôm qua, cô và Tường Lạc Sanh đi vào một khách sạn cao cấp ở thành phố B, có người giúp cô thay áo ngủ, rồi. cô chỉ mặc một chiếc áo choàng tắm lớn.

Buộc chặt thắt lưng, vẫn không thể che hết bộ ngực to lớn, cổ áo tạo thành một chữ V khoét sâu. Triệu Thần Thành ướt sũng giẫm lên gạch men lạnh lẽo, rất ưu thương. Mặc dù người đàn ông bên ngoài tuyên bố bị chính mình làm chuyện cảm thú, nhưng kẻ từng trải - chuyên gia Tiểu L từng nói: Đàn ông đáng tin, heo mẹ cũng biết leo cây; do đó những lời nói của Tường Lạc Sanh, vạn lần không được tin.

May mà phòng tắm ở trong phòng cô, chỉ cần cô cầm lấy điện thoại di động là có thể gọi Miêu Miêu mang quần áo tới tránh xấu hổ. Sau khi quyết định xong, chỉnh sửa cổ áo lại, Triệu Thần Thành mang theo khí phách hiên ngang hùng dũng oai vệ đi ra khỏi phòng tắm.

Một mình lục lọi khắp phòng, cũng không thấy túi xách của cô, Triệu Thần Thành uể oải chỉ có thể nhắm mắt gõ cửa phòng bên cạnh. Nghe thấy chữ, Tường Lạc Sanh ở trong một căn phòng đôi xa hoa, lớn đến Triệu Thần Thành đứng ở cửa ra vào thét lớn nhất định sẽ tạo ra tiếng vang.

Triệu Thần Thành ngửa đầu nhìn trần nhà, thật đối.

Bên cạnh, Tường Lạc Sanh vừa đổi áo ngủ xong, đang tựa vào thành ghế đọc sách, ánh sáng đèn câu cá dịu dàng vừa đủ thấp sáng trang giấy trên tay

anh, anh giống như bức tượng điêu khắc, ngũ quan(*) thâm thúy. Anh vẫn luôn trầm tĩnh tự nhiên, còn Triệu Thần Thành lại là người hoạt bát.

(*Ngũ quan: năm khí quan, tai, mắt, miệng, mũi và thân mình)

“Tổng giám đốc Tường.” Triệu Thần Thành hé cửa phòng, chỉ lộ cái đầu: “Anh có thấy túi xách của tôi ở đâu không. Ặc, tôi không tìm thấy.”

Tường Lạc Sanh giương mắt, nhìn cái đầu nhỏ thò ra cửa, nghiêng qua bên nói: “Phòng giữ đồ.” Vì vậy trong giây lát đầu Triệu Thần Thành lập tức biến mất. Tường Lạc Sanh đặt sách trong tay qua một bên, nhìn cánh cửa khép lại, cầm ly trà lên nhấp một ngụm trà.

Túi xách được đặt trên kệ trong phòng giữ đồ, Triệu Thần Thành cầm điện thoại di động lên gọi điện thoại. Bụng đói đến dệp rồi, Triệu Thần Thành nhấn số điện thoại di động, nghĩ thầm đôi như thế này thì phải gọi bao nhiêu món mới có thể lấp đầy bụng.

“Muốn thay quần áo thì nói cho tôi biết, không phải tôi cũng biết số đo ba vòng của cô sao. Không phải chúng ta đều là ba lữ hả?”

Đột nhiên một giọng nói đàn ông mang theo chút giễu cợt vang lên sau lưng, tay Triệu Thần Thành run một cái, ngượng ngùng thu tay về, Triệu Thần Thành xoay người lại nhìn Tường Lạc Sanh đang khoanh tay, cười nói: “Đó chỉ là nói đùa với truyền thông thôi.”

“Hả? Ba lữ trở lên chỉ là nói đùa thôi hả? Tôi còn muốn cô giải thích cho tôi hiểu.”

“Tổng giám đốc Tường, anh cũng biết chuyện này không thể coi là thật đúng không. Hai ngày trước báo chí còn đăng Scandal của anh và Vi Vi. Nói đến chỗ này. Công ty chúng ta hoạt động tốt chứ?”

“Thay vì lo lắng việc này.” Ánh mắt Tường Lạc Sanh từ từ đi xuống trước mặt Triệu Thần Thành, nhàn nhạt quét qua chữ V sâu hun hút: “Triệu Thần Thành, trước mặt đàn ông cô đều như vậy sao, hay là trên căn bản cô không xem tôi là đàn ông?”

Triệu Thần Thành nhận ra ánh mắt của người đàn ông này có thâm ý khác, kẹp chặt quần áo của mình. Dường như cô không cẩn thận đụng chạm đến lòng tự trọng của người đàn ông có tiền – tổng giám đốc Tường. Triệu Thần Thành cảm thấy bụng tóp lại một chút, đáy lòng gào khóc, còn tiếp tục như vậy nữa khi nào mới có thể đi xuống dưới lấp đầy bụng. Hít một hơi thật sâu, Triệu Thần Thành quyết định nói thẳng:

“Tổng giám đốc Tường, tôi nghĩ chúng ta nên nói rõ mọi chuyện đi. Tôi cũng chỉ là một tiểu minh tinh. Nhà họ Tường các người là danh gia vọng tộc, chắc chắn sẽ không vì một ngôi sao hạng ba như tôi mà tạo xì-căng-đan để truyền ra ngoài phá hư danh tiếng. Giúp tôi, rốt cuộc điều kiện của anh là gì?”

Cô nói một mạch, không dừng lại. Tường Lạc Sanh cũng không kinh ngạc, anh cũng hiểu các quy tắc ngầm trong giới nghệ sĩ. Bản thân Triệu Thần Thành chính là món đồ tốt nhất, Thẩm Mục đứng sau lưng cô, làm sao cô lại đơn giản như bề ngoài được.

“Điều kiện?” Tường Lạc Sanh cười khê, cúi đầu nâng cằm Triệu Thần Thành lên, chống lại đôi mắt đen láy của cô: “Tôi thích em, lý do này em có tin hay không?”

Đôi môi mỏng của người đàn ông lúc mở ra lúc khép lại, đôi mắt trắng đen rõ ràng, sạch sẽ đẹp đến không thể tưởng tượng nổi. Triệu Thần Thành cảm thấy máu toàn thân dồn lên đầu, quá. quá mê người rồi!

“Thích cái giới showbiz ồn ào này, muốn được nhiều người yêu mến hơn nữa, không phải lúc dự thi em đã nói như thế sao?” Ngón tay Tường Lạc Sanh chậm rãi vuốt ve cánh môi Triệu Thần Thành, lời nói cũng rất tử tế: “Như vậy tôi thích em... em mất hứng sao?”

Thần kinh não của Triệu Thần Thành tập trung vào sự đụng chạm của anh, ảm áp, những ngón tay di chuyển trên bụng. Động tác trêu chọc còn có lời nói rung động lòng người như vậy.

Đúng, sau khi Vệ Nhiên ra đi, cuộc sống Triệu Thần Thành lập tức trở nên thiếu sức sống thậm chí làm cho cô không có cảm giác mình đang sống. Cô thậm chí nghĩ phải đi đến một nơi ồn ào, muốn được mọi người yêu mến, thậm chí muốn bị người ta ghét, như vậy ít nhất sẽ có cảm giác tồn tại hoặc có ý nghĩa hơn, cho nên cô gia nhập Làng Giải Trí.

“Thật sự có thể được người khác thích không?” Cô giống như đang tự hỏi, hỏi ra một vấn đề không có liên quan.

“Triệu Thần Thành, anh muốn hôn em.” Hình như người đàn ông cũng trả lời một câu hỏi không liên quan.

Triệu Thần Thành há mồm “a” một tiếng, sau đó vô cùng nghiêm túc suy nghĩ, mặc dù ở khoảng cách gần với người đàn ông này khiến cho quá trình suy nghĩ trở nên đặc biệt khó khăn. Hormone giống đực có nồng độ cao, da dẻ mịn màng bóng loáng của người đàn ông, cánh mũi rất cao, môi mắt xinh đẹp. Triệu Thần Thành nuốt ngụm nước miếng. Quá bức người!

“Cần thời gian để suy nghĩ.” Tường Lạc Sanh dứt lời, cúi đầu chạm môi Triệu Thần Thành, tay di chuyển trên eo cô, dùng sức kéo cô lại gần, ép cơ thể cô dựa trước gương.

Sống lưng Triệu Thần Thành chột đụng vào mảnh thủy tinh lạnh như băng, phút chốc thân thể của người đàn ông dính vào, nhiệt độ nóng bỏng tựa như sắp ủi phẳng ngực Triệu Thần Thành, thiếu chút nữa thiêu chết người. Nhưng Triệu Thần Thành yêu thích ảm áp, cũng thích hương vị trà xanh phảng phất trong miệng anh.

Trong phút chốc cô gần như yêu thích cảm giác này, bị lồng ngực mạnh mẽ khổng lồ chèn, răng môi dây dưa, mút vào, gặm cắn. Kịch liệt thuần túy khiến cho người ta quên hết tất cả. Ôm lấy bà vai đối phương, hung hăng ôm chặt, đơn giản là không muốn kết thúc.

Rốt cuộc Triệu Thần Thành cũng là con người, lượng hô hấp có hạn, cuối cùng vẫn phải thở mạnh cứ như sắp ngất đi. Nhưng lúc hai chân cô như nhũn ra, cơ thể nhờ dựa vào Tường Lạc Sanh mới có thể miễn cưỡng đứng vững.

Triệu Thần Thành như đồng bùn nhão ngược lại làm cho tâm tình Tường Lạc Sanh rất tốt, rất có cảm giác thành tựu, tiếp theo vùi đầu gặm cỏ Triệu Thần Thành. Ngay lúc đó thật sự Triệu Thần Thành gạt mình một cái, run rẩy nói không thành tiếng: “Cái đó. Tổng giám đốc Tường, tôi đói.”

Tường Lạc Sanh bất mãn ngẩng mặt nhìn cô, hiển nhiên oán giận việc cô làm cho mất hứng. Sau đó, Triệu Thần Thành nói một câu khiến cho cô sau này suy nghĩ lại thật sự muốn đánh chết lời nói của mình: “Ăn no mới có sức chiến đấu, ha ha ha.”

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Triệu Thần Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Trên đời này luôn có một nhóm người như vậy, có ăn là sao cũng được, thân thể vô cùng khoẻ mạnh.

Nhìn bọn họ ăn, giống như có thể ăn được tất cả đồ ăn, bao gồm hành gừng tỏi già cũng là những món ngon, ăn hết một bàn thức ăn, ăn xong rồi còn có thể phát ra tiếng thở dài thỏa mãn, híp mắt rất hưởng thụ. Khiến người ngồi bên cạnh cũng cảm thấy ngon miệng, tin chắc rằng sẽ không xem việc ăn sạch sành sanh là hành động đáng xấu hổ.

Triệu Thần Thành chính là một trong số đó, khi cô ăn xong thức ăn trong hai toa xe đẩy thức ăn, hài lòng đặt nĩa xuống, Tường Lạc Sanh ngồi ở đối diện cô cũng cảm thấy thật sự đói bụng.

Bữa cơm này làm cho trái tim nhỏ của Triệu Thần Thành có chút rung động. Nhìn điện thoại di động đặt trong tay một chút, tin nhắn cầu cứu SOS××OO đã được gửi hơn một giờ đồng hồ, thế nhưng không có chút động tĩnh nào cả, đáy lòng Triệu Thần Thành không ngừng gặm thét, khẳng định cái tên Thẩm Mục kia lại đi ra ngoài ăn chơi đàng điếm!

Tình huống này không phải xảy ra lần đầu tiên. Khi Triệu Thần Thành mới ra ngoài, không ít lần bị người đại diện yêu cầu đi rượu uống phục vụ “nhân vật quan trọng”, trong đó có màu sắc gì, tất cả mọi người đều hiểu. Hết lần này đến lần khác Triệu Thần Thành vừa uống một ly lập tức lường trước mọi chuyện, Thẩm Mục bị giao nhiệm vụ đi theo phía sau cứu trợ. Chỉ cần Triệu Thần Thành gửi tin nhắn cầu cứu SOS××OO, nhị thiếu gia nhà họ Thẩm sẽ phải vắt óc suy nghĩ cách đưa người đi.

Mỗi lần Triệu Thần Thành ngồi xuống bàn rượu, không quá hai mươi phút sau, sẽ nhận được điện thoại, nhận điện thoại cô lập tức thét lên với vẻ đầy hoảng hốt: “Cái gì? Bệnh viện?” “Xảy ra tai nạn xe cộ? Người chết? Còn là một xác hai mạng?!” Cúp điện thoại, cô nhanh chân bỏ chạy, tất nhiên dưới lầu đã có một chiếc xe dừng lại đón người, cô vừa chui vào trong xe thì chiếc xe nhanh chóng rời đi.

Thẩm Mục luôn bị những tin nhắn như vậy khiến cho đầu óc căng thẳng, buổi tối đi ra ngoài tán gái cũng không yên, chỉ sợ sẽ làm tất cả mọi người giật mình, từ đó trong lòng bắt đầu sinh ra một bóng ma. Thật may là sau khi Triệu Thần Thành bị giấu trong tuyết, người làm việc này lại là Tom, những chuyện như thế này không còn xảy ra nữa.

Nhất định là do lâu rồi chưa được huấn luyện, đưa đến thái độ lười biếng, kỹ thuật không thành thạo. Triệu Thần Thành cắn nĩa, tay nắm thành quyền, tiếng xương vang lên răng rắc, chẳng lẽ thật sự muốn cô đánh cho Tường Lạc Sanh hôn mê?

“Ăn no?” Tường Lạc Sanh khoanh tay lại, hỏi.

Triệu Thần Thành cười ha ha, trước khi người đàn ông mở miệng nói ra câu tiếp theo là: “Giờ đến phiên tôi ăn”, cô vội vàng mở miệng: “Sau khi ăn cơm là ăn bánh ngọt.”

“Em đã ăn bốn cái bánh bông lan rồi.”

“Kem!”

“Ăn ba ly rồi.”

“Còn sữa tươi?”

“Năm ly.”

“.”

Tường Lạc Sanh dù bận rộn vẫn ung dung nhìn cô, giống như Tôn Hầu Tử chắc chắn không thể bay ra khỏi năm ngón tay Phật Như Lai. Tuy Triệu Thần Thành là một con người rất tùy tiện, nhưng rốt cuộc cô vẫn là cây Hồng Miêu tức là một thanh niên tốt, có sức sống, thích sạch sẽ. Coi như lui vạn bước

mà nói, ga giường cũng không thể muốn chạy là chạy, muốn chạy thì cũng phải nghĩ ra cách nào đó, có câu: nhân sinh đắc ý tu tận hoan(*), mang thai ngoài ý muốn thì phải làm thế nào!

(*Nhân sinh đắc ý tu tận hoan: Nghĩa là Tận hưởng những vui vẻ sung sướng của cuộc sống)

“Triệu Thần Thành, em không nên dùng ánh mắt ma quỷ mà nhìn tôi?”

“Hả?”

“Chính em là người nói ăn no mới có sức chiến đấu.” Tường Lạc Sanh có chút vô tội nói: “Nhưng vào giờ phút này ánh mắt của em hình như đang nói là tôi bức một cô gái lương thiện lên giường.”

Thật sự, đừng nên tìm quái thú bàn chải nói đạo lý, anh ta luôn có biện pháp để làm cho lý lẽ đứng bên cạnh anh ta.

Chốc lát, Triệu Thần Thành từ bất đắc dĩ “bị ép” trở thành tự nguyện “ngã vào”. Muốn trách thì trách cô bị một câu kia “kích thích” đầu óc mê muội, xương cốt Triệu Thần Thành không ngừng phát ra tiếng kêu răng rắc, rất muốn vung một đấm thật mạnh để kết thúc mọi chuyện.

Ngay lúc này, rốt cuộc Thẩm Mục cũng gọi điện thoại tới. Triệu Thần Thành lệ rơi đầy mặt, đáy lòng vui vẻ tung tăng như chim sẻ, cô nhận điện thoại, nhưng cuộc nói chuyện này làm cho cô nhú chặt chân mày.

“Thật xin lỗi, bác gái vừa gọi điện cho anh, mất chút thời gian.”

“Hai người bọn họ bị sao vậy? Bị thổ dân bắt cóc hay là bị Hải Tặc uy hiếp?”

“Budapest xảy ra phản bạo loạn Gov, bọn họ bị bắt rồi.”

(*Budapest: thủ đô Hung-ga-ri)

Triệu Thần Thành vỗ trán: “Sao không đi đến Đại Sứ Quán, gọi cho chúng ta có tác dụng gì!”

“Bác gái nói không biết tiếng Hungary.”

“Lúc bọn họ đưa phiên dịch tới mọi người đã đi chỗ khác rồi!”

Triệu Thần Thành gần như muốn nổi trận lôi đình: “Hai người kia bao nhiêu tuổi rồi mà còn hành hạ người khác thế!”

“Bác ấy không muốn anh nói cho em biết, sợ em sẽ tức giận.”

“Bọn họ cũng không biết mất thể diện là gì! Bây giờ anh đang ở đâu?”

“Không phải anh đến cứu em sao.”

“Anh đến tầng dưới của khách sạn đi? Em sẽ xuống.”

Cúp điện thoại, gương mặt Triệu Thần Thành tối đi, đứng dậy cầm túi xách nói với Tường Lạc Sanh: “Thật ngại quá, tổng giám đốc Tường, có chút việc gấp, phải đi.”

“Có chuyện gì phải đi?” Người đàn ông ngả cơ thể ra sau: “Bản lãnh kim thiên thoát xác(*) rất quen.”

(*kim thiên thoát xác: lạng lẽ chuồn mất)

Giọng điệu của anh mang theo trêu chọc, Triệu Thần Thành lại nghiêm túc trả lời: “Là ba mẹ của tôi xảy ra chút chuyện.”

Thoáng qua trong mắt Tường Lạc Sanh là một ý gì đó không rõ ràng, sau đó đứng dậy rời khỏi phòng khách, lúc quay lại thì trong tay cầm một bộ quần áo. Anh đi tới trước mặt Triệu Thần Thành: “Muốn đi, trước tiên phải thay quần áo.”

Lúc này Triệu Thần Thành mới phát hiện ra mình chỉ mặc một chiếc áo choàng tắm cổ chữ V khoét sâu. Cô sa sút tinh thần bỏ túi xách xuống, nhận lấy quần áo.

Nhìn bộ dáng như đưa đám của cô, Tường Lạc Sanh chân chờ, sau đó giơ tay lên, vuốt vuốt đầu của cô: “Mặc kệ như thế nào, chú ý nghỉ ngơi.”

Giọng điệu của anh không giống thường ngày, có chút dịu dàng, làm cho Triệu Thần Thành không kịp thích ứng, nhưng lại không thể nói ra là ở chỗ nào. Cô giương mắt muốn tìm tòi nghiên cứu về mặt của người đàn ông này, Tường Lạc Sanh nhú mày lại, nói thêm một câu: “Nghỉ ngơi thật tốt, mới có hơi sức chiến đấu.”

Triệu Thần Thành hí mắt, quả nhiên chăm sóc kia đều là mây trôi.

Thay quần áo xong, Triệu Thần Thành lấy từ trong túi xách ra một chiếc mắt kính đeo lên rồi vội vã đi xuống lầu, quả nhiên là nhìn thấy Thẩm Mục và

một chiếc xe hơi kiểu dáng thể thao đang đậu bên kia đường

Chạy qua đường, mở cửa xe chui vào, câu nói đầu tiên của Triệu Thần Thành chính là: “Hai kẻ dờ hơi ngủ lại khách sạn nào? Liên lạc Đại Sứ Quán rồi hả?”

Thẩm Mục nằm dài trên vô lăng, đôi mắt hẹp dài đầy ý cười phách lối: “Khách sạn nào cơ chứ, bọn họ căn bản không ở Hungary.”

“Cái gì?” Triệu Thần Thành cúi đầu nhìn anh, ánh sáng mờ ảo trong xe rọi vào mặt anh, hình dáng xinh đẹp lại có thêm vài phần yêu nghiệt. Triệu Thần Thành chợt hiểu, đánh lên vai anh một cái: “Còn tốt chứ, thế mà anh lại dám dùng chiêu này!”

“Ông chủ của em là người rất thông minh, dựa vào kỹ thuật diễn rách nát của em, không có tình huống mãnh liệt liệu có lừa được không.” Thẩm Mục ngồi thẳng dậy, khởi động xe.

Triệu Thần Thành nhéo anh một cái, bất quá bây giờ tâm trạng khá hơn nhiều, không cần quan tâm xử lý phiền toái của kẻ dờ hơi nào đó, thật sự làm cho người ta an tâm.

“Nhưng Nếu hai kẻ dờ hơi không có việc gì, sao anh lại tới thành phố B?”

“Đến thị sát công việc, ai biết được vừa đúng lúc em gửi SOS.”

“Vậy sao tốn nhiều thời gian như vậy, khẳng định anh đang làm việc không đúng đắn.”

“Quá lâu không có nhận được tin nhắn SOS, anh có chút hoài niệm nho nhỏ.”

Triệu Thần Thành bĩu môi, Thẩm Mục lại không trêu chọc hay cười một tiếng. Lúc anh thông qua Tom biết được Triệu Thần Thành và Tường Lạc Sanh ở nơi này, lòng như lửa đốt lập tức ngồi máy bay từ thành phố S qua đây, anh vừa tới nhà ở thành phố lập tức nhận được tin nhắn cầu cứu của Triệu Thần Thành, không cần suy nghĩ nhanh chóng lái xe tới cứu trợ. Nhưng những thứ này, anh cũng không muốn giải thích với cô.

“Hôm nay quá muộn, sáng mai hãy trở về. Đến nhà của anh nghỉ ngơi một đêm đi.”

“Ân nhân cứu mạng, anh tự quyết định.”

Trở về nhà, đã gần mười một giờ. Ngôi nhà này nằm trong khu phức hợp, mặc dù bình thường không ở, nhưng có thuê một di đến quét dọn thường xuyên, mua sắm chút nguyên liệu nấu ăn, nên trong nhà vẫn có sinh khí.

Triệu Thần Thành ngủ một ngày một đêm, lại ăn uống no đủ, giờ phút này tinh thần thật tốt, buồn ngủ biến mất. Trái lại Thẩm Mục có vẻ phong trần mệt mỏi, rất là mệt mỏi. Nhìn đại ân nhân họ Thẩm như vậy, Triệu Thần Thành có chút áy náy. Vì vậy thừa dịp Thẩm Mục đi tắm, cô chạy đến phòng bếp lục lọi, suy nghĩ định nấu bữa ăn khuya cho anh.

Thẩm Mục tắm xong, lau tóc ra ngoài, ngửi được mùi thơm, men theo nó đi xuống lầu, lập tức thấy Triệu Thần Thành bụng chén bánh trôi hấp thơm mát mềm dẻo đi ra khỏi phòng bếp. Động tác tay của anh dừng lại một chút, sau đó đi tới trước bàn ngồi xuống.

Triệu Thần Thành nghe tiếng bước chân của anh, vừa bụng chén vừa nói: “Không ngờ trong tủ lạnh lại có rất nhiều nguyên liệu. Mau tới ném thử một chút, còn có trứng gà.” Đặt chén xuống, Triệu Thần Thành ngẩng đầu. Cái người đàn ông chết tiệt thể mà chỉ quán một cái khăn đã nghênh ngang đi ra ngoài.

Đứng thấy trên mặt Thẩm Mục toàn vẻ yêu nghiệt rồi xem thường, cũng là người luyện võ, vóc người này, bắp thịt này, đến Tường Lạc Sanh cũng kém xa anh một đoạn, Triệu Thần Thành gặp một lần phun máu một lần.

Trước mắt xuất hiện ánh sáng chói lòa, Triệu Thần Thành vỗ trán, nói lầm nhảm: “Thẩm Mục nói với anh qua bao nhiêu lần rồi. Anh đừng mặc bộ quần áo đáng chết này. Làm sao lại giống mấy tên đàn ông đẹp trai trình diễn trang phục áo tắm vậy.”

Trong nháy mắt mặt của Triệu Thần Thành lập tức đỏ ửng, Thẩm Mục nhíu mày: “Hả? Em nhìn qua người Tường Lạc Sanh rồi hả? Vóc người thế nào?”

“Ừm, cũng không tệ lắm.” Triệu Thần Thành vô thức trả lời, nhưng nghĩ lại. “Đây không phải là trọng điểm đúng không.”

Triệu Thần Thành dùng tay bịt mũi, la hét giải thích. Dưới ánh đèn, đôi môi nhỏ nhắn của cô sưng đỏ cực kỳ chói mắt.

“Xem ra kỹ thuật hôn của anh ta không tồi.” Ý chế nhạo trong câu nói của Thẩm Mục rất rõ ràng, kéo ghế ra ngồi xuống bên bàn, cầm muỗng lên mức một viên.

Triệu Thần Thành cũng ngồi xuống, tay chống cằm, hỏi: “Anh nói như thế có phải ý nói là em có vẻ. Ừ, rất tùy tiện?”

“Không phải rất tùy tiện.” Thẩm Mục dừng một chút: “Là quá tùy tiện rồi, toàn là lấy tiền lừa em đến. Uống công nuôi em bao nhiêu năm.”

“Nhưng Tường Lạc Sanh là ông chủ của em, khó đối phó. Cố gắng chải lông dễ dàng hơn. Hơn nữa. Anh ta còn nói yêu em đó.”

Động tác của Thẩm Mục hơi chậm lại, để muỗng xuống, anh đánh giá: “Vậy anh ta cũng rất tùy tiện.”

“Ừ. Như vậy mới đúng.” Triệu Thần Thành chỉ chỉ vào cái bát trống, hỏi: “Muốn ăn thêm không?”

Thẩm Mục gạt đầu một cái, Triệu Thần Thành bùng chén lên đứng dậy trở vào phòng bếp. Thẩm Mục nhìn theo bóng lưng cô, cuối cùng không nhận được, nói:

“Triệu Thần Thành, khi nào thì em mới có thể bắt đầu lại lần nữa, nghiêm túc sống một chút.”

Triệu Thần Thành buông chén xuống, sắc mặt của cô trầm lại, đôi mắt nhìn chằm chằm nồi bánh trôi nóng hổi, một lúc lâu sau, cô nói:

“Vậy Thẩm Mục anh vì cái gì mà đàng điểm bên ngoài? Chúng ta đều hiểu rõ, cái chết của Vệ Nhiên vào ngày đó. Tất cả đã kết thúc.”

Âm thanh của cô mang theo chút chán nản, Thẩm Mục khẽ cười ngửa đầu, dùng cánh tay che khuất mặt mày. Làm sao anh lại không biết, lúc Vệ Nhiên qua đời đã làm cho mối quan hệ giữa mình và Triệu Thần Thành kết thúc, Triệu Thần Thành cần anh, nhưng lại không chịu để cho anh đến quá gần cô.

Anh hiểu được thứ anh bảo vệ cũng chỉ là một ngôi mộ.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Triệu Thần Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

Lại một lần nữa, bởi vì vấn đề của Vệ Nhiên, cuộc nói chuyện của hai người lâm vào cục diện bế tắc. Thẩm Mục kéo ghế ra lập tức đứng dậy đi lên lầu, Triệu Thần Thành cảm chèn, nghe bước chân của anh ngày một xa dần, cô có chút chán nản buông vật trong tay xuống, dựa vào cạnh tủ âm tường, chậm rãi thở ra một hơi.

Cô biết Thẩm Mục từ khi vừa lên lớp mười, là do Vệ Nhiên giới thiệu. Tính tình của Triệu Thần Thành khi đó khác với hiện tại, không thích nói chuyện, cũng không tham gia vào các hoạt động ồn ào náo nhiệt, là một hiệp khách đơn độc, mỗi ngày trung ra vẻ mặt lạnh lẽo, có rất ít người đến gần. Cả thời cấp Hai, cả khối chỉ có Vệ Nhiên là không sợ chết bám dính lấy cô không buông tha. Thậm chí anh còn đem chuyện giới thiệu cô với những người anh em của anh làm thành chuyện đương nhiên, cũng cố gắng hết sức giúp cô hòa hợp với đại gia đình của anh, Thẩm Mục là một thành viên trong “hội Anh Em” của Vệ Nhiên.

Thẩm Mục lớn hơn Vệ Nhiên bốn tuổi, lúc Vệ Nhiên còn đang mặc tả, Thẩm Mục đã quyến rũ những bé gái trong nhà trẻ, theo lý thuyết hai người không thể ở cùng một nơi, nhưng bởi vì quan hệ của hai dòng họ, nên hai người chơi thân với nhau. Cho nên Vệ Nhiên còn mặc quần tả đã biết quyến rũ những bé gái.

Thẩm Mục kéo Vệ Nhiên, Vệ Nhiên lại dính lấy Triệu Thần Thành, nhỏ hơn Vệ Nhiên ba tuổi là Vệ Lam đang theo đuổi Thẩm Mục, vì vậy cả ngày lẫn đêm ba, bốn người đều ở chung một chỗ, ngày đẹp trời thì đi chơi bóng rổ, không tốt thì đi đánh tennis, thật sự quá tệ thì đi đánh banh bàn, có lúc Tiểu P trêu chọc Vệ Lam cứ như nghiện ma túy, đối là không chịu đi vận động thể nên ba người chỉ có thể đi hát Karaoke hoặc đi dạo phố với cô.

Mặc dù trên mặt Triệu Thần Thành biểu hiện vẻ bất mãn khi làm bạn với bọn họ, nhưng theo thời gian trôi qua, trong lòng cô ba người kia đã sớm có sức nặng không thể thay thế. Nhất là người dính chặt với cô nhất - Vệ Nhiên, từ ngày đầu biết anh thì ngày nào anh cũng nói nhảm bên tai cô, làm cho cô cảm thấy cực kỳ phiền phức, nhưng kể từ khi lên đại học Vệ Nhiên đi Mỹ học, Triệu Thần Thành lập tức cảm thấy rất xấu hổ khi phát hiện cô thế mà lại nhớ con thú nhỏ phiền toái.

Sau khi Vệ Nhiên đi nước ngoài Thẩm Mục vẫn thường xuyên tìm Triệu Thần Thành, Vệ Lam không có anh dẫn dắt, lại thi vào một trường cao đẳng quản lý nghiêm khắc, nên rất ít khi đến. Quan hệ của Triệu Thần Thành và Thẩm Mục sau bốn năm lại càng thêm mật thiết, thậm chí, sự thân thiết này gần như vượt khỏi suy nghĩ của Triệu Thần Thành, nhanh chóng đi đến giới hạn xa lạ.

Nhưng tất cả mọi chuyện đều kết thúc trong kỳ nghỉ đông năm Triệu Thần Thành tốt nghiệp đại học. Vệ Nhiên trên đường trở về nước, chiếc máy bay mà anh ngồi bởi vì gặp sự cố nên rơi xuống, tất cả mọi người trên máy bay gặp nạn không ai sống sót, xác máy bay rơi xuống biển, đừng bảo là đi hài, ngay cả di vật cũng không thể tìm thấy.

Vậy mà, mới đầu cha mẹ Vệ Nhiên cơ bản không biết việc con trai ngồi trên máy bay xấu số, bọn họ gần như cũng không nhận được tin tức anh muốn về nước. Do đó người nhà họ Vệ điều tra nhật ký cuộc gọi trong điện thoại của Vệ Nhiên, tra được cuộc điện thoại cuối cùng của Vệ Nhiên trước khi lên máy bay là gọi cho Triệu Thần Thành. Nhưng chờ người nhà họ Vệ tìm tới cửa thì đối mặt bọn họ chính là Thẩm Mục.

Cha mẹ Triệu Thần Thành quanh năm không ở nhà, các phòng đều được trang bị các thiết bị cao cấp. Bốn người bọn họ lại có quan hệ tốt vì thế khi Triệu Thần Thành đi chơi thì sẽ bảo anh đến ngủ lại nhà một đêm, cho nên đại ca Thẩm Mục luôn giữ sẵn một chìa khoá nhà Triệu Thần Thành. Chuyện kia xảy ra, lúc Thẩm Mục chạy tới nhà Triệu Thần Thành, cô đã giam mình lại. Đợi người nhà họ Vệ tìm đến, đã một tuần lễ cô không mở miệng nói chuyện.

Người nhà họ Vệ cố ý muốn đòi một công đạo, lúc đang giằng co với Thẩm Mục, đột nhiên Triệu Thần Thành đi ra, vẻ mặt tái nhợt như sắp ngã đi, cô

chỉ nói một câu: “Vệ Nhiên bởi vì tôi mới trở về.” Những lời này rơi xuống đất, không cần nhiều chân tướng, Triệu Thần Thành lập tức bị xử tội chết.

A đưa đến B - B đưa đến C, cho nên A đưa đến C. Cái này thường được gọi là suy nghĩ chủ quan khiến cả câu chuyện biến thành: Vệ Nhiên vì Triệu Thần Thành mà trở về nước, dẫn đến chuyện anh ngồi lên chiếc máy bay kia, đưa đến cái chết của anh, cho nên Vệ Nhiên là bị Triệu Thần Thành hại chết.

Vì vậy tất cả bi thương rốt cuộc đã tìm được đối tượng chịu tội, không còn ai hỏi cô là trong cuộc điện thoại kia hai người đã nói những gì, không còn ai Nhưng trong lòng cô và Thẩm Mục hiểu rõ, rốt cuộc vì sao xảy ra tai nạn này.

Thu hồi suy nghĩ, Triệu Thần Thành bùng nổi trên bếp lên, lẩm bẩm “Thật đúng là lằng nhằng”, lập tức lấy cái thìa lớn đang cầm trong tay để vào nồi rồi đưa vào miệng.

Vì vậy ngày hôm sau, Triệu Thần Thành ôm bụng ngồi trong nhà vệ sinh đến trưa, toàn bộ công việc đều bị gạch bỏ. Thẩm Mục đã sớm hết giận cô, thấy cô đưa ánh mắt trong veo như nước chớp chớp đáng thương nhìn anh, tức giận từ từ lui đi, nhưng trừ nói cô hết thuốc trị, không thể làm gì khác hơn là thay đổi giờ bay thành buổi chiều.

Chờ sau khi tổng khứ xong hai xe thức ăn và nửa nồi bánh trôi hấp đi, Triệu Thần Thành cứ như chỉ còn da bọc xương ngồi lên máy bay, mềm nhũn nghiêng người tựa vào vai Thẩm Mục, yên tĩnh nhắm mắt. Nhưng chuyện làm cho Triệu Thần Thành càng thêm mệt là vẫn còn ở phía sau.

Máy bay hạ cánh, ở cửa đón khách, Triệu Thần Thành mới vừa ngủ dậy lấy lại tinh thần xa xa đã nhìn thấy hai bóng dáng quen thuộc liên tục phát tay về phía mình và Thẩm Mục, khiến cho cô có dự cảm rất xấu. Chỉ thấy, hai người kia chạy về phía mình, càng ngày càng gần, càng ngày càng gần.

Sau đó, một người phụ nữ xinh đẹp chạy như bay đến ôm Triệu Thần Thành vào trong lòng.

“A ~ bảo bối của mẹ! Sao con lại gầy như vậy?”

“Mẹ, trước tiên người có thể buông cơ thể con ra không?”

Đúng vậy, người phụ nữ hết như bạch tuộc quấn lấy cơ thể Triệu Thần Thành này là mẹ của Triệu Thần Thành, Triệu Thần Thành thường hay gọi người phụ nữ này là kẻ dờ hơi số hai.

“Đúng vậy, nhìn con gầy đến vậy.” Người đàn ông đứng sau lưng mẹ Triệu đẩy cặp kính lên, nói: “Cha thật đau lòng, thật đau lòng.”

Đúng vậy, người đàn ông đáng vẻ hời hợt đang sắp khóc này chính là cha của Triệu Thần Thành, cũng chính là kẻ dờ hơi số một tiếng tăm lừng lẫy.

Khóe môi Triệu Thần Thành giật giật, hất mặt dùng ánh mắt chiếu tia laser bắn về phía Thẩm Mục. Thẩm Mục lại trưng ra nụ cười xinh đẹp mà phách lối của anh, chọc mù mắt Triệu Thần Thành, sau đó anh bình tĩnh nói: “Mấy ngày trước bác trai và bác gái đã về nước rồi, anh nhất thời quên nói cho em biết.”

Triệu Thần Thành hừ lạnh, nếu anh nói cho cô biết, cô nhất định sẽ không trở về. Quay lại nhìn một đôi dờ hơi trước mặt, Triệu Thần Thành nói: “Lần này hai người đi du lịch vòng quanh thế giới không bị cái gì đó úp sọt chứ.”

“Mẹ không có! Ba con có, lúc ở Maldives ông ấy làm mất hộ chiếu, làm cho mọi người phải ở lại đó thêm khoảng một tuần lễ.”

“Sao em không nói là do em cất hộ chiếu của anh rồi giả bộ nói anh làm mất?”

“Đây không phải là vì anh cứ mãi chụp ảnh, nên quăng hộ chiếu vào túi của em sao!”

.

Triệu Thần Thành vỗ trán, kéo Thẩm Mục bước đi: “Chúng ta không quen biết bọn họ.”

Vốn cho là, kẻ dờ hơi trở về đã đủ làm cho cuộc sống của cô hồngбет rồi, nhưng buổi tối kẻ dờ hơi lại kéo cô đi tham gia tiệc chào đón của ba mẹ Thẩm Mục, Triệu Thần Thành mới phát hiện ra mình thế mà lại rơi xuống rãnh Mariana – rãnh đại dương sâu nhất thế giới, quả thật rơi rồi!

Khi cửa phòng mở ra, ngồi ngay ngắn ở vị trí chủ toạ ngoài cha mẹ của Thẩm Mục, còn có một cái eo cao, trang điểm lộng lẫy, tiểu thư nhà họ Vệ —— Vệ Lam.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Triệu Thần Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Đêm đó, cha mẹ của Thắm Mực làm chủ, ngồi ở vị trí chủ tọa, bên tay trái của ba Thắm là cha mẹ Triệu Thần Thành, còn bên tay phải mẹ Thắm là Vệ Lam, Thắm Mực bị kẹp giữa Vệ Lam và Triệu Thần Thành. Thứ tự chỗ ngồi có chút huyền diệu.

Đợi đến lúc tất cả mọi người ngồi vào chỗ của mình, cha mẹ hai nhà chào hỏi vài câu, sau khi khai tiệc chuyện xảy ra còn huyền diệu hơn.

Mẹ Thắm cầm đĩa lên gấp món khai vị để vào trong chén Vệ Lam, sau đó Vệ Lam bắt chước gấp thức ăn để vào trong chén Thắm Mực, chờ Thắm Mực cầm chiếc đĩa lên, trong chén Triệu Thần Thành đã có món ăn.

Theo thứ tự từ trái sang phải, đến phiên cha Triệu Thần Thành, ông nên gấp thức ăn cho cha Thắm Mực rồi. Suy nghĩ đến việc sẽ có rất nhiều tình huống xảy ra xung quanh, Triệu Thần Thành cảm thấy áp lực thật nặng nề, vì vậy tự cúi đầu, yên lặng dùng bữa.

Lần này ba Thắm mở tiệc đón khách, nhưng mà trên danh nghĩa vì Thắm Mực. Mở miệng nói vài lời cảm ơn hai người lớn nhiều năm qua vẫn chăm sóc con trai của mình.

Người ở bên ngoài nhìn vào, Thắm Mực hai mươi tám, hai mươi chín đã nổi tiếng là người nắm quyền Trần Thị, những người kinh doanh ngồi ở tầng cao trung bình là khoảng bốn mươi, năm mươi tuổi, đây quả thực có thể nói là “tuổi trẻ tài cao”, nhân tài đúng tiêu chuẩn, là con cháu đời thứ hai thì đừng nói là tám gậy tre, ba mươi tám cột cũng không thể đánh đến cùng.

Nhưng quan niệm truyền thống của những người ở nhà họ Thắm xem ra rất nặng, cậu hai nhà họ Thắm lại mặc kệ thân phận của mình và Thắm Thị, chạy đi bán mạng cho công ty nhà họ Trần, cả ngày lẫn đêm không về nhà, mấu chốt chính là, cũng gần ba mươi tuổi rồi mà vẫn còn cả lơ phát phơ không có đối tượng cố định. Mẹ Thắm từng sắp xếp cho anh luân phiên đi xem mắt, Thắm Mực không thèm cho ai mặt mũi, làm động tác chọc cười, nổi tiếng xấu xa trong giới xem mắt, danh tiếng bay xa ngàn dặm. Được gọi là đứa con bất hiếu, không biết trước sau, nhà họ Thắm đã kín đáo lên tiếng phê bình anh. Về phần anh thường xuyên ở cùng một chỗ với người vừa dân thân vào Làng Giải Trí - Triệu Thần Thành, dĩ nhiên lại càng làm cho bọn họ khó chịu.

Cho nên bất thành linh gặp gỡ, tất nhiên mục đích không có gì tốt.

Triệu Thần Thành luôn mặc kệ những chuyện phức tạp này, trên bàn cơm bọn họ cứ nói chuyện của bọn họ, cô chỉ cố lấp đầy chiếc bụng trống không của mình. Nhưng chung quy vẫn có vài lời nói chui vào trong lỗ tai của cô, làm cho cô càng thêm bất an khi ăn bữa cơm này.

Lúc đầu đề tài là chuyến du lịch của những kẻ dờ hoi, không biết vì sao lập tức kéo tới trên người Triệu Thần Thành. Mẹ Thắm nhắc tới xì-căng-đan của Triệu Thần Thành và Tường Lạc Sanh, tán dương đây là “Kim đồng ngọc nữ, trời đất tác hợp, rất xứng đôi”. Sau đó ba Thắm lập tức theo nói “Thần Thành cũng đến tuổi bàn chuyện hôn sự rồi”. Mẹ Thắm còn nói: “Đúng vậy, giống Vệ Lam chúng ta, vừa mới tốt nghiệp đại học bên Mỹ trở về, đã muốn tới chào hỏi chúng ta rồi.”

Lời này vừa thốt ra, Triệu Thần Thành muốn không nghe rõ cũng khó khăn. Không ngờ bữa cơm này là muốn tuyên bố “Thắm Mực VS Vệ Lam” đây là cố ý làm cho Triệu Thần Thành trở thành ‘người thứ ba’, vậy thì chỉ có thể rút lui mà thôi.

Triệu Thần Thành hơi nhìn lên, lập tức đụng vào Vệ Lam ghénh đầu một góc bốn mươi lăm độ, ánh mắt liếc xéo tỏ ý hài lòng. Triệu Thần Thành gần như có thể từ trên mặt cô ta đọc được năm chữ to “Ba tôi là Vệ Cương”, từ khi còn bé mỗi khi cô nương nhà họ Vệ bị khi dễ, phản ứng đầu tiên không phải chạy, mà là hô to “Ba tôi là Vệ Cương! Các người dám khi dễ tôi!”, nhưng kết quả là mỗi lần như thế đều bị khi dễ đến thâm thối, đây là nói với người xa lạ mà.

Vệ Lam là cô hai nhà họ Vệ, ở thành phố S cô có thể được xem là người có tiếng nói. Nhà họ Thắm làm kinh doanh, từ xưa đã biết có thể trèo kéo kết thân với người làm quan thì không có gì tốt hơn, mặc dù cũng không muốn dây vào phiền phức. Hiển nhiên trong vấn đề này nhà họ Thắm suy nghĩ vô cùng thấu đáo, không chừng nhà họ Vệ đã hứa hẹn lợi ích gì đó cho nhà họ Thắm, mới để cho Vệ Lam “sớm vào cửa” như thế.

Dù sao bây giờ Vệ Lam cũng là con gái một của nhà họ Vệ rồi. Nghĩ tới đây, Triệu Thần Thành lại nhanh chóng cúi đầu, tiếp tục yên lặng ăn. Chẳng qua là cảm thấy mùi vị thức ăn tối nay rất tệ cứ như nhai sấp nến.

Thắm Mực liếc qua một cái, không ngừng gấp thức ăn cho Triệu Thần Thành, ban đầu vẫn một mực không đếm xỉa tới, nhưng bây giờ thân thể anh dựa vào lưng ghế, phúi phúi âu phục, kéo ra một nụ cười vô cùng xinh đẹp, quay đầu lại nói với Vệ Lam câu đầu tiên trong tối nay: “Cô học đại học nào ở Mỹ vậy. cô tên gì?”

Vệ Lam bị hỏi như vậy, sắc mặt đỏ ửng lúc trước đã trở nên trắng bệch rồi, nhưng vẫn lên tiếng đáp: “Đại học Tây Thái Bình Dương.”

Ban đầu kẻ dờ hoi số hai cũng đang gấp thức ăn, giờ phút này đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt tinh tường lớn tiếng nói: “A, tôi biết đại học đó. Chỗ gà hoang đã có đại học sao!”

Dứt lời, kẻ dờ hoi số hai còn mang vẻ mặt hưng phấn nhìn về phía chồng của mình, giống như khoe khoang kiến thức uyên thâm của mình. Kẻ dờ hoi số một rất phối hợp sờ sờ đầu vợ mình, khen ngợi: “Bà xã à, quả nhiên em là người hiểu biết sâu rộng!”

Trong phòng hoàn toàn yên lặng.

Triệu Thần Thành thở dài, không hổ là kẻ dờ hoi, bản lĩnh gây phiền toái không phải loại bình thường, đến lúc này tất nhiên Vệ Lam muốn đem khoản nợ này tính lên đầu cô.

Chỉ là chính mắt thấy mặt Vệ Lam không ngừng bốc lửa, ngay cả trên mặt ông chủ nhà cũng không nhịn được tức giận. Dạ dày Triệu Thần Thành lại ằm ỉ, vì vậy cả đêm cô không nói gì lại tìm cơ đứng dậy, vừa vận đi ra ngoài để hít thở.

Đi thẳng một mạch đến phòng trang điểm, Triệu Thần Thành lấy nước rửa mặt, nước lạnh đã làm cho cô ổn định lại một chút. Cuối cùng lúc chạm vào chuyện có liên quan đến Vệ Nhiên, cô thường trở nên rối loạn trầm cảm.

Ý đồ của Vệ Lam đối với Thẩm Mục, quả thật chính là lòng dạ Tư Mã Chiêu, người ngoài cũng biết. Khi cô còn bím tóc cài nơ mặc váy hoa gặm kẹo que, đã hấp tấp đi theo sau móng của Thẩm Mục rồi. Nhưng sau khi Vệ Nhiên gặp chuyện không may, Vệ Lam đại náo một trận lớn với Triệu Thần Thành, Thẩm Mục lựa chọn che chở cho Triệu Thần Thành, chuyện này khiến Vệ Lam đang trong cơn nóng giận, quyết định đoạn tuyệt quan hệ với Thẩm Mục.

Tại sao hôm nay Vệ Lam lại xuất hiện, Triệu Thần Thành cũng không biết. Chỉ là có câu nói: ba năm một đời cống, giữa Vệ Lam và Thẩm Mục, cũng đã có hai ba phần tính toán của cả trong cống rồi. Nhưng mà Vệ Lam không rõ, Thẩm Mục từng tuổi này không dễ dàng gì trở thành kim cương trẻ tuổi, người đẹp bên cạnh như mây khói, tuyệt đối sẽ không bước vào phần mộ hôn nhân đâu, tỉnh lại đi.

Rút khăn giấy ra, Triệu Thần Thành lau nước trên mặt. Cô nhìn mình trong gương, trang điểm, tóc ngắn, nở nụ cười, lộ ra hàm răng trắng đều, khoé mắt cong lên giống như là vui vẻ, chỉ là trong đôi mắt kia không xuất hiện ý cười.

Mới ra khỏi phòng trang điểm, điện thoại di động Triệu Thần Thành vang lên, mở ra xem tin nhắn của Tiểu L: “Hôm nay thấy ‘khăn quàng cổ’ trên bảng xếp hạng, tớ thật sự rất lo.”

Triệu Thần Thành vốn cũng không muốn trở về phòng, lần này lập tức dựa vào tường, hứng thú trả lời tin nhắn của Tiểu L. “Bảng xếp hạng gì?”

“Là bảng xếp hạng lực trên giường của 12 chòm sao.”

“Khẩu vị của cậu thật nặng.”

“Này, tớ chính là đang vì ‘tính’ phúc của cậu mà suy nghĩ đó. Cậu thử nghĩ xem, nếu như cậu do dự giữa Thẩm Mục và Tưởng Lạc Sanh, cũng có thể tham khảo tiêu chuẩn này.”

“ Hà?”

“Chòm sao của Boss Tưởng tớ không biết, nhưng Thẩm Mục nhà cậu là chòm sao bò cạp, đứng thứ nhất, 120 phút! 120 phút! ! ! ! ! ! Cậu có tính phúc! ! !”

Triệu Thần Thành không nói mà nhìn một loạt dấu chấm than trên màn hình, đang muốn gửi lại cho cô một tin nhắn: điên khùng, lại cảm thấy bên cạnh có nhiều hơn một đôi mắt. Triệu Thần Thành liếc nhìn, sống mũi cao thẳng này, môi mím chặt, bộ dáng lạnh lùng. miệng Triệu Thần Thành biến thành hình chữ O.

Tại sao mỗi lần Tưởng Lạc Sanh xuất hiện lại cứ như có sự trùng hợp về cả thời gian và địa điểm vậy. Giờ phút này anh đang nhìn vào màn hình điện thoại di động của cô, thái độ rất là ảo diệu.

Sau đó, anh dùng sự bình tĩnh trước sau như một đâm rách cái điện thoại của Triệu Thần Thành: “Nói với bạn của em, chuyện này đàn ông ai dùng người đó biết.”

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Triệu Thần Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Lời này quả nhiên là sấm dậy đất bằng, đây gọi là người đàn ông cực phẩm, quả nhiên là không thấy không biết, vừa thấy là nhảy dựng lên. Cho dù chỉ số miễn nhiễm với sấm chớp của Triệu Thần Thành vượt qua tiêu chuẩn quốc gia, cũng bị cháy xém.

Khóe môi cong lên, Triệu Thần Thành lấy điện thoại lại, tốt bụng nhắc nhở: “Tổng giám đốc Tưởng, xem tin nhắn của người khác là không lịch sự.”

Tưởng Lạc Sanh nghiêng nhân cầu, quét mắt qua gương mặt Triệu Thần Thành, sau đó đứng thẳng: “A, vậy xin lỗi.”

Chưa từng nghe qua càng không có thành ý nói xin lỗi, Triệu Thần Thành bĩu môi, gờ tay hướng về bên phòng vệ sinh nam bên cạnh, lộ ra nụ cười rục rờ đứng tiêu chuẩn:

“Tôi đi trước, không quấy rầy tổng giám đốc Tưởng nữa, chúc ngài đi vệ sinh vui vẻ.”

Tưởng Lạc Sanh nhếch mày lên, còn chưa trả lời, tiếng bước chân đi tới cắt đứt cuộc nói chuyện của hai người. Mẹ Triệu giẫm chân hân hoan xuất hiện, thấy cảnh tượng một nam một nữ nói chuyện vui vẻ, bà hoàn toàn quên mất việc mình cần đi nhà vệ sinh. Nở nụ cười tôn quý của một quý bà đi tới.

“Mẹ.” Triệu Thần Thành thét một tiếng, có loại dự cảm cực kỳ xấu.

“Mẹ nhớ con đi vệ sinh đã đi một lúc lâu rồi, thì ra là gặp người quen.” Lời nói của mẹ Triệu mang theo ý vị sâu xa, ánh mắt thần nhiên nhìn qua Tường Lạc Sanh.

Giờ phút này, trên mặt Tường Lạc Sanh không có chút kiêu căng nào, biến thân thành một người đàn ông tốt thành thực chừng chạc. Mở miệng có vẻ hơi cân nhắc nói: “Xin chào dì, con là bạn trai của Triệu Thần Thành, Tường Lạc Sanh.”

Trong lòng của Triệu Thần Thành lại bắt đầu có một con thần thú lao ra, hôm nay là ngày cha mẹ hay sao vậy?

“Hả? Sao tôi chưa từng nghe Triệu Thần Thành nhắc tới cậu?”

“Vậy sao. Nhưng ngày hôm qua con còn nghe cô ấy nhắc tới hai bác, nói hai bác gặp chút chuyện phiền toái ở nước ngoài. Không biết là bị bắt cóc, hay bị ức hiếp. Nhưng hôm nay thấy bác gái bình an vô sự, thật sự là quá tốt.”

Kẻ dở hơi cười ha ha, nghiêng đầu nhìn Triệu Thần Thành, khiến cho Triệu Thần Thành chợt cảm thấy lạnh lẽo. Nhưng kẻ dở hơi nhanh chóng chuyển đề tài: “Vậy con và Triệu Thần Thành tiến triển tức mức độ nào rồi?”

Người đàn ông không hoảng sợ không nhanh không chậm trả lời: “Theo như Triệu Thần Thành nói, là ba lữ.”

Nghe vậy, ánh mắt của kẻ dở hơi sáng lên, sau đó bà không nói gì, vỗ cái bốp vào lưng Tường Lạc Sanh: “Sao không nói sớm, cũng ba lữ rồi, người mình!”

Sao lại phản bội nhanh như vậy! Triệu Thần Thành không bị đánh, nhưng rất đau.

“Từ khi nào hai người lên lữ rồi?” Kẻ dở hơi chợt nhũn mảy, bắt đầu tò mò kéo Tường Lạc Sanh qua hỏi.

“Cũng đã mấy năm rồi thưa bác gái.” Lúc Lạc Sanh nói chuyện, thậm chí còn có chút ngượng ngùng như vậy!

Câu nói thấu tình đạt lý này như lên án cô, thế mà người đàn ông của cô lại lộ ra vẻ mặt ngượng ngùng kia! Ngượng ngùng đó! Không phải khắp người đều là bàn chải sao! Đúng là thực lực của phái hành động!

Triệu Thần Thành muốn phun một ngụm máu cũ ra, lại nghe kẻ dở hơi thẳng thắn tiếp một câu: “Cũng đã hơn một năm rồi, vậy con còn gọi là bác gái làm gì nữa, gọi mẹ đi!” Mẹ Triệu lại vỗ một cái vào lưng Tường Lạc Sanh, còn nói: “Mẹ thích cậu bé này.”

Ngực đầm chân giẫm, Triệu Thần Thành kéo người mẹ đang đứng bên cạnh Tường Lạc Sanh quay về, đứng chặn trước mặt Tường Lạc Sanh thét lên: “Mẹ! Không phải mẹ ra ngoài là muốn đi vệ sinh sao? Đi đi, đi đi.”

“Ôi! Mẹ quên mất.” Kẻ dở hơi vỗ tay, lúc này mới nhớ tới, sau đó bà nhìn về phía Tường Lạc Sanh nói: “Tôi gọi cậu là Tiểu Lạc nhé. Tiểu Lạc, bữa tiệc của cậu ở bên kia đã kết thúc rồi sao? Nếu đã vậy, giúp tôi đưa Thần Thần về trước đi.”

“Anh ấy bận.”

“Được.”

Hai người thốt ra cùng một lúc, Triệu Thần Thành liếc Tường Lạc Sanh đáng chết một cái, sau đó nhỏ giọng nói với kẻ dở hơi: “Rốt cuộc mẹ đang suy nghĩ cái gì vậy.”

“Mẹ nghĩ, con ở trong phòng mà đầu óc ngây ngô như vậy rất khổ thân, không bằng về nhà ngủ sớm.” Kẻ dở hơi vừa làm bầm vừa khoa tay múa chân động tác như sắp lật bàn: “Người nhà họ Vệ cứ giầy vò người khác, nếu không phải vì mặt mũi của Thẩm Mục, mẹ đã sớm lật bàn.”

“Nhưng ít nhất con phải vào trong đó lấy túi xách, chào Thẩm Mục một tiếng.”

“Chuyện này con đừng quan tâm.” Kẻ dở hơi lấy chìa khóa ra nhét vào trong tay Triệu Thần Thành, trừng mắt nhìn cô: “Tôi nay mẹ và cha con ở lại khách sạn, không về nhà trọ quấy rầy con.”

Sau đó kẻ dở hơi lắc lắc chiếc eo thon nhỏ đi vào nhà vệ sinh, lưu lại Tường Lạc Sanh và Triệu Thần Thành mắt to nhìn mắt to.

Với Triệu Thần Thành mà nói, quả thật cô không muốn nhìn thấy Vệ Lam, sớm thoát ra có thể xem như là thượng sách. Nhưng người đứng trước mặt chính là Tường Lạc Sanh, tình trạng này giống như di chuyển từ ổ sói sang miệng hùm, tòi tẹ giống nhau.

“Lo lắng cái gì, đi theo tôi đi.” Tường Lạc Sanh khẽ cười nói, nhưng thấy Triệu Thần Thành chần chừ đứng nguyên chỗ, vì vậy Tường Lạc Sanh thêm vào một câu: “Nghe lời mẹ.” Trong giọng nói tràn đầy ý trêu chọc.

“Anh đến nơi này, khẳng định cũng có tiệc. Tôi có thể tự về.” Triệu Thần Thành nở ra nụ cười xán lạn.

“Hả? Trên người em có tiền không? Chuẩn bị đi về? Bên kia tôi và mấy đạo diễn ăn cơm với Cao Tăng, em ra mặt một chút, không được sao?”

Tường Lạc Sanh không ngừng ném những lý do hấp dẫn nhất đối với giới nghệ sĩ ra. Tom đã nói, đạo diễn Cao Tăng, nếu có thể nịnh bợ thì lập tức nịnh bợ, không thể nịnh bợ làm quen nhớ mặt cũng tốt. Do đó Triệu Thần Thành quyết định, hung ác nhắm mắt lại, đi theo Tường Lạc Sanh.

Vào phòng, mới phát hiện ở nơi này có mấy người đạo diễn, Cao Tăng, đây quả thực là hơn mười người. Trong phòng có bốn bàn, cô đã nhìn thấy vài khuôn mặt quen thuộc trong bữa tiệc lần trước.

Triệu Thần Thành bị Tường Lạc Sanh nắm tay đi vào phòng, đưa tới ồn ào không nhỏ. Mặc dù quần áo Triệu Thần Thành cũng rất phù hợp, nhưng không có trang điểm, vẫn khó coi hơn mấy cô gái trang điểm xinh đẹp ăn mặc lòe loẹt có mặt ở đây. Hai người đi thẳng đến bàn chủ trì, ngồi ở chính giữa là một người đàn ông anh tuấn hơn bốn mươi tuổi, Triệu Thần Thành cảm thấy hơi quen mặt, cho đến khi nhìn thấy Diêm Nguyệt ngồi bên cạnh người đàn ông này, Triệu Thần Thành chợt hiểu thì ra người này chính là Mã tiên sinh.

Theo lý thuyết Mã tiên sinh chỉ là Phó tổng giám đốc, lại ngồi ở vị trí của Tường Lạc Sanh, lại là thứ tự chỗ ngồi huyền ảo nữa. Rồi Triệu Thần Thành nhìn thấy một điểm sáng khác, chính là người ngồi bên cạnh Tường Lạc Sanh, là Mai Sính Vi - người vừa cùng anh tạo ra xì căng đan mấy ngày trước.

Hôm nay Vi Vi càng trở nên xinh đẹp hơn, nhìn thấy Triệu Thần Thành nên cô ta đứng lên bắt tay hữu nghị với cô, khí chất cao quý bức người, thấy thế nào cũng là tư chất bà chủ hợp pháp. Khóe mắt Triệu Thần Thành co quắp lại, hôm nay hình như cô không cần thận mà làm “kẻ thứ ba” hai lần rồi.

Tường Lạc Sanh cầm lấy âu phục, lên tiếng chào hỏi Mã tiên sinh và Mai Sính Vi, nói muốn đưa “bạn gái” về nhà. Sau đó Triệu Thần Thành bị rất nhiều ánh mắt thâm ý sâu xa quan sát rồi đánh giá hai người một chút, cho đến khi ra khỏi cửa, mới thôi.

Quả nhiên chỉ ra mặt một chút, đã là mặt xám mảy tro. Triệu Thần Thành có chút chán nản nghĩ, nhưng nhớ lại cảnh tượng mới vừa rồi người đàn ông này gọi cô là bạn gái, lại cảm thấy quá dễ mê rồi.

Tường Lạc Sanh đi khắp thế giới gọi cô bạn gái, điều này làm cho cô lần đầu tiên nghiêm túc suy tính tới vấn đề này, thật sự nghiêm túc suy nghĩ. Trên đường đi cô vừa suy nghĩ vừa bước theo Tường Lạc Sanh, cho đến khi bị giọng nói của Thẩm Mục cắt đứt.

“Triệu Thần Thành, em đây là có ý gì?” Thẩm Mục tựa vào vách tường ở hành lang, nụ cười phách lối lên tiếng hỏi, nhưng Triệu Thần Thành cảm nhận được anh đang chôn giấu tức giận.

Xoá sạch hết cảm giác bị bắt gian tại trận, Triệu Thần Thành đứng thẳng người, nói: “Em không thoải mái, muốn về nhà.”

“Vội anh ta?” Thẩm Mục nhìn về phía Tường Lạc Sanh, cười lạnh.

“Anh là Thẩm Mục của Trần Thị. Hân hạnh gặp mặt.” Tường Lạc Sanh khề cau mày, nhàn nhạt mở miệng: “Nhưng sao anh lại cản đường thế?”

“Chó ngoan mới không cản đường.” Thẩm Mục cười, tiếp tục chặn giữa đường, còn nói: “Triệu Thần Thành, em muốn làm kẻ đào ngũ cả đời này hả? Chúng ta không có đặc tội với nhà họ Vệ đúng không? Vì sao em sợ nhà họ Vệ?”

“Em không sợ.” Triệu Thần Thành nhướn chân mày lên: “Anh đừng vì bị bức hôn mà trút giận lên người em.”

“Em biết Vệ Lam căn bản không phải là vấn đề!” Thẩm Mục đi lên, Triệu Thần Thành lui về phía sau theo bản năng. Nhưng Thẩm Mục chưa đi được hai bước, lập tức bị Tường Lạc Sanh cản lại. Tường Lạc Sanh không lên tiếng, nhưng trên mặt là vẻ kiêu căng mà không nhỏ nhen.

Thẩm Mục yên lặng nhìn Tường Lạc Sanh, đột nhiên, anh nín lấy cổ áo Tường Lạc Sanh trực tiếp xô anh vào tường, sức lực to lớn, phát ra một tiếng vang vọng. Con người Tường Lạc Sanh híp lại, sau đó chậm rãi kéo ra nụ cười nhếch mép “Lẽ ra mất?”. Thẩm Mục ghi chặt anh, đáp lại anh bằng nụ cười lạnh: “Đừng giả bộ làm người quân tử nữa, Tường tiên sinh.” Tường Lạc Sanh nghe vậy lắc đầu một cái, đột nhiên cầm lấy cổ tay Thẩm Mục, tay vung ra một cú đấm

Dưới chân là thảm đỏ, trên đầu là đèn thủy tinh, không khí lãng mạn, nhưng trước mặt Triệu Thần Thành, chỉ có hình ảnh quyền cước bay tứ tung, tất cả mọi chuyện xảy ra nhanh như tia chớp lúc này phát ra khí thế trộm chuông. Đến lúc Triệu Thần Thành phản ứng kịp, lập tức muốn hét lên “Thẩm Mục là người luyện võ, anh không đánh lại anh ta đâu”, lời nói còn chưa thoát ra khỏi miệng gương mặt anh tuấn của cậu hai nhà họ Thẩm đã lên màu. Vì vậy cô lại muốn hét lên “Tường Lạc Sanh là một quái thai thâm tàng bất lộ(*), Thẩm Mục anh nên có chừng mực”, lời nói chưa ra khỏi miệng sau ót Tường Lạc Sanh đã có một đóm hồng.

(*thâm tàng bất lộ: Nghĩa là giấu giếm khá sâu)

Giờ phút này, đột nhiên Triệu Thần Thành nghĩ tới hai người bạn thời tiểu học của cô là Vương Tiểu Hồ và Triệu Tiểu Thử, từ trước tới nay chỉ có hai người bọn họ là vì Triệu Thần Thành mà đánh nhau một trận, dĩ nhiên nguyên nhân là bọn họ không muốn trở thành đôi bạn cùng tiến với cô gái đã mạn Triệu Thần Thành.

Rốt cuộc hôm nay, Triệu Thần Thành cũng có thể xoay người, thể nghiệm mùi vị tuyệt vời của hồng nhan hoạ thủy.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Triệu Thần Thành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Theo lời đồn đãi trên phố, lúc người ta đang đánh nhau bình thường đều sẽ có những biểu hiện của người điên, chính là càng có nhiều người khuyên can, hai bên sẽ càng đánh mạnh hơn. Cho nên tới bây giờ Triệu Thần Thành vẫn không khuyên can, ngày trước chỉ cần Vệ Nhiên đánh nhau với người ta, Triệu Thần Thành không nói hai lời lập tức đi lên giúp Vệ Nhiên hạ gục đối phương, sau đó mới nói đúng sai.

Nhưng tình huống bây giờ là ông chủ đánh nhau với người nuôi com cô. Triệu Thần Thành ôm đầu suy nghĩ vấn đề này không đơn giản, trong nhóm người tham gia náo nhiệt, một giọng nữ thét lên: “Không nên đánh ~”

Quả nhiên lời này vừa thốt ra khỏi miệng, Triệu Thần Thành nhìn thấy những cú vung chân của ông chủ càng có lực hơn, người nuôi com cô kêu ngoạ lại ngang ngược can rờ hơn.

Vệ Lam giẫm lên đôi giày bẫy xem-ti-met của cô ta hấp tấp chạy tới, thật vất vả mới dừng lại, lập tức lo âu lắc lắc Triệu Thần Thành: “Sao cô không ngăn cản bọn họ!”

Triệu Thần Thành không lên tiếng cãi lại, Vệ Lam lập tức vọt tới, cố gắng đẩy hai người ra, nhưng song quyền nan địch tứ thủ(*), tay không có mắt. Chỉ dùng một phần tư bản lĩnh, Vệ Lam đã bị đánh trở ra, quần áo kêu gọi lúc đầu đã thành quần áo nhẵn nhúm.

(Song quyền nam địch tứ thủ: Hai quyền cùng ra vừa đánh địch vừa thủ thể bảo vệ bản thân)

Đổi lại lúc bình thường, nhất định Triệu Thần Thành sẽ vỗ vỗ bả vai cô gái này, thở dài một tiếng: “Trời muốn đổ mưa mẹ phải lập gia đình, những người đàn ông thích đánh nhau, chuyện này không có cách nào không chế được. Cô gái đây cần gì lo chứ.” Nhưng thực tế là Vệ Lam nâng chân lên hung hăng đạp Triệu Thần Thành, Triệu Thần Thành lách người xuất hiện giữa trận đánh.

Hai người đang đánh nhau lập tức dừng lại, Thẩm Mục lạnh tay lẹ mắt đỡ lấy Triệu Thần Thành, lấy tư thế gà mẹ che chắn cho Triệu Thần Thành đang ở trong ngực. Mặt đối mặt với ông chủ của cô, thờ hồng hộc, mặt đỏ ửng, cổ tay xoắn lại giống như bị bẻ gãy. Hơi nghiêng đầu nhìn Thẩm Mục, người này cũng không tốt lành hơn đâu, khoe môi rướm tia máu không nói, xương gò má do bị đâm tạo thành một mảng màu đỏ to lớn. Trận đấu này coi như là đánh cá, không phân biệt được giữa tôi và anh ai thắng ai thua.

Triệu Thần Thành do dự không biết nên nói gì, lại bị Vệ Lam túm lấy mạnh mẽ kéo ra khỏi ngực của Thẩm Mục, dùng tay đẩy mạnh về phía Tường Lạc Sanh, lao đảo ngã vào lồng ngực của một người đàn ông. Dù cho tính tình người đó tốt đến đâu đi chăng nữa, bị đẩy tới đẩy lui như vậy cũng sẽ xù lông, Triệu Thần Thành giận đến tái mặt hỏi Vệ Lam: “Cô có ý gì.”

“Có ý tứ gì?” Vệ Lam hất cằm quét mắt qua Thẩm Mục và Triệu Thần Thành: “Hai người các người không thể ở bên nhau.”

“Vệ Lam, cô làm loạn đủ rồi!” Thẩm Mục nheo lại mắt, nói.

“Các người mới là náo loạn đủ rồi! Thẩm Mục, anh trai của em coi anh là anh em, kết quả anh thế mà ở sau lưng anh ấy lên lút ở cùng một chỗ với Triệu Thần Thành. Hai người các người, hợp tác nhau hại chết.”

Triệu Thần Thành đi lên trước, giấu vẻ vui đùa cột nhả ngày thường, ánh mắt nghiêm túc, Vệ Lam lập tức lùi về phía sau, lui thẳng đến bên tường. Tay Triệu Thần Thành bám lấy tường, gần từng chữ một: “Nói đủ rồi sao? Còn muốn nói nữa không?”

Vệ Lam cơ rúm lại, nhưng bộ ngực 34D của cô ta vẫn vung cao như cũ, lớn tiếng nói: “Là cô hại chết anh trai tôi đấy!”

“Vệ Lam, cô tuy hứng cũng phải có mức độ. Ai cũng không ngờ máy bay đúng lúc gặp bão táp như vậy. Huống chi Triệu Thần Thành vốn không có bảo Vệ Nhiên trở về, chính anh ấy muốn trở về.”

Thẩm Mục mở miệng, rồi lại bị Triệu Thần Thành cắt đứt.

Triệu Thần Thành thu tay lại, lùi về phía sau một bước: “Chúng ta không nên nói những chuyện này ở đây.”

“Vậy em định kéo dài tới khi nào? Triệu Thần Thành, anh chờ đợi em đã quá lâu rồi, nhịn em cũng quá nhiều rồi. Bắt đầu từ hôm nay, anh sẽ không bận tâm em đã buông bỏ quá khứ hay chưa.” Thẩm Mục cười tà một tiếng, hừ lạnh:

“Triệu Thần Thành, anh thích em, muốn em trở thành người phụ nữ của anh.”

Sau lưng Thẩm Mục lập tức loé lên một luồng sáng, khí phách lộ ra ngoài.

Tường Lạc Sanh vẫn đứng một bên nghe bọn họ tranh cãi nhau, lúc này đi tới bên cạnh Triệu Thần Thành, ôm lấy cô, sắc mặt trầm tĩnh hoàn toàn giống như không có chuyện gì xảy ra lên tiếng: “Ra tay trước, lại thua. Cậu không có sức mạnh gì để tuyên bố theo đuổi tình yêu. Thẩm Mục, cậu, không, được.”

Thật không ngờ boss Tường nẫu mực thế mà khi nói ra những từ này lại mang theo mùi lưu manh nồng nặc, chỉ một câu “Cậu, không, được” đã làm cho người ta phải khóc, người nghe thấy bất lực!

Lúc này Triệu Thần Thành lệ rơi đầy mặt, như thế rất tốt, trong nháy mắt cô từ “Người thứ ba” trở thành vợ cả rồi.

Không khí grom sủng sẵn sàng, ở nơi này hiện đang rơi vào tình thế ngàn cân treo sợi tóc, một người phục vụ xuất hiện, nói nhỏ bên tai Tường Lạc Sanh. Chân mày Tường Lạc Sanh nhíu lại, sau đó cúi đầu nói với Triệu Thần Thành: “Nơi này có phóng viên báo chí, đã ngăn cản bên ngoài.”

Triệu Thần Thành nghe vậy chân mày cũng nhíu lại một chỗ, đưa mắt dõi chỉ thị nhìn người đàn ông bên cạnh, người đàn ông nói tiếp: “Anh tìm người lái xe của anh rời khỏi cửa chính, Tom sẽ tới nói chuyện với phóng viên, chúng ta đi ra ngoài bằng cửa khác.”

“Những nhân viên còn lại trong nhà hàng phải làm thế nào? Nếu bọn họ chụp hình hay nói lung tung.”

“Em đừng lo lắng, anh sẽ xử lý.”

Tường Lạc Sanh nói xong, ôm Triệu Thần Thành, cô lập tức hiểu là anh muốn cô đi theo anh. Nếu là bình thường, cô tình nguyện mạo hiểm thà bị paparazzi tóm được cũng sẽ không đi với Tường Lạc Sanh, nhưng bây giờ đối mặt với Vệ Lam và Thẩm Mục, cô lại chủ động đi tới bên cạnh Tường Lạc Sanh.

“Các người quay về trước đi, người lớn hai nhà đang sốt ruột chờ bên trong. Tôi đi trước.” Triệu Thần Thành nói xong, lập tức đi theo Tường Lạc Sanh về phía nhà xe, thậm chí không quay đầu nhìn nét mặt hai người sau lưng một cái. Cô không nghĩ, cũng không dám nghĩ.

Triệu Thần Thành cũng có thể hiểu nguyên nhân tại sao ban nãy kẻ dỏ hơi đẩy cô về phía Tường Lạc Sanh, bởi vì ngay cả kẻ dỏ hơi cũng biết, nếu ở cùng một chỗ với Thẩm Mục, thì cô sẽ vĩnh viễn sẽ không thoát khỏi ác mộng quá khứ, mang theo bóng tối của sự chết chóc, ai trong số bọn họ cũng không thể chân chính bước về phía trước.

Đến nhà để xe, tài xế đã lái một chiếc việt dã đến, là chiếc xe đa dụng cao cấp, cửa xe được dán kính đen, che giấu rất khá. Hai người ngồi ở ghế sau, không đưa tới bất kỳ xôn xao nào thuận lợi rời khỏi khách sạn.

“Theo tôi về nhà.”

“Ừ.”

Triệu Thần Thành đáp một tiếng, nhìn ra ngoài cửa xe, không nói chuyện nữa. Lúc này cô không có tâm tình già mồm cãi láo, khẳng định cửa nhà của mình đã bị ký giả bao vây, chỗ ở của Thẩm Mục chắc chắn không đến được, chỉ có nhà của Tường Lạc Sanh là biện pháp bảo toàn cũng không tệ lắm. Huống chi toàn thân anh đều là bàn chải, cái gì cũng có thể chà sạch sẽ.

Cô biết mình giống như binh lính đào ngũ, lúc thì trốn ở chỗ này, trốn ở chỗ kia. Sau khi tốt nghiệp bỏ chạy qua Anh Quốc hơn một năm, trở lại lập tức chạy vào Làng Giải Trí, hiện tại lại muốn chạy trốn đến chỗ Tường Lạc Sanh.

“Muốn nói chuyện một chút không?” Tường Lạc Sanh dựa vào ghế ngồi bằng da thật, chậm rãi hỏi.

“Không muốn.” Triệu Thần Thành một mực từ chối.

“Hả? Ngày trước khi cô uống rượu say lại rất thích tán gẫu về cái đề tài này.”

Triệu Thần Thành nghi ngờ nhìn anh, lấy được ánh nhìn thần nhiên của người đàn ông này.

“Cô nói là bởi vì cô lo cho lợi ích mà đã hại chết một mạng người rất quan trọng.”

“.”

“Triệu Thần Thành, cô vẫn còn đau lòng?”

Có lẽ là bởi vì quá yên tĩnh, đối diện người đàn ông đã từng đi vào cuộc sống của cô, thế nên cô gật đầu một cái, lần đầu tiên thừa nhận với người khác, cô đau lòng. Không chỉ là bởi vì Vệ Nhiên chết, mà bởi vì trước khi chết anh ấy đã gọi điện thoại nói với cô vài câu.

“Nhưng nghe giọng của Thẩm Mục, không phải là lỗi của cô.”

Tường Lạc Sanh dẫn dắt từng bước, Triệu Thần Thành cảm thấy khi tổng giám đốc Tường muốn biết vài chuyện, anh rất am hiểu việc phải đi quanh co lòng vòng, nói bóng nói gió.

Vì vậy Triệu Thần Thành cười ha ha, trả lời: “Bởi vì tôi là Mary Sue.”

“Vậy theo lẽ thường, không phải tôi là tướng nên bại dưới váy của cô sao?”

Thân thể mềm mại của Triệu Thần Thành khẽ chấn động, nhìn chiếc váy ngắn tới gối của mình một chút, ngập ngừng hỏi: “Tổng giám đốc Tường, anh chắc chắn muốn. dưới váy sao?”

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Triệu Thần Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Lời Triệu Thần thành vừa nói ra, thân thể của người tài xế họ Hồ chấn động, đập mạnh chân ga, một luồng ánh sáng xuất hiện, tông vào đuôi xe.

Không hề có sự đề phòng, cơ thể Triệu Thần Thành bỏ nhào về phía trước theo quán tính, nhưng khi ót chuẩn bị đụng vào lưng của thành ghế phía trước thì được một đôi tay dùng lực kéo trở về. Lưng dựa vào thành ghế, Triệu Thần Thành sững sốt hồi lâu, khi tài xế xuống xe kiểm tra tình huống, cô mới háng giọng, mở miệng:

“Tổng giám đốc Tường, anh chỉ cần theo tôi, dường như. kiểm chế không nên ở nơi này.”

Tường Lạc Sanh khẽ cau mày, tầm mắt vốn đang nhìn cảnh bên ngoài xe quay lại, đáp: “Có không? Điều rất cảm xúc.”

Hít sâu, lại hít một hơi thật sâu, Triệu Thần Thành khắc chế kích động muốn lật bàn của mình. Anh mới là Thái Bình công chúa, cả nhà anh mới là Thái Bình công chúa! Mặc dù cô không có đường băng trên núi, tốt xấu gì cũng có hai đồi núi nhỏ?!

Triệu Thần Thành không muốn tiếp tục tự gây khó dễ cho mình trong vấn đề này, lập tức chuyển đề tài “Xe này vẫn có thể chạy sao?”

“Có thể, nhưng phải tốn nhiều thời gian xử lý.”

Lúc này, tài xế đi tới trước cửa xe, Tường Lạc Sanh hạ cửa xe xuống, đối phương nói: “Thật xin lỗi, Tường tiên sinh. Giải quyết riêng, hay là chờ cảnh sát tới đây?”

Tường Lạc Sanh ghé mắt, nhìn về phía Triệu Thần Thành.

“Ặc, hỏi tôi?” Triệu Thần Thành thấy người đàn ông vẫn không trả lời, lập tức hỏi tài xế: “Giải quyết riêng là thế nào vậy?”

“Đối phương là người ngang ngược, ra giá rất cao, thương lượng không ổn lắm.”

“Vậy thì chờ cảnh sát.” Tường Lạc Sanh mở miệng, sau đó nghiêng đầu nói với Triệu Thần Thành: “Nơi này cách nhà cũng không xa, chúng ta về đi.”

“Trên đường về nhà sẽ có phóng viên.”

“Tom đang ở khách sạn chiều đãi ký giả, không cần lo lắng.”

Vì vậy hai người lập tức xuống xe, đi dọc theo hành lang.

Đêm khuya, trên đường không có nhiều người, Triệu Thần Thành mang giày đế bằng, không trang điểm, cơn gió đêm mùa hạ thổi qua làm mái tóc ngắn tung bay có phần hơi rối, đeo một chiếc mắt kính gọng đen, rất có khí chất, cái trang như thế này xuất hiện trước mặt công chúng thì sẽ không có sự tách biệt quá lớn, làm cho người ta khó có thể phân biệt ra.

Tường Lạc Sanh đi bên cạnh cô, vẫn mặc một chiếc áo sơ mi được cắt may thủ công, hai nút cổ được mở ra, tay trái cầm áo vest ngoài, vết đỏ trên trán đã mờ đi, nhưng anh liên tục xoay xoay cổ tay, đáng vẻ rất khó chịu.

Triệu Thần Thành thấy động tác của anh, mới nhớ tới trận giương cung bạt kiếm ban nãy, hai người cũng chưa được xử lý vết thương trên người. Vì vậy do dự nói: “Đau?”

“Ừ, hơi sưng.”

“Ừm, cho tôi xem một chút? Để tôi chườm đá cho, đôi khi cũng bị thương vì thế biết vài cách xử lý vết thương.”

Triệu Thần Thành gãi gãi đầu, người đàn ông nghe xong thì để tay xuống.

“Chúng ta đi đến nơi sáng sủa hơn đi, ừ, nơi này quá tối.”

Năm phút sau, hai người đứng trước một cửa hàng tiện lợi.

“Đây chính là. nơi sáng sủa?”

“Nếu đi vào cửa hàng, bị người ta nhận ra sẽ không tốt. Đứng ở chỗ này thôi.” Triệu Thần Thành dứt lời lập tức cẩn thận chu đáo cầm lấy bàn tay của anh ra.

Với góc độ của Tường Lạc Sanh, vừa vặn trong thấy đỉnh đầu Triệu Thần Thành, tóc của cô rất mềm mại, bồng xộp, giống như một con vật nhỏ nào đó. Cô ấn vào gân cốt làm cho cơ thể anh uốn éo, kỳ quái là anh không có cảm giác đau, chẳng qua là cảm thấy tay của cô rất ấm áp, làm lòng bàn tay anh

trở nên uơn ướn.

Nhưng mà Triệu Thần Thành hồn nhiên không hay biết, cúi đầu nghiêm túc kiểm tra vết thương, sau đó nói: “Ừm, chắc chắn không bị gãy xương. Trong nhà có dầu hồng hoa không? Có thì khi nào về nhà tôi giúp anh xoa bóp một chút chắc chắn không có vấn đề gì lớn.”

Cô dứn lờn ngẩng mặt lên nhìn anh, trong nháy mắt ánh mắt của người đàn ông hiện lên tia hoảng hốt, sau đó khôi phục lại sự bình tĩnh, trả lời: “Cái đó là do di Lưu dọn dẹp, không rõ lắm.”

Triệu Thần Thành khinh bỉ bĩu môi: “Bác Lưu đã lớn tuổi như vậy rồi, anh lại không biết xấu hổ mà làm phiền bác mãi.” Chẳng qua sau khi nói xong, Triệu Thần Thành lại cảm thấy mình vượt ranh giới rồi, dù sao đây cũng là việc nhà của người khác.

Nhưng mà rất dễ nhận ra người đàn ông này không hề để ý đến, trả lời: “Tôi cũng đã đề cập đến chuyện này, nhưng di nói từ nhỏ đã đi theo chăm sóc tôi rồi, đối người khác di không yên lòng.”

Trong lòng Triệu Thần Thành oán thầm, nhất định đây là người đàn ông khó hầu hạ, trên mặt anh đã dán một tờ giấy dài ghi chữ khó hầu hạ.

“Trở về thôi.” Tường Lạc Sanh thu tay về, đồng thời cầm lấy tay Triệu Thần Thành. Bàn tay to lớn của anh, có lực, làm cõi lòng Triệu Thần Thành không khỏi treo lên, cô nhìn về phía người đàn ông bên cạnh, lại chỉ nhìn thấy một bên mặt khô ngô của anh, bước chân vẫn như bình thường. Cô lập tức cảm thấy chẳng còn gì để nói nữa.

Ngẩng đầu, trên bầu trời có vài ngôi sao, đây là sự kỳ diệu hiếm thấy. Bốn phía ánh đèn mờ ảo, chiếu rọi bóng dáng hai người, tay trong tay, trên đường lớn vài chiếc xe hơi chạy qua truyền đến âm thanh động cơ đặc thù, cảnh vật xung quanh dần lùi về phía sau.

Yên tĩnh như vậy, an bình như vậy, chỉ có nhịp tim của Triệu Thần Thành, rõ ràng đang đập rất mạnh mẽ. Hình như đã rất lâu rồi cô không nghe thấy âm thanh này, đây gọi động lòng.

Vì vậy, cứ đi như thế, vừa đi về phía trước, trái tim của Triệu Thần Thành gần như là nhảy loạn lên, hai người vẫn cứ bước.

“Tổng giám đốc Tường, không phải anh nói là gần đây sao. Đã hơn một tiếng đồng hồ rồi.”

“Nhanh.”

Thế là, hai người tiếp tục đi về phía trước, Triệu Thần Thành từ bị người đàn ông dắt đi biến thành kéo người đàn ông đi, hai người cứ đi như thế. Bước vào cổng khu dân cư, thì đã lặng lẽ trôi qua thêm một tiếng đồng hồ nữa.

Rốt cuộc vào thang máy, hai tay Triệu Thần Thành gần như là bám lấy ống tay áo của Tường Lạc Sanh, nhìn những con số không ngừng nhảy nhảy, cảm động đến sắp khóc.

“Cô đang luyện làm tăng đá hà, sao đường lớn thế lại không chịu đi.” Tường Lạc Sanh liếc mắt nhìn đáng vẻ kinh hãi của cô, nói.

Triệu Thần Thành trợn trắng mắt chẳng còn chút hơi sức nào cả, chỉ lầm bầm trả lời: “Anh cũng biết là tăng đá, không phải thi chạy Marathon. Hơn nữa người nào nói hành trình đi bộ hai tiếng đồng hồ là không xa. Trừ phi đó là con cháu của núi lớn.”

Thang máy dừng lại, hai người vào nhà. Bây giờ đã hơn một giờ, di Lưu đã ngủ, nhưng trong phòng vẫn mở đèn. Hai người lập tức thả nhẹ bước chân, Triệu Thần Thành mới vừa đi tới phòng khách nhìn thấy chiếc ghế sa lon, lập tức đặt mông ngồi xuống, sống chết cũng không chịu dời tổ nữa.

“Ai nói giúp tôi xoa tay, hiện tại lại ngã người trên ghế sa lon.”

“Tổng giám đốc Tường, chân của tôi tàn phế rồi.”

“Nhưng tay cô không có.”

Đây là áp bức nhân viên một cách trần trụi, Triệu Thần Thành vui mặt vào ghế sofa phơi thây giả chết. Cũng không đến hai phút, hông Triệu Thần Thành bị ai đó siết chặt, trời đất quay cuồng, cô phát hiện mình bị Tường Lạc Sanh vác trên vai.

Tim và dạ dày bị đẩy lên trên, đầu óc rối loạn đi vào phòng tắm, người đàn ông đặt cô ngồi bên bồn mát xa trong phòng tắm, sau đó mở vòi nước nóng, nước ngập qua mắt cá chân của cô, nóng nóng rất thoải mái. Triệu Thần Thành sợ sệt nhìn nước nóng tràn tới, rồi nhìn về phía người đàn ông bên cạnh, lòng mi kỳ quái, xoạt xoạt, Triệu Thần Thành cảm thấy gương mặt mình nóng lên.

“Tôi sẽ đi tìm dầu hồng hoa.” Người đàn ông đổ đầy nước xong lập tức đứng lên nói.

“Ồi. ừ.” Triệu Thần Thành đáp một tiếng, Tường Lạc Sanh lập tức đi ra ngoài.

Cô ngẩng đầu lên, lắc lắc. Trước mắt đều là gương mặt của bàn chải mặt than. Thật. Đúng là sắc đẹp thay com cô ôm đầu cảm xúc bỗng trở nên mơ hồ.

Ước chừng năm phút đồng hồ sau, Tường Lạc Sanh xách theo rương thuốc đi vào, đi đến bên cạnh Triệu Thần Thành thì dừng lại, mở ra, chai chai lọ lọ được sắp xếp ngăn nắp thẳng hàng.

Triệu Thần Thành nhìn rưng rưng thuốc một chút, nhìn lại Tường Lạc Sanh một chút: “Một mình anh. Không biết tìm sao?”

Người đàn ông nhú mày: “Không biết.”

Triệu Thần Thành lấy ra một cái lọ nắp màu đỏ, chỉ vào thân lọ, phía trên thành linh xuất hiện ba chữ to “Dầu hồng hoa” nói: “Không biết?”

“Hiện tại biết.” Người đàn ông không hề có cảm giác áy náy trả lời.

Triệu Thần Thành hí mắt, mở nắp lọ ra, một mùi thuốc nồng nặc xông ra ngoài. Triệu Thần Thành đổ ít dầu ra lòng bàn tay, sau đó chà nóng, ấn vào chỗ gân cốt bị thương của người đàn ông, sức lực xoa bóp vừa phải.

Hai người đều ngồi nghiêng người, hướng về hai phía khác nhau, rất gần nhau. Ánh đèn vàng trong phòng tắm mang đến cảm giác dịu dàng ấm áp. Tạm thời hai người cũng không biết nên nói gì với nhau, chỉ im lặng. Triệu Thần Thành đem toàn bộ sự chú ý tập trung vào bàn tay của người đàn ông, nhưng cứ xúc động ngẩng đầu lên nhìn gương mặt của người đàn ông.

Cô len lén nhướn chân mày, dời tầm mắt lên trên, lại đụng phải ánh mắt chăm chú của người đàn ông, cô lúng túng lập tức dời tầm mắt đi chỗ khác. Cứ lặp đi lặp lại như vậy, cuối cùng người đàn ông thở dài một cái.

“Triệu Thần Thành, nếu cô đã không thể tập trung thì đừng nên xoa bóp nữa, chốc lát lại nhẹ tay lát lại mạnh tay.”

“Thật xin lỗi.” Triệu Thần Thành khó khăn lắm mới thu tay về được, trên căn bản chính cô cũng không phát hiện được việc mình xoa bóp khi mạnh tay khi nhẹ tay, lặng lẽ liếc nhìn.

“Cô đang nhớ gì thế?” Đột nhiên Tường Lạc Sanh hỏi, Triệu Thần Thành vội vàng không kịp chuẩn bị, mở miệng đáp: “Anh.”

Vừa nói ra, cô lập tức che miệng của mình, nhưng bàn tay toàn là mùi dầu hồng hoa, cực kì gay mũi, bỗng chốc những giọt nước mắt bị đè ép chảy ra Trong khoảnh khắc đó, Triệu Thần Thành đã nghĩ đến việc rơi nước mắt trước mặt Tường Lạc Sanh, hoa lệ đầm mưa rồi.

Hiển nhiên Tường Lạc Sanh cũng hoảng sợ khi nhìn thấy nước mắt của Triệu Thần Thành, giơ tay lên muốn lau giúp cô, bởi vì tay anh cũng dính dầu hồng hoa, nước mắt Triệu Thần Thành càng chảy nhiều hơn.

“Anh đừng. Dầu hồng hoa, cay. Giấy, cho tôi khăn giấy.” Triệu Thần Thành nói lung tung cản hành động của anh lại, sau đó Tường Lạc Sanh cuống quýt cầm khăn giấy đưa cho cô. Triệu Thần Thành bị sặc đến quơ tay múa chân đụng ngã rương thuốc bên cạnh, âm thanh lộp cộp của những lọ thuốc rơi xuống đất, vài lọ còn bị Tường Lạc Sanh đá đi.

Sau một hồi rối ren, rốt cuộc Triệu Thần Thành cũng lau khô nước mắt, ngừng hít mũi, thở mạnh một hơi. Sau đó hai người nhìn chung quanh phòng tắm bỗng chốc trở nên ngổn ngang, lại ngơ ngác nhìn đối phương, một lúc lâu sau Bật cười.

Cười cười, Triệu Thần Thành không nhớ rõ đã xảy ra chuyện gì, khoảng cách hai người mỗi lúc một gần, càng lúc càng gần. Mũi chạm mũi, tình cảm nhẹ nhàng, dịu dàng mà triền miên, ngay sau đó thông thả xâm nhập, người đàn ông nắm cục diện trong tay, kéo cô vào trong lòng mình, xoa đầu, công thành đoạt đất.

Triệu Thần Thành nhắm mắt lại, đầu óc choáng váng. Đột nhiên, người đàn ông mở vòi hoa sen, cả người cô bị túm lấy cùng nhau chìm trong nước. Ngay sau đó nư hân trở nên dính chặt, quần áo dính vào da, nước không ngừng xối vào mặt của cô, bàn tay rộng lớn của người đàn ông đặt ở phía sau ót cô, trời đất quay cuồng.

Chết tiệt là cái cảnh cảm trẻ em dưới mười tám tuổi, còn sáng khoái hơn đánh nhau Chỉ là nếu như di Lưu không mặc bộ đồ ngủ rộng thùng thình đột nhiên xuất hiện ở cửa phòng tắm miệng sợ hãi mở to thành hình chữ ‘O’. Có thể, sẽ thoải mái hơn một chút.

Tác giả muốn nói: chương kế tiếp báo trước: bước ngoặt xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Triệu Thần Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Tiếng thét của di Lưu kinh thiên động địa quỷ khiếp thần sầu, hoàn toàn xuất phát từ bản năng, bởi vì trong phòng tắm quá lộn xộn. các lọ thuốc ngổn ngang khắp mặt đất, đôi nam nữ toàn thân ướt đầm đang quần lấy nhau. Mặc dù là một bà lão có tư tưởng cởi mở, nhưng di Lưu vẫn bị cái cảnh tượng kích tình làm cho huyết áp lên cao.

Nhưng bà lập tức nhớ tới cửa này ừ phá hư hạnh phúc của thiếu gia nhà mình, dĩ nhiên còn có “Tĩnh” phúc, cho nên khi ánh mắt của hai người trong phòng tắm vẫn cố định trên người mình, di Lưu ra một quyết định “thông minh”.

Vì vậy lúc Triệu Thần Thành vẫn còn tựa vào ngực của Tường Lạc Sanh không thở nổi đã nhìn thấy di Lưu chậm rãi gơ hai tay lên trước, ngang tầm vai, sau đó từ từ quay người lại, nhảy, nhảy, nhảy, nhảy giống như cương thi rời khỏi tầm mắt của hai người.

Vòi hoa sen trên đầu vẫn ra sức phun nước xuống, Triệu Thần Thành và Tường Lạc Sanh đưa mắt nhìn nhau, sau đó. Hai người gần như nhảy ra khỏi bồn tắm cùng một lúc.

Rốt cuộc là ai mở nước lạnh vậy!

Quần áo ướt sũng lạnh lẽo dính vào người, Triệu Thần Thành ôm cánh tay lạnh đến run lập cập, oán hận nhìn Tường Lạc Sanh. Người đàn ông rõ ràng đang giả bộ bình tĩnh đi lấy khăn lông cho cô choàng vào, nhưng trong mắt lại xuất hiện một tia hồi tiếc hiếm thấy, nhưng hồi tiếc kia lập tức biến thành khiếp sợ. Bởi vì Triệu Thần Thành đã choàng khăn rồi mà vẫn hắt xì một tiếng, bắn tất cả vào chiếc áo sơ mi vốn ướt hơn phân nửa của Tường Lạc Sanh làm cho nó đã ướt lại càng ướt hơn.

Lần này cuối cùng một chút xúi lừa giận cũng không phun ra ngoài, sắc mặt Tường Lạc Sanh quả thật rất khó coi. Triệu Thần Thành cảm nhận được luồng khí lạnh không lồ truyền từ đỉnh đầu xuống, ôm lấy khăn tắm, thu hồi vẻ mặt oán giận, đưa ra bộ mặt lấy lòng nói:

“Tổng giám đốc Tường, ngài lạnh không. Ha ha, ngài tắm trước đi, thay quần áo sạch đi.” Khom lưng cúi đầu, Triệu Thần Thành tự phi nhỏ chính mình vừa thấy Tường Lạc Sanh là cứ như thấp hơn một cái đầu. Được rồi, thật ra là anh cao hơn cô.

Cô gái vẫn như đi vào cõi tiên, Tường Lạc Sanh lập tức khom người, xả nước trong bồn tắm, thay một bồn nước khác. Áo sơ mi ướt dán chặt vào người anh, đường cong cơ thể hiện ra không còn sót điểm nào cả, theo động tác của anh mà phập phồng lên xuống, Triệu Thần Thành càng đi xa hơn trong cõi tiên. Cho đến khi người đàn ông xé khăn tắm trên người cô lật người ôm cô đi vào bồn tắm, thì cô mới tỉnh hồn lại.

Nước đã quay về độ ấm bình thường, bao bọc lấy thân thể của cô, kéo cô nổi lên một chút, cô có cảm giác lâng lâng rồi, tất cả cảm giác bối rối đều bị quét sạch.

“Đừng ngủ, cởi quần áo ướt sũng ra, tắm xong rồi đi lên giường ngủ.” Người đàn ông mở bàn tay to lớn ra, có chút chần chừ, nhưng vẫn vuốt ve đỉnh đầu của cô, trong đôi mắt có chút ánh sáng vụn vặt.

Triệu Thần Thành thoải mái gật đầu một cái, lại đột nhiên ngẩng đầu lên hỏi: “Vậy còn anh?”

Tường Lạc Sanh quay đầu đi, nở nụ cười xán lạn, sáng đến Triệu Thần Thành gần như muốn gơ tay lên che kín hai mắt của mình.

“Về mặt mong chờ, thế nào, muốn tắm cùng?”

Ánh sao bề tan tành, Triệu Thần Thành chỉ có thể tự trách cái miệng của mình, vỏ ngoài của Tường Lạc Sanh là nhà kinh doanh gian xảo, thật ra bọc trong trái tim một kẻ lưu manh.

Giống như để chứng minh nhận định này của Triệu Thần Thành, lưu manh tiên sinh đứng dậy, đi tới trước sọt quần áo, nhanh chóng cởi áo sơ mi trên người xuống, tiếp theo là quần.

Triệu Thần Thành vốn đang đưa mắt nhìn bóng lưng hình tam giác của anh đến sắp trào máu chặc chặc thầm khen, nhưng lúc thấy người đàn ông bắt đầu cởi dây nịt, cô vội vàng nghiêng đầu sang chỗ khác, nói: “Chỗ này nhỏ, tổng giám đốc Tường ngài vẫn thích hợp với những nơi rộng rãi hơn, ha ha.”

Tường Lạc Sanh trùm khăn tắm lên, nghiêng đầu nhìn người phụ nữ, nhìn về phía cô:

“Triệu Thần Thành, em tưởng là thật, thật là một Nữ Lưu Manh.”

Vừa ăn cướp vừa la làng là thế nào đấy! Triệu Thần Thành lập tức quay đầu đi nơi khác rồi thét lên: “Người nào cởi quần áo? Người nào lưu manh!” Vậy mà người đàn ông đứng trước mặt lại dùng khăn tắm che kín từ đầu đến chân, không có nửa phần tư thể của kẻ lưu manh, ngược lại Triệu Thần Thành mặc bộ quần áo ướt sũng mặt đỏ ửng nằm trong bồn nước, rất có hương vị quyến rũ người khác.

Hắc bạch cứ như vậy mà điên đảo, một vụ án oan sai cứ như vậy mà tạo thành, Triệu Thần Thành chôn bản thân mình trong nước, ôm ngực không nói chuyện. Tường Lạc Sanh không khỏi buồn cười, nhưng trêu chọc cô như thế đủ rồi, không tiếp tục trêu chọc nữa: “Đi tắm xong rồi ngủ sớm đi.”

“Còn nữa, đừng gọi tôi là Tổng giám đốc Tường nữa, gọi là Tường Lạc Sanh đi. Lạc trong Lạc Hà(*), Sanh trong Tiêu Sanh(**).”

(*Lạc Hà: Là tên của một dòng sông, bắt nguồn từ tỉnh Thiểm Tây, Trung Quốc, đổ vào Hà Nam)

(**Tiêu Sanh: Trong đó Tiêu có nghĩa là nhạc cụ, Sanh có nghĩa là khèn)

Dứt lời, lưu manh tiên sinh lập tức đi ra ngoài, để lại một mình Triệu Thần Thành ôm đầu gối ngẩn người.

Lạc trong Lạc Hà, Sanh trong Tiêu Sanh. cô chậm chạp nhai câu nói này, trái tim trong lồng ngực đập nhanh đến dọa người. Sau một lúc lâu, rốt cuộc Triệu Thần Thành thở dài một hơi, trái tim ơi! mày cũng cảm thấy những lời nói này của lưu manh rất văn chương rất kinh sợ đúng không.

Nhưng, lưu manh đúng là lưu manh, thật không sai.

Ngày hôm sau Triệu Thần Thành thức dậy từ sớm tinh mơ, uể oải đi đánh răng, lúc ngồi vào bàn cơm vẫn còn chưa tỉnh người, vừa gặm bánh bao nướng dì Lư đưa cho vừa hít lỗ mũi, tốc độ uống sữa tươi cũng không có vũ bão giống như quá khứ.

“Cảm lạnh rồi hả?” Tường Lạc Sanh để dao nĩa xuống, nhìn về phía Triệu Thần Thành suy nhược hỏi.

Về mặt Triệu Thần Thành như đưa đám, sau đó mở miệng: “Một mối.” Giọng nói khàn khàn làm chính cô cũng giật nảy người.

“Loại nóng sốt này là phiền toái nhất, để tôi đi lấy thuốc uống cho cô.” Ban đầu dì Lư vẫn còn hơi thấp thỏm rồi rầm vì sai lầm của mình tối hôm qua, giờ phút này nghe giọng nói khàn khàn và nhìn dáng vẻ một mối của Triệu Thần Thành, lập tức quên hết sầu muộn, hấp ta hấp tấp đi lấy thuốc. Phút cuối cùng còn vứt cho Tường Lạc Sanh một ánh mắt ý vị “Còn tốt chứ”, khiến lư manh tiên sinh vốn chưa ăn gì đã bị kích thích hai lần.

Triệu Thần Thành bất chấp, đầu óc cũng không thể suy nghĩ thêm gì nữa, đầu đầu chóng mặt.

Thật ra thì chuyện bị cảm như vậy không thể trách cô, chẳng hiểu tại sao tối hôm qua Thảm Mục lại chạy vào trong mộng của cô, cỡi ngựa chứ không phải chạy xe hơi, rồi biến thành một con chó ngao Tây Tạng bành bao, uy phong lẫm liệt giương nanh múa vuốt đi theo phía sau mộng cô, Triệu Thần Thành cũng chỉ chạy nhanh về phía trước. Chạy qua sông núi, chạy qua ruộng hoang, chạy cả một đêm, có thể không một mối sao! Sáng sớm mà đứng lên đã nhìn thấy tất cả chăn ga trên người bị đập ra hết, khó trách trong mộng cô thấy mình chạy đến Nam Cực.

Uống thuốc, đi theo Tường Lạc Sanh ra xe, cô vẫn chưa tỉnh hẳn. Vì vậy người đàn ông bảo tài xế nâng nhiệt độ trong xe lên, để cho cô ngủ thêm một lát. Nếu là ngày thường chắc chắn Triệu Thần Thành sẽ không đồng ý, quái thú bàn chải lư manh trước mặt, đến cuối cùng cô vẫn muốn giữ chút cảnh giác. Nhưng có lẽ thật sự khó chịu, hoặc có thể là thái độ của cô đối với anh đã thay đổi nhiều, nghiêng đầu dựa vào vai phải của anh ngủ thiếp đi.

Tường Lạc Sanh để cho cô ngủ trên đùi mình, cô cũng chỉ cuộn tròn cơ thể lại, vẫn an tĩnh như cũ, không có dấu hiệu chảy nước miếng như lần trước. Người đàn ông thờ phào nhẹ nhõm, cúi đầu nhìn cô đến xuất thần, chẳng biết lúc nào, ngón tay đã thay ánh mắt, dịu dàng mà chậm rãi mon trên mái tóc ngắn của cô.

Một lát sau, anh thu hồi tầm mắt, nhìn ra ngoài cửa sổ, những cảnh sắc không ngừng lùi lại phía sau in vào con ngươi anh, nơi đó cất giấu cảm xúc còn chưa kịp biến mất của anh, có lẽ do đùa giỡn quá dai.

Đến công ty, hai người xuống xe đi vào hai thang máy khác nhau lên lầu. Ở nơi này, ông chủ người đại diện công ty nói lời yêu thương với nghệ sĩ dưới cò của mình, sẽ không được coi như cổ tích Cô bé lọ lem, ngược lại, chỉ làm cho những người khác hợp tác với nhau làm ít trò bẩn thỉu. Thanh giả tự thanh, không được áp dụng vào hội này.

Ngày trước Triệu Thần Thành là một con người đơn thuần, cô cũng không tranh giành gì, không lôi kéo bè phái gì, nhưng đột nhiên bị ‘đỏ tía’(*), trong vòng luẩn quẩn của showbiz, cô biết dư luận rất soi mói và có nhiều mặt trái. Đối với cô mà nói Tường Lạc Sanh giống như con dao hai lưỡi, có thể làm cô đứng ngoài vòng tròn dư luận ở trong vòng danh tiếng vang dội, nhưng đồng thời có thể làm cô trở thành cây gậy hoạ, đứng đó cho mọi người chỉ trích.

(*Đỏ tía: Ý chỉ người bị người ta chú ý)

Ngắm hộp sữa bò Tường Lạc Sanh đưa cho cô, Triệu Thần Thành hít hít mũi đi vào phòng làm việc của Tom, mở cửa đập vào mặt là một xấp báo.

Nhận lấy tờ báo, Triệu Thần Thành nhìn lướt qua, hoàn toàn bức cô công khai mà, cái gì tình yêu với ông chủ lớn công ty, cái gì gọi là tin vui liên tục đến với tiểu thiên hậu hát Live, không có tin tức vụ đánh nhau, nhưng tin về cô lại nằm ngay trên trang bìa tờ báo.

Lúc Triệu Thần Thành đang xem báo, Tom một bên gặm thết: “Em có chỗ dựa là tổng giám đốc Tường, giỏi lắm đúng không! Mấy ngày liên tục bị lên báo còn chưa tỉnh! Đến quán rượu đánh nhau! Em có sức hấp dẫn là đủ rồi hả? Không muốn lẩn lộn nữa sao!”

“Tom, nếu như người ‘mở cửa’ không phải là em thì biết làm thế nào, anh nên thay đổi thói quen này đi.” Triệu Thần Thành trước sau như một dùng chính sách dụ dỗ, cọt nhả.

“Giọng nói của em, xảy ra chuyện gì vậy?” Sắc mặt của Tom trầm xuống vài phần.

“Ha ha, bị cảm.” Triệu Thần Thành biết đại sự không ổn, vội vàng nói thêm một câu: “Cảm vặt, hai ngày nữa là ổn thôi, việc chụp ảnh quay MV không trở ngại gì, không phải còn mấy ngày nữa mới tới buổi ký tặng đĩa sao.”

“Anh thật sự.” Tom nắm quyền, đấm ngực: “Anh thật sự muốn đánh chết em. cứ như em đang nắm giữ mười năm tuổi thọ của anh vậy!”

“Không phải, trong công việc em luôn phối hợp với anh, chỉ là, cứ xảy ra vài chuyện nhỏ ngoài ý muốn. Đúng rồi, ngày hôm qua rốt cuộc đối phó với truyền thông như thế nào vậy? Nói em và Tường Lạc Sanh ở cùng một chỗ?”

“Nếu không như thế thì phải làm thế nào? Đây cũng là ý tứ của tổng giám đốc Tường.”

“Vậy quan điểm của anh là như thế nào?” Triệu Thần Thành lắc lắc ống hút, hỏi.

“Đây là một yêu sách rất lớn, đủ dòi tầm mắt của truyền thông khỏi trận đánh nhau, nhưng tin tức này, đối với em chưa chắc là chuyện tốt. Sẽ ở trong vòng thù địch. Chúng ta phải xử lý cẩn thận.”

Trong lòng Triệu Thần Thành lướt qua một tia cảm xúc, đây là ý của Tường Lạc Sanh, anh đối với cô rất cổ quái. Có điều hôm nay suy nghĩ của cô hỗn loạn, không thích hợp để suy tư.

Tom trở về chủ đề chính, nói những gì mình đã sắp xếp trong mấy ngày tới cho Triệu Thần Thành. Bởi vì trì hoãn mấy ngày, nên hành trình sắp tới của cô vô cùng bận rộn. Thừa dịp rảnh rỗi, cô nhìn điện thoại di động, chắc chắn sẽ có mấy cuộc gọi nhờ của Thẩm Mục, nhưng cô không gọi lại. Tường Lạc Sanh không có điện thoại tới, nhưng có gửi hai tin nhắn, dặn dò cô uống thuốc ..., điều này cũng làm cho Triệu Thần Thành rất là ngạc nhiên, lưu manh thế mà lại thích viết chữ, phải lười viết chữ như cô mới phải, cho nên tự nhiên cũng không trả lời tin nhắn.

Triệu Thần Thành vốn tưởng rằng việc mình thường xuyên xuất hiện trong thời gian gần đây, tiết tấu cuộc sống cũng loạn đến rối tinh rối mù, đủ tổn hại RP rồi, không ngờ, ngay cả rãnh Marianas là nơi thấp nhất thế giới cũng không thích hợp với cô.

Bởi vì lượng tiêu thụ album “Không Thành” rất tốt, cho nên gần như tất cả những nơi bán MV đều muốn có buổi chụp ảnh. Buổi trưa hôm đó, mới tham gia tiết mục xong, Miêu Miêu lập tức đưa Triệu Thần Thành đến nơi quay phim, thu MV “I’m in here”. Triệu Thần Thành thay váy đuôi cá và áo cúp ngực màu đen, lại còn đánh mắt khói và đôi môi màu đỏ mọng, cực kỳ diễm dúa và lẳng lơ.

Nhưng bây giờ Triệu Thần Thành không có thời gian rảnh rỗi để thưởng thức bản thân, nâng váy lên đi vào studio. Nội dung của buổi quay phim là cô bị giam trong địa lao, cảnh tượng thê lương ôm lấy lan can chờ đợi được cứu vớt, bối cảnh trong studio vừa có gió lớn vừa có đèn pha, rất rối loạn. Triệu Thần Thành ngày đêm bận rộn điên đảo, nên thật sự cảm nhận sâu sắc về tình cảnh khổ sở của nhân vật, nhập tâm rất nhanh.

Chẳng qua là khi cô hướng về phía máy quay hát “I need you to hold, All of the sadness I can not, Living inside of me.” Lúc ấy, Thẩm Mục xuất hiện trong mắt cô.

Anh vẫn giống như ngày thường, đôi tay rảnh rang đặt vào trong túi quần, con ngươi hẹp dài có chút lười biếng, nụ cười nhẹ nhàng cũng rất phách lối. Nhưng Triệu Thần Thành còn chưa hoàn hồn, chỉ nghe có người phát ra tiếng thét chói tai, sau đó, cô nhìn thấy vẻ mặt kinh hoàng của người nhân viên trước mắt, còn có Thẩm Mục vụt chạy về phía cô.

Triệu Thần Thành nghiêng đầu, ánh đèn pha phía sau cô phát ra tia lửa, trong nháy mắt cái giá chống đỡ bị gãy, lao thẳng xuống vị trí của cô. . .

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Triệu Thần Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

Chính xác là định luật anh hùng cứu mỹ nhân, nhưng cứu được rồi mới có tư cách làm anh hùng, kết cục thì không còn gì để nói nữa. Còn anh hùng của Triệu Thần Thành thì rất anh hùng, nện bước chân mạnh mẽ xông về phía cô, động tác lưu loát tự nhiên..... Chỉ là kết cục, không quá đẹp, bởi vì anh hùng bị bối cảnh nhà tù cản lại.....

Dẫu gì Triệu Thần Thành cũng là người luyện võ, phản ứng tự nhiên nhanh hơn người bình thường, thấy cái giá bị gãy cô lập tức lách mình né tránh, chỉ là váy đuôi cá cản trở bước chân của cô, cô nằm xuống còn chưa kịp làm động tác bảo vệ, đèn pha lập tức nện xuống hông cô. Tiếng vỡ vụn rất lớn kèm theo mảnh kính vỡ, Triệu Thần Thành nhắm mắt lại, nhưng vẫn cảm thấy mình sắp nổ tung, khiến cho lỗ chân lông của cô co rút nhanh.

Tiếng vỡ vụn biến mất, nguồn đèn pha bị cắt đứt, âm thanh chung quanh càng ngày càng trở nên huyền ảo. Triệu Thần Thành mở mắt ra, khó khăn đứng dậy từ đồng hoang tàn, theo động tác của cô miêng thủy tinh rơi xuống mặt đất, cúi thấp đầu, Triệu Thần Thành không dám làm bừa. Mà bây giờ Thẩm Mục đã mở được cửa nhà tù chạy đến trước mặt cô, người đàn ông mang về mặt khó nói nên lời, không rõ là lo lắng hay cái gì khác. Mặc dù biểu hiện của Triệu Thần Thành rất thần nhiên, nhưng rốt cuộc vẫn hoảng sợ, nhất thời có chút không hiểu được.

Chốc lát, người đàn ông mở miệng, giọng nói gần như ra lệnh.

“Tất cả mọi người quay mặt đi. Toàn bộ.” Thẩm Mục nói xong, đi đến bên cạnh xé bức màn màu trắng trên sân khấu ra. Trong studio ít ai biết đây là thiếu gia nhà họ Thẩm, nhưng dù sao người làm chủ studio này là đạo diễn, Thẩm Mục lại dùng cái giọng khách lần áp chủ như thế, theo lý thì sẽ không ai nghe theo. Nhưng kỳ quái là, giờ phút này không ai bày tỏ ý kiến khác, tất cả đều quay người lại.

Thẩm Mục đi tới trước mặt Triệu Thần Thành, không nói hai lời, hai tay cầm lấy mảnh thủy tinh dính trên váy đuôi cá của Triệu Thần Thành, một tiếng vãi rách, chiếc váy bị xé rách, da Triệu Thần Thành còn chưa cảm nhận được khí lạnh lập tức được bao bọc bởi vải rèm trắng, người đàn ông bồng cô lên, tất cả động tác đều nhanh chóng lưu loát. Triệu Thần Thành vốn muốn kháng nghị, nhưng lúc cô nhìn thấy mảnh vải màu trắng bao lấy thân thể mình nhỏ xuống từng giọt, từng giọt máu, mới phát hiện có chuyện không ổn.

Theo bản năng, Triệu Thần Thành sờ gò má của mình, ẩm ướt, có chút sền sệt, buông tay xuống nhìn máu đỏ trong tay. Màu sắc chói mắt này kèm theo sự đau đớn đang vọt tới..... Triệu Thần Thành mới ngáp ngừng nói: “Thẩm Mục, trên mặt có vết thương hà.”

Tầm mắt quét nhìn gò má của cô gái bị máu nhuộm đỏ hơn phân nửa, cánh tay đang ôm lấy cô của Thẩm Mục không khỏi siết chặt, bước chân nhanh hơn: “Dùng vải cầm máu.” Anh vội vã đi ra ngoài, môi mím lại thật chặt, thậm chí còn hơi trắng bệch: “Anh đưa em đến bệnh viện.”

“Anh..... Hí..... Chậm một chút.”

“Không chậm lại được.” Lòng của người đàn ông như lửa đốt, lái xe cũng như tên lửa, Triệu Thần Thành đánh liều lên tiếng kết thúc trạng thái dã man này, không tới trăm mét nữa sẽ tông vào tài xế xe khác, dọc đường đi đến bệnh viện, bị tổ tiên nhà họ Thâm thân thiết hỏi thăm 180 lần.....

Như có một con rắn không ngừng giẫm chân ga, ngay cả Triệu Thần Thành luôn tự xưng mình là tài xế dã man cũng run cầm cập. Đau đến không thể biểu lộ cảm xúc, cô gái chỉ có thể mấp máy đôi môi phát ra khuyến cáo mơ hồ: “Em không muốn bị huỷ dung nhan..... Hí..... Còn không muốn gãy tay thiếu chân.....”

Thâm Mục liếc xéo cô một cái, Triệu Thần Thành luyện công nên chuyện bị thương không phải chỉ xảy ra một hai lần, nhưng phần lớn là kiên nhẫn chịu đựng. Thâm Mục ít khi nghe cô kêu đau. Rốt cuộc, người đàn ông giảm tốc độ xe xuống, Triệu Thần Thành liên tục “Amen”, trong thâm tâm cảm thấy vui mừng thay cho tổ tông nhà họ Thâm.

Đến bệnh viện, y tá và bác sĩ đã chờ sẵn ở cửa, băng ca cũng vào vị trí, Triệu Thần Thành vừa xuống xe, lập tức nằm lên băng ca. Bác sĩ kiểm tra tổng quát một chút, Triệu Thần Thành nhanh chóng được đẩy vào phòng giải phẫu. Dọc theo đường đi Thâm Mục và bác sĩ trao đổi với nhau về độ sâu và độ rộng của vết thương, tình huống nghiêm trọng có thể để lại di chứng về sau... chờ đợi hỏi vài vấn đề. Mà Triệu Thần Thành chỉ nhìn những chùm đèn trắng liên tục chạy qua đỉnh đầu, lúc này trong đầu cô mới phản ứng kịp, thì ra đây chính là cảm giác bị tai họa bất ngờ.....

Thậm chí gặp ni cô cũng không thèm chào hỏi một câu!!! Rất thiếu lễ độ!!!

Triệu Thần Thành phản ứng chậm chạp lại bắt đầu có những suy nghĩ kỳ quái, giây phút máy bay Vệ Nhiên lao xuống mặt đất, anh nghĩ gì chứ? Có thể ngay cả thời gian gầm thét số mạng bất công cũng không có.....

Giải phẫu may lại, để tránh cho thuốc mê quá liều đưa đến cơ mặt tê liệt cả đời, cho nên dùng liều lượng rất ít, Triệu Thần Thành vẫn có cảm giác đau đốn như cũ. Những cây kim đâm vào da, loại cảm giác này thật sự không tốt đẹp gì, còn khó chịu hơn cả việc hai tháng không được uống sữa tươi.

Thời gian khó khăn, đau đốn dài đến vô cùng vô tận, cuộc phẫu thuật kết thúc, Triệu Thần Thành cảm thấy mệt mỏi, nhưng lại không chút buồn ngủ nào. Trong phòng bệnh ở lầu cao nhất, phòng bệnh cao cấp, rất ít người, tính cá nhân được nâng cao, mỗi phòng bệnh đều có bàn y tá, kỹ thuật tốt.

Triệu Thần Thành nằm ở trên giường bệnh khó khăn uống hết hộp sữa tươi mà Thâm Mục chuẩn bị từ lâu, mới ở nơi này trong một thời gian ngắn cô y tá đã nhiều lần đưa đôi mắt hồn nhiên trong veo như nước đầy xe y tế đến.

Từ trước đến giờ cậu hai nhà họ Thâm phong độ tuyệt vời, thường mỉm cười đáp lại ánh mắt đưa tình của những cô gái, giết họ bằng một cái nháy mắt, lần nào cũng vậy. Nhưng hôm nay anh thờ ơ, thậm chí lúc cô y tá vừa ra cửa đã yêu cầu “Đổi y tá”. Trực tiếp làm cho mặt của cô y tá xinh đẹp kia trắng bệch, đưa ánh mắt cầu khẩn nhìn về phía Triệu Thần Thành, hiển nhiên Triệu Thần Thành không tiếp nhận ánh mắt này, ngược lại thêm vào một câu: “Muốn một y tá nam, đẹp trai.” Lúc này đôi thành về mặt của Thâm Mục trở nên tối hù, tươi cười như được tắm gió xuân.

Chờ đến khi y tá rời khỏi, Triệu Thần Thành nghĩ rằng Thâm Mục sẽ niệm tình cô, lập tức ra tay bảo vệ mình, chui vào trong lòng anh, cất giọng nói êm ái: “Đừng nói, đau.”

Ra tay trước thì chiếm được lợi thế, sao Thâm Mục lại không hiểu, nhưng vẫn nói theo cô: “Hiện tại đã biết chịu thua?” Ngón tay của anh vuốt ve tóc cô, tóc của cô mềm mại thoải mái, cảm giác này thật sự làm cho người ta nhớ nhung. Ngày trước cô không biết nhéo với người khác, nhưng vẫn nguyện ý gối đầu lên chân anh, yên lòng để cho anh đối đãi với cô như với vật cứng.

“Vết thương có thể phải giải phẫu thêm hai lần nữa, em kiểm soát tốt chế độ ăn uống, làm việc và nghỉ ngơi thì sẽ không có việc gì.” Anh dừng lại một chút, lại nói: “Anh đã nói chuyện với Tom rồi, chuyện này sẽ giữ bí mật với bên ngoài. Sau khi em khỏe lại, thích thì tiếp tục tham gia vào Làng giả trí, nếu muốn thôi lui, thì trở về Trần Thị đi, đây cũng là thời điểm thích hợp.”

“Không trở về Trần Thị.” Triệu Thần Thành ngẩng đầu lên, nhìn anh: “Vẫn giống như trước kia, không được sao?”

Thâm Mục cười cười, sau đó tay chậm rãi lướt qua gương mặt Triệu Thần Thành, Triệu Thần Thành run một cái, cảm giác này không tốt lắm.

“Anh nuông chiều em còn nuông chiều chưa đủ sao? Người nhà họ Vệ bức hôn đến cửa, em vẫn ở đây nói chuyện cũ với anh? Em đừng để cho anh cảm thấy buộc em lại bên mình mới tốt?”

Giọng nói của người đàn ông không vang vọng, nhưng từ giọng nói đến vẻ mặt, đều giống như của một người đàn ông tàn bạo và biến thái, Triệu Thần Thành càng cảm thấy bất ổn.

Qua một lúc lâu, Thâm Mục bỏ về mặt kia ra tiến lại gần Triệu Thần Thành đang run rẩy, sau đó dựa vào thành ghế, khẽ cười một tiếng, cười đến hoa gặp hoa bại, cây thấy cây tàn.

“Nhưng em muốn nói chuyện cũ, chúng ta cũng có thể nói một chút. Thí dụ như, chuyện ba năm rưỡi trước kia.”

Khỏe mắt Triệu Thần Thành cong lên, trên mặt thoáng qua một tia quỷ dị kỳ lạ, sau đó cô áp chế giọng nói như muốn xé gió của mình: “Thâm Mục, tất cả đều đã qua.”

“Nếu quả thật đã là quá khứ, em sẽ không sợ hãi giống như bây giờ.” Người đàn ông thu hồi nụ cười, câu chữ nghiêm túc: “Triệu Thần Thành, không

phải bởi vì chúng ta ở chung một chỗ mà anh ấy chết, đó là ngoài ý muốn, là bị thương tâm thiết nhưng ngoài ý muốn không thể tránh được. Anh để cho em tùy ý phung phí là muốn em cảm thấy dễ chịu hơn, không phải muốn em sống trong áy náy cả đời này.”

“Nhưng mà vì cuộc điện thoại của em khiến cho anh ấy leo lên chiếc máy bay sau cùng kia.” Triệu Thần Thành bật cãi lại, đợi đến lúc cô phản ứng kịp, quay đầu đi nơi khác không nhìn Thẩm Mộc nữa: “Chẳng lẽ chưa bao giờ anh cảm thấy áy náy sao, anh ấy xem anh như là anh ruột.”

Thẩm Mộc gạt mình, nói: “Anh và anh ấy không có quan hệ áy náy, mà là trách nhiệm. Anh có trách nhiệm đối với anh ấy, giống như có trách nhiệm với em vậy.”

Trách nhiệm, làm sao Triệu Thần Thành lại không phát hiện xã hội bây giờ có một người đàn ông có ý chí trách nhiệm mạnh mẽ như thế, một hai đầu kêu gào phải chịu trách nhiệm.

“Nếu như anh đề cập đến sự kiện ‘ăn uống’ kia của chúng ta, thì không cần như thế.” Triệu Thần Thành xoay đầu lại, dùng đôi mắt không bị băng gạc che kín lấp lánh có hồn nhìn chằm chằm vào người đàn ông, nói: “Chúng ta ở chung một chỗ, hoàn toàn không có biện pháp bắt đầu cuộc sống mới.”

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng*, Triệu Thần Thành được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

Giày vò lẫn nhau, lại vì một chuyện thói nát năm xưa. Vấn đề này chủ yếu đổ cho kẻ dờ hơi cứ ngập đầu vào vui chơi thiếu sót trong việc giáo dục Triệu Thần Thành, cho tới khi vào đại học, ngay cả việc mình sinh ra thế nào Triệu Thần Thành cũng không biết.

Cứ là một người không bình thường như thế, trải qua ba năm đại học, cuộc sống vẫn đơn thuần như cũ. Không phải tất cả đàn ông đều ăn chay, mà khi đó Triệu Thần Thành rất kiêu ngạo không nói chuyện, ai đến bắt chuyện với cô tuyệt đối là tự tìm mất mặt, trả lời vấn đề tiếc cười như vàng, bình thường đều nói trong vòng ba chữ, các đoạn đối thoại rất khó vượt qua bốn chữ. Nếu mềm không được, thì mạnh bạo, Triệu Thần Thành cứ như bọ cánh cam chui đầu vào chiến đấu, chỉ cần nghe kẻ sự tích giữa sân trường cô đứng cầm đánh nhau với lưu manh cứu bạn học thì hơn phân nửa bạn học nam đã chạy ngổn ngang trong gió

Từ trên tổng hợp lại, năm tháng đại học của Triệu Thần Thành, tiếp xúc nhiều nhất chính là Thẩm Mộc rảnh rỗi lại chạy đến nhà trọ của cô. Đầu tiên là ăn chực, có mấy lần Triệu Thần Thành giận dỗi đuổi anh đi, lập tức chuyển qua chính sách dụ dỗ, vừa đưa sữa tươi, vừa mua thức ăn tối, sau đó dứt khoát khiến cho Triệu Thần Thành trở thành kẻ ăn cơm trắng(*), vì vậy cô cũng không muốn anh tới đây nữa.

(*kẻ ăn cơm trắng: Tức chỉ người vô tích sự, ăn bám)

Mấy hôm trước Triệu Thần Thành biết lớp học rèn luyện thể chất của Đại Tứ chuẩn bị khai giảng, cô tới trường học đăng ký, thuận tiện muốn trở về phòng ngủ lấy chút đồ. Tuy nói cô cũng có phòng ở trường, nhưng không có ngủ lại qua đêm, chỉ mấy buổi trưa không phải lên lớp thì đến đây nghỉ ngơi.

Vừa mở cửa đi vào, trong phòng tối đen, cô thuận tay mở đèn, sau đó nhìn thấy trên giường đối diện một cô gái ôm một người đàn ông, không, chuẩn xác mà nói là một đôi chân đang kẹp một người đàn ông chuẩn bị tiến hành vận động nào đó. Trong phòng đột nhiên sáng choang, một nam một nữ quần áo rối ren hoảng sợ nhìn Triệu Thần Thành xông vào.

Cảm nhận được ánh mắt khác thường này, Triệu Thần Thành dời tầm mắt về phía giường của mình, do dự một chút, vẫn đi thẳng vào, cầm lấy sách trên giá sách lên, sau đó, đi ra, tắt đèn, đóng cửa.

Trên đường trở về nhà, trong lòng Triệu Thần Thành rất nhiều thắc mắc, thật lâu không thể tản đi —— Sao người đàn ông kia lại đi vào phòng ngủ của cô gái? Ngay cả Thẩm Mộc dịu dàng cũng không có thể lừa gạt bảo vệ để thành công đi vào đây.....

Khi vào nhà, lúc nhìn thấy Thẩm Mộc đang vui mình trên sofa nhà cô vừa phơi nắng vừa ngủ bù, Triệu Thần Thành tát cho anh một cái, gọi anh tỉnh lại, rồi kể những thắc mắc của mình.

Thẩm Mộc kinh sợ thiếu chút nữa cắn mất đầu lưỡi của anh, anh nói, Triệu Thần Thành, trọng điểm không phải nơi này chứ? Trọng điểm là em lại lựa thời điểm người ta đang ‘làm việc’ công khai đi vào lấy sách?!

Đáng tiếc cái từ ‘làm việc’ này mới là vấn đề Triệu Thần Thành hỏi, vì vậy Thẩm Mộc dùng ‘lòng vòng’ thay thế, vẫn không hiểu như cũ, Thẩm Mộc cắn răng một cái, cuối cùng đem thuật ngữ chuyên nghiệp hai chữ “Ân ái” quảng ra, nhưng nét mặt của Triệu Thần Thành vẫn mờ mịt ngu ngơ như cũ.

Trong lúc nhất thời cậu hai nhà họ Thẩm sinh ra ý nghĩ gian ác, hí nháy lại, cười hỏi: “Thật sự muốn biết như thế?”

Triệu Thần Thành trả về ánh mắt khinh bỉ: “Muốn thừa nước đục thả câu, cứ ngay.” Nói xong, định đứng lên trở về phòng.

Còn chưa kịp đứng thẳng dậy lập tức bị người đàn ông dùng một lực mạnh kéo vào lòng, cúi đầu xuống, môi lập tức bị đối phương hung hăng ngậm lấy, trong chốc lát cô không kịp phản ứng, người đàn ông thuận thế cạy hàm răng của cô ra lưu loát xâm nhập bên trong, tình tế càng quét mọi góc ngách

trong khoang miệng cô, đầu óc của Triệu Thần Thành giống như là đứt một dây cung, suy nghĩ muốn lên tiếng chửi rủa nhưng cơ thể lại mềm nhũn.

Mà người đàn ông tiến công thần tốc, lúc rời khỏi môi của cô vài sợi tơ bạc mập mờ cũng rơi ra, còn chưa kịp thờ dốc, tay của anh đã dò vào quần áo cô, vuốt ve sống lưng cô, cõng móc khóa áo trong của cô ra, cánh môi dán chặt vào gương mặt của cô, một đường trượt thẳng đến vành tai. Thẩm Mộc khẽ cắn vành tai cô, từng đợt khí nóng làm cho cô tê dại, thế mà anh còn dùng hơi thở khàn khàn cực kỳ hấp dẫn lên tiếng nói với cô:

“Hành động mới vừa rồi gọi là hôn. Bây giờ cái này gọi tiến lên.”

Không chờ cô trả lời, bàn tay ấm áp của anh lập tức đặt lên nơi mềm mại của cô, Triệu Thần Thành gần như muốn thét lên theo bản năng, sau một giây tất cả tiếng nói đều bị người đàn ông thu vào trong miệng. Ánh mắt người đàn ông vẫn mang theo cười như cũ, không nhanh không chậm, nhưng trêu đùa không chút lưu tình, không muốn thay đổi, giờ phút này Triệu Thần Thành đã sớm mất đi sức lực, trời đất quay cuồng.

“Thẩm Mộc..... Khốn kiếp, anh..... Buông tay.....” Triệu Thần Thành khắc chế mình không rên rỉ thành tiếng, oán giận và cố gắng chịu đựng sự khiêu khích của người đàn ông. Thẩm Mộc khẽ cười một tiếng, cũng mang dự vọng đã khắc sâu, giữ chặt hai bàn tay đang muốn giằng giụa của cô ở sau lưng, cánh môi di chuyển tới cổ của cô, trần trọc in lại một ấn ký màu đỏ tím, một tay còn lại bắt đầu tìm kiếm ở nơi bí ẩn.

Như cảm nhận được có gì đó đụng vào chỗ tốt, Triệu Thần Thành mở to cặp mắt, cô uốn ẹo thân thể muốn tránh khỏi sự khống chế của người đàn ông, mà sức lực và kỹ xảo chênh lệch làm cho cô chỉ có thể trở thành một kẻ bị định đoạt. Nhưng ghê tởm hơn chính là, định đoạt kia lại làm cho cô động tình và đòi hỏi, đây là một cảm giác lạ lẫm cực độ, do thân thể bắt đầu lay tỉnh cảm. Triệu Thần Thành chậm rãi nhắm hai mắt lại.

“Nơi này, chỉ cần anh tiến nữa, vậy thì nó sẽ gọi là..... Ân ái.” Người đàn ông nói rõ từng chữ một, ở bên tai cô vang lên tiếng nói khiến cho cả người Triệu Thần Thành chấn động.

Nhưng hành động xâm nhập chậm chạp không tiến hành, Triệu Thần Thành mở mắt ra, lại là đôi mắt sâu thăm thẳm của người đàn ông phía trên, anh buông cánh tay đang khống chế cô ra, bắt đầu thay cô cài nút áo lại, động tác tỉ mỉ, chân mày hơi nhíu lại. Anh giúp cô sửa sang quần áo, sau đó nghiêm túc nói: “Thần Thành, cùng với anh thôi.”

Triệu Thần Thành vẫn chưa hoàn toàn khỏi cái chuyển biến bảy trăm hai mươi độ này, chỉ bật thốt lên: “Không thể chúng ta vẫn ở cùng nhau sao?”

Động tác của người đàn ông hơi chậm lại, sau khi đã sửa sang quần áo cho cô xong, buồn cười thờ dãi:

“Không giống nhau, không phải là bạn bè đi chung với nhau, là ở cùng với người mình yêu. Anh yêu em...em thích anh, chúng ta ở chung một chỗ.”

Anh yêu em... em thích anh, chúng ta ở chung một chỗ.

Thật là câu văn làm cho người ta phải đối mặt với nỗi đau, miệng vết thương lại loét ra. Cuộc trò chuyện giữa hai người trong buổi chiều bị cuộc điện thoại khẩn cấp cắt đứt, trong công ty xảy ra chút chuyện, Thẩm Mộc vội vã đi về, hai người kết thúc trong không khí không vui như thường lệ. Những năm qua kết thúc trong không khí không vui quá nhiều, nhiều đến độ Triệu Thần Thành tập nãi thành thói quen.

Hai năm qua Thẩm Mộc ăn chơi đàng điếm, dường như bất cần đời, nhưng chỉ cần là chuyện có liên quan đến cô, anh sẽ lập tức có mặt. Từ khi anh tiếp quản Trần Thị cho đến nay, Triệu Thần Thành đã hiểu rõ ý định của Thẩm Mộc, nhưng cô không muốn suy nghĩ, cô chính là không muốn nghĩ đến. Nói cô là đã điều cũng tốt, ích kỷ cũng tốt, cô cũng không muốn suy nghĩ.

Lúc chạng vạng, hai kẻ dở hơi tới bệnh viện khóc lóc om sòm không ngừng, kết quả vừa mới xoay người đã nói không thể lãng phí tiền vé máy bay đi La Mã. Đây cũng là thói quen, từ nhỏ đã như thế.

Triệu Thần Thành vừa mới mượn không khí đêm tối âm u nổi lên chút cảm xúc ưu thương, cửa lập tức bị đẩy ra. Bầu không khí kinh khủng còn chưa kết đông, đèn trong phòng nhanh chóng sáng lên, Triệu Thần Thành nghiêng mặt sang bên, nhìn thấy Tường Lạc Sanh xuất hiện ở cửa phòng bệnh, lạnh nhạt nói:

“Anh quấy rầy tôi đau buồn.”

“Tôi chỉ muốn mời cô chuyển sang nơi khác ưu thương.”

“Nơi nào để đau buồn tốt hơn bệnh viện?”

“Một bệnh viện khác.”

Nguyên nhân là do phía bệnh viện tiết lộ tin tức, tạo thành quấy rối, cả đêm Triệu Thần Thành phải dời trận địa như vậy. Trên đường đi không ngừng lác lác, xuống xe thấy những dấu “Gạch chéo” đầy khí phách trên bảng hiệu bệnh viện tổng hợp, các y tá sung sướng chào đón Tường Lạc Sanh, không ngừng kêu “Tổng giám đốc Tường” thì Triệu Thần Thành quả nhiên càng đau buồn hơn.

Ngón chân cái thành diễn viên, chân sau mở mắt rồi, không hổ là át chủ bài trong công ty O&C, tạo hình con rồng chín chu trên thương hiệu. Lấn sân vào Làng Giải Trí không ai có thể hãm hại nổi.....

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Triệu Thần Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Vào bệnh viện làm thủ tục đơn giản, phòng bệnh cũng được sắp xếp xong từ lâu, không tới mấy phút đồng hồ Triệu Thần Thành đã yên tĩnh nằm trên giường bệnh từ từ nhớ lại mọi chuyện.

Đúng vậy, nhớ về cái nệm vải, hôn, tự động lên xuống, giường ngủ miễn phí, hôn ~

Từ trong thùng giấy đặt cạnh giường Triệu Thần Thành lấy một hộp sữa ra, dùng sức cắn ống hút vào, nghe một tiếng “Phốc”, người đàn ông thật lòng muốn “khen ngợi” một tiếng.

“Không lo lắng?” Tường Lạc Sanh ngồi xuống ở mép giường của cô hỏi.

Bởi vì cả gương mặt và cơ thể của Triệu Thần Thành đều không thể vận động, đến hút sữa tươi tới cũng khó khăn, vừa nhúc nhích đã đau..... cảm xúc mới vừa chuyển biến tốt một chút, lại bị thất bại trở về.

“Có thể không lo lắng sao?” Bỏ qua việc đang đo sức với hộp sữa tươi, Triệu Thần Thành liếc người đàn ông một cái: “Thật sợ chữa trị không tốt sau này mặt mày tê liệt cả đời.”

Khỏe môi Tường Lạc Sanh cong lên một cách rõ ràng: “Nói káo.” Anh thuận thế nhận lấy hộp sữa tươi trong tay cô gái, rót vào ly thủy tinh, sau đó đưa lại cho Triệu Thần Thành.

Triệu Thần Thành hơi ngẩn ra, sau đó nhận lấy cái ly, lúc sơ ý chạm vào ngón tay của người đàn ông, hơi sững sờ, một lát sau, mới nhấp ngụm sữa.

Mặc dù ngoài miệng ha ha, nhưng trong lòng Triệu Thần Thành cũng không dễ chịu gì. Cô không phải là người lì lợm, cái nào không hiểu có thể không quan tâm? Dù là có thể sửa lại, tất nhiên quá trình của nó vừa khổ sở vừa lâu dài, còn đối phó với giới truyền thông là một chuyện rất phiền toái. Cô hận không được dán lên ót của mình bốn chữ lớn “Tôi rất ưu thương”.

Đêm yên tĩnh, Triệu Thần Thành cúi đầu nhìn nước trong ly, còn Tường Lạc Sanh đang nhìn cô.

Sau khi im lặng một lúc lâu, người đàn ông lên tiếng trước: “Cô chuyển viện như thế, không để ý tới anh ta sao?”

Triệu Thần Thành có chút giật mình khi Tường Lạc Sanh nhắc tới Thẩm Mục, lập tức đáp: “Tôi nghĩ rằng anh xem anh ta sẽ là kẻ thù.”

“Anh ta tính sao?” Về mặt của người đàn ông rất kiên định: “Các người quen biết nhiều năm, nếu có thể thành, đã sớm ở bên nhau.”

Triệu Thần Thành hơi dừng lại: “Anh còn biết những điều gì nữa?”

“Không nhiều lắm.” Trên chiếc ghế dựa Tường Lạc Sanh nhích tới gần hơn: “Chính là vén lên nội tình giữa cô và Thẩm Mục.”

Thẩm Mục, lúc này lại có người thăm hỏi tám đời tổ tông nhà anh..... Triệu Thần Thành vỗ trán.

“Nhưng” Tường Lạc Sanh dừng một chút, nói: “Tôi còn biết một người nữa, Vệ Nhiên.”

Triệu Thần Thành nghe nhắc đến cái tên này, run lên, đưa mắt nhìn người đàn ông.

“Chỉ là nghe nói, không hiểu rõ lắm.”

“Anh điều tra rất nhiều.”

“Lời đồn đãi thôi. Tôi đang đợi chuyện xưa của cô.”

Đôi mắt của người đàn ông trở nên sâu sắc, đen thẫm tuyền, lại có thể thấy sự chân thật, Triệu Thần Thành không khỏi bị màu đen kia hấp dẫn, dẫu dõ có tự động nghĩ đến những chuyện mình đã chôn sâu trong đáy lòng.

Chẳng qua lời nói của người đàn ông đến đây thì dừng lại, nhanh chóng đổi đề tài: “Buổi chiều lúc xảy ra chuyện tôi đang họp ở bên ngoài, nhận được tin tức muốn chạy tới, lại nghe nói Thẩm Mục đã đưa cô đi. Chờ tra được địa chỉ, lại bị phóng viên bao vây chặn hỏi..... Triệu Thần Thành, sao cô lại tự làm khổ mình như thế.”

Trong lời nói của Tường Lạc Sanh mang theo sự cưng chiều, khiến cả người Triệu Thần Thành nổi da gà, tiếp theo thần kinh não cũng có phản ứng. Cho tới khi cô xoay mặt đi nơi khác bắt đầu nói xằng bậy: “Nếu không phải là tôi tự giày vò mình, làm sao anh có thể làm người nổi tiếng như bây giờ? Anh vốn chỉ là miếng mồi ngon cho những nữ minh tinh, hiện tại cả người biến thành hột gà thối, phàm là cô gái nào muốn thành danh sau một đêm sẽ muốn ăn anh một lần, không phải tôi giúp anh không chịu thiệt sao.”

“Vây, tôi nên cảm ơn cô thế nào?” Người đàn ông nghiêng nghiêng đầu, mặt nghiêm chỉnh: “Lấy thân báo đáp?”

Giường ngủ miễn phí, hôn, lấy thân báo đáp, hôn~

Tổng giám đốc Tường, ra ngoài kia ngài có dám nhiệt tình như vậy hay không, Triệu Thần Thành tự biết mình chống đỡ không nổi, trong lúc bối rối thể mà lại quay trở về đề tài cũ: “Câu chuyện kia..... Tôi không biết bắt đầu kể từ đâu.....” Cô ngẫm nghĩ một lát, sửa chữa lại câu nói: “Phải nói là, chưa chuẩn bị xong tâm lý..... Nói với bất kỳ ai.”

Cô chưa từng mở miệng nói chuyện này, một cuộc điện thoại, ngay cả những gì Thẩm Mục biết, cũng chỉ là đại khái. Nên từ tâm lý muốn lẫn tránh chuyện xưa, để cuộc sống tiếp tục đi tới, cho nên lựa chọn cố ý biến mất, gần như tất cả mọi người đều trốn tránh những gì có liên quan đến chuyện kia, không hề đề cập tới nữa. Do đó, tình cảm cô đối với Thẩm Mục rất lộn xộn, anh giống như một chiếc gương phản chiếu, từng giây từng phút nhắc nhở cô nhớ lại, nhưng làm thế nào cô cũng không nhìn tâm bồ qua.

Tình cảm, chính là phiền toái như vậy. Không chỉ là tình cảm mãnh liệt nhất thời, vui mừng, tất cả những niềm vui chắc chắn sẽ liên quan đến trách nhiệm, thật sự làm cho người ta mệt mỏi.

“Tôi sẽ đợi.” Người đàn ông đứng dậy, hôn lên đôi môi nhắm hờ của cô: “Nhưng cô nên học cách tranh thủ, không phải chờ đợi vận mệnh.”

Từng câu từng chữ trong lời nói của Tường Lạc Sanh rất có khí phách, trước sau như một làm cho người ta tin tưởng và phục tùng. Rất ít người cho Triệu Thần Thành ý kiến, mà cô còn cảm thấy không tệ.

Mở mắt ra, nhìn người đàn ông trước mặt, lắng nghe nhịp hít thở của nhau. Tranh thủ sao? Một dây thần kinh nào đó trong não của Triệu Thần Thành như nhảy lên. Cho đến khi Triệu Thần Thành giờ tay ôm cô người đàn ông, nâng thân thể lên chủ động dán lên môi người đàn ông, dây thần kinh này mới dừng lại.

Mềm mại, có chút ẩm ướt, tất cả dây thần kinh xúc cảm đều tập trung ở đây, không có xâm nhập, chỉ là chạm nhẹ, nhưng lại làm cho người ta trầm luân hơn bất cứ nụ hôn kích thích mãnh liệt nào khác.

Anh yêu em... em thích anh, chúng ta ở chung một chỗ. Bỗng nhiên trong đầu Triệu Thần Thành hiện ra những lời này.

“Tường Lạc Sanh, chúng ta ở chung một chỗ thôi.”

Cũng là một đêm, nhưng yên tĩnh và bình an hơn bất cứ một đêm nào trong ba năm qua. Anh hôn cô, nụ hôn ấm áp và triền miên, lướt qua chân mày, mí mắt, vành tai, chóp mũi, khoe môi, không kịch liệt, nhưng làm cô rung động đến tận đỉnh. Triệu Thần Thành, cô là để được yêu. Thậm chí cô nghe âm thanh mãnh liệt đang không ngừng hô hào, đục đục chạm.

Người đàn ông ngồi xuống mép giường, ôm cô dán chặt vào lồng ngực mình, cho đến khi cô ngoan ngoãn thiếp đi.

Khi ban ngày lần nữa đè ép đêm tối, lưu manh Triệu Thần Thành lại trở về. Từ sớm tỉnh mơ đã không thấy bóng dáng của Tường Lạc Sanh, trong lúc ở bệnh viện Triệu Thần Thành rảnh rỗi lắc lắc tay phân tán lực chú ý của vết thương trên mặt, cho đến khi Tiểu L cải trang đầy đủ đến thăm.

Cô gái này mang kính mắt, đeo khẩu trang, che khăn Á-rập màu đen xông vào bệnh viện. Bác sĩ và y tá của bệnh viện Đồ Không Kiến rất giống nhau, bình tĩnh chỉ đường cho cô, bởi vì đây là bệnh viện tư nhân do O&C không chế cổ phần, có rất nhiều ngôi sao nổi tiếng đến đây chữa trị. Triệu Thần Thành đi dạo một vòng lập tức gặp được không ít người cùng ngành, có người phát sốt, có người bị thương bên ngoài, cũng có người đến khoa chỉnh hình, thậm chí khoa tiết niệu. Ngày đêm điên đảo, ham ăn, không ăn không uống, khó tránh khỏi táo bón, duy trì đi đứng bình thường cũng không dễ dàng.

Trở về phòng bệnh, Tiểu L đi một vòng tham quan khắp phòng bệnh xa hoa này, tấm tắc khen: “Chỗ này quá đẹp, trụ sở bí mật của O&C, nếu không phải là Boss nhà các cậu nói cho mình biết, mình thật sự không biết đó. Đi một vòng quanh chỗ này có thể đào được không ít tin tức đấy.”

“Vây cậu đừng làm người chủ trì nữa, ghi hình chương trình rất mệt mỏi. Cậu vào bệnh viện này ngồi đi, dựa vào việc bán tin tức kiếm tiền, vậy rất thoải mái.” Triệu Thần Thành nằm trên giường, lấy sữa tươi ra uống.

Tiểu L gỡ khẩu trang trùm đầu ra, nhảy lên giường bệnh của Triệu Thần Thành, gác chân lên thùng sữa tươi lớn bên cạnh cô, nói: “Chắc chắn, cậu nói xem người tham ăn có chỗ nào tốt hả? Một hai chàng rể rửa vàng đều muốn lấy lòng của cậu. Tôi thấy, đều bệnh đục thủy tinh thể rồi.”

“Ôi chào, cậu hâm mộ dẫn đến ghen tị rồi hả?” Khoé môi cứng đờ của Triệu Thần Thành không thể cong lên được, lắc lắc ngón tay: “Người đẹp, hâm mộ không hết nha.”

Tiểu L đẩy cô một cái, cười đùa. Ngay sau đó lại đột nhiên nghiêm chỉnh lại, nói: “Nghe tin tức truyền tới tở lo lắng muốn chết, bởi vì không tra được bệnh viện, cậu cũng không biết đám phóng viên bên ngoài truyền tới tin tức cậu bị bệnh đậu mùa. Cái gì gây tay gây chân, máu chảy rất nhiều, rồi tỉnh rồi mù. Sau đó Tom chính thức bác bỏ tin đồn, nói chỉ là va quệt nên gương mặt bị thương, vết thương lớn nhưng không sâu. Nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc của anh ta, nhìn thế nào cũng có vẻ như rất nghiêm trọng.”

“Về mặt của Tom xót xa không phải bởi vì tở bị thương, mà do anh ta phải giải quyết các hợp đồng đã ký trước đó, cho nên cảm thấy phiền phức. Tở dám đánh cuộc anh ta đọc bản thảo này xong, vài phút sau sẽ đem Cừ Tộc nhà tở ra đánh chết một trăm lần.”

“Thật chưa thấy người bệnh nào mặt mày hắc hắc mà còn vui vẻ khiêu chiến như thế. Nên bội phục cậu hay ghen cậu thì tốt hơn.” Tiểu L còn muốn nói

điều gì đó, bỗng nhiên điện thoại Triệu Thần Thành reo lên.

Hiện thị cuộc gọi đến, Thẩm Mục, chủ nuôi.

“Ôi trời.” Tiểu L cũng nhìn thấy tên, lập tức nhảy xuống giường đi ra ngoài: “Tớ tránh ~”

Triệu Thần Thành nhận điện thoại, hô một tiếng.

“Chỗ đó tốt chứ?”

Giọng nói của người đàn ông khề khề, khiến Triệu Thần Thành giật mình một cái.

“Hắc hắc, anh đừng tức giận.” Ở đầu dây bên kia người đàn ông im lặng không lên tiếng, vì vậy cô lắc lắc tóc ngắn, lại nói: “Nơi này rất tốt, có sữa bò, không có phóng viên.”

“Anh không tức giận. Không phải em luôn như vậy sao? Muốn như thế nào thì làm như vậy, nếu lần nào anh cũng tức giận, thì hiện tại anh đã uống trà với Diêm Vương rồi.”

Haizz, Triệu Thần Thành khề thở dài một cái, hơi đắn đo một lát, lại nói: “Em muốn ở cùng với một chỗ với Tường Lạc Sanh.”

Đầu dây bên kia im lặng một lúc, sau đó, người đàn ông nói: “Đây là báo cho biết.”

“Ừ. Là nói cho anh biết, chúng ta..... đều phải nhìn về phía trước.” Lúc Triệu Thần Thành nói xong lời này, tự nhiên cảm giác cả người mình chua xót.

Người đàn ông cười khề, một tiếng, hai tiếng. Triệu Thần Thành run sợ, không nói được lời nào.

“Hiếm thấy, có thể nghe lời anh.” Chốc lát, người đàn ông thu nụ cười, nói: “Còn có việc, cúp trước.”

“Ừ.....”

“Em đừng thương cho tốt nhé.”

Thẩm Mục nói xong, lập tức cúp điện thoại. Triệu Thần Thành nghe được đầu dây điện thoại bên kia vang lên tiếng tút tút, sợ sệt. Đây là lần đầu tiên anh cúp điện thoại trước.

“Tứ Long, nghe lên điện thoại cũng cần lộ đầu ra.”

Triệu Thần Thành hí mắt, Tiểu L ngượng ngùng đi tới, cọt nhả: “Gọi cả họ và tên như thế làm cho tớ kinh sợ. Ôi chao, cậu thật sự muốn vì Tường Lạc Sanh mà vứt bỏ cậu hai nhà họ Thẩm hả!”

“Cậu không hiểu.”

“Chèn ơi! Cậu khoan hả lên tiếng, chuyện tớ biết, tuyệt đối nhiều hơn cậu.” Tiểu L lại mò lên giường, đụng tới Triệu Thần Thành nói: “Tớ nói cho cậu biết, chiều hôm qua tớ đi trên đường, lúc ở quán cà phê đường C thấy Tường Lạc Sanh và Mai Sính Vi ở chung một chỗ, trò chuyện cả buổi chiều, ngay cả tớ và Tuyền Nhân đi rồi hai người bọn họ vẫn chưa đi. Cậu nói xem, có phải hai người bọn họ có vấn đề hay không?”

“Đừng tránh tớ không nhắc nhở cậu, đừng xem thường Mai Sính Vi, lai lịch của cô ta không nhỏ, lai lịch của gia đình rất dày. Nhà họ Mai không nổi danh ở thành phố S, nhưng được xếp vào hạng giàu có ở thành phố B. Mà cả ‘không phẩm vị’, là cô hai nhà họ Mai. Gần đây nội bộ O&C thay đổi không ít, nếu như thực sự nói hai người bọn họ không có gì, tớ thấy.....” mặt Tiểu L trở nên thận trọng: “Không tin được!”

Cái gì là nhà giàu không có phẩm vị, Triệu Thần Thành không nghe rõ, nhưng cô cũng nhớ, người đàn ông kia nói với cô chiều hôm qua đi họp. Lúc đang họp lại chạy xe đến quán cà phê sao, Triệu Thần Thành ưu thương mà nghĩ, chẳng lẽ chưa gì cô đã out rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Triệu Thần Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Vì khâu lại vết thương Triệu Thần Thành nằm viện một tuần lễ, gần như mỗi ngày vào lúc canh ba nửa đêm Tường Lạc Sanh sẽ đến. Tới cũng không làm gì, chỉ lên giường ôm Triệu Thần Thành ngủ, sáng sớm thức dậy tắm thay quần áo khác rồi đi. Cho nên trong phòng ngoài quần áo của Triệu Thần Thành, còn có một dây quần áo của Tường Lạc Sanh.

Từng gặp qua người sống chung trước hôn nhân, chưa từng gặp người nằm viện chung.

Mỗi lần Triệu Thần Thành kéo tủ treo quần áo ra thấy toàn áo sơ mi của anh thì chỉ muốn gầm thét. Cái này gọi là yêu thương sao! Cô trở thành gối ôm sao? Ôm đi ngủ là thể loại gì! Tiểu L nói: khi người ta nói yêu thương thường cùng nhau đi dạo phố, ăn uống, đừng nói đi ăn nhà hàng, đến các nữ sinh trung học lúc yêu đương dù được bạn nam dắt tay đi uống trà sữa như thế đủ vui vẻ rồi! Tại sao đến cô thì ở chỗ này chỉ có một thùng sữa tươi lớn chẳng thay đổi khẩu vị gì cả.....

Nhìn một chút đã tức giận, vì khoi thông không khí này, mỗi ngày Triệu Thần Thành gặp cô điều dưỡng sẽ đưa cô hai cái áo sơ mi kiểu nam, còn cười híp mắt nói: “Cho con trai của cô mặc, thằng bé mười bảy mười tám tuổi, vừa đúng, có thể mặc thành đồng phục học sinh.”

Vì thế quần áo trong tủ dần vơi đi, tới thứ sáu, Tường Lạc Sanh mở cửa tủ ra, nhìn thấy trên giá treo áo chỉ còn sót lại một chiếc áo sơ mi cao cấp nằm lẻ loi, rốt cuộc cũng híp mắt lại.

Khi người đàn ông ngồi nghiêm chỉnh đối diện Triệu Thần thành, Triệu Thần Thành cũng cảm nhận được bão táp đang tới, đáy lòng reo hò, khiến bão táp trở nên mãnh liệt hơn nữa chút thôi.

Triệu Thần Thành giành mở miệng trước: “Tôi đã nghe nói chuyện giữa anh và Mai Sinh Vi rồi.”

Tường Lạc Sanh nhủ này: “Hả? Chuyện gì?”

“Anh đừng giả bộ. Tôi muốn giải thích.”

“Giải thích?” Tường Lạc Sanh chỉ tủ treo quần áo: “Vậy ngược lại em giải thích cho tôi hiểu, tất cả những quần áo kia đều bị con chuột nào đó gặm nhấm hết hay sao?”

“Quần áo không phải là vấn đề quan trọng. Mai Sinh Vi mới đúng.”

“Không quan trọng? Nếu như em không muốn thấy quần áo của tôi, chính là không muốn tôi sống ở chỗ này, cũng chính là không muốn ở cùng tôi.”

Suy luận của người đàn ông nghe rất hợp lý, rất nghiêm túc, rất chú trọng, cho nên Triệu Thần Thành buột miệng không thừa nhận:

“Không phải là tôi không muốn anh sống ở chỗ này.”

Nói xong cô lập tức hối hận, trận gió thứ nhất Triệu Thần Thành đã nằm trên mặt đất rồi. Quả nhiên bản chất là tuyến thủ có trọng lượng hơn sáu mươi ký-lô-gram, Triệu Thần Thành bốn mươi ki lô thật sự không phải là đối thủ.

Hình như người đàn ông rất hài lòng với kết quả chiến đấu này, nét mặt trở nên nhu hòa một chút: “Vậy em tức giận cái gì vậy?”

“Anh còn chưa nói với tôi chuyện về Mai Sinh Vi.” Triệu Thần Thành còn mưu tính để tỷ số hoà nhau một đều.

“Không cần phải cố ý tóm lấy tôi, vì thật sự bản thân em cũng không để ý chuyện này.”

Trận thứ hai gió, cô gái họ Triệu đã bị thổi ngã. Người đàn ông nói cực chuẩn, xác thực Triệu Thần Thành nghe xong chuyện “Uống cà phê” mấy ngày này rồi, nhưng vẫn ăn ngon ngủ ngon như cũ. Trong Làng Giải Trí địa vị của Mai sinh Vi và gia tộc sau lưng cô ta, cô đều nhìn thấy, trong ba ngày qua nhìn thấy sắc mặt của Tường Lạc Sanh vẫn bình thường. Nhưng xưa nay Triệu Thần Thành không thích nghi ngờ lo ngại nhiều, cũng không hài lòng vì mình nghĩ sâu xa.

Gãi gãi đầu, rốt cuộc Triệu Thần Thành mở miệng:

“Tôi chỉ muốn ra ngoài ăn chút gì đó.....”

Khóe mắt Tường Lạc Sanh giật giật: “Thức ăn nơi này không ngon sao?”

Triệu Thần Thành chớp đôi mắt to tròn ngây thơ nhìn đối phương.

“Ngày mai em muốn cắt chỉ.”

Triệu Thần Thành tiếp tục chớp mắt, trên mặt xuất hiện một dòng nước trong veo.

“Đôi mắt nhỏ nhen sẽ bị căng đứt.”

Tường Lạc Sanh ngồi đó, trong lòng vẫn không loạn, giọng nói vẫn lạnh lùng như cũ, trong nháy mắt Triệu Thần Thành đã giàn giụa nước mắt, cứ như bị xối một chậu nước lạnh lên đầu, hoàn toàn chết rồi.

“Chế độ ăn uống là không thể tranh cãi, nhưng, có thể làm chút chuyện khác.”

Rốt cuộc Tường Lạc Sanh cũng chịu lùi một bước, mở miệng nói như vậy.

Triệu Thần Thành nghe xong vụt ngẩng đầu lên, nín lấy vạt áo người đàn ông, ngập ngừng: “Thật không thể ăn.....”

“Không thể.”

“Vậy..... Chúng ta đi ca hát thôi.” Cô lắc lắc ống tay áo của anh.

“..... Được.”

Ánh mắt của anh dừng lại trên ngón tay của cô, máu chảy về tim bỗng nhiên trở nên nóng hổi.

Thật ra đối với anh mà nói, nghiêm chỉnh nói yêu thương, hình như đã lâu rồi chưa từng xảy ra chuyện này, cho nên anh không biết, khi hai người ở chung một chỗ nên làm những gì mới đúng.

Ra khỏi bệnh viện, Triệu Thần Thành ngồi trên xe Tường Lạc Sanh. Cô mạng khẩu trang, trên mặt trái còn băng gạc, nhưng ánh mắt và vẻ mặt lại rất kích động. Ngăn cản người bên cạnh quấy rầy, Tường Lạc Sanh mở cửa xe, thấy cô vừa ngồi trên ghế phụ lái đã bắt đầu ngẩn ngơ giai điệu, không khỏi bị phủ lên một dòng cảm xúc nhẹ nhàng. Thật ra thì, cô cũng chỉ là một cô gái nhỏ mà thôi. Tối thiểu, ở trong đôi mắt người ba mươi hai tuổi như anh thì cô hai mươi lăm tuổi, còn nhỏ.

Triệu Thần Thành chỉ cho Tường Lạc Sanh KTV mà cô và Tiểu L thường đến, là một câu lạc bộ có phong cách, phòng lớn, thiết bị cách âm tốt, chuyên vì Tiểu L và những nhân vật có ngũ âm không hoàn hảo nhưng lại thích gào thét ở những quảng cao mà xây dựng nên. Ngồi vào ghế xoay, Triệu Thần Thành lập tức ca hát. Tường Lạc Sanh ngồi trên ghế sofa da cách đó không xa, không nói lời nào, chỉ nhìn và nghe. Nói đến, anh đã nghe cô hát rất nhiều lần, nhưng giống như chỉ có hai người, vẫn là một loại thể nghiệm đặc biệt như cũ.

Cô có một giọng hát tốt, âm vực rất rộng, thanh âm có chút sương khói, công nhận là có độ cao, chịu khó tập luyện trong tương lai có thể đưa âm thanh đặc sắc này phát huy ở mức cao nhất, để cho bất cứ ai sau khi nghe qua một lần cũng không thể quên được giọng hát này.

Bởi vì trên mặt có vết thương, tiếng hát của Triệu Thần Thành có chút mơ hồ. Nhưng cô vẫn hát hết bài này đến bài khác, nhắm hai mắt, đắm chìm trong trong thế giới của mình, ánh đèn dịu dàng chiếu trên người cô, tạo thành một cái bóng thật dài, tạo thành bí ẩn trong bóng đêm. Tường Lạc Sanh biết, đó chính là lý do anh muốn biết chuyện quá khứ của cô.

Hát hơn nửa tiếng, cuối cùng cô cũng nhảy xuống khỏi ghế xoay, đi đến chỗ Tường Lạc Sanh tìm nước uống. Tường Lạc Sanh ôm cô vào ngực: “Quá thú vị?”

Triệu Thần Thành cười hắc hắc, cọ đầu vào vai anh. Kể từ sau khi tiểu thư lưu manh chủ động tỏ lộ, không hiểu sao lá gan cũng lớn lên, chỉ thiếu bò lên đầu lưu manh tiền sinh.

“Chúng ta..... Ăn cái gì đi.....”

Khóe mắt Tường Lạc Sanh cong lên.

“Canh bò câu gì đó, có thể uống.....” Triệu Thần Thành cố gắng dẫn dắt từng bước một.

“Triệu Thần Thành. Thật ra thì tôi cũng muốn ăn, tôi cũng nhịn rất vất vả.”

“Muốn ăn thì lập tức đi ăn!” Triệu Thần Thành phóng khoáng vỗ ngực Tường Lạc Sanh: “Anh cũng không thể dựa vào hình thể mà sống qua ngày được, ăn đi ăn đi ~ chúng ta ăn chung ~”

Tường Lạc Sanh rù lông mi xuống, cười khẽ, nâng cằm cô gái lên, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve miếng băng gạc trên vết thương của cô, tai anh dán lên những sợi tóc mai của cô nói:

“Nhưng món ăn này, chính xác là cá ham ăn. Nếu phải kiêng kỵ cái này, kiêng dè cái kia, sẽ rất khó chịu. Không thấy được vẻ mặt phong phú của em, vẫn không đầy đủ. Cho nên, tôi tình nguyện nhịn.”

Rẽ một vòng thật lớn, lúc này Triệu Thần Thành mới hiểu, dường như lưu manh tiền sinh đang ám chỉ đến việc ăn mình?! Ban đầu còn phóng khoáng vỗ tay hòa theo người đàn ông này, ngay lập tức cánh tay dừng lại giữa không trung.....

Nửa bên mặt của Triệu Thần Thành đỏ ửng lên, còn nửa bên kia vẫn co quắp như cũ.....

Trở lại bệnh viện, Triệu Thần Thành nằm trên khuỷu tay của người đàn ông nhìn chăm chăm trần nhà, đếm mấy ngàn con dê rồi vẫn không ngủ được.

Haizzz, cô vẫn không nhịn được, muốn ăn.....

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Triệu Thần Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Ngày kế tiếp, Triệu Thần Thành tiếp tục tiến hành cuộc giải phẫu khâu lại vết thương. Không có bị nhiễm trùng, tình trạng sức khoẻ của cô trở nên tốt hơn. Ước chừng qua hai tuần nữa, công ty quyết định mở buổi họp báo, để cho Triệu Thần Thành dự họp báo, chính thức giải thích sự việc xảy ra trong buổi quay MV mới.

Buổi họp báo ngày hôm đó, phóng viên ùn ùn kéo tới, hội trường lớn nơi diễn ra buổi họp báo đầy ắp người chen lấn nhau. Phía sau khán đài, thợ trang điểm đang cẩn thận trang điểm cho Triệu Thần Thành, Triệu Thần Thành được đánh một lớp kem lót dày hơn quá khứ nhằm để che đi khuyết điểm, không có trang điểm mặt khỏi nhẹ nhàng nhưng lại xinh đẹp làm cô thoát nhìn còn có thêm phần thân thiện. Tom ở một bên không ngừng bảo cô phải chú ý việc này việc kia, chỉ sợ cô lại làm ra chuyện rắc rối gì đó.

Triệu Thần Thành gục mí mắt sắp ngủ mất, Tom chuẩn bị gõ đầu cô một cái, lại bị người khác ngăn lại. Chẳng biết Tường Lạc Sanh đến đây từ lúc nào, Tom lập tức từ con cộp thật biến thành con cộp giấy, tâm trạng lập tức xẹp xuống, thuận tiện đưa thợ trang điểm ra ngoài.

Người đàn ông vỗ vỗ bả vai của cô, Triệu Thần Thành mở mắt ra, nhìn thấy nửa mặt của mình trong gương trang điểm, kinh ngạc một chút, nhìn lần thứ hai mới nhìn thấy Tường Lạc Sanh.

“Buổi họp báo kết thúc sẽ đưa em về, kiên trì một lát nữa.”

Triệu Thần Thành gật đầu, chỉ muốn nhanh chóng tìm thợ trang điểm, tẩy xóa đi lớp trang điểm này.

Gần một tháng không xuất hiện trước công chúng, khi đến hội trường, những ánh đèn flash chiếu thẳng vào làm cho Triệu Thần Thành có phần không kịp thích ứng, cũng may Miêu Miêu giơ tay giúp cô ngăn cản ánh đèn nhức mắt.

Đợi đến khi ngồi vào vị trí của mình rồi, Tom chủ trì buổi họp báo, chủ yếu là nói một chút về quá trình điều trị và kế hoạch làm việc sau khi Triệu Thần Thành hồi phục. Triệu Thần Thành vốn vẫn nghe, nhưng lúc cô nhìn thấy Thẩm Mộc ngồi ở hàng ghế phía sau thì lời nói của Tom tựa như gió thổi bên tai rồi đi ra hết.

Cô nhìn anh, vẫn cười nói như cũ, ánh mắt phách lối, giống mấy năm về trước như khuôn đúc.

“Thần Thần.” Miêu Miêu nắm tay của cô: “Tom bảo cậu lên tiếng, bản thảo.”

Triệu Thần Thành bị bấm đau đớn, lúc này mới chợt bừng tỉnh, đứng lên cầm bản thảo trong tay đọc lên một cách khó khăn, lúc giương mắt vẫn không quên nhìn về phía Thẩm Mộc: “Tôi muốn cảm ơn những người đã ủng hộ trong thời gian qua, hạnh phúc của tôi, là ở bên mọi người.....” Triệu Thần Thành đọc một cách vô cảm, đọc xong cúi mình chào mọi người.

Nhưng lúc cô ngẩng đầu lên nhìn xuống phía dưới sân khấu, thì Thẩm Mộc đã rời đi. Triệu Thần Thành có chút gấp gáp, nhưng buổi họp báo vẫn còn tiếp tục. Cô ngồi trên ghế mà cứ như dưới đệm có kim châm, trả lời hai ba câu hỏi dễ dàng nhận ra trạng thái hồn lìa thể xác. Sau khi buổi họp báo kết thúc, Triệu Thần Thành đứng dậy, rời khỏi hội trường trước Tom. Các phóng viên chú ý đến điểm này phá vỡ sự ngăn cản của an ninh vọt theo đuổi Triệu Thần Thành, mà cô chỉ lo chạy ra cửa, thậm chí không để ý đến sắc trời ảm đạm bên ngoài cửa kính hành lang.

Khi Triệu Thần Thành chạy đến cửa lớn muốn tìm bóng dáng người đàn ông thì nhìn thấy mưa bay đầy trời, thì giác thông qua thính giác, trong nháy mắt âm thanh nước mưa quất vào cửa thủy tinh bị phóng đại lên rất nhiều lần. Chân của cô như nhũn ra, trước mắt trời đất trở nên quay cuồng, đưa tay lên che lỗ tai theo bản năng, cô muốn lui về phía sau, nhưng phóng viên đã đuổi tới vây quanh cô.

Dưới chân không còn có sức lực chống đỡ, Triệu Thần Thành quỵ một chân trên mặt đất, bốn phía đã ồn ào nay lại ồn ào hơn, trong lỗ tai Triệu Thần Thành vẫn là tiếng mưa sặc sền như cũ, gõ vào từng sợi dây thần kinh ép cô thở không nổi.

Chỉ lát sau, những người phóng viên vây quanh đã bị an ninh kéo ra, Tường Lạc Sanh đi tới, cởi áo khoác ra bao lấy Triệu Thần Thành, ôm chặt vào lòng đi ra ngoài, không hề để ý đến sự quấy nhiễu của những máy chụp hình và mấy câu hỏi kia, mặt lạnh sải bước rời đi.

Lúc về đến nhà Tường Lạc Sanh, mồ hôi của Triệu Thần Thành đã thấm ướt áo sơ mi của Tường Lạc Sanh. Dì Lưu thấy Triệu Thần Thành sắp trở thành dưa chuột muối, đau lòng không thôi. Vợ vàng giúp cô thay quần áo, tẩy trang, đóng tất cả cửa sổ nhà lại, kéo rèm cửa sổ lên.

Bị bọc trong chăn khoảng hơn nửa tiếng, Triệu Thần Thành mới chậm rãi lấy lại tinh thần. Trong phòng rất tối, Tường Lạc Sanh an tĩnh ngồi ở bên cạnh cô. Triệu Thần Thành thở đầu ra, giọng nói yếu ớt hỏi: “Mưa đã tạnh rồi.”

“Ngủ một giấc, thức dậy sẽ ngừng.” Người đàn ông vuốt ve tóc của cô, cho đến khi cô lật người lại, nhắm mắt mới rời khỏi phòng.

Khi Triệu Thần Thành tỉnh dậy đã là nửa đêm, cô mơ mơ màng màng trong hai ba giấc mộng, vì sợ nên toàn thân toát mồ hôi lạnh. Xuống giường, mở rèm cửa sổ ra, trời tối đen, mưa cũng là ngừng.

Ra khỏi phòng, cô đến phòng ăn rót một cốc nước, đi ngang qua thư phòng, thấy cửa khép hờ, có chút ánh sáng lộ ra ngoài, ánh sáng màu vàng ảm áp chiếu trên sàn nhà. Triệu Thần Thành không tự chủ được lập tức bước lên trước, nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Nghe bước chân, Tường Lạc Sanh đang nhìn văn kiện ngừng đầu lên.

“Thật xin lỗi..... Không có gõ cửa.” Triệu Thần Thành có chút ngượng ngùng, hôm nay cô lại làm chuyện xấu hổ như thế.

“Không sao. Thế nào đã tỉnh rồi hả?” Người đàn ông khép văn kiện lại, đứng dậy đi tới trước mặt cô, chạm vào lòng bàn tay của cô, thật lạnh.

“Ừ, nằm mơ nên ngủ không ngon lắm.” Cô hơi cúi đầu.

Tường Lạc Sanh dắt tay cô, đến phòng để quần áo cầm một cái áo khoác đưa cho cô.

“Mộng cũng chỉ là mộng, tỉnh là tốt.”

Hai người ngồi xuống ghế salon trong phòng, cả người Triệu Thần Thành vùi ở trên sofa, ôm cái gối, Tường Lạc Sanh ngồi ở một bên nhìn đèn bàn trang điểm, giống như là chờ cái gì đó.

“Buổi sáng lúc họp báo, tôi nhìn thấy Thẩm Mục rồi.” Triệu Thần Thành nhìn chằm chằm về phía trước, mắt không có tiêu cự: “Tôi không thể ở bên cạnh anh ấy.”

Tường Lạc Sanh không hỏi gì thêm, vẫn ngồi yên lặng như cũ. Một lát sau, Triệu Thần Thành lại lên tiếng:

“Cái ngày mà Vệ Nhiên chết, cũng mưa rất lớn, vừa lạnh, vừa ướt. Anh ấy cứ ngồi ở trong chiếc máy bay mặc nó lao thẳng xuống đáy biển vừa sâu vừa lạnh lẽo.”

“Vệ Nhiên, thật ra thì anh ấy là một con quạ đen. Lần đầu tiên thấy anh ấy, là lúc tôi bị một người lớn tuổi dọa nạt, anh ấy định tới cứu tôi, kết quả bị đánh rất thảm, cuối cùng là tôi cứu ngược lại anh ấy.” Triệu Thần Thành cười khẽ một tiếng.

“Từ khi bắt đầu học cấp hai, anh ấy đã chiếm cứ cuộc sống của tôi, thời gian tôi gặp anh ấy còn nhiều hơn thời gian tôi ở bên cha mẹ. Không biết vì sao lại dính vào anh ấy. Anh ấy cứ riu riu ra riu rít, không ngừng hỏi những vấn đề vớ vẩn. Nói, Triệu Thần Thành, chúng ta cùng đi thôi. Hoặc là, Triệu Thần Thành, giới thiệu cho em biết một người anh em. Triệu Thần Thành, Triệu Thần Thành.....”

“Mặc dù cuối cùng tôi vẫn thường nói ‘cút’, rồi đẩy anh ấy ra, anh ấy vẫn giống như kẹo dẻo bám dính lấy tôi. Cả cấp hai rồi đến cấp ba, anh ấy đều đối với tôi như thế. Đối với tôi mà nói, anh ấy là một người rất quan trọng, là ánh mắt của tôi, là một phần thân thể rất quan trọng trong tôi..... Nhưng không hiểu, anh ấy có thích tôi không, có muốn ở bên cạnh tôi cả đời hay không.”

“Chuyện xảy ra ngày ấy, thật ra thì tôi có thể ngăn cản anh ấy..... Lúc anh ấy đến sân bay có gọi điện thoại cho tôi, nói với tôi muốn trở về gặp tôi, thừa dịp tôi còn chưa quyết định được có ở bên Thẩm Mục hay không. Tôi vẫn giống như bình thường, hướng về đầu dây bên kia, rít lên với anh ấy ‘cút’.....”

Triệu Thần Thành hít mũi một cái, lại bật cười một tiếng: “Có ai đoán được chữ ngờ đâu, đời này, câu cuối cùng tôi nói với anh ấy lại là ‘cút’. Có lúc ngay cả chính tôi cũng cảm thấy buồn cười..... Sau đó cười đến rơi nước mắt.”

“Thẩm Mục luôn nói logic của tôi rất kỳ quái. Tôi thật sự không có cách nào tự mình vượt qua cửa ải này. Những ký ức càng quay về, càng làm cho tôi cảm thấy khó thở..... Cô họ giống như bị ai đó bóp chặt....”

Qua một lúc lâu, Triệu Thần Thành ngẩng mặt lên, kéo ra một nụ cười không tính là khó coi: “Thật xin lỗi, đây không phải là một chuyện vui về gì, anh ấy cũng là chuyện cũ rồi.”

“Còn bị em kể thành lung tung.” Tường Lạc Sanh kéo cô lại gần, để cô gối đầu lên chân mình, tay luồn qua tóc cô, giống như an ủi vỗ về lại giống như chơi đùa: “Thật may là em không đi làm biên kịch.”

“Như thế công bằng với Thẩm Mục không?” Triệu Thần Thành hỏi.

“Anh ta thích em, sẽ không nói đến công bằng hay không. Trong cảm tình không có công bằng, người nào thích nhiều hơn thì sẽ bị thương sâu hơn.”

“Vậy còn anh?”

“Triệu Thần Thành, cho tới bây giờ tôi chưa bao giờ quan tâm tới công bằng. Muốn, phải tranh thủ, bắt luận thắng thua.” Anh cười, khóe mắt đuôi mày đều là nụ cười, cõi lòng anh như được thấp sáng: “Nhưng em có thể nói cho tôi biết, tôi thua hay thắng?”

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Triệu Thần Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Thắng thua? Triệu Thần Thành lật người, ngược đầu nhìn người đàn ông, ánh đèn âm áp soi rõ dáng vẻ dịu dàng trên gương mặt anh, nhưng cô biết, thủ đoạn của anh.

Rốt cuộc, khỏe môi Triệu Thần Thành nở ra một nụ cười, mang theo vẻ trêu chọc hỏi ngược lại: “Anh từng thua rồi sao?”

Tường Lạc Sanh nghe vậy, lắc đầu một cái.

”Tường Lạc Sanh, tại sao trên cõi đời này lại có người mang bộ dạng đáng đánh đòn như anh vậy.”

Triệu Thần Thành hiềm khi nói lời thật lòng lại khiến cho Tường Lạc Sanh ngẩn ra, quả thật không khí nhảy lên ba vòng đề mê, cả người của Tường Lạc Sanh cũng thiếu chút nữa nhảy lên. Nhưng không đợi người đàn ông có phản ứng, Triệu Thần Thành lập tức ôm lấy cổ của anh, dán lên môi anh, ngăn chặn cái miệng của anh, xúc giác mềm mại, hơi thở dịu dàng lập tức bao lấy anh.

Ngoại trừ miệng đối phương quá dài hay ngoài miệng là đào hoa tuyệt thế ra thì phương pháp làm cho đối phương cảm miệng tốt nhất, chính là dùng miệng mình chặn lại. Điểm này, Triệu Thần Thành đã đích thân thử nghiệm, nên hôm nay mới có thể dùng thành thạo như vậy.

Quả nhiên hôn môi và bán đầu có cùng một đạo lý, không có đường tắt, chỉ quen với miệng người!

Sau khi miệng Tường Lạc Sanh bị lấp kín, vô cùng sững sốt. Thật là cả gan làm loạn trêu chọc, Tường Lạc Sanh cười khế, không truy cứu, thuận thế nâng đầu cô gái lên dùng sức nút trần trọc, cái tay đang giữ chặt chiếc eo thon nhỏ của cô gái đôi thành chậm chạp vuốt ve.

”Triệu Thần Thành, lần này, em phải phụ trách tới cùng.” Rời khỏi môi của cô, người đàn ông thì thầm bên tai cô, mà bên dưới đã bắt đầu dùng sức vén áo Triệu Thần Thành lên. Lật người, anh lập tức đề cô ở bên dưới, giữ chặt cổ tay của cô, sau đó, mười ngón tay gian ác hoạt động.

Đột nhiên xuất hiện trọng lượng, mười ngón tay đan xen nhau thật chặt, Triệu Thần Thành quay đầu đi, người đàn ông hôn lên bàn tay cô như an ủi, một đường đi xuống, lướt qua cổ, sau đó là đầu vai.....

Cô biết, sức lực lúc nhẹ lúc nặng này tất nhiên sẽ lưu lại dấu vết hoan ái trên da dẻ cô, nhưng Triệu Thần Thành đưa tầm mắt nhìn về phía ánh đèn ảm áp cách đó không xa, cứ như vậy đi, trăm luân cũng tốt, ích kỷ cũng được, cô quá mệt mỏi, muốn một khởi đầu mới.

Váy ngủ buộc dây màu đỏ hỗn độn đã bị kéo qua bên hông, màu sắc mê người rất tương xứng với da thịt trắng nõn nà của cô, dưới ánh đèn mờ mờ, hấp dẫn như thế. Tường Lạc Sanh lưu luyến xương quai xanh của cô, mê tình, Triệu Thần Thành khàn giọng nói: “Chúng ta về phòng ngủ đi.”

Một đôi mắt sáng nước mênh mông, chớp động nhìn anh. Tường Lạc Sanh ý vị không rõ ràng cười một tiếng, sau đó, thân thể Triệu Thần Thành chợt nhẹ bâng, bị người đàn ông ôm eo. Tay vẫn ôm cổ người đàn ông, tựa đầu vào hõm cổ anh, Triệu Thần Thành vẫn không an phận, vô tình hay cố ý hà hơi, không hề khách khí mà trêu chọc chút lý trí duy nhất còn sót lại của người đàn ông. Cảm thấy người đàn ông đang cố gắng ổn định lại không thờ nổi, người khởi xướng vẫn cúi đầu cười khế.

Nhấc chân khép cửa phòng, Tường Lạc Sanh ném Triệu Thần Thành lên giường, sống lưng Triệu Thần Thành rơi xuống chấn mền, thần trí còn chưa trở về, lập tức bị người đàn ông quay lại, từ phía sau lưng choáng tới đè lên.

Hơi thở của người đàn ông phả vào gáy cô, trong cười nói mang chút tức giận: “Triệu Thần Thành, gan lớn rồi, hả?” Đầu óc Triệu Thần Thành vỡ tung, anh gắt gao chiếm đóng môi cô, hung hăng cắn nuốt, gần như rất thô bạo.

”Đây chính là em châm lửa, mặc kệ nó như thế nào, cũng do em tự mình đập tắt.”

Buông cánh môi sưng đỏ của cô gái ra, anh ôm lấy eo Triệu Thần Thành, nâng cô lên, hôn dọc theo sống lưng cô gái, Triệu Thần Thành khẽ nhếch môi lên, cố gắng hô hấp, ngón tay co ro nắm lấy chấn mền. Bàn tay rộng lớn của người đàn ông dò tìm bốn phía, vuốt ve chỗ mẫn cảm nhất trên cơ thể cô, tiếng rên rỉ vỡ tan tành tràn ra khỏi miệng Triệu Thần Thành, ngấm ngấm chịu đựng lại làm cho người ta mệt hơn.

Tên đã lấp vào cung, một khắc cuối cùng này, anh quay người cô lại, cô lập tức chạm vào đôi mắt anh. Trong đôi mắt màu đèn có một vòng xoáy đục vọng, Triệu Thần Thành không tự chủ được đưa tay ra, vuốt ve đôi mắt anh, trong giây phút chạm vào da dẻ của người đàn ông bị xô xuyên lấp đầy, cô thở nhẹ một tiếng, cảm nhận vẫn như cũ, giọng nói lại trở nên nặng nề hơn.

Khó chịu khi bị xâm nhập đi qua, căng đau tê dại, rồi sự ma sát kia lại mang đến cảm xúc kịch liệt hơn, cô phải nói là nụ hôn của người đàn ông này vô cùng bá đạo, nút thành gào thét, lúc uyển chuyển thỉnh thoảng lại kêu rên, nhưng hình như cô có thể cảm nhận được, trong lúc hôn hít này, xen lẫn tức giận không rõ ràng, khiến cho động tác của người đàn ông dừng mạnh hơn.

Một dòng suy nghĩ chợt đi qua, mạnh mẽ phá vỡ đầu óc Triệu Thần Thành, cô cắn răng nghiêng lợi nghĩ: Về khoảng này của đàn ông, quả nhiên là ai dùng người này biết.....

Mà sau khi có suy nghĩ này, đầu óc Triệu Thần Thành lại liều mạng không nói ra câu hoàn chỉnh, vì vậy điên cuồng, cuồng trăng.....

Thông thường mà nói, vào buổi sáng ngày hôm sau, đều sẽ xuất hiện đủ loại tình huống lúng túng khi gặp mặt, dù sao liên tục lăn qua lăn lại trên giường, vậy thì sẽ không có một cuộc cách mạng hữu nghị. Chỉ tiếc, Triệu Thần Thành không có phúc khí gặp lúng túng như vậy, cả một buổi sáng, rồi một buổi tối, thậm chí tới buổi tối hôm sau vẫn còn tập trung phơi bày..... Không sai, Triệu Thần Thành gặp phải cảnh một đêm bảy lần trong truyền thuyết.....

Dù là kim cương sắt đá, bị súc sinh dần vặt cả một buổi tối thì cũng biến thành củi mục, huống chi thân thể Triệu Thần Thành được cấu tạo từ máu và thịt, trình độ khốc liệt có thể nghĩ.

Trong buổi họp báo hai ngày sau đó, rốt cuộc Tom đã nhìn thấy Triệu Thần Thành ở cửa toà soạn báo; lúc ấy Triệu cô nương tay chống đỡ eo, tay còn lại đỡ bờ tường. Tom vung tay lên túi xách lập tức bay tới, dĩ nhiên Triệu Thần Thành không tiếp nổi, tàn nhẫn đập lên trên người, khiến cho Triệu Thần Thành liên tục bị thương.

”Tom.” Gương mặt Triệu Thần Thành đầy đau khổ, đi đến bên cạnh Tom: ”Nhẹ một chút, người tôi bị thương.”

Cô dựa vào Tom mở miệng trách móc, mà tay Tom đã bắt đầu run rẩy, buông kịch bản trong tay xuống, dùng đánh: ”Em, em..... Em như thế mà còn mặc áo cổ chữ V khoét sâu đi ra khỏi cửa hả! Em sợ người khác không nhìn thấy những vết xanh tím trên người đúng không! Chán sống rồi đúng không! Chẳng lẽ chưa nói với em hôm nay đến đây chụp hình sao! Em muốn như thế nào! Muốn như thế nào!”

”Đã gọi người đến làm cho nó nhạt hơn rồi. Chụp bằng máy về có thể chỉnh sửa kia mà.” Triệu Thần Thành vô cùng hoài nghi Tom thừa dịp cô không có lực phản kháng ác ý trả thù, xuống tay một lần lại nặng hơn một lần.

Trúng vài đòn, cuối cùng Tom có chút lương tâm thu tay lại, sau đó giống như trợ lý giúp cô sửa sang lại quần áo, để kịch bản xuống, sau đó dắt Triệu Thần Thành đi vào phòng chụp ảnh.

Haizzz, thật là một xã hội tàn khốc, cô mới bị thương không bao lâu, Tom lập tức bò lên đầu lên cổ cô, Triệu Thần Thành vô cùng khổ sở mà nghĩ.

”Còn thừa lại ba ngày để ghi hình cho MV, sáng sớm ngày mai bắt đầu làm việc. Chủ nhật có hai người muốn đến phỏng vấn, hoạt động thương mại cũng đã bắt đầu.” Trên đường vào studio, Tom nói hàng loạt câu: ”Ừ..... Còn có buổi thử vai cho một bộ phim, ba tuần sau.”

”Thử vai phim?”

”Lúc tập huấn chẳng lẽ không ai dạy em kỹ thuật biểu diễn, em đã không học bài này sao?” Tom liếc xéo cô một cái, sau đó bổ sung: ”Không phải nhân vật rất quan trọng, đi sẽ hiểu.”

Hiển nhiên câu nói của Tom có hàm ý khác, nhưng Triệu Thần Thành cũng không nghĩ sâu xa gì, cô chỉ muốn làm xong sớm một chút rồi trở về cái ổ trong nhà, ở nhà mới là nơi an toàn nhất. Trân quý sinh mệnh, cách xa cảm thù.

Phòng nền của quảng cáo chỉ là màu trắng, nói trắng ra là tạo hình ảo, giả bộ uốn éo S một cái, B một cái, cho một ánh mắt phóng điện, tuyệt đối là công việc dùng thể lực. Triệu Thần Thành vốn đang mệt rã rồi chụp xong quảng cáo căn bản lập tức ngã quỵ, xe bảo mẫu đưa Triệu Thần Thành về nhà trọ. Cuối cùng cô vẫn phải vịn tường mà vào.

Mở cửa nhà ra, Triệu Thần Thành quăng giày, chạy thẳng tới ghế salon phòng khách, sau đó ném mình lên, phơi thây.

”Cuối cùng cũng trở lại?”

Giọng nói của người đàn ông quen thuộc vang lên trong gian phòng vắng vẻ, Triệu Thần Thành giật mình, chốc lát sau lập tức đứng phắt dậy, nhìn thấy Thẩm Mục từ trong phòng ngủ đi ra, trong phòng không mở đèn, ánh nắng chiều bên ngoài chiếu rọi vào trong nhà thông qua cửa sổ sát đất, hoàng hôn có chút yếu ớt, Triệu Thần Thành thế mà quên mất đau đớn, chỉ thấy anh đi từng bước một đến gần, cô dúi bước quay ngược lại.

”Sao anh lại ở đây.....”

”Phải không là em đã đoán trước rồi sao?”

Thẩm Mục đi tới trước mặt cô, giọng nói mang vẻ chế nhạo, một tiếng chậm rãi, trang phục đơn giản hoàn toàn khác biệt với ngày thường. Anh nhìn thấy cô lui về sau, cũng nhìn thấy, những dấu vết hoan ái trên xương quai xanh của cô, dấu vết không thuộc về anh. Cuối cùng anh cong khoe môi lên, không kiềm chế được mà cười, sau đó nói: ”Anh chờ hai ngày rồi.”

Triệu Thần Thành không lui về sau nữa, không sai, cô đón được anh sẽ như thế, cô cũng chuẩn bị kỹ càng, nhưng giờ phút này, cô mới phát hiện tâm trạng của cô vẫn ngũ vị tạp trần(*) như cũ, nói không ra lời, cho dù là một trò đùa cũng không thể hoá giải được không khí trầm mặc ở đây.

(*Ngũ vị tạp trần: chỉ các vị ngọt, chua, cay, đắng, mặn)

”Tại sao không nói chuyện?” Thẩm Mục giơ tay lên, chạm lên gương mặt của cô, sau đó, trượt đến cổ của cô, như đang bẻ xương đòn: ”Cho nên, thật sự yêu anh ta?”

Ngón tay của anh lạnh lẽo, đặt lên ấn ký vốn rõ ràng, thân thể Triệu Thần Thành khẽ run rẩy, cô giữ chặt cánh tay của đàn ông, dùng hết sức nặn ra một câu: ”Thả em ra.”

”Thả em ra?” Người đàn ông nghe vậy, kinh ngạc lặp lại một lần nữa, giống như là nghe chuyện cười bình thường, phát ra tiếng cười trầm thấp:

”Triệu Thần Thành, làm sao em có thể quên, đã từng có người ôm em như vậy, người đó là anh.”

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Triệu Thần Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

Quên? Cõi đời này có bao nhiêu cô gái có thể quên người đàn ông đầu tiên ôm mình, quên hoàn toàn tự mình bỏ qua đau đớn, quên việc mình từng dùng toàn tâm toàn ý giao phó bản thân cho một người?

Triệu Thần Thành không bị xe đụng, hư đầu, cho nên không quên anh được. Thậm chí những ký ức kia còn có thể nhanh chóng khuấy động ký ức, ngày mưa thu mưa thủy tinh tấp vào, ướt nhẹ không khí và thân thể, khe run rẩy và chuyện mê tình đánh loạn làm gián đoạn, bàn tay đang đặt trên gối đầu đan xen nhau thật chặt, tất cả hỗn loạn dây dưa trộn lẫn với nhau, biến thành một chiếc nhẫn anh đeo vào tay cô và một câu chuyện tình yêu nồng đậm.....

Tất cả, tất cả, cô đều tình nguyện quên đi, cũng không phải là ai cũng có số đỏ có thể mất trí nhớ. Phần lớn mọi người chỉ là một con ốc sên mang vỏ trên lưng, có cố gắng tháo thế nào cũng không được.

Triệu Thần Thành là một con ốc sên mệt mỏi, tìm một con rùa tên gọi Tường Lạc Sanh, ngồi lên đi, như vậy thì không cần bò mệt mỏi nữa, tốc độ còn có thể nhanh hơn trước. Cô lựa chọn con đường dễ đi một chút, không hơn.

“Em thích anh ta.” Chốc lát sau, rốt cuộc Triệu Thần Thành cũng mở miệng, sau đó, chống lại tầm mắt của Thẩm Mục, lặp lại: “Em thích Tường Lạc Sanh.”

Tay của anh đã thủ sẵn, cho nên trong nháy mắt khi lời nói vừa ra khỏi miệng, cơ thể người đàn ông trở nên cứng ngắc. Thẩm Mục rút tay của mình về, khẽ nghiêng mặt sang bên, thấp giọng nói một câu: “Vậy sao?”

Triệu Thần Thành cắn môi dưới, không khí ngột ngạt khiến người ta hít thở không thông, cô cúi thấp đầu giống như tội nhân, hai chân cũng mềm nhũn ra. Thẩm Mục liếc mắt nhìn cô, đã thương người là cô, mà cơ ro giống như bị người khác làm đau, rõ ràng người đau nhất không phải là anh sao?

Trầm mặc kéo dài hai phút, Triệu Thần Thành vẫn đứng ở Huyền Vũ môn chờ vắn trầm (chém), Thẩm Mục đã xoay người, giọng nói hồi phục rất nhiều: “Vốn muốn chà cá cơm, nhưng nhìn bộ dạng của em thế này.....” Anh vừa nói xong, đã lập tức xoay người đi vào bếp.

Triệu Thần Thành ngậy người tại chỗ, cô cho là anh sẽ bỏ đi, hoặc tối thiểu cũng phải đánh cô một trận mới đúng. Như thế nào lại tốt như vậy, tóm lại, không nên như vậy.

Khó khăn lắm mới đi chuyển được vào phòng bếp, Triệu Thần Thành gào lên một tiếng: “Thẩm Mục.”

“Cách xa anh một chút.” Thẩm Mục đang cắt thái món ăn.

“Có muốn..... Ếc..... Đánh một trận.....”

“Triệu Thần Thành.” Dừng động tác xắt thức ăn lại, đưa lưng về phía Triệu Thần Thành, cuốn họng Thẩm Mục phập phồng: “Em cũng biết đây không phải là vấn đề mà một trận đánh có thể giải quyết được. Cho nên, cách xa anh một chút.”

Triệu Thần Thành nhìn thấy con dao Thái sáng bóng trong tay anh, nuốt ngụm nước miếng, rốt cuộc im lặng lui ra ngoài.

Bốn mặt một canh, sau khi được đặt lên bàn đã là một tiếng đồng hồ sau. Triệu Thần Thành vẫn vui mình nằm trên ghế sofa, từng té bào đều gào thét ồn ào một hồi, nhưng suy nghĩ lại đặc biệt thanh tĩnh. Trong căn hộ to lớn, âm thanh trong phòng bếp là âm thanh duy nhất, cúi đầu, tiếng vang nôi chén. Cô giơ cánh tay lên che mắt, cho đến khi có tiếng bước chân của người đàn ông đi ra khỏi phòng bếp bắt đầu bày chén đĩa, mới gắng sức đứng lên, hướng về phía không khí cong khúc môi, cảm thấy cơ mặt còn có thể dùng, lập tức đi tới bên cạnh bàn.

“Ừm, em có thể ăn không?” Cô chỉ chỉ thức ăn trên bàn, cười hắc hắc.

Thẩm Mục đã ngồi xuống tại chỗ, nhàn nhạt liếc cô một cái: “Cười còn khó coi hơn khóc.”

Triệu Thần Thành nghe vậy, thu nụ cười lại, yên lặng ngồi bên bàn, cầm thìa lên, người đàn ông đưa từng hạt cơm vào miệng, cũng không gấp thức ăn. “Sao không gấp thức ăn?” Cô nói xong, lập tức gấp một miếng thịt bỏ vào trong miệng, còn chưa kịp nhai, Triệu Thần Thành đã nhăn mày lại, nhưng được nuôi dạy tốt làm cho cô cuối cùng cũng cố gắng nuốt khối thịt bỏ vào.....

Đề thìa xuống, Triệu Thần Thành vội chạy tới phòng bếp cầm hũ muối lên, gần như tất cả muối trong hũ đều hết sạch, sau đó quay trở về phòng ăn, hướng về phía người đàn ông vẫn ưu nhã ăn cơm trắng tỏ cáo: “Anh đổ hết một hũ muối vào đó rồi!”

Thẩm Mục cứng nhắc dừng thìa lại, cũng không thèm liếc mắt: “Ừ, chính là cho cái người Bạch Nhãn Lang như em ăn.”

Triệu Thần Thành còn chưa kịp cãi lại, thì người đàn ông đã để chén đĩa xuống, đứng dậy: “Chén em rửa một mình nhé, anh đi đây.”

Không chần chờ, thậm chí không liếc nhìn cô một cái, anh lập tức lấy áo khoác của mình, rời khỏi nhà của cô. Chỉ lưu lại Triệu Thần Thành ôm hũ muối trống không, hướng về phía những món ăn mặn đến tận chân răng trên bàn, hai bộ bát đĩa, im lặng im lặng.

Khép cửa lại, Thẩm Mộc tựa vào cửa, đứng lẳng lặng, bốn phía yên tĩnh đáng sợ, cô chưa hề đi ra ngoài. Qua mười phút, cuối cùng anh cũng đi xuống lầu, cửa thang máy từ từ khép lại trước mắt anh, cho đến khi nhà của cô hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt của anh. Trở lại trong xe, Thẩm Mộc tìm kiếm xung quanh, cuối cùng lại không thu hoạch được gì, anh phiền não giả bộ hắt hộp sữa tươi ra, tựa người vào ghế. Anh đã quên, mình bỏ thuốc lá từ rất lâu rồi, đi vào công ty cũng không mang theo thuốc lá, chỉ vì cô không thích mùi thuốc lá. Sao lại cứng chịu cô ấy nhiều năm như vậy, giúp đỡ cô ấy nhiều năm như vậy, nhưng hết lần này đến lần khác cô lại liều mạng đẩy anh ra, Thẩm Mộc, anh thật sự để cho mình bị coi thường như vậy sao, còn hèn hạ xem đó là việc nghĩa không được chùn bước, nghĩa bất dung tình(*).

(*Nghĩa bất dung tình: Những việc nghĩa cử cao đẹp không chứa tình cảm trong đó, việc nghĩa là việc lớn, không cho tình cảm nhỏ nhen vào để làm lẫn áp!)

Phòng bếp, Triệu Thần Thành cầm thùng rác lớn, mang những chén đĩa đựng thức ăn, lập tức ném tất cả vào thùng rác. Buồng lòng gập gót mệt rã rồi, Triệu Thần Thành mở nhạc lên, đi vào phòng tắm, mở nước, nằm xuống. Phút chốc dòng nước ấm bao trùm lấy cô, nhưng không thể giảm bớt chút đau đớn nào.

Cả căn phòng đều ngập tràn lời hát, bi thương, làm cho người ta hít thở không thông, tên bài hát dường như rất hợp với tình hình ——“I Cry”.

“You said goodbye /I fell apart /I fell from all we had /To I never knew /I needed you so bad /You need to let things go /I know, you told me so

I’ve been through hell /To break the spell /Why did I ever let you slip away /Can’t stand another day without you /Without the feeling I once knew”

Triệu Thần Thành nhắm mắt lại, để cho mình chìm vào trong nước, mở mắt ra, cơ thể mỏi nhừ, nhưng có thể nhìn thấy đỉnh đầu nổi trên mặt nước. Từ từ cảm thấy hít thở không thông..... Tiếng nhạc được thay thế bằng tiếng nước chảy, nhưng cô vẫn nhớ rõ giai điệu bài hát như cũ, lời ca này... ..

“I cry silently/I cry inside of me /I cry hopelessly/Cause I know I’ll never breathe your love again

I cry/Cause you’re not here with me /I cry/Cause I’m lonely as can be /I cry hopelessly/Cause I know I’ll never breathe your love again”

Khó chịu, đau đớn, hít thở không thông, ở trong nước cô lại khóc, gào thét, sặc nước, giãy giụa. Đến khi có thể ngồi dậy ra khỏi bồn tắm, sau khi nghe tiếng nước chảy ào ào, Triệu Thần Thành ho khan mãi liệt, nước chảy dọc theo tóc cô rơi xuống da cô. Khiến cho cô dần dần bình phục lại há to miệng thở dốc, đôi tay che hai mắt của mình, khoé mắt vẫn còn đỏ ửng. Rốt cuộc, cô cũng cảm thấy buồn ngủ, muốn ngủ một giấc.

Thật ra thì, Thẩm Mộc nói không sai, Triệu Thần Thành chính là một con Bạch Nhãn Lang. Nếu không, làm sao ngày hôm sau ở studio quay MV, cô vẫn không tìm không phổi như cũ, vẫn cười nói với những nhân viên đang làm việc.

Ngày đầu tiên đi quay lại, chính là quay cảnh người cá khiến cô bị thương lần trước, lần nữa mặc váy đen áo cúp ngực, Triệu Thần Thành rất là xúc động, mà hiển nhiên bóng ma tâm lý trong Tom càng trở nên nặng nề hơn, giống như Đường Tăng theo đuổi những nhân viên làm việc trong studio lặp đi lặp lại nhiều lần xác nhận tất cả thiết bị đều an toàn, cho đến khi mọi người muốn dùng giấy Kim Cô đập bẹp anh mới dừng lại.

Tuy trên mặt Triệu Thần Thành không biểu lộ cảm xúc gì cả, nhưng trong lòng rốt cuộc vẫn có chút kinh sợ, bị quay đi quay lại rất nhiều lần, đến rất khuya mới có thể kết thúc công việc. Bày gương mặt người chết đi ra khỏi studio, Triệu Thần Thành lại phải tới buổi chiều phim của tiểu thiên hậu Diễm Nguyệt, nghe nói gần đây tiểu thiên hậu đi theo hình ảnh gợi cảm, Triệu Thần Thành vừa thấy quả nhiên danh bất hư truyền.

Thời tiết đã vào thu, Triệu Thần Thành đã sớm choàng khăn quàng cổ, mà tiểu thiên hậu vẫn để lưng trần, mát mẻ và rất quyến rũ. Quần áo này có thể gia tăng thêm số lượng quần áo mùa hè, và lại còn rất tiết kiệm vải, đúng là điển hình của việc bảo vệ môi trường tiết kiệm năng lượng điện, Triệu Thần Thành hết sức khâm phục. Chỉ là bên cạnh Diễm Nguyệt có một người đàn ông dùng khăn Á Rập màu đen che kín lỗ mũi và miệng càng hấp dẫn sự chú ý của cô, thân hình và bộ dáng này thấy thế nào, hơi giống Thiên vương Hạ Thanh.

Nhưng mà khi đi tới trước mặt, đã vội vàng vượt qua, tự nhiên cô cũng không tiếp tục tra cứu nữa. Yên lặng đi theo Tom lên xe, lái xe chưa được một phút đồng hồ, Triệu Thần Thành liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, khẽ cau mày:

“Tom, đây không phải là đường về nhà của em.”

“À, tổng giám đốc Tưởng bảo em đến nhà anh ấy ăn cơm.” Tom không ngẩng mặt lên, tự nhiên lên tiếng trả lời.

Triệu Thần Thành hí mắt, cảm thấy không dễ dàng như thế, Tom càng lúc càng giống Đại Nội Tổng Quản rồi. Vì vậy, cô lập tức ôm đầu hỏi: “Tom, bây giờ anh vẫn chưa tìm được bạn gái đúng không, có phải có gì khó nói nên lời hay không?”

Tom buông kịch bản trong tay xuống: “Triệu Thần Thành, không nên ép anh thăm hỏi em gái của em.”

“Ừm, anh có ý tứ với em gái em?” Triệu Thần Thành nhàu mày: “Chỉ đáng tiếc là, nó vẫn chưa được sinh ra. Anh chắc chắn anh sẽ đợi nó sao?”

Tom nhặt kịch bản lên cầm trong tay làm bộ như muốn gõ đầu, Triệu Thần Thành vội vàng đổi lời nói: “Cũng còi, em sai rồi, em sai rồi. Em nhảy qua, nhảy qua.”

Chờ Tom thu hồi kịch bản, mở ra xem lần nữa, Triệu Thần Thành lại cọt nhả chọc tới: “Tom à, thật ra thì anh có bạn gái hay không không quan trọng. Có xem Tom & Jerry chưa? Anh phải tin tưởng, cồi đời này luôn có một Jerry, sinh ra để hành hạ Tom.”

Bị Tom tổng thắng vào nhà Tường Lạc Sanh, Triệu Thần Thành lại một lần vịn tường đi vào thang máy. Lên lầu, không phải bác Lưu mở cửa cho cô, mà Tường Lạc Sanh đích thân mở cửa.

“Bác Lưu đâu?” Triệu Thần Thành vừa nghĩ tới trong nhà chỉ có hai người, cô lập tức cảm thấy rung động.

“Đi nghe nhạc rồi.” Tường Lạc Sanh khép cửa lại, đưa dép trong nhà cho cô, nhàn nhạt trả lời.

Triệu Thần Thành nghe vậy, ngay lập tức lệ rơi đầy mặt, bây giờ tiêu chuẩn đời sống vật chất và tinh thần của người dân thật sự quá cao, đến quán gia cũng có thể nhàn hạ thoải mái đi nghe nhạc, giàu có quá, thư thái quá rồi.

“Ừnh, sao hôm nay gọi em tới?” Cô mang dép, đi theo phía sau người đàn ông, gãi đầu hỏi.

Tường Lạc Sanh dẫn cô đến phòng ăn, kéo ghế cho cô ngồi xuống, còn mình ngồi đối diện cô, nhìn cô sau khi trang điểm rồi trên mặt vẫn còn lưu lại vết sọc mờ nhạt và đôi mắt vẫn còn hơi sưng, trầm giọng nói: “Bởi vì anh có một sở thích là đưa răng nuốt miệng bạn gái, nhân vật quan trọng đừng nhìn chăm chăm, tránh cho cổ họng bị đau.”

Đối mặt với một bàn thức ăn ngon, nhưng giống như có một cái gì đó chặn lại ở cổ họng Triệu Thần Thành, ngay lập tức chẳng muốn ăn gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Triệu Thần Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

Thông thả ung dung, sắc đẹp thay com, quả nhiên là cảm thú, mặt người dạ thú, nhưng rốt cuộc sự thèm ăn của Triệu Thần Thành đã quay trở lại ngay lập tức. Đối với cô gái họ Triệu mà nói, lời an ủi gì đó cũng không thắng nổi thức ăn.

Trước tiên con người phải giải quyết nhu cầu sinh lý cơ bản, mới có dư sức lực để suy nghĩ về phương diện nào đó. Cảnh giới “Khai thác phía Đông, trông thấy núi Nam Sơn”, cũng được xây dựng trên cơ sở hái hoa Cúc cho người.

Sau khi ăn xong một bữa no nê, Triệu Thần Thành vượt bụng của mình, dựa vào ghế hạnh phúc hừ hừ vài tiếng, hoàn toàn không nhớ rõ về chân động lúc mới vừa vào cửa.

“Giúp tôi dọn dẹp.” Tường Lạc Sanh đứng dậy, bưng khay lên, ra lệnh.

Triệu Thần Thành bĩu môi, nhưng cũng ăn hết vào miệng rồi, không thể làm gì khác hơn là đứng lên cùng dọn dẹp đồ đạc. Bởi vì luôn có di Lưu xử lý, nên Triệu Thần Thành chưa từng vào phòng bếp nhà họ Tường, đi vào, trong nháy mắt các loại đồ dùng inox được sắp xếp chỉnh tề khiến cho Triệu Thần Thành hoa mắt, đây tuyệt đối là các thiết bị đồ dùng chuyên dụng!

“Những thứ này..... di Lưu đều biết dùng sao?”

“Di ấy là chuyên gia mì sợi cao cấp của Trung Quốc.” Tường Lạc Sanh đặt bát đĩa vào máy rửa chén rồi trả lời.

Đầu bếp cao cấp..... trong đầu Triệu Thần Thành hiện ra hình ảnh vô cùng kỳ diệu của ‘Tiểu đương gia Trung Hoa’, nhưng đầu nhân vật chính đổi thành gương mặt phúc hậu của di Lưu, nhất thời, hình tượng di Lưu trong mắt Triệu Thần Thành tăng lên ba cấp bậc nữa, ngang bằng với tổng giám đốc Tường.

Hiển nhiên tổng giám đốc Tường không hề hay biết địa vị của mình bị uy hiếp, vẫn lạnh nhạt loay hoay với máy rửa bát như cũ, Triệu Thần Thành dựa vào bên cạnh, ăn uống no đủ, cô bắt đầu hơi mệt mỏi, bất tri bất giác ngáp hai cái.

Máy rửa bát bắt đầu vận hành, Tường Lạc Sanh rửa tay sạch sẽ, nhìn thấy cô gái ở bên cạnh mệt mỏi hí mắt lại: “Tối hôm qua ngủ không ngon?”

Triệu Thần Thành cúi gằm mặt, đáp một tiếng: “Gặp phải..... vài chuyện.”

“Thảm Mực?” Tay của người đàn ông hơi lạnh lạnh, nhẹ nhàng mon trón mí mắt ửng đỏ của cô, vừa nhắc tới cái tên này đã làm cho anh không vui, cũng cảm giác được cô gái bên cạnh có chút sợ sệt.

Triệu Thần Thành còn bị vùi lấp trong những gì xảy ra ngày hôm qua, người đàn ông nâng cằm của cô lên, đôi môi mỏng không nói lời nào lập tức áp xuống, nhanh chóng cạy môi của cô ra, nụ hôn môi lưỡi dây dưa tựa như muốn nuốt chửng vào vậy. Đối với cái loại đột nhập khó chịu này, theo bản năng Triệu Thần Thành muốn đẩy ra, lại bị Tường Lạc Sanh bắt được còng tay ở phía sau, chống đỡ trên kệ bếp. Mà một cánh tay khác của người đàn ông đã kéo áo lót cô lên, chiếc lưỡi xâm nhập vào tận cổ họng của đối phương, lập đi lập lại, nụ hôn trở nên càng sâu hơn.

Bá đạo, nhanh chóng, cáo già, Triệu Thần Thành không hề có sức lực đáp trả lại. Cô chỉ có thể mơ màng nghĩ: khôn kiếp, mỗi lần đều giết cô nhanh chóng khiến cô trở tay không kịp, nhất định là cảm thú trong các loài thú chiến đấu.

Chờ Tường Lạc Sanh buông Triệu Thần Thành ra, mặt cô đã đỏ tới mang tai, thở hổn hển nói “Anh đang tức giận?” Cô vừa hít thở không khí vừa hỏi.

Người đàn ông ôm chặt lấy eo cô, dùng lực ôm cô ngồi lên kệ bếp, con người sâu kín nhìn cô. Kệ bếp được làm từ gạch có nhiệt độ thấp xuyên qua lớp áo mỏng truyền đến da thịt của Triệu Thần Thành, thật lạnh, cũng rất cứng. Triệu Thần Thành khó chịu di chuyển cơ thể.

“Triệu Thần Thành, đã có anh ở đây.” Tường Lạc Sanh giơ tay lên, đầu ngón tay đặt trên ngực cô, gần từng chữ: “Cho nên, hãy đuổi em của trước kia đi.”

Triệu Thần Thành nhìn thẳng vào mắt của người đàn ông, hồi lâu sau, hỏi: “Vậy nếu nhà đó không chịu thực hiện theo thì thế nào?”

“Cường chế phá bỏ và dời đi nơi khác.”

“Phốc.” Triệu Thần Thành cười khẽ, sau đó, nghiêm nghị vòng tay qua cổ người đàn ông: “Tường Lạc Sanh, có thể cho em ôm anh một lát không?”

Tường Lạc Sanh nghiêng thân thể về phía trước, để cho cô nhích lại gần lồng ngực mình hơn, đầu cô tựa trên vai anh, hơi thở ấm áp gần trong gang tấc, ấm áp tốt đẹp như vậy. Không tự chủ được giơ tay lên, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc ngắn của cô, Tường Lạc Sanh phát hiện trái tim mình đập loạn, không quá ổn định, sự yên tĩnh này, rất hiếm thấy.

“Em có thể tin tưởng anh sao?” Triệu Thần Thành nghiêng đầu, ở bên tai anh, lên tiếng hỏi.

Đột nhiên trái tim Tường Lạc Sanh nhảy lỡ một nhịp, nhưng nháy mắt lập tức bình tĩnh lại, anh trả lời: “Anh rất nghiêm túc.”

“Ừm, mặc dù không trả lời thẳng, nhưng vẫn không tính là quá kém.” Triệu Thần Thành lắc lắc cái chân, chơi đùa đuôi tóc người đàn ông, nhỏ giọng nói: “Như vậy, chờ em một chút, em nghĩ mình cần có thời gian.”

Buổi tối, Triệu Thần Thành không trở về nhà, tắm rửa, mặc quần áo xong hết, lúc cô cảm thấy sấy tóc sấy được một chút. Tường Lạc Sanh nhìn cô sớm muộn gì cũng biến mình thành Kim Mao Sư Vương, vì vậy yên lặng cầm máy sấy giúp cô hong tóc, sấy xong mới phát hiện, đầu của cô gái này hoàn toàn gục rồi, được voi đòi tiên đã ngủ.

Khỏe môi Tường Lạc Sanh cong lên, nhưng bắt đầu dĩm dìm lấy cô gái, hơi dẫn đo một lát, đặt cô lên một chiếc giường rộng lớn. Giờ phút này cô lại rất yên tĩnh, không cãi lại không làm khó, cũng không đá chần, đáng ngủ rất tốt, thật sự không giống tác phong của cô. Ngồi ở bên giường một lát, Tường Lạc Sanh nhìn đồng hồ treo tường một chút, thời gian cũng gần tới, anh lập tức quay về phòng thay đổi quần áo rồi ra ngoài.

Bên ngoài trời đã tối, thời tiết liên tục đổ những cơn mưa dầm, khiến gió đêm mang theo hơi lạnh. Tường Lạc Sanh lái xe đến một club tư nhân đã hẹn trước, người phục vụ dẫn anh lên một phòng trên lầu hai.

Lúc Tường Lạc Sanh đến, Thẩm Mục đang ngắm cảnh trên ban công, đầu ngón tay kẹp điếu thuốc, rít hai hơi, cảm thấy chất lập tức tắt nó đi. Nghe tiếng cửa mở, đôi mắt của Thẩm Mục trở nên buồn bã, sau đó gượng cười, quay trở vào phòng.

Thẩm Mục rộng rãi vươn tay về phía Tường Lạc Sanh: “Tổng giám đốc Tường, thật đúng giờ.”

“Khách khí. Không biết, tối nay sắp xếp trận địa lớn như vậy, tổng giám đốc Thẩm, anh muốn gì?”

Thẩm Mục lấy hai cái ly, rót rượu, đưa cho Tường Lạc Sanh, đáng vẻ rất quen thuộc. Về mặt Tường Lạc Sanh không hiểu nguyên do, nhưng vẫn nhận lấy.

“Chúng ta đừng nói vòng vo làm gì. Tôi và anh cũng đã đấu một trận, nhìn không vừa mắt đã là chuyện rõ ràng.” Thẩm Mục lắc ly rượu: “Lần này Trần thị đầu tư phim mới, anh cần phải biết.”

“Còn có điều kiện, chỉ rõ muốn Triệu Thần Thành làm diễn viên chính.” Tường Lạc Sanh tiếp lời, nhấp một ngụm rượu: “Cậu muốn bỏ tiền, tôi thích. Nhưng Trần thị chưa từng tham gia vào showbis, sợ rằng không rõ quy tắc cho lắm, thua thiệt đừng trách ai cả.”

“Vốn nội bộ O&C đầu đá, Trần Thị chắc chắn sẽ không lọt vào đầm nước đục này, nhưng bây giờ tình huống không giống như thế.” Thẩm Mục nhíu mày, ngồi ở ghế xoay cạnh quầy bar về mặt buồn chán lắc lắc ly rượu: “Tường Lạc Sanh, anh cũng biết thân thế và gia sản của Triệu Thần Thành.”

“Con gái một nhà họ Trần, tôi biết rõ.” Tường Lạc Sanh gật đầu một cái, trả lời rất thản nhiên: “Tôi còn biết, bởi vì sự cố ba năm trước, người nhà họ Vệ cật lực phản đối cô ngồi ở vị trí cao nhất, mới để cho Thẩm Mục anh có cơ hội lên làm CEO công ty này.”

Tường Lạc Sanh không hề che giấu thành thật thừa nhận khiến Thẩm Mục hơi giật mình, lạnh nhạt lại có ý giễu cợt, quả thật không phải đối thủ bình thường. Thẩm Mục để những tính toán trong lòng mình xuống, cười trêu: “Tôi không phải đến đây để tranh cãi với anh, mà để nói chuyện làm ăn với anh: Trần Thị sẽ giúp anh giải quyết Mã tiên sinh, cũng chính là cậu anh, anh được toàn quyền khống chế cổ phiếu O&C. Điều kiện chỉ có một, buông tha Triệu Thần Thành.”

Tường Lạc Sanh ngừng lắc ly rượu trong tay, nụ cười của Thẩm Mục lập tức tươi thêm mấy phần: “Cho anh mấy ngày, suy nghĩ thật kỹ đi. Buôn bán một vốn bốn lời, dễ dàng hơn bước vào cửa nhà họ Trần rất nhiều.”

Thẩm Mục dứt lời lập tức đứng dậy, không có cho đối phương thời gian mở miệng. Lúc đi đến sát vai anh, cúi đầu khẽ cười nhỏ giọng nói: “Quên nói,

Tường Lạc Sanh, anh cho rằng tôi sẽ không giữ Triệu Thần Thành lại dễ dàng để cho người khác nhúng chàm sao? Thật đáng tiếc, anh tói quá trẻ..... Tất cả những gì anh thấy ở Triệu Thần Thành hiện tại, cũng chỉ là một tấm mặt nạ mà thôi.”

Cuối cùng, Thảm Mục vỗ vỗ vai Tường Lạc Sanh, nói: “Người anh em, tiếp tục cố gắng đi.”

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Triệu Thần Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Lúc Tường Lạc Sanh trở về nhà, đã qua nửa đêm, rửa mặt xong bước vào phòng lập tức nhìn thấy một nửa cái chăn đã rơi xuống đất, còn cô gái thì nằm ngang giữa giường, tư thế ngủ rất Triệu Thị. Trong mộng đang bận nói chuyện dỗi nui với Ngu Công, Triệu Thần Thành không tự nhiên biết nói, người đàn ông ở trong suy nghĩ của cô có chút dịu dàng nhưng càng lớn tuổi càng khó chịu nổi những thử thách, vạn kiếp bất phục.

Bất đắc dĩ, chỉnh lại xong, Tường Lạc Sanh nằm lên giường, ôm cô gái vào trong ngực. Triệu Thần Thành ngủ thiếp đi không hề cảnh giác, cảm thấy có hơi ấm, lập tức tự chủ động quấn lấy, tay khoác lên hông của anh, chóp mũi cọ xát lồng ngực của anh, thoải mái rên hai tiếng, lập tức không hề động đậy nữa.

Những hành động thân mật này khiến cho Tường Lạc Sanh không khỏi sùng sốt một chút, một lát sau mới thả lỏng. Hơi thở mạnh mẽ của Triệu Thần Thành lúc lên lúc xuống, có thể nghe rõ, giống như theo một nhịp điệu nào đó, thông thả, một trận ầm ập núp trong lồng ngực của mình, yên tĩnh tốt đẹp.

Anh cúi đầu, có chút chần chờ, nhưng cuối cùng vén tóc ngắn thời trang của cô ra đặt xuống một nụ hôn.

Triệu Thần Thành, làm sao em lại không có tính tự giác kia, em có biết bản thân mình rất đáng tiền hay không.

Ngày hôm sau Triệu cô nương rất đáng tiền bị chuông báo thức của điện thoại di động đánh thức, còn ăn vạ cúi đầu trong chăn lằm bằm vài tiếng, Tường Lạc Sanh đã ở trên máy chạy bộ rèn luyện thân thể xong, một thân nhẹ nhàng khoan khoái trở về phòng ngủ.

Triệu Thần Thành bị tiếng chuông reo không nhẫn nại, rút cuộc ngồi dậy, mắt nhắm mắt mở, đưa tay lên cổ mờ mí mắt ra. Tường Lạc Sanh thấy nét mặt vô cùng khổ sở của cô, bật cười đi tới, ngồi ở mép giường, ôm lấy cô từ phía sau lưng, hôn lên cổ cô một cái: “Chưa tỉnh ngủ? Vậy thì đừng đi nữa.”

“Ừm, Tom sẽ chém em một lần nữa đấy.”

“Anh ta dám?”

“Lòng anh ta thừa thực lực không nghe lệnh.” Cuối cùng Triệu Thần Thành chống mở được mí mắt của mình, thả tay xuống, thở dài: “Nhưng em là người rất có trách nhiệm, không gây thêm phiền toái cho người khác.”

Tường Lạc Sanh nghe vậy nhũn mảy, ba chữ lòng trách nhiệm này được thốt ra từ trong miệng của Triệu Thần Thành, cảm giác rất thần bí. Quả nhiên, mới vừa hô khẩu hiệu xong, mí mắt Triệu Thần Thành lại dính vào cùng một nơi rồi, Tường Lạc Sanh rõ ràng cảm thấy trọng lực của cô gái này gần như đã toàn dựa vào trên người anh.

“Ừm, nằm ngủ một lát nữa đi.” Cô quay đầu đi, lằm bằm giống như xin người đàn ông tha thứ. Tường Lạc Sanh không thúc giục cô, để cho cô dựa vào mình ngủ.

Sáng sớm đi Lưu đã trở về nhà còn chuẩn bị bữa ăn sáng xong, đang muốn vào phòng gọi hai người ra dùng bữa, nhưng mới vừa đạp nửa bước chân vào lập tức nhìn thấy thiếu gia nhà mình ôm Triệu cô nương ngủ gục, quả thật phong cảnh như tranh vẽ, vì vậy thức thối lui ra ngoài.

Triệu Thần Thành cứ luôn miệng nói “Một lát”, ‘một lát’ kia là hết nửa tiếng đồng hồ, quả thật đã trễ rồi. Nhưng cũng may Tường Lạc Sanh là cấp trên, tự nhiên không phải chịu chỉ trích, Triệu Thần Thành cũng không giống mọi người, đã trễ hoặc là không đến muộn, Tom ở chỗ đó, không mắng rất khó chịu.

Nhưng dùng vật đúng lúc, giờ trò là sở trường của Triệu Thần Thành, cô đổ thừa Tường Lạc Sanh không chịu hỏi thúc mình hơn nữa còn lên tiếng cổ vũ mình ngủ thêm chút nữa, cho nên anh có trách nhiệm phải nghe trách mắng. Tường Lạc Sanh tốt bụng dường như không tranh luận với cô, còn thật sự cùng cô đi đến studio. Có Boss Tường làm bìa đỡ đạn, quả thật không có gì bất lợi. Khi Tường Lạc Sanh dắt Triệu Thần Thành xuất hiện trước mặt Tom, cứ như có gió xuân hôn lên mặt Tom, mặt mày hớn hờ, vui vẻ hòa thuận.

Quay MV kéo dài hai tuần lễ, mỗi ngày Triệu Thần Thành đều sống trong cảnh thiếu ngủ thiếu ăn, dựa vào những tình tiết câu chuyện khác nhau, buổi sáng quay khuôn mặt tươi cười, buổi chiều chụp cảnh khóc như mưa khóc đến sưng cả mắt. Đừng bảo là lái xe, nấu cơm, Triệu Thần Thành không có cả thời gian để đọc tin nhắn điện thoại, vì vậy từ tình trạng bị Tường Lạc Sanh gọi lên ăn cơm diễn biến thành Triệu Thần Thành chủ động tiếp nhận việc ăn chực, cuối cùng, lâu lâu ăn một bữa cơm do di Lưu nấu trở thành mỗi ngày Triệu Thần Thành kiên trì tiếp tục niềm tin duy nhất này.

Rốt cuộc tới chặng vạng tối thứ hai tuần thứ ba của tháng mười, tất cả công đoạn quay phim đều được hoàn thành. Một đám nhân viên la hét muốn mở

tiệc chúc mừng, thấy Triệu Thần Thành đang tháo trang sức, dựa vào ghế nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Tom đề nghị dời tiệc Chúc Mừng đến sau khi chế tác và phát hành xong, vì vậy mọi người rời rít lăm bộ đáng chìm xuống tận đi.

Xe bảo mẫu đưa Triệu Thần Thành đến dưới lầu nhà mình, cô đạp giày đế bằng hé nửa mí mắt đi lên lầu, đến cửa gặp một đôi giày cao gót màu vàng nhạt, cô theo hướng giày cao gót nhìn lên trên, áo đầm màu trắng, ngực 34D, đỉnh nhũ hoa cao vút—— Vệ Lam.

”Tôi muốn gặp Thẩm Mộc.”

Triệu Thần Thành tiếp tục ngẩng đầu, nhìn ông trời, bàn tay cô nắm chặt lại rồi lại duỗi thẳng, có một loại kích động đang khống chế cô, để cho cô muốn dùng một cây dao chém chết người trước mặt, sau đó vượt qua thân thể của người kia, lên lầu ngủ. Nhưng lý trí vẫn còn sống, khiến Triệu Thần Thành lựa chọn đi vòng qua cô ta, tiếp tục đi về phía thang máy.

Không đến hai bước, tay Triệu Thần Thành đã bị đôi phương giữ lấy: “Anh ấy không nhận điện thoại tôi, tôi cũng không tìm được anh ấy. Chắc chắn cô biết anh ấy đang ở đâu, dẫn tôi đi gặp anh ấy đi.”

Triệu Thần Thành nhìn cánh tay bị giữ chặt của mình, không kiên nhẫn tới cực điểm, theo bản năng đề bả vai của cô gái đang giữ tay mình, lạnh lùng phun một chữ: “Cút.”

Vệ Lam yên lặng nhìn Triệu Thần Thành, tư thế hơi vắn vẹo, sau đó, một dòng nước mắt từ từ xuất hiện ở hốc mắt cô ta, từ khóc sụt sùi lập tức biến thành gào khóc: “Anh ấy nói anh ấy không thích tôi..... Hu hu..... Anh ấy không chịu đính hôn với tôi... .. Triệu Thần Thành..... Làm thế nào.....”

Triệu Thần Thành trợn mắt há mồm lớn chừng hạt đậu đưa mắt nhìn hai gò má không ngừng chảy nước mắt trước mắt, cô buông tay ra, vuốt trán của mình, có thể biết vị cô nương này, thật sự là bản lãnh của Triệu Thần Thành, hăm hại không nổi, hăm hại không nổi.

Lấy điện thoại di động ra, Triệu Thần Thành gọi điện thoại, sau đó mở chiếc xe Jeep của mình. Đạp chân ga xuống...phóng đi, chiếc xe bay vọt trên đường trong đêm tối, Vệ Lam bị ném trên ghế lái phụ lăm bộ khóc thút thít, nắm chặt lòng bàn tay run sợ hỏi:

”Chúng ta đi đến đâu?”

”Câm miệng.” Triệu Thần Thành chỉ muốn nhanh đến nơi, vậy mới được ngủ sớm.

Thứ hai là ngày Thẩm Mộc và nhóm anh em của mình quây phá, trong cái nhóm người kia, phần lớn giống như Thẩm Mộc, tuổi xấp xỉ nhau, là gia tộc giàu có ba đời hoặc là giàu có hai đời. Trong nhà ít nhiều gì cũng có quan hệ hợp tác làm ăn, hoặc là bạn học chung cấp ba với đại học, hôm nay tất cả đều có sự nghiệp riêng, hai mươi tám hai mươi chín hay khoảng ba mươi, chính là một nhóm người trẻ tài giỏi ở thành phố S.

Địa điểm bọn họ tụ họp vào mỗi tuần đều không cố định, cực kì riêng tư, phần lớn là căn biệt thự nào đó hoặc sản nghiệp trên danh nghĩa ai đó. Gặp mặt uống chút rượu, tâm sự, trên phương diện làm ăn hoặc sinh hoạt, thiết giả nửa này nửa kia. Về phần cô gái, phần lớn là người quen hoặc có quan hệ cố định, đôi khi cũng có người lạ, sẽ được sắp xếp nói chuyện trời đất với cùng bọn họ ở một căn phòng khác trên lầu.

Ngày trước Triệu Thần Thành đã tham gia mấy lần, nói trắng ra là, đến để thưởng thức những kẻ đốt tiền khoe khoang đáng xấu hổ, tìm người cùng nhau hợp tác làm ăn. Có lúc Triệu Thần Thành nhìn những cô gái nhà giàu ngồi mát ăn bát vàng xung quanh, trên người toàn là hàng hiệu, còn có một đám người khác cùng tuổi đang tìm kiếm cơ hội tốt để tiến thân vào Làng Giải Trí thậm chí không tiếc bán mình. Triệu Thần Thành thường tự hỏi, như thế công bằng sao?

Sau khi nhìn quá nhiều cuộc đời chìm nổi, cô lại rút ra được một đáp án như thế này: Thế giới có lúc chính là như vậy, quyền phát biểu nằm trong tay người có tài sản, bọn họ lập ra quy tắc của trò chơi. Nhưng quy tắc sinh tồn mãi mãi là cá lớn nuốt cá bé.

Địa điểm lần này là nhà của người giàu vừa mới nổi lên, Ngao Thang hận không thể phá hủy ngôi biệt thự thuộc khối bất động sản này của người con trai thứ hai, Triệu Thần Thành mới vừa lái xe vào khu biệt thự, lập tức bị bảo vệ mặc đồng phục màu đen ngăn lại, Triệu Thần Thành không kiên nhẫn quát điện thoại cho chủ nhân, mười phút sau, thấy chủ nhân chạy xe hàng hiệu bánh bao ra đón tiếp, lúc này mới có thể đi vào.

Đến cửa biệt thự, xuống xe. Triệu Thần Thành nghe thấy người đàn ông nhạo báng: “Ồ, em gọi điện thoại cho anh làm anh sợ hết hồn, nơi đây rất ít khách tới, ngôi sao lớn họ Triệu.” Người đàn ông sờ cằm, lại nói: “Sao chưa từng thấy cô gái này?”

”Đừng dài dòng, nhà giàu mới nổi. Tôi tới tìm Thẩm Mộc.” Một khi Triệu Thần Thành phát cáu, thật sự không có cách nào dập tắt.

”Haizzz, sao lại trả lời khó nghe như vậy chứ?. Anh ta đang uống rượu với mọi người trên lầu hai.”

Triệu Thần Thành nghe vậy, dắt Vệ Lam ngu ngốc không biết gì lên lầu hai. Lên giữa lầu hai, đã ngửi thấy đủ mùi thuốc lá bay khắp phòng. Triệu Thần Thành cau mày, liếc mắt một cái đã tìm ra người đàn ông giữa một đám người trẻ tuổi bánh bao.

”Thẩm Mộc!” Miệng của Vệ Lam vĩnh viễn nhanh hơn đầu cô ta, cô ta nhìn thấy người đàn ông đang nằm nghiêng người trên ghế sofa lập tức hô lên.

Thẩm Mộc biết Triệu Thần Thành đến đây, nhưng lại không ngờ tới, còn có cả Vệ Lam. Dưới ánh mắt tò mò của mọi người anh đứng dậy đi tới, còn chưa đứng lại, Triệu Thần Thành trực tiếp quăng Vệ Lam vào người anh.

”Phòng ngủ ở lầu mấy?” Triệu Thần Thành nghiêng đầu, hỏi đám nhà giàu mới nổi đi theo sau lưng.

”Trên lầu.”

Người đàn ông vừa dứt lời, Triệu Thần Thành lập tức ba chân bốn cẳng đi lên cầu thang, chỉ quãng một câu: “Tôi đi bỏ giặc, các vị cứ tự nhiên.”

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Triệu Thần Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Nhà giàu mới nổi nhìn bóng lưng Triệu Thần Thành biến mất, nhìn về nhóm người cầm điều thuốc chưa kịp phản ứng ở giữa phòng lên tiếng nói: “Đầu năm nay vừa vào Làng Giải Trí đã lớn lối như vậy?”

Một nhà đầu tư nào đó lắc đầu nói: “Triệu Thần Thành người ta là thiên kim Trần Thị, không giống như vậy.”

”Những lời nói kia, rõ ràng là do Thẩm nhị thiếu gia chúng ta nuông chiều mà ra.” Người đàn ông ngồi trước mặt Thẩm Mục choàng tay qua đầu, cười nhạt.

”Cố Hạo, cậu đừng ngứa da, Thẩm Mục cực kì ‘bảo vệ con’. Cẩn thận anh ta lại lấy cậu một bình máu.” Không rõ là ai hướng về phía người đàn ông trên chóc.

Tiếng cười vang vọng bốn phía, Thẩm Mục không quan tâm. Cũng quen với việc trêu đùa lẫn nhau, nên không có ý định bảo mọi người dừng lại. Ngược lại thấy Vệ Lam đứng trước mặt càng làm cho anh ngán ngẩm.

Khi câu chuyện càng lúc càng khoa trương, Vệ Lam càng nhìn chăm chăm anh. Hình ảnh cô gái này buộc hai bím tóc mặc quần áo trẻ con, nhảy dây cười hi hi ha ha vẫn luôn ở trong đầu Thẩm Mục không xua đi đâu được, cười cô cũng giống như cười một cô dâu nuôi từ bé, thật sự không làm được.

Thật ra thì lần trước trong quán ăn, khi anh đưa Vệ Lam về nhà, đã bộc lộ thái độ của mình. Anh hi vọng cô lý trí một chút, đừng đùa giỡn với tương lai của mình nữa. Nhưng nha đầu này bướng bỉnh cho dù bốn mươi con ngựa kéo cũng không quay trở lại, tất cả tường gạch đều đã dựng lên rồi, không bỏ qua, làm thế nào cũng liều chết đưa đầu vào.

Bất đắc dĩ mấy ngày trước Thẩm Mục hẹn cô ra ngoài, nói rõ lập trường của anh, anh không thể nào ở chung một chỗ với cô, về tình về lý, thì nên quay lại cho mình một con đường sống. Nói đến nước này, đừng nói da mặt mỏng, mà da mặt dày một xen-ti-mét, cũng không nén giận được nữa. Nhưng Vệ Lam vẫn oanh tạc điện thoại anh giống như cũ dường như càng công kích điên cuồng hơn, không có cách nào khác Thẩm Mục miễn cưỡng bắt máy của cô. Dù sao, bọn họ cũng có nhiều năm tình cảm, còn vì chuyện của Vệ Nhiên, anh luôn hy vọng cô có một cuộc sống tốt hơn.

Giờ phút này, Vệ Lam cắn môi dưới, mang bộ dạng cô dâu nhỏ sắp khóc đến nơi, cô kéo kéo ống tay áo của Thẩm Mục, dịu dàng nhỏ giọng gọi tên anh, lúc này tiêu điểm trong phòng khách mới dời đến người của cô.

Cố Hạo nhả khói thuốc, nói với Thẩm Mục: “Không giới thiệu một chút, vị tiểu thư này là...?”

Thẩm Mục khẽ cau mày, nhưng vẫn lịch sử giới thiệu với mọi người: “Đây là Vệ Lam, năm nay mới vừa tốt nghiệp đại học.”

Những người ở đây đều là con em nhà gia đình có thế lực, vừa nghe cái tên này thì biết, đây là con gái nhà họ Vệ. Sớm nghe nói con gái nhà họ Vệ đây đưa bám chặt lấy Thẩm Mục, nhưng Thẩm Mục hoàn toàn không có ý định gì với cô ta, chưa từng đưa cô ấy đi tụ tập với bạn bè, cho đến hôm nay mới được tận mắt nhìn thấy. Mọi người nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hoa lệ đầm mưa, đôi mắt đậm đậm đáng yêu không ngừng chớp chớp, không hề thích hợp ở chung với bọn họ.

Một đám người đều ở tuổi lập gia đình, người nào không có vài ba bàn chải, đã quen với việc không tích đức thì không nói, khẩu vị rất nặng, một nhóm độc thân thỉnh thoảng lại diễn tiết mục mười tám còng. Cho nên, đưa gia quyến (vợ, con) tới phải bảo vệ trong lồng ngực, nếu không nhất định sẽ bị tấn công đến người nhà cũng không nhận ra. Dĩ nhiên, cũng có cực phẩm giống như Triệu Thần Thành, không cần Thẩm Mục che chở, đơn thân độc mã cũng có thể giết hết một đám người lớn đứng ở cửa.

Vệ Lam đứng trước mặt một đám đàn ông, bị soi mói chăm chú như thế khiến cho cô không kịp thích ứng, cô khẽ lui về sau một bước. Thẩm Mục chú ý tới cử động của cô, vì vậy nói: “Tôi đưa cô ấy về trước.”

Mọi người đều cảm thấy cô gái này thật sự yếu đuối, trêu chọc không hề có tính hiếu chiến, nên đành thôi, tiếp tục tán gẫu.

”Vệ Lam đuổi theo Thẩm Mục, Thẩm Mục lại liều chết chọn Triệu Thần Thành. Cậu nói xem, cái này có phải là ‘vô quyết dày có móng tay nhọn’ hay không?”

”Nếu là tôi... tôi lập tức chọn Vệ Lam, nhìn vóc người này, chắc chắn.”

”Cậu chỉ thích ngực lớn, quá nông cạn.”

”Vậy làm sao có thể gọi là nông cạn! Cảm giác tay chạm vào chỗ kia rất tốt!”

Vì vậy đề tài dần dần chuyển đến đậu hũ và hành lá —— rõ ràng diễn biến trở thành gà trống Trùng Khánh —— khẩu vị rất nặng.

Lầu dưới, Thảm Mực và Vệ Lam đứng ở hành lang, bầu trời bên ngoài cửa sổ đen nhánh, đèn trần nhà được bật lên, tỏ ra ánh sáng sáng ngời.

”Anh nghĩ là anh đã nói rõ ràng rồi.”

Trên mặt Thảm Mực không có bất kỳ cảm xúc nào, Vệ Lam cúi thấp đầu.

”Em biết rõ, anh chỉ muốn ở bên cạnh cô ấy mà thôi. Nhưng cô ấy đã có người đàn ông họ Tưởng rồi.”

”Cô ấy có người khác hay không, không có liên quan gì đến chuyện hai chúng ta cả. Anh đặt em ở vị trí nào, em biết rõ mà.” Thảm Mực thở dài một hơi: “Chuyện của Vệ Nhiên là không thể tránh được, nó không thể trở thành vật cản trên con đường đi của em, lý do để đảm nhận trách nhiệm. Chừng nào em mới có thể hiểu chuyện đó đây, em chưa từng là trụ cột tương lai của nhà họ Vệ.”

“..... Anh trai của em không nên chết.....” Giọng nói của Vệ Lan trở nên run rẩy: “Anh ấy là một người tốt.....”

”Vệ Lam, người sống sẽ phải cố gắng sống tốt với chính mình.” Thảm Mực giơ tay lên, giúp cô lau nước mắt: “Anh có thể giúp em, lại không thể gánh tất cả trách nhiệm thay em”

”Anh chỉ có thể đi tới bước này.” Người đàn ông thu tay lại, nói.

Một lúc lâu sau, Vệ Lam ngẩng đầu lên hỏi: “Không thể gánh vác thay em, là bởi vì đã có cô ấy sao?”

Thảm Mực gạt mình, nói: “Cô ấy là trách nhiệm của anh.”

”Anh không sợ cô ấy không cảm kích sao? Cô ấy chính là một kẻ bạc tình.”

Người đàn ông nghe vậy, không trả lời, mà cười, khoé môi cong lên ba mươi độ đầy vị đắc ý. Một lát sau, anh hỏi: “Muốn anh đưa em về không?”

”Để tôi sắp xếp.” Cố Hạo xuống lầu tới đi tới bên cạnh Thảm Mực, vỗ bả vai người đàn ông: “Trên lầu có người đến nói Triệu Thần Thành xảy ra chút chuyện, muốn cậu đi xem xét một chút.”

Thảm Mực nghe vậy, nhìn Vệ Lam một cái: “Anh có chút việc, để Cố Hạo cho người đưa em về.” Dứt lời, lập tức xoay người đi lên lầu.

Cố Hạo vỗ bả vai của anh kê vào lỗ tai thì thầm: “Cậu hai thật có tài ăn nói, đáng tiếc, Triệu Thần Thành mềm không được cứng không xong, nhất định lấy mạng của cậu.”

Thảm Mực liếc anh ta một cái, không nói nhiều, vội vã lên lầu. Vệ Lam nhìn bước chân vội vàng của anh, trong lòng xuất hiện một trận đau đớn. Có lẽ cường cầu không được.

Cố Hạo nhìn thấy vẻ khổ sở trong mắt cô gái, tiến lên một bước, nở nụ cười hoà thuận vui vẻ: “Anh tên là Cố Hạo, rất hân hạnh được biết em, Vệ Lam”

Vệ Lam di chuyển ánh mắt, lập tức đụng vào một tầm mắt khác, nặng trĩu, rồi lại nổi một tầng âm áp, làm cho người ta không thể nào dời mắt đi nơi khác.

Cho nên nói tình yêu chính là một chuyện không có tự trọng, chỉ có đề tiện ở cùng một chỗ, mới tính là công đức viên mãn. Nếu tất cả bị ỉ, cũng chỉ có thể làm cho một người ngã, hiểu lòng kênh rạch rồi.

Thảm Mực lên lầu, người giúp việc đã chờ ở cửa.

Triệu Thần Thành vừa vào phòng ngủ, lập tức cởi áo khoác nhấc chân lên nằm thẳng cẳng, không đến năm phút đồng hồ đã chìm vào giấc ngủ. Nhưng dần dần, cô bắt đầu nằm mơ, những cảnh tượng rời rạc, rất nhiều khuôn mặt, Vệ Lam, Vệ Nhưng, còn có cha mẹ nhà họ Vệ, bọn họ nắm lấy cô, hung ác giống như muốn chặt cô ra làm trăm mảnh mới bằng lòng bỏ qua.

Cảnh trong mơ thay đổi, thỉnh thoảng xảy ra cảm giác lặn xuống, ở trong mộng Triệu Thần Thành rơi xuống biển, phút chốc cảm giác hít thở không thông bao trùm lấy cô. Cô giật mình thức giấc, ngồi dậy, mờ mắt ra lại cảm thấy trời đất quay cuồng. Tay cô chống lên tủ đầu giường muốn xuống giường, nhưng trọng tâm vừa mới di chuyển trên đùi đã mềm nhũn. Cô ngã ngồi trên sàn nhà, đèn trên tủ trang sức cũng bị cô làm ngã.

Triệu Thần Thành cảm thấy ù tai hoa mắt, ngay tiếp theo dạ dày cũng khuấy đảo, không ngăn được cảm giác muốn nôn mửa, Triệu Thần Thành che miệng, ra sức chạy vọt vào phòng tắm.

Lúc Thảm Mực vào phòng, đã nhìn thấy Triệu Thần Thành đứng ở bồn rửa tay nôn ọe, đường đi đến phòng tắm cũng ngổn ngang, đèn đầu giường cũng nghiêng sang một bên. Anh lập tức bảo người đi gọi bác sĩ, còn mình thì vào phòng tắm.

Giữ lấy bồn rửa tay, dạ dày còn cào dáo ổn định. Triệu Thần Thành điều chỉnh tiết tháo hô hấp, cảm giác chút sức lực đã trở lại cơ thể. Thấy Thảm Mực

đi vào, cô mở vòi sen, dùng nước làm ướt mặt mình, khiến cho mình tỉnh táo một chút.

”Vệ Lam đã về rồi?” Cô rửa tay, thông thả nói.

”Tình trạng này bắt đầu từ khi nào?” Người đàn ông hỏi.

Triệu Thần Thành nghe vậy, xoay mặt, cười khẽ một tiếng:

”Thế nào, sợ em mang thai?”

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Triệu Thần Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

Edit: Vạn Hoa Phi Vũ

Beta: Tiểu Lãng

Thẩm Mục giận đến mức suýt tắt thở, Triệu Thần Thành lại còn “đế” thêm một câu: "Yên tâm, mỗi tháng đi cả của em đều đến thăm rất đúng giờ."

Cô thờ ơ trả lời càng khiến mặt Thẩm Mục lạnh hơn, Triệu Thần Thành cũng không để ý đến anh, chuẩn bị đi ra ngoài thì bị người đàn ông này túm tay lại. Cô không còn cách nào khác, thờ dãi một tiếng, giọng hơi yếu ớt: "Em có thể không đau khổ sao. Anh cũng biết vị anh trai thần kinh này không giống đi cả, muốn tới thì tới, chẳng hề thông báo gì cả."

Ba năm trước Triệu Thần Thành bị chẩn đoán mắc phải chứng nôn mửa tính thần kinh. Do hoàn cảnh không tốt hay bị kích thích mãnh liệt mà sinh ra rối loạn khiến nôn mửa không tự chủ, bác sĩ đã nói cho cô biết như vậy.

Mới đầu, Triệu Thần Thành không chịu trị liệu tâm lý, mà chỉ dùng thuốc tránh nôn thôi. Đây cũng chính là lúc cô đang dần nói nhiều hơn, trở nên mất cảm. Lúc bệnh phát tác, cả người cô cong xuống, nôn ra như phản xạ có điều kiện, thê thảm khiến người ta không nhìn nổi. Cuối cùng, Thẩm Mục đã cưỡng ép mang cô đi điều trị tâm lý. Sau khoảng nửa năm điều trị tâm lý, bệnh của cô cũng thuyên giảm, nhưng vẫn lúc tốt lúc xấu, trong khoảng thời gian đi nước Anh để bồi dưỡng thanh nhạc, vẫn luôn áp dụng trị liệu tâm lý.

Nhưng theo Thẩm Mục biết, đã một năm Triệu Thần Thành không bị tái phát rồi. Người đàn ông này rất tức giận, Triệu Thần Thành biết, anh giận cô cứ mang thái độ thờ ơ. Rốt cuộc, cô lại phải cảm tay anh, nghiêm mặt: "Không sao đâu, hãy tin em"

"Để bác sĩ kiểm tra đi."

Giọng anh rất kiên quyết, Triệu Thần Thành hiểu sẽ không thay đổi được, vì vậy nên đành gật đầu một cái.

Cô buông tay anh ra, chỉ ngược vào mi tâm (điểm giữa hai đầu lông mày) đang nhú chặt của anh, động tác rất tự nhiên: "Aizz, Thẩm Mục, đừng nhú chặt như vậy chứ, cứ như ông già ấy. Hình tượng chói lóa sẽ hỏng hết đó nha."

Cô cười ha ha, anh cũng giãn chân mày, nhưng chốc lát sau, môi mòng đã mím thành một đường thẳng, từ từ hé ra, đe dọa: "Giống ông già?"

Triệu Thần Thành cảm thấy không ổn, vì vậy vội vàng ôm lấy cánh tay anh dắt ra ngoài, cười lấy lòng: "Em không mệt, chúng ta xuống tầng đi."

Nhóm người ở tầng hai nghe tầng trên có chuyện, ai cũng dừng lỗ tai, lại thấy Triệu Thần Thành kéo Thẩm Mục, về mặt sáng láng đi xuống, còn để lại tiếng “đổ dảnh” nhau. Triệu Thần Thành lơ đãng, giống như hai người chưa bao giờ cãi nhau.

"O, đại tiểu thư xuống lầu. Mọi người nhanh nhanh, dập hết thuốc lá đi. Nếu không mọi người sẽ bị chủ nghĩa nhân đạo xóa sổ đấy." Người chủ chi Ban tuyên bố. Không ít người nhớ lại, Triệu Thần Thành ghét mùi thuốc lá đến nỗi sẵn sàng đuổi hết tất cả những người bị khói thuốc lá dính vào.

Nhưng hôm nay Triệu Thần Thành lại vẫy tay: "Mọi người cứ hút đi." Nghe vậy, mọi người đều cho là Triệu Thần Thành đã biết lắng nghe hơn rồi, không ngờ cô lại thêm một câu phía sau: "Hút một điếu thuốc, chết sớm mười lăm năm, hút đi hút đi."

Vừa nói xong, có mấy người bị sặc khói thuốc ngay tại chỗ, ngay cả Thẩm Mục ở bên cạnh cũng run run khóe môi. Nhưng hiển nhiên, Triệu Thần Thành không muốn tụ tập với họ, đi về phía phòng đọc sách. Thẩm Mục và cô đi thẳng đến chỗ bác sĩ, chẩn đoán một lần, xác định là tái phát chứng nôn mửa tính thần kinh, dặn dò cô chú ý một vài thứ, lại kê đơn, nhưng chân mày người đàn ông bên cạnh vẫn nhú chặt.

"Anh thấy chưa, em đã nói là không sao rồi mà." Triệu Thần Thành dang hai chân hai tay dựa lưng vào ghế, hoàn toàn khôi phục sức sống: "Anh đừng trung cái bộ mặt mướp đắng này ra nữa, đến đây, cười một cái với cô gái này nào."

Thẩm Mục thu cảm xúc lại, dựa vào mép bàn, nhướn mày nói: "Em coi anh là chỗ trút giận sao, vui lắm à?"

Triệu Thần Thành cong môi cười một tiếng: "Trợ hứng cho mọi người ấy mà."

"Trợ hứng, em có biết trợ hứng là gì không?" Người đàn ông nhắc chân, đứng trước mặt cô, cúi người xuống, hơi thờ phả lên gương mặt cô, từ từ nở nụ cười phách lối.

Triệu Thần Thành kinh ngạc nhìn thẳng vào mắt anh, mở miệng nói: "Em đã có bạn trai."

"Vậy thì sao?"

Lần này lại đến lượt Triệu Thần Thành không thờ nổi: "Sao là sao? Là không thể tìm người tình ở bên ngoài nữa, đó là vấn đề đạo đức."

"Hả, em không biết tất cả lũ nhĩ thế tổ* đều không có gì gọi là ranh giới đạo đức sao?"

(*) nhĩ thế tổ: con cháu đời thứ hai của những gia đình có quyền thế

Hơi thờ đàn ông lại gần hơn một chút, dần dần sát lại, khiến Triệu Thần Thành hơi khó chịu, tại sao Thẩm Mục lại đột nhiên vùng dậy như vậy?

Ánh mắt của cô từ từ tập trung chớp mũi của người đàn ông sắp chạm vào gò má mình, y như mắt gà chọi. Bất chợt, cửa phòng sách lại bị tên nhà giàu mới nổi nào đẩy đẩy ra, anh ta vừa nhìn tình huống bên trong lúc này thì che kín mắt của mình: "Tôi chưa thấy gì! Tôi chưa thấy gì cả!"

Ánh mắt của Triệu Thần Thành cuối cùng cũng trở về trạng thái bình thường, nhìn thấy Thẩm Mục nắm chặt tay ghế, cô còn có thể nghe thấy tiếng cười khúc khích. Triệu Thần Thành nuốt nước bọt, cũng may, có tên nhà giàu mới nổi làm người chịu tội thay cho cô, có túi trút giận rồi. Amen.

"Vậy cậu còn không đi ra ngoài." Thẩm Mục nghiêng đầu sang chỗ khác, u ám nói.

"Không phải, là, là anh có điện thoại, gọi liên tục, có vẻ rất gấp..." Nhà giàu mới nổi còn che mắt, nhưng vẫn hiểu phải giải thích.

Lúc này Thẩm Mục mới không nhịn được đứng dậy, phút cuối còn nhìn lướt qua Triệu Thần Thành, rồi mới cất bước đi ra ngoài.

Nhà giàu mới nổi chờ Thẩm Mục đi ra ngoài, lập tức khôi phục sắc mặt, nhanh như chớp chạy đến bên cạnh Triệu Thần Thành. Tuổi anh ta xấp xỉ Triệu Thần Thành, trong đám đàn ông ở đây thì cũng có thâm niên ít nhất, ba ngày hai bữa lại bị vắn về bóp nặn. Song Triệu Thần Thành cũng chẳng thông cảm cho anh ta, ai bảo anh ta là một người đàn ông cao to, vậy mà còn tám chuyện nhiều hơn cả đàn bà.

"Ôi, Triệu Thần Thành, cô định chân đạp hai thuyền sao?"

Triệu Thần Thành không để ý đến anh ta, đứng dậy chọn sách trên giá, phía trên toàn là những bộ sách mẫu mực của kho tàng văn học, gì mà << Từ Hải >>, gì mà << Lịch sử chiến tranh thế giới lần thứ hai >>, gì mà << Tư Tri Thông Giám >>, dù có mạ vàng cũng không che giấu được sự thô thiển. Cô nhìn xuống các kệ dưới của giá sách, lúc này mới gọi là tìm được những cuốn thật sự dành cho người đọc —— << Câu chuyện của kẻ sát nhân >>, << Đàn ông sao Hòa, đàn bà sao Kim >>, << Ai lấy miếng pho mát của tôi >>...

(*) Trong mấy bộ sách, không chắc lắm về mấy bộ khác (vì có quá nhiều thông tin) nên chỉ dẫn về bộ sách thứ 3:

Tư trị thông giám (chữ Hán: 資治通鑑; Wade-Giles: Tzuchih T'ungchien) là một cuốn biên niên sử quan trọng của Trung Quốc, với tổng cộng 294 thiên và khoảng 3 triệu chữ. Tác giả chính của cuốn sử này là Tư Mã Quang – nhà sử học thời Tống. Cái tên có nghĩa là “nhìn việc xưa để thấy rõ việc nay” – do Tống Thần Tông đặt.

Cô tìm một lúc mới được một quyển sách, sau đó không coi ai ra gì ngồi xuống, lật xem.

"Không trả lời... Vậy đổi câu hỏi khác. Có chuyện gì xảy ra với hai người lúc ở trên gác vậy? Tôi thấy lúc Thẩm Mục xuống, mặt y như đậu hủ thối."

Triệu Thần Thành lật trang sách, mắt cũng không nhìn lên: "Anh có thể ‘tám’ hơn đấy."

"Được, chúng ta nói chuyện nha. Cậu hai họ Thẩm có chỗ nào không tốt? Sao cô lại ở cùng với Tường Lạc Sanh, anh ta cũng chẳng phải miếng bánh ngon đâu. Tôi nghe Ban nói, mọi người đều đang đồn, Tường Lạc Sanh cũng lén phét với họ Mai đấy."

"Tôi cảm thấy anh và tiểu L có thể hát đôi đấy." Triệu Thần Thành nhìn lên, tỉ mỉ quan sát nhà giàu mới nổi, khiến đối phương rất nghi ngờ. Triệu Thần Thành lại nhìn lên trang giấy, trọng tâm câu chuyện cũng quay trở lại: "Người nắm quyền của Trần thị là Thẩm Mục. Nếu Tường Lạc Sanh thật sự nhìn trúng Trần thị, vậy anh ta cũng không nên quyến rũ tôi. Anh ta nên đi quyến rũ Thẩm Mục, cường công cường thụ, rất xứng đôi."

Khóe mắt nhà giàu giật mạnh, biết không thể dụ cô nói ra được, anh ta liền thuận miệng đáp một câu: "Cô đọc sách gì thế?"

"Why men marry bitches." (dịch tên: Tại sao đàn ông lại cưới những con chó điên?)

"Gu của cô thật nặng."

"So với người có thể đọc từng trang sách đời xưa kia mà nói, có lẽ gu của tôi chẳng là gì."

Triệu Thần Thành đặt sách xuống, phúi phúi quần áo, đi ra khỏi phòng sách, bỏ lại một câu: "Hôm nào giới thiệu cho anh một cô gái."

Không chào mọi người, Triệu Thần Thành tự mình lái xe rời đi. Ban đêm, vùng này không có xe, chớ nói chi là người đi đường, Triệu Thần Thành giảm chân ga, phóng rất nhanh, mọi vật trên đường lướt qua cô, trở thành một phần của quá khứ.

Nhà giàu mới nổi không phải là người đầu tiên chỉ trích Tường Lạc Sanh trước mặt cô, điều này cho thấy lời đồn về phẩm hạnh của anh chẳng phải vô căn cứ. Cả người sạch đẹp thì sao chứ, danh tiếng vẫn kém như thế.

Đeo tai nghe bluetooth lên, Triệu Thần Thành bấm số điện thoại của Tường Lạc Sanh.

"Ừ." Giọng nam bên đầu kia điện thoại hơi ngái ngủ, có vẻ càng gọi cảm hơn.

"Ở nhà sao?"

"Ừ. Không phải em đã trở về ngủ bù rồi sao?"

"Em muốn ăn bữa khuya do bà Lưu làm."

Đầu dây bên kia sùng sốt, sau đó, một tiếng cười trầm thấp truyền đến: "Được, đến đây đi."

Cúp điện thoại, Triệu Thần Thành tiếp tục vừa lái xe vừa nghĩ, thật ra thì như vậy cũng không sao, cần gì phải để ý người ta thấy thế nào.

Anh nói anh nghiêm túc, cô tin tưởng anh, như vậy là đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Triệu Thần Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31

Editor: Vạn Hoa Phi Vũ Beta-er: Van Tuyet Nhi

Buổi tối lúc Triệu Thần Thành đến nhà Tường Lạc Sanh, bà ngoại Lưu đã đi ngủ rồi, bữa ăn khuya là do Tường Lạc Sanh làm. Ừm, tuy so với thức ăn bà ngoại Lưu làm, thôi, vẫn là không nên so sánh đi. Cái gọi là không thể trông mặt mà bắt hình dong, suy một ra ba cũng không thể lấy sắc đẹp thay cơm được, Triệu Thần Thành quyết định, dứt khoát quét sạch thức ăn trên bàn.

Tường tổng là người đàn ông có lòng tự ái rất cao, luôn luôn phải lấy lòng. Mặc dù, Triệu Thần Thành chẳng nể ra mùi vị gì, nhưng dù sao cũng không xuất hiện tình trạng nôn mửa, khiến Triệu Thần Thành như trút được gánh nặng, xem ra thần kinh của mình cũng rất thức thời, biết món ăn của ông chủ làm không thể phun ra được.

Tường Lạc Sanh không hỏi cô đi đâu, cũng không có hỏi tại sao cô đến. Và ngược lại, Triệu Thần Thành cũng rất ít khi hỏi về chuyện của anh, nhưng ngày đó không hiểu tại sao, khi cô tắm xong, lúc Tường Lạc Sanh sấy tóc cho cô, cô nhìn bóng dáng người đàn ông đang cúi đầu trong gương, nói một câu không đầu không đuôi: "Nói với em chuyện cũ của anh đi."

Tay Tường Lạc Sanh cảm máy sấy ngừng lại một chút, nhìn hình ảnh phản chiếu của cô trong gương, vẫn không có biểu cảm gì, đường nét trên khuôn mặt kéo căng ra, khiến Triệu Thần Thành bỗng nhiên lại nghĩ đến một câu quảng cáo —— làn da khỏe khoắn, càng thoải mái, có co giãn, càng sáng bóng, rạng ngời hơn.

"Cho anh thêm một thời gian ngắn nữa." Người đàn ông vuốt vuốt tóc cô, cẩn thận sấy tóc: "Anh muốn chuẩn bị một chút."

Anh nghiêm túc nhíu mày, Triệu Thần Thành cũng không suy nghĩ lung tung nữa, cô bĩu môi, cũng không phải nói chuyện tranh đấu ngày xưa, còn phải chuẩn bị. Nhưng cô cũng không nói thêm cái gì.

Sấy tóc xong, Triệu Thần Thành chuẩn bị vào phòng khách ngủ, lại bị người đàn ông trực tiếp ôm lên giường, áp đầu cô vào trước ngực anh, sau đó tắt đèn giường ép cô phải ngủ. Trong bóng tối, cô bị anh ôm chặt, ngẩng đầu lên, chớp mũi gần như có thể chạm vào cằm người đàn ông ấy.

Ôm nhau ngủ, không phải là chưa từng có. Chỉ là dán chặt vào nhau như vậy khiến cô không quen, cái loại cảm giác này hoàn toàn khác với làm tình, nó không thể cho cô cảm xúc mãnh liệt trong nháy mắt, nhưng lại khiến cô yên ổn, khiến cô trở nên lệ thuộc, nghe thấy hơi thở và nhịp tim của nhau, nhịp điệu dần dần hợp lại, sẽ khiến người ta sinh ra ảo giác, hận không thể cùng người sống bọc đầu.

Triệu Thần Thành đưa tay, tìm tóc mai của người đàn ông này, lại bị một bàn tay rộng lớn nắm lấy. Chủ nhân của bàn tay không nói gì, mà chỉ cầm tay cô đặt lên ngực anh, nắm thật chặt. Triệu Thần Thành cảm nhận được hơi ấm từ đầu ngón tay truyền tới, chậm rãi nhắm hai mắt lại.....

Ngày hôm sau, Tường Lạc Sanh về nhà sau giờ làm, Triệu Thần Thành vẫn đang tay đang chân nằm trên giường ngáy o o. Nhưng lúc bà ngoại Lư dọn cơm xong, đã thấy Triệu Thần Thành mang cái đầu ở gà men theo mùi thơm mà đi tới.

Tường Lạc Sanh từ trong phòng sách đi ra, nhìn thấy cô đứng chân trần trên mặt đất, chỉ mặc mỗi cái áo ngủ ngắn tay, chân mày liền nhíu lại.

“Đi dép vào.”

Triệu Thần Thành nghe vậy quay đầu đi, sau đó lại ngơ ngác nhìn chân mình, “A” một tiếng, rồi chạy về phòng, đi dép vào.

“Cô bé này, có hơi ngốc.” Bà ngoại Lư lắc đầu một cái, nhưng ngay sau đó lại cười tủm tỉm nói: “Nhưng mà, rất đáng yêu, có đúng không, cậu chủ?”

Tường Lạc Sanh liếc mắt nhìn bóng dáng người con gái đang nhún nhảy dõng dõng, đáp một tiếng.

Ngủ gần một cả ngày, bụng Triệu Thần Thành cũng rất đói. Tường Lạc Sanh ngồi xuống, đôi đũa chưa động được mấy cái, mà thức ăn trong mâm đã hết một nửa. Triệu Thần Thành ăn rất nhanh, cũng không phải là vì nhét cho đầy miệng. Cô gấp thức ăn rất nhanh, nhai cũng rất nhanh, ăn mà cứ như chạy dây chuyền sản xuất tốc độ cao, khiến Tường Lạc Sanh nâng nhận thức được về tốc độ ăn cơm lên gấp bốn lần.

Khi Triệu Thần Thành no nê đặt đũa xuống, hạnh phúc mà híp mắt, mà Tường Lạc Sanh, nhìn thấy cái bàn trống không, cảm thấy dạ dày mình, rỗng tuếch.

Anh cũng đặt đũa xuống, vừa muốn mở miệng, lại thấy sắc mặt Triệu Thần Thành đột nhiên thay đổi, nhảy dựng lên từ trên ghế chạy về phía phòng tắm, dọc đường đôi dép lẻ còn vang lên tiếng loẹt xoẹt.

“O, sao thế?” Bà ngoại Lư ân cần hỏi, nhưng ngay sau đó liền nghe thấy tiếng nôn mửa truyền từ phòng tắm tới, hai mắt bà ngoại Lư lập tức tỏa ánh sáng, túm lấy tay áo Tường Lạc Sanh: “Cậu chủ! Sẽ không, sẽ không phải mang thai chứ!!”

Ánh mắt của Tường Lạc Sanh tối đi, liền đứng dậy đi về phía phòng ngủ.

Lúc Triệu Thần Thành xông tới căn bản không kịp vịn bồn tắm, liền đứt khoát cúi xuống bồn cầu, thức ăn vừa mới lấp đầy bụng giờ đều hiểu kính cho ông bồn cầu hết. Triệu Thần Thành không phải là không đau buồn, chỉ là cô khó chịu đến mức không có sức mà đau buồn. Mặc dù người đàn ông ấy khoác tay lên vai cô, cũng không truyền cho cô được tí sức mạnh nào.

Trong đầu của cô không ngừng hiện lên hình ảnh máy bay nhanh chóng rơi xuống, khiến phản xạ nôn mửa càng tăng, chờ đến khi tai nạn tình thần này qua đi, Triệu Thần Thành chỉ có thể rũ rượi ôm bồn cầu thờ. Tường Lạc Sanh kéo cô vào trong ngực, bà ngoại Lư đưa khăn nóng cho anh, rồi ngay sau đó người đàn ông ấy lau mặt cho cô, thay quần áo ướt đầm mồ hôi giúp cô, lại dọn dẹp hết tất cả.

Hai ngày phát tác liên tục, Triệu Thần Thành không thể không bắt đầu tìm kiếm nguyên nhân. Có thể là do hai tuần này làm việc liên tục, có thể là vì Vệ Lam cứ quấy rầy, cũng có lẽ là bởi tình cảm phức tạp với Thẩm Mục..... Có quá nhiều nguyên nhân nên cuối cùng Triệu Thần Thành không nghĩ nữa. Coi như là chưa ngủ đủ đi, cô nghĩ về hướng tích cực.

Tường Lạc Sanh ôm cô lên giường, đắp chăn xong, lúc trước còn mặt mày hồng hào, háu ăn, giờ phút này, sắc mặt lại tái nhợt như mắc cúm gà, ngay cả Tường boss cũng có chút khó hiểu. Tục ngữ nói, phụ nữ trở mặt còn nhanh hơn lật sách, nhưng lần lật này không khỏi quá nhanh, lật hẳn sang một quyển sách khác rồi.

Bà ngoại Lư vào nhà, rót cho Triệu Thần Thành cốc nước, Tường Lạc Sanh liền nói với bà: “Đi mời bác sĩ Lý đến.”

Còn chưa nói hết, Triệu Thần Thành đã vươn tay giữ lấy cánh tay Tường Lạc Sanh: “Không cần đâu..... Chỉ là em ăn đồ không tốt thôi.....”

“Ăn đồ không tốt?” Tường Lạc Sanh nhíu mày: “Anh nhớ em ăn hai bữa, một bữa đã bị em phun ra rồi, còn một bữa, là bữa ăn khuya tối hôm qua.”

Triệu Thần Thành cảm thấy không tốt, cuối cùng vẫn làm tổn thương đến lòng tự ái của boss..... Hôm nay đúng là..... thật khó xử mà.....

“Có lẽ có thai cũng không chừng đấy ~” Bà ngoại Lư ở một bên vui sướng nhảy nhót chen vào nói.

Triệu Thần Thành càng ngày càng mệt mỏi, bây giờ phim truyền hình, tiểu thuyết biên tập bậy bạ làm hại chết người mà. Nếu có thể dễ dàng mang thai như vậy, sao trên TV còn có quảng cáo “Chữa bệnh vô sinh” đấy!

“Không phải vậy đâu, bà ngoại Lư..... con thật sự cảm thấy chỉ cần ngủ một giấc là khỏi ngay mà.” Triệu Thần Thành nhéo cánh tay của người đàn ông, ánh mắt cố tỏ ra điềm đạm đáng yêu cầu xin.

Nhưng người đàn ông chẳng dao động chút nào: “Triệu Thần Thành, có bệnh phải trị. Giấu bệnh sợ thuốc không phải thái độ khoa học nên có.”

“Vậy hãy để em mê tín đi.”

Triệu Thần Thành là bình nứt không sợ bể, thương lượng thì vỡ tan. Dùng thủ đoạn vũ lực để giải quyết tranh chấp, cuối cùng cánh tay Triệu Thần Thành không có cách nào véo được bắp đùi ngài Tường, nên đành phải để bác sĩ kiểm tra.

Bởi vì bác sĩ chưa từng kiểm tra sức khỏe cho cô nên tạm thời chưa chẩn đoán ra bệnh gì, chỉ ngoại trừ khả năng ngộ độc thực phẩm và mang thai, còn

lại thì cần phải xem xét lại ca bệnh của Triệu Thần Thành thì mới kết luận được.

Sau khi bác sĩ đi, về mặt “Sớm đã nói với anh rồi” của Triệu Thần Thành trắng trợn cười nhạo Tưởng Lạc Sanh phí công. Tưởng tổng then quá thành giận, đập cửa đi ra. Còn bà ngoại Lưu vẫn luôn lăm nhăm, tại sao lại không mang thai chứ, thật đáng tiếc mà..... Triệu Thần Thành mơ mơ màng màng rồi cũng ngủ tự lúc nào.

Nghỉ ngơi ba ngày, Triệu Thần Thành lại đi làm trở lại. Tưởng Lạc Sanh cũng nhận được báo cáo bệnh lý của Triệu Thần Thành —— tình trạng nôn mửa tái phát.

Mấy ngày sau khi đi làm trở lại, lượng công việc không lớn, thu chương trình, tham dự hoạt động thương mại, lịch trình cực kì thoải mái. Buổi tối không có hoạt động nào phải tham dự, Triệu Thần Thành liền đến chỗ bà ngoại Lưu xin bữa ăn, nhưng hình như gần đây nhân sự trong O&C điều chỉnh rất nhiều, Tưởng Lạc Sanh bận bịu không có nhà, hai người cùng chẳng thể gặp mặt được mấy lần.

Chứng bệnh của cô thỉnh thoảng lại tái phát, ngày đó hẹn tiểu L đi ra ăn cơm thì bị tái phát, khiến tiểu L giật nảy mình. Nhưng cuối cùng không có uống phí công sức mời bà tám ăn cơm, Triệu Thần Thành nghe nói, gần đây cấp trên đang xảy ra biến động, ngài Mã, cũng chính là cấp trên của Diêm Nguyệt, dường như được lực lượng nào đó ủng hộ, tin đồn đoạt chức nổi lên khắp nơi.

Tiểu L chém cực kỳ giỏi, lời nói dường như không thể tin được, nhưng có thể khẳng định là, Tưởng Lạc Sanh gặp phiền phức, mà đối thủ, hình như là nhắm vào anh. Trong lòng Triệu Thần Thành hiểu rõ, nhưng Tưởng Lạc Sanh không nói, cô cũng không hỏi. Cô biết cảm thụ rất dễ tự ái, cho nên cô không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Ngày thứ ba sau khi trở lại làm việc, lần đầu tiên, Triệu Thần Thành quay thử phim điện ảnh. Trước đó, Tom vẫn luôn nói với Triệu Thần Thành, đây là một nhân vật “Không quan trọng”, cô tự động mơ mộng thành nhân vật này xuất hiện không quá năm lần, là người qua đường A, cũng lắm chỉ nói được mười câu thì bị chém chết. Nhưng đến khi đến hiện trường quay phim thử mới phát hiện, thì ra bây giờ diễn viên chính hạng hai cũng không tính là nhân vật quan trọng nữa rồi.

Lại một lần nữa Triệu Thần Thành cảm thấy mình đã thoát khỏi thời đại này.

Bởi vì chế tác phim nhựa lần này lớn, tới quay phim thử tranh vai diễn, một bước liền lên hạng hai, còn là loại người chẳng lên nổi tuyến như Triệu Thần Thành, đúng là một đóa hoa lạ rồi. Cho nên lúc vào cửa, có mấy ánh mắt nhìn vào cô, hiển nhiên, kinh thường chiêm đa số.

Sau khi Triệu Thần Thành cho nhân viên làm việc nghe ngóng, cô mới hiểu vì sao mình bị người ta ghét như vậy. Lúc ấy tại chỗ quay phim thử diễn viên chính hạng hai, cũng chỉ có mình Triệu Thần Thành mà thôi..... khi tới lại rất chính trực, dù cô có nói chỉ chơi cho vui thôi cũng vô dụng. Đến cả Triệu Thần Thành cũng cảm thấy sau gáy mình dán ba chữ “Đi cửa sau”, vừa to vừa đậm.

Sau khi diễn viên tập hợp lại một chỗ, nhân viên công tác phát kịch bản rồi bắt đầu giảng giải, lúc này, Triệu Thần Thành mới chú ý tới dòng viết tên nhà đầu tư rất rõ —— Trần thị.

Thì ra là đập tiền nhà mình! Trong lòng Triệu Thần Thành thay đổi cực lớn, ban đầu là ôm lí tưởng kiếm tiền, hiện giờ lại bắt đầu lo lỗ vốn, nên bắt đầu xem xét rất kĩ lưỡng.

Trước đó, khi bộ phim này tuyên truyền tạo tiếng tăm đã giới thiệu, đây chính là một tác phẩm cổ trang sử thi, là đứa con tinh thần của những đạo diễn biên kịch nổi tiếng nhất, được đầu tư rất lớn và được làm bởi đoàn làm phim cực kỳ nổi tiếng. Những bộ phim như thế, đa phần đều dựa vào minh tinh và sự tuyên truyền để thu hút một lượng lớn khán giả, khán giả vào xem với nụ cười trên môi, và đi ra với lời nguyền rủa. Ai ai cũng trách móc, nhưng trách móc cũng mang lại lợi nhuận thì ai thèm quan tâm khán giả có thấy hay hay không, có thể mang lại tiền đã là phim hay rồi. Tất cả những điều này, những quy tắc này đã trở nên phổ biến trong giới nghệ thuật, đáng buồn sao?

Triệu Thần Thành nghe giảng giải, lại nhìn kịch bản, cô rất muốn phun một ngụm máu ra, đây thật sự là một tác phẩm cổ trang sử thi?

Trong thời kỳ thiên hạ phân tranh, quần hùng tranh đoạt, câu chuyện xảy ra tại hai nước nhỏ Trần, Triệu. Vai nam chính là quốc vương nước Trần, nữ chính là công chúa nước Triệu, hai nước giao chiến nhiều năm, vì muốn hòa bình nên đã liên hôn. Em trai quốc vương nước Trần từng chết trên chiến trường khi hai nước giao chiến, cho nên thù nước hận nhà, công chúa gả đến đúng là dẽ vào miệng cọp. Tư tưởng chính trong nửa đầu bộ phim là yêu trong đau khổ, đến khi tình cảm của hai người trở nên nồng nàn cũng là lúc thân phận thật sự của công chúa bị vạch trần —— cô là sát thủ nằm vùng do nước Triệu phái tới. Mà Triệu Thần Thành diễn nhân vật nữ chính thứ hai. Bộ phim dài một tiếng hai mươi phút, một tiếng trước đó, nhân vật nữ chính hạng hai xuất hiện dưới thân phận cận vệ của quốc vương nước Trần, trang phục đàn ông, tên đàn ông, bản lĩnh của đàn ông, cái khác biệt duy nhất là, khi cô nhìn quốc vương, ánh mắt tràn đầy tình yêu thương. Mãi cho đến lúc cuối, khi công chúa ám sát quốc vương nước Trần thì nữ phụ anh dũng tiến lên, vọt ra đỡ đao, hi sinh vì nhiệm vụ, lúc này trước khi chết nữ phụ mới nói rằng mình yêu quốc vương.

Xem xong kịch bản này, chỉ có thể nói, không thể nghĩ ngờ rằng đây là một tác phẩm cổ trang sử thi lớn, chỉ là mấy năm gần đây, toàn là tác phẩm cổ trang sử thi mẩu chó.

Không trách được Tom nói nhân vật không quan trọng, mặc dù trong cả tập phim Triệu Thần Thành đều có mặt, nhưng chưa nói được mấy lời, cuối cùng cũng vẫn bị chém chết.

Giảng giải xong, thì đi hóa trang, lấy từ trong kịch bản một đoạn để diễn. Hiện trường ít thiết bị, cho nên chỉ diễn xuống. Triệu Thần Thành mặc quần áo của đàn ông, đội tóc giả, lại giả bộ vuốt vuốt. Trước kia Triệu Thần Thành vẫn rất khinh bỉ những bộ phim cổ trang mà nữ giả nam, mắt chó đuôi mèo mới có thể không phân được nam nữ, mà nay nhìn bản thân mình trong gương, đúng là khuôn mặt như ngọc, nam nữ khó phân.

“Oh~ Baby, em quá là đẹp ~” Anh thợ trang điểm ôm mặt nhìn Triệu Thần Thành soi gương mà cảm thán, hận không thể xông lên hôn một cái: “Minh đúng là Kevyn Aucoin của phương Đông mà!” Anh ta vừa nói, vừa lắc bả vai Triệu Thần Thành. Triệu Thần Thành nghĩ, tại sao anh không nói mình là thần bút Mã Lương, chỉ biết tên của người ngoại quốc, đồ sính ngoại.

Triệu Thần Thành mặc bộ đồ này đi ra khỏi phòng hóa trang, dường như tất cả mọi người đều sững sốt tại chỗ. Áo dài bằng gấm màu đen, tóc đen dài buộc sau gáy, không có tóc mái che khiến khuôn mặt tinh xảo lộ ra, hai má đánh phấn tối, khiến đường cong trên gương mặt trở nên rắn rỏi, nhưng đôi mắt lung linh như nước lại rất nghiêm túc.

Mà nhìn lại nam phụ, mái tóc đen thắt đuôi sam đen sì, lại thêm khôi giáp, khuôn mặt ban đầu rất anh tuấn, vậy mà giờ phút này, hốc mắt trũng sâu. Mọi người rít cảm thán: thợ hóa trang trang điểm gì đó, đúng là không thể trâu chọc được.

Tường Lạc Sanh hợp xong đến studio, liền nhìn thấy Triệu Thần Thành hóa trang đã thay đổi hoàn toàn, đôi mắt sáng ngời, liền bảo nhân viên gọi cô đến. Triệu Thần Thành thấy Tường Lạc Sanh, rất vui vẻ chạy tới, chống nạnh khoe khoang dường như hỏi: “Thấy sao, rất đẹp trai đúng không ~”

Dáng vẻ trẻ con khiến người đàn ông tức cười, mặt mũi giữa hàng lông mày cũng thoáng bớt đi. Anh đáp một tiếng, ôm cô vào trong ngực, nói: “Triệu Thần Thành, đừng để anh thất vọng.”

Nếu không, thời gian bề đầu sứt trán này của anh, cũng uổng phí rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Triệu Thần Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Editor: Vạn Hoa Phi Vũ

Beta-er:Nam Cung Nguyệt

Dù sao thì lần quay phim thử này cũng khá thuận lợi, lúc diễn với nam chính, nam chính phải ra vẻ lạnh lùng nhũm mày, Triệu Thần Thành phải làm mặt than. Thật ra thì, trừ hai năm vừa qua, tính tình của Triệu Thần Thành trở nên vui vẻ hơn một chút thì cô cũng đã từng là một kẻ mặt than có thâm niên, nên tất nhiên, cái này không làm khó được cô. Về phần đấm đấm đưa tình, càng đúng sở trường của Triệu Thần Thành, mặt to để làm gì, là để phóng điện. Đôi khi Triệu Thần Thành sợ ý để rò điện, lúc soi gương làm cho chính mình bị điện giật. Hai người cùng diễn, có lẽ vai nam chính bị điện giật rất nhiều rồi, giờ cũng tránh nhìn thẳng vào mắt Triệu Thần Thành.

Mà làm cho Triệu Thần Thành lo lắng là ở phần diễn cuối cùng, tình túy máu chó nhất là ở chỗ, sẽ diễn cảnh buồn trong cơn mưa to dai dẳng. Thật sự Triệu Thần Thành không chắc chắn, nếu như trời mưa, cô có thể, chạy tới trước mặt nam chính để hy sinh anh đừng không.

Sau khi kết thúc lần quay phim thử, Triệu Thần Thành rất hài lòng với phản ứng của biên kịch, đạo diễn, ít nhất cũng không trung cái bộ mặt nhăn nhó ra. Nhưng Triệu Thần Thành biết, trong lòng đạo diễn khinh thường cô không được đào tạo chính quy. Nhưng cô cũng hiểu, không phải ai ai cũng yêu nhân dân tệ, làm sao Triệu Thần Thành có thể khiến tất cả mọi người yêu thích được.

Nhưng cô cảm thấy, có lẽ Thẩm Mục nên xem kĩ một chút, nghe nói bộ phim này đầu tư mấy chục triệu. Triệu Thần Thành ăn hai suất cơm, ăn một suất đồ một suất, cũng không ăn hết chỗ này.

Tẩy trang xong, Triệu Thần Thành lên xe Tường Lạc Sanh, thấy người đàn ông đang xoa ấn đường(*), dáng vẻ rất mệt mỏi. Cuối cùng cô cũng không nhìn được, liền hỏi: “Trong công ty xảy ra chuyện gì sao?”

ấn đường(*)điểm giữa hai đầu lông mày

“Đã nghe thấy cái gì rồi à?” Người đàn ông dựa vào thành ghế, cánh tay đặt trên vai cô.

“Nghe tin đồn, hình như có liên quan đến ông Mã.” Triệu Thần Thành gãi gãi đầu.

“Thì đã nói là tin đồn rồi.” Người đàn ông hôn lên tóc cô một cái, khép mắt hỏi: “Dạo này còn nôn không?”

“Ừm, không.” Triệu Thần Thành nói: “Vốn cũng không sao.”

“Triệu Thần Thành, trốn trong vỏ ốc không tốt đâu.”

Nhưng ốc sên mà không có vỏ thì rất dễ chết. Triệu Thần Thành quay mặt đi, bấu môi.

Có lẽ do rất mệt, Tường Lạc Sanh cứ như vậy dựa vào lưng ghế ngủ thiếp đi. Đến khi về nhà cũng chưa tỉnh, Triệu Thần Thành suy nghĩ một chút, tốt nhất không nên gọi anh tỉnh dậy, vì vậy cùng tải xé đồng tâm hiệp lực, khiêng Tường Lạc Sanh lên lưng đi vào thang máy. Cửa thang máy khép lại, Triệu

Thần Thành ném anh xuống đất, chống nạnh thở hồng hộc, thật sự là quá lâu không luyện tập, ngay cả bao cát cũng không vác nổi rồi.

“Em kiêu như vậy tốt hơn là nên gọi anh dạy.” Giọng nói trầm thấp của người đàn ông truyền đến từ sau lưng.

Triệu Thần Thành quay đầu lại: “Anh tỉnh từ lúc nào thế?”

“Lúc em ngủ đã đề lên bụng anh, em thử đề lên phổi xem, dù em không tỉnh cũng phải tỉnh.” Tường Lạc Sanh nghiêng người ngồi dựa dưới đất, mặc dù Triệu Thần Thành bị dựa vào, nhưng cô vẫn cảm thấy chân mềm nhũn, chân chó ngồi chồm hổm xuống, cọ vào người đàn ông bên cạnh cười lạnh.

Tường Lạc Sanh liếc mắt nhìn người phụ nữ chẳng có chút khí thế nào một cái, hài lòng gật đầu, xoa xoa đầu của cô. Triệu Thần Thành lệ rơi đầy mặt, cô xứng đáng bị như vậy, ai bảo cô bị bệnh thoái hoá xương.

Ăn cơm tối xong, bà Lưu liền đi nghe nhạc hội. Hai người cũng lên giường từ sớm. Triệu Thần Thành nghiêm túc cảm kích bản xem, nhìn đoạn diễn cuối cùng thấy vẫn không tránh được ngoài khét trong sống. Cuối cùng, tầm mắt cô dừng lại ở đoạn diễn trong mưa, mãi không lật sang trang khác. Tường Lạc Sanh thấy cô ngẩn người, liền rút kịch bản từ trong tay cô ra, nhìn qua hai lần, cảm thấy sáng tỏ.

“Không diễn được?”

Triệu Thần Thành chần chừ, không trả lời.

“Em muốn diễn sao?”

“Đây là một cơ hội rất tốt.” Triệu Thần Thành dừng một chút, còn nói: “Em cũng muốn xem rốt cuộc mình có được không.....”

Tường Lạc Sanh ôm lấy cô: “Anh đưa em đi gặp bác sĩ tâm lý nhé?”

“Cũng không phải chưa từng gặp.” Đầu Triệu Thần Thành tựa vào cổ của người đàn ông, cơ người lại. Huống chi, cô cũng không thích bác sĩ tâm lý, bọn họ khiến người ta cảm thấy rất lạnh lẽo, chính là loại người trên mặt dán “Tôi biết rất nhiều thứ.”

“Có muốn nghe một câu chuyện không?” Người đàn ông đột nhiên chuyển đề tài.

Triệu Thần Thành ngẩng mặt, chớp mũi cọ vào cái cằm đầy râu mới mọc của anh, bị đau “Úm” một tiếng. Cô xoa mũi, cười nói: “Vậy em đi rửa lỗ tai đã, rửa xong sẽ quay lại nghe.”

“Nói nhiều.” Tường Lạc Sanh gõ đầu cô một cái, hỏi: “Muốn nghe chuyện gì?”

Rất ít khi Triệu Thần Thành lấy được quyền lựa chọn từ người đàn ông này, một chút hưng phấn dâng lên, lại hơi lo lắng, thử hỏi thăm dò: “Em nói anh chắc chắn sẽ trả lời sao?”

“Ừ.”

“Vậy nói xem, tại sao anh lại mặt than như vậy?”

Khỏe mặt Tường Lạc Sanh giựt giựt, sau đó cúi đầu xuống một chút, cùng người phụ nữ đối mặt, gần từng chữ nói: “Em quên à, thất tình lục dục của anh rất nhiều.”

Triệu Thần Thành hí mắt, đánh móng vuốt của người đàn ông đang ôm eo cô đang dần sờ lên phía trên: “Đừng chuyển chủ đề, trả lời nghiêm túc đi.”

Tường Lạc Sanh lắc tay, người phụ nữ này ra tay vẫn không biết nặng nhẹ, nhưng anh vẫn bỏ qua, hỏi ngược lại: “Triệu Thần Thành, lúc sáu bảy tuổi thì em làm cái gì?”

“Hả? Không nhớ rõ, vừa mới lên tiểu học mà. Có lẽ vẫn còn đang gặm kẹo đường cái gì đó thôi.” Cô chỉ nhớ, khi đó kẻ dờ hơi số 1 vẫn còn cố buôn bán, nhưng lại cùng kẻ dờ hơi số 2 đi khắp nơi trên thế giới. Trong nhà trừ đi giúp việc, cũng chẳng có người lớn nào khác, tuổi thơ của cô giống như chỉ có một mình.

“Phần lớn trẻ con, ở tuổi này vẫn đang chơi bán nã, kéo bè kết cánh giành đồ chơi của nhau, đánh nhau gì đó.....”

“Không đúng, bây giờ trẻ con tuổi này chẳng chơi những trò này, chúng rất khô, để được học trong trường tiểu học, trung học cơ sở, trung học phổ thông, đại học tốt nhất, học để thi Olympic toán học, đàn dương cầm..... Muốn chơi cũng là chơi mấy vi tính nha, PSP nha..... sau đó bắt đầu tán gái..... Trẻ con bây giờ.....”

Một cái đập đầy bạo lực rơi xuống đầu Triệu Thần Thành: “Em còn muốn nghe kể chuyện không?”

Triệu Thần Thành che trán, ngoan ngoãn im lặng. Lúc này người đàn ông mới tiếp tục mở miệng:

“Khi đó, anh bị cha mang đến công ty. Ông dẫn anh đến phòng làm việc, cho anh xem khung cảnh ngoài cửa sổ sát đất ở trên cao, nói với anh, Tường Lạc Sanh, đây chính là những thứ mà sau này con phải phấn đấu để sở hữu, con phải trở thành người nắm trong tay quyền hành, trở thành chúa tể.”

“Thật ra thì khi đó, căn bản không biết cái gì gọi nắm trong tay, cái gì gọi là chứa tể. Chỉ biết là nếu kém hơn người khác, khi trở về sẽ bị mắng một trận, cho dù làm tốt nhất, cũng là chuyện nên làm. Lúc ngã xuống, sẽ không có ai đến đỡ, chỉ có thể tự mình đứng lên. Dần dần, cũng trở nên lạnh nhạt. Hiểu rằng mãi mãi không thể nhận được lời khen ngợi.”

Bọn họ mặt đối mặt, rất gần nhau, Triệu Thần Thành có thể thấy được cảm xúc dưới vẻ ngoài bình tĩnh của người đàn ông này khi nói. Cô ghé đầu, nhẹ nhàng đặt trên môi anh một nụ hôn, sau đó cười: “Thì ra là một đứa trẻ thiếu thốn tình thương sẽ biến thành mặt than.”

Tường Lạc Sanh nhìn cô chằm chằm, bật cười một tiếng: “Vậy đứa trẻ như thế nào mà lớn lên lại không biết trời đất như em?”

“Trong viên đá vỡ ra đứa trẻ.” Triệu Thần Thành vô liêm sỉ trả lời, vui vẻ lắm bầm.

Người đàn ông đưa tay vuốt tóc cô, ánh mắt cô cười cong cong như vầng trăng khuyết, giống như không có tâm sự gì. Anh chợt nhớ tới một câu, anh nguyện ở chiến trường mười năm, để đổi lấy ba năm hôn nhân, không âu lo của em.

“Thật ra thì, như anh cũng rất tốt.” Triệu Thần Thành không cợt nhả nữa, nghiêm túc nói.

“Không phải rất tốt, là perfect.”

Bộ mặt nghiêm trang tự luyện của người đàn ông khiến Triệu Thần Thành ôm bụng cười: “Làm sao anh lại đặc ý như vậy, cũng là cha anh dạy anh sao?”

Tường Lạc Sanh nhún mày: “Thế nào, không thích?” Lúc nói, tay đã nắm eo Triệu Thần Thành.

“Không thích.” Triệu Thần Thành le lưỡi một cái, đẩy tay người đàn ông ra định chạy trốn, bị người đàn ông bắt được kéo vào trong lòng, cù lét eo cô.

Triệu Thần Thành vừa tránh vừa kêu: “Không thích! Không thích!” Còn cười nhạo, cực kì láo xược.

“Cho rằng anh không trị được em sao?” Tường Lạc Sanh giận quá hóa cười, tăng lực tay, khiến cô không trốn được, cù Triệu Thần Thành cười đến lạc giọng.

“Xin tha đi.” Người đàn ông ra lệnh.

“Đừng cù nữa..... Được được được..... Tha cho em..... Tường tổng, tha mạng, tha mạng.”

Triệu Thần Thành cười đùa, cuối cùng vẫn nộp vũ khí đầu hàng, bị người đàn ông đè xuống giường, hai người nhìn thẳng vào mắt nhau, Triệu Thần Thành vẫn còn thở hổn hển, chạm vào ánh mắt rực sáng như ánh sao của người đàn ông.

“Gọi tên anh.” Người đàn ông cúi đầu, hôn lên trán cô, giọng nói vẫn chân thật đáng tin như cũ.

“Tường Lạc Sanh.” Cô không còn sức đùa với anh nữa, ngoan ngoãn kêu.

“Đừng gọi họ.”

Môi của anh lướt qua mí mắt cô, hơi thở ấm nóng phả ra. Ý thức Triệu Thần Thành cũng dần dần mơ hồ: “..... Lạc Sanh.....”

Rốt cuộc, môi của anh cũng tìm được cô, chạm vào từng cái một, sau đó liếm láp. Giọng anh trầm thấp nói với cô: “Triệu Thần Thành, anh thích em, rất thích.”

Triệu Thần Thành ôm cổ anh, chớp chớp mắt: “Em cũng rất thích mình.” Nhưng nói xong, cô nâng người lên, nghiêm túc đáp lại, dõng sức đáp trả cái thích của người đàn ông.

Lăn qua lăn lại như vậy, đã hơn nửa buổi tối, sau nửa đêm, lúc Triệu Thần Thành nằm lý trên giường phơi người, cô mơ mơ màng màng nghĩ:

Tường tổng, không phải lúc ban ngày anh nói, anh rất mệt mỏi..... Mệt mỏi..... Sao..... Đây.....

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Triệu Thần Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Editor: Bồ Công Anh

Beta: hoa hồng

Và tuyên bố chính mình rất mệt mỏi với một đêm đại chiến cảm thú, tiểu thư lưu manh vẫn hy sinh lưng lấy như trước. Nhưng may mắn, lần này ngay buổi chiều hôm sau Triệu Thần Thành đã bước xuống giường được, cô cảm thấy đây có thể coi là một tiến bộ cực lớn, vô cùng phấn chấn lòng người.

Tổng giám đốc Tường đã phải dậy đi làm kiếm sống từ sớm, mà đến hai giờ chiều Triệu Thần Thành mới hai tay chống eo nhỏ vịn tường đi ra chỉ thấy bà ngoại Lưu đang ngồi trên ghế sa lon đan áo len.

“Bà ngoại Lưu, chào buổi sáng.” Triệu Thần Thành ngáp một cái: “Đừng đan áo len nữa, tôi muốn ăn cơm.”

Bà ngoại Lưu tháo kính lão xuống, ngược mắt nhìn Triệu Thần Thành đỡ eo, ý vị sâu xa cười một tiếng, nói: “Rất mệt nhỉ? Không sao, làm nhiều thêm vài lần là quen thôi, bà ngoại tôi đây cũng là người từng trải mà.”

Triệu Thần Thành mới vừa lấy nước uống trên khay trà, nghe vậy thì phun hết nước ra ngoài, phun hết lên khay trà.

“Ồ kia, sao em gái Triệu nói phun là phun vậy, cũng không nói trước cho tôi biết.” Lúc này bà ngoại Lưu mới buông áo len trong tay ra cầm khăn tới định lau, vừa nói vừa dùng khăn lau đưa về phía mặt Triệu Thần Thành.

Triệu Thần Thành né về phía sau: “Đừng nháo nữa, tôi muốn ăn cơm.”

Bà ngoại Lưu rút khăn lau lại, cười ha ha nói: “Biết rồi biết rồi, tôi sẽ đi lấy cho cô.” Bà di chuyển thân thể hơi mập mạp bước vào phòng bếp, cuối cùng còn thò đầu ra đặc biệt phân phó: “Đứng rồi, nhìn áo len tôi đan xem, có thích không?”

Triệu Thần Thành lại rót một chén nước nữa, vừa uống vừa cầm áo len lên đánh giá, hỏi: “Bà ngoại Lưu, bà có cháu rồi hả?”

“Không phải, tôi đan cho cô và thiếu gia.”

Giọng nói của bà ngoại Lưu truyền ra từ phòng bếp, ngụm nước trong miệng Triệu Thần Thành còn chưa nuốt xuống hết lại ngưng tụ lại tắc lại trong khí quản, cô ném áo len giống như ném củ khoai lang phồng tay, để cốc xuống, bị sặc nước mất nước mũi giàn giụa, cầm khăn lên lau mặt, lau xong mới nhìn tấm vải trong tay... Triệu Thần Thành lại một lần nữa lệ rơi đầy mặt...

Xét thấy suy nghĩ của bà ngoại Lưu đã đạt đến phạm vi vượt qua thời gian không gian, Triệu Thần Thành cố gắng tránh khỏi đề tài nhạy cảm “Tường Lạc Sanh”. Ăn cơm trưa muộn xong, bà ngoại Lưu bỏ vào trong túi xách của Triệu Thần Thành một hộp sữa tươi, Triệu Thần Thành mới ra ngoài.

Buổi tối Triệu Thần Thành phải tham dự một buổi dạ tiệc của nhãn hiệu thời trang cao cấp, kể từ sau sóng gió “hủy dung”, Triệu Thần Thành trở thành đề tài tiêu điểm trong câu chuyện của mọi người, liên quan tới an toàn cá nhân và sự đối xử không đồng đều trong studio dẫn tới nhiều sự chú ý hơn. Mà vết thương của Triệu Thần Thành vừa khỏi lại trở lại làm việc, vẫn tươi vui như trước, nụ cười luôn trên môi, làm cho không ít người ở phe đối lập vẫn luôn yên lặng cầu nguyện cô hương tiêu ngọc vẫn trong lúc cô đang bệnh nặng phải kết thúc trong thất vọng, càng làm cho bọn họ tổn thương hơn chính là, giá trị con người Triệu Thần Thành còn vì vậy mà nước lên thì thuyền lên.

Cô trở thành hình tượng thân tàn chí kiên*, luôn lạc quan hướng về phía trước, một thanh niên tốt ý chí kiên cường, số lượng nhãn hiệu chọn cô làm người phát ngôn cũng nhiều hơn. Nhóm fans của Triệu Thần Thành nhanh chóng lớn mạnh, số lượng người hâm mộ cô càng ngày càng nhiều, mỗi khi tin tức giải trí nhắc tới cô cũng bắt đầu thêm trước tên ba chữ “Tiểu thiên hậu”, các loại dấu hiệu tỏ rõ, Triệu Thần Thành, bắt đầu hồng** rồi. Dựa vào giọng hát, dựa vào scandal, cũng dựa vào lăng xê, dựa vào bị thương.

(*thân tàn chí kiên: ý là thân tàn nhưng ý chí, chí hướng không tàn vẫn kiên cố vững chắc

**Hồng: Ngôn ngữ mạng, ý chỉ một người nào đó bắt đầu nổi tiếng, hot)

Người đứng ra tổ chức sự kiện đưa trang phục đến công ty, sau khi Triệu Thần Thành về nhà thì gọi điện cho Miêu Miêu, Miêu Miêu liền đưa đến nhà trọ. Tiểu L cũng theo hàng ngũ được mời trong hoạt động lần này, vì vậy theo thường lệ chạy đến nhà Triệu Thần Thành chọn trang sức. Tiểu L thì biết trang điểm, tự nói cho người phải thành thạo một nghề mới giữ cho trong nhà còn lương thực. Cứ như vậy, trang điểm cũng cùng nhau giải quyết, hai người ra khỏi nhà là có thể chạy thẳng tới nơi tổ chức.

Lần này, dạ tiệc khách quý được tổ chức trong một khách sạn nổi tiếng ở trung tâm thành phố S. Trên bãi cỏ trống có đặt một lều hình cầu mái vòm lớn, logo thương hiệu được chiếu lên bên ngoài. Đi vào bên trong qua “cầu”, màn bên trong lều hình cầu vừa vặn trở thành màn hình chiếu toàn cảnh sân khấu 360 độ. Mỗi khi có tiết mục biểu diễn, màn chiếu hình cầu liền trở thành bối cảnh toàn cảnh sân khấu.

Thật xa xỉ, Triệu Thần Thành và tiểu L xuống xe, ngửa đầu nhìn quả trứng này, ngay cả người đã thân kinh bách chiến như hai cô, cũng có cảm giác như gái quê mới lên thành phố vừa nhìn những tòa nhà cao chọc trời vừa cảm thán.

Cho nên bây giờ không quan anh trai hay em gái đều muốn làm người có tiền, không có tiền thì vẫn phải dầm mưa dãi nắng trong đồng ruộng, thịt cũng khó có thể ăn được một miếng, có tiền, vẽ một vòng tròn trong trung tâm thành phố Tắc Đất Tắc Vàng, tạo một quả trứng, muốn cho ai vào thì người đó mới có thể vào.

Triệu Thần Thành mặc váy chữ V lẳng lẽ sợ run cả người, đã có tiền như vậy rồi, thêm một cái áo choàng thì sẽ chết à? Ở trong gió thu xào xạc, cùng với tiểu L mỉm cười rực rỡ nhìn vào ánh đèn flash của đám phóng viên đang chìa vào, đáy lòng của hai người cũng theo làn váy ngổn ngang trong gió ở nơi này rồi.

Triệu Thần Thành và tiểu L đang ở trong khu vực chụp ảnh tạo dáng, chuẩn bị nhanh chóng tiến vào chỗ ấm áp, tần suất ánh đèn flash của phóng viên

đột nhiên gia tăng hơn nữa còn dời về phía bên trái. Triệu Thần Thành quay đầu lại nhìn trong một mảnh ánh sáng chói mắt, người nọ đón ánh sáng mà đến, tà áo tung bay trong gió, nụ cười nâng lên thành một đường cong ngạo mạn, bên cạnh là cô gái tóc vàng mắt xanh, chậm chậm bước tới.

“Ồi chào.” Tiểu L thở nhẹ một tiếng, ý là có trò hay để xem.

Trong lúc Triệu Thần Thành hoảng hốt, hai người đã đi tới khu tới chụp ảnh, ánh mắt của đám phóng viên đều phát ra ánh sáng xanh, không ngại mỗi tay nháy máy tanh tách, ngay trong tiếng chụp vang lên với tốc độ nhanh kia, Thẩm Mộc thoải mái đưa tay ôm hông Triệu Thần Thành.

Kết quả là, trái ôm phải áp, tiểu L bị gạt sang một bên. Tiểu L đang nghiêng đầu nghĩ tình trạng này là xảy ra chuyện gì, Triệu Thần Thành đã liếc mắt nặn ra từng chữ từ kẽ răng nói với người đàn ông: “Muốn dụ dỗ gái Tây, cũng đừng tới đây làm loạn.”

“Tham dự mấy hoạt động lật vật này, bắt tài thì sao phù hợp với phong thái bánh bao của tôi?” Thẩm Mộc ngoài cười nhưng trong lòng không cười, gạt đầu nói nhỏ với Triệu Thần Thành: “Lần trước không nói tiếng nào đã bỏ đi, nếu không tìm cô tính sổ, mặt mũi của tôi biết phải đặt chỗ nào.” Dứt lời, người đàn ông lịch sự hôn nhẹ lên má cô, sau đó nói với hai người: “Đi vào chung đi, bên ngoài gió lớn.”

Lý trí của phóng viên gần như bị cái hôn này làm cho tiêu hao gần hết, tiểu L thấy thế vội vàng kéo Triệu Thần Thành bước nhanh vào trong. Triệu Thần Thành nhìn người đàn ông thực hiện được ý đồ, cãi lại: “Đa mặt của anh đúng là dày như tường thành, nổ cũng không vỡ, đặt ở nơi đó cũng ngại chiếm diện tích.”

Khi vào trong phòng, Triệu Thần Thành và Thẩm Mộc liền mỗi người một ngả. Bên trong bày khoảng hai mươi bàn, Thẩm Mộc trực tiếp đi về phía chỗ đã được sắp xếp từ trước, mà người vừa mới bộc lộ tài năng tiểu thiên hậu như Triệu Thần Thành, ở chỗ này vẫn không có tiếng nói như cũ, chỉ có thể ngồi ở chỗ ngồi phía sau. Người trên bàn đã đến gần đủ, đều là những nghệ sĩ tiếng tăm như nhau, cũng có vài nhà thiết kế mới.

Lúc này, dựa vào chỗ phân chia cấp bậc nghệ sĩ là cũng có thể thấy rõ kết quả sau cùng. Triệu Thần Thành và tiểu L tán gẫu thì liền thấy thiên hậu Vi Vi tới trễ, mặc một bộ váy đuôi cá cực kỳ lộng lẫy sa hoa, còn thứ thật sự khiến Triệu Thần Thành đỏ mặt ấy là chiếc áo choàng lông nhìn qua có vẻ rất ấm áp. Một đường đi dưới sự hộ tống của ánh mắt nóng bỏng của Triệu Thần Thành, thiên hậu Vi Vi đi về phía bàn VIP. Cùng là người, cùng là nghệ sĩ, nhưng sự khác biệt chính là lớn như vậy.

Món ăn thứ hai vừa mới lên, Triệu Thần Thành đã bị gọi đi hậu đài, tiết mục biểu diễn của cô là một trong các tiết mục góp vui trên sân khấu chữ T. Tiểu L thì ăn ngấu ăn nghiền thức ăn ngon trong đĩa, ánh mắt đồng cảm nhìn lướt qua Triệu Thần Thành sắp phải rời đi. Triệu Thần Thành lại không quá đau buồn, cô không dám mạo hiểm thử nghiệm thần kinh của mình, nếu như ới tại nơi này, cô thật sự không cần làm nghệ sĩ nữa, trực tiếp xách hành lý về quê làm ruộng, mà ấn tượng cuối cùng cô để lại cho giới âm nhạc này chính là “Một lần ới hóa giải ân cừu”.

Bởi vì mặc lễ phục dài chạm đất, Triệu Thần Thành không thể ôm đàn ghi-ta gỗ để đánh, âm nhạc đổi thành nhạc đệm, cô chỉ cần vác mặt lên hát là được rồi. Vì không muốn ảnh hưởng đến khâu vị của khách quý dưới sân khấu, lại phù hợp với khí chất cao quý, người tổ chức chọn cho Triệu Thần Thành một bài hát chậm rãi.

Một khúc hát xong, tiếng vỗ tay nhiệt liệt, nhóm khách quý có giáo dưỡng tốt tỏ vẻ tán thưởng, nhưng Triệu Thần Thành biết rõ thật ra thì hầu hết mọi người chỉ muốn để lại cho phóng viên một hình ảnh xinh đẹp tao nhã lễ phép mà thôi. Cuối cùng hoàn thành một việc, Triệu Thần Thành xuống sân khấu, thoáng thờ phào nhẹ nhõm, nhưng nghĩ đến việc rõ ràng không thể động đũa, còn phải cùng thức ăn bốn mắt nhìn nhau hai đến ba giờ nữa, Triệu Thần Thành lại không khỏi đau thương.

Cất bước đi về phía bàn mình, Triệu Thần Thành đột nhiên bị người giữ cổ tay lại, lại còn không chút do dự kéo về phía bên ngoài sảnh tiệc. Khác thường chính là, Triệu Thần Thành không trực tiếp vật ngã đối phương, cô nghe ra được, đối phương là Thẩm Mộc, mỗi lần hân tham dự những trường hợp như vậy đều dùng một loại nước hoa, cô nhận ra được.

Tất cả mọi người đều ở trong sảnh lo lắng chờ đợi tiệc rượu mở màn, người trên hành lang rất ít, người đàn ông sau một đường bảy quẹo tám rẽ cuối cùng cũng dẫn cô đến một hành lang hẹp yên lặng hơn, lúc này mới buông tay ra.

Triệu Thần Thành xoa xoa cổ tay, giương mắt nhú mày: “Sao vậy? Không cần ở cùng với nữ thiết kế nữa à?”

“Ồ, nhìn ra được à?”

“Bản thân tôi là không nghĩ tới, bây giờ ngay cả giới thời thượng Trần thị cũng tiến vào.”

“Nếu không cô cho rằng tiền hoa hồng hàng năm của cô đồng từ đâu mà ra? Không thể đều là tiền mồ hôi nước mắt tôi làm ‘tám bời’ đưa ra được.” Thẩm Mộc nửa thật nửa giả cười, lại nói: “Nghe nói kịch bản phim có chút vấn đề? Cô có thể diễn được không? Không thì đổi kịch bản khác đi.”

“Chuyện này anh đừng lo lắng.” Triệu Thần Thành dựa vào vách tường của hành lang, nói: “Nói đi, đất tôi ra ngoài chắc không phải vì chút chuyện nhỏ này chứ.”

“Cô nghĩ sẽ nghe được lời gì từ miệng tôi?” Thẩm Mộc chê cười: “Chẳng lẽ muốn nghe tôi nói chúc mừng, chúc mừng cô cuối cùng cũng ngã được vào lòng ngực của Trương Lạc Sanh à? Đưa nhỏ tôi nâng niu trong lòng bàn tay đến lớn, lại để cho người ta treo ngược đi, tôi còn phải kiếm tiền mua quà tặng cho người ta? Cái này thật sự không phải phong cách của tôi.”

“Vậy anh muốn thế nào, con gái đã gả ra ngoài như bát nước đổ đi. Tôi chính là bát nước đã hắt ra ngoài.” Triệu Thần Thành ngẩng đầu, một bộ dạng anh dũng hy sinh.

Người đàn ông nhìn cô, nghiêng nghiêng đầu, sau đó cười: “Tôi cũng không có ý gì khác, chỉ muốn làm xong chuyện chưa hoàn thành lần trước mà thôi.”

Nhanh hơn suy nghĩ của Triệu Thần Thành, người đàn ông lập tức tiến lên đè cô lên tường, bàn tay rộng lớn nắm hai cánh tay cô giữ trên đỉnh đầu, cúi đầu cắn cánh môi của cô, sau đó mạnh mẽ cạy ra, đẩy lưỡi vào trong, đầu lưỡi quét qua lợi, sau đó thô bạo xâm nhập, cắn quét. Triệu Thần Thành muốn giãy giụa, nhưng cánh tay bị đè ép không cách nào rời khỏi mặt tường nửa tắc, muốn đá chân, nhưng cũng bị đè chồng lên nhẹ nhàng hóa giải.

Người đàn ông tức giận xen lẫn tuyệt vọng, làm cho nụ hôn bạo ngược đáng sợ, Triệu Thần Thành không thể động đậy mới ý thức được ngày trước anh ta nhường mình mà thôi, nếu như thật sự bùng nổ, thật ra thì người đàn ông trước mặt, càng giống như một dã thú, bản năng bao bọc dưới túa da lông lầy đẹp đẽ, mới càng làm cho người ta sợ hãi.

Chỉ là Triệu Thần Thành không phải thức ăn đơn thuần, cô đang cùng người đàn ông rằng mỗi dây dưa, thế mà lại thật sự cắn rách khoe mỗi anh ta, Thảm Mực bị đau, rút cuộc, buông cô ra.

Thảm Mực lùi lại cách cô một bước ngắn, anh ta nhìn thấy rõ biểu cảm trong ánh mắt cô, không thể tưởng tượng nổi mang theo một tia chán ghét không khó phát giác. Vì vậy anh ra giật giật khoe môi, lau vết máu trên môi: “Nhận quả sinh nhật trước mà thôi, cần gì phải kích động thế, như con mèo xù lông vậy.”

Vốn Triệu Thần Thành còn trừng mắt, nhưng vừa nghe thấy chuyện sinh nhật, lập tức nhú mày: “Không phải hằng năm đều đưa hay sao, năm nay anh gặp cái gì?”

“Ừ, hằng năm đều là nước hoa tao bao, ngay cả nhãn hiệu kiểu dáng cũng không thay đổi.” Thảm Mực dựa vào mặt tường đối diện, nói: “Nhưng cô đã ba năm không tới sinh nhật tôi rồi. Cho nên, năm nay muốn đặc biệt một chút.”

Triệu Thần Thành nghe vậy, cả người mất tự nhiên hơi cứng lại, ngay sau đó cô mở miệng, giọng nói không ổn định: “Tôi phải nói bao nhiêu lần nữa thì anh mới tin, tôi với anh ấy là nghiêm túc. Chúng tôi đã không còn đường lui rồi, Thảm Mực.”

Ngón tay Thảm Mực gõ gõ lên mặt tường, cười: “Đừng nói như tôi quán quít cô không buông như thế, Triệu Thần Thành, cô có bao nhiêu sức quyến rũ chứ. Cô đã thích, thì cứ việc thích anh ta, cần gì phải nói đi nói lại, đây là muốn tôi tin tưởng, hay là muốn bản thân cô tin tưởng.”

“Tôi muốn chúng ta đều tin là như vậy!” Triệu Thần Thành ngược mắt, cất cao âm điệu: “Ồ cùng với anh ấy, tôi mới nhận ra mình đang còn sống, tôi muốn sống.”

“Còn học được cách quát lại à?” Thảm Mực lại bước ra một bước, đi tới trước mặt Triệu Thần Thành, chống tay lên mặt tường cúi đầu nhìn cô: “Phải mộng chạy lấy người, người tốt cũng là cô làm, tôi cũng đã chịu đủ rồi. Tốt lắm, cô sống cuộc sống của cô, tôi đi làm người chết của tôi!”

Nói xong lời này, người đàn ông lại đâm một đâm lên tường, sau đó trực tiếp nghiêng ngàng rời đi...

Triệu Thần Thành bị chấn động đứng im tại chỗ, lỗ tai ong ong, dạ dày lại bắt đầu nôn nao từng đợt, ngay cả ánh đèn flash lóe lên cũng không thể dẫn tới sự chú ý của cô...

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Triệu Thần Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34

Editor: Bò Công Anh

Beta: hoa hồng

Triệu Thần Thành đứng ở hành lang rất lâu, buổi tối cô chưa ăn gì, muốn nôn, nhưng cũng không nôn ra được. Thật ra thì Thảm Mực nói đúng, cô nói đi nói lại cho anh ta biết, người mình thích là Tường Lạc Sanh, không chỉ để thuyết phục anh ta, mà còn để thuyết phục chính mình.

Cô cũng không phải một người hiểu được cảm giác yêu người khác là thế nào. Cha mẹ Triệu Thần Thành khi còn trẻ từng để lỡ mất nhau, cho nên sau khi ở chung một chỗ, dường như muốn liều mình bù lại, đối với việc dạy dỗ Triệu Thần Thành, tự nhiên cũng ít đi. Dần dần, cô dường như thành một tính cách cô độc, ngoài trừ khi bị cha mẹ dẫn ra ngoài giao tiếp, cô biết bày ra nụ cười khéo léo, hoặc là lớn lên chút, tiếp xúc với buôn bán trên tay cha, lúc cô giao tiếp với người khác sẽ biểu hiện không khó sống chung. Nhưng trên bản chất, cô không thích giao thiệp với mọi người, giống như không thích gây ra phiền toái vậy.

Người thật sự mở ra cánh cửa cuộc sống cho cô chính là Vệ Nhiên, còn người làm cô mở ra cánh cửa tình yêu, chính là Thảm Mực. Chỉ tiếc, ông trời muốn đùa giỡn bạn, bạn cũng chỉ có thể chấp nhận bị đùa giỡn.

Trở lại tiệc rượu, dạ dày Triệu Thần Thành vẫn bất ổn như cũ, nhìn bữa ăn tinh xảo trước mắt, tâm trạng của cô quả thật được gọi là bức bối. Buổi biểu diễn bắt đầu, cô cũng dời hết sự chú ý lên sân khấu, mặc dù, bởi vì khoảng cách quá xa, lấy góc độ của cô nhìn qua, gương mặt của nam nam nữ nữ trên

sân khấu mơ hồ có thể so với Voldemort.

"Trên đài có điểm sáng gì, mà nhìn hăng say vậy." Tiểu L dè dặt để dao nĩa xuống, đôi mắt nhỏ nhìn về phía mấy bàn đằng trước khẽ nói: "Còn không bằng nhìn xem có đôi mắt của hào môn nào mà đáng vẻ không như Trư Bát Giới để còn xuống tay hay không."

"Aizzz, hiện giờ Phú Nhị Đại có đáng đáp không quá tẻ đều có cô nương xinh đẹp đứng xếp hàng dần phía sau, người ta trẻ tuổi hơn cậu, nói không chừng còn đẹp hơn cậu, sao cậu có thể đầu lại được chứ, còn hào môn ấy à, cậu cứ ở đó mà nằm mơ đi. Cho dù cậu đại chiến 400 hiệp, chém hết tất cả đối thủ cạnh tranh, muốn gả còn phải còi một lớp da của cậu nữa, chờ sau khi gả vào, cũng phải ngày ngày nhìn sắc mặt người ta. Cần gì chứ. Cậu tiết kiệm một chút lòng, cố gắng kiếm tiền đi."

Tiểu L liếc mắt nhìn Triệu Thần Thành đang chống đầu: "Cậu có người theo đuổi, lại không thiếu tiền, đừng nói chuyện không đau thắt lưng, hoàn toàn không thể hiểu được nỗi khổ của gái ế đâu!"

"Đừng nói cái gì mà thả yên lặng ngồi khóc trong xe BM W, cũng không ngồi cười ở sau xe đạp, đó chỉ là lời nói ngụy biện mà thôi. Chờ khi cậu khóc đủ rồi, muốn cười lại phát hiện cơ mặt mình bị thối rửa, thì đã không còn kịp nữa rồi."

Triệu Thần Thành cười khế, dưới cái nhìn của người khác, cô nói cô không sung sướng, nhất định sẽ bị nói thành không ốm mà rên, bởi vì cô có tiền, cho dù không làm việc, về mặt vật chất không phải lo lắng chút nào. Quá nhiều người cho rằng, có tiền, vết thương gì cũng có thể chữa khỏi.

"Chắc chắn, không đúng với phái lý thuyết sương nhi." Tiểu L dừng một chút: "Có điều cậu nói cũng rất có lý. Tôi nghe nói cái cô Sala ấy, cậu biết đúng không, chính là người được gả vào hào môn, nghe nói sinh con xong đã bị mẹ chồng mang đi, hoàn toàn không cho cô ấy tham gia vào, mỗi ngày tìm cô ấy tra hỏi. Thời gian trước còn nghe nói, mắc phải chứng uất ức, đã tự sát mấy lần rồi."

"Cho nên, không có tiền là không thể làm được gì cả, nhưng tiền bạc cũng không phải vạn năng." Triệu Thần Thành vừa dứt lời thì nghĩ lại rồi nói: "À, đúng rồi, lần sau giới thiệu cho cậu một bạn trai, là Phú Nhị Đại nhà giàu mới nổi."

Tiểu L kéo dài một lát mới phản ứng lại, đen mặt nói: "Này, cậu vừa mới nói tôi đừng chỉ nghĩ đến người có tiền, lúc này lại định giới thiệu Phú Nhị Đại cho tôi là xảy ra chuyện gì?"

"Ừm, tiểu tử kia đặc biệt bát quái, tôi cảm thấy rất xứng với cậu. Hơn nữa gia đình giàu có cũng rất thích hợp với cậu, bảo đảm cậu cười đến mỗi ngày tìm cảm thấy đầy đủ."

Nói chuyện tào lao với tiểu L, thời gian liền trôi qua rất nhanh. Bữa tiệc tan cuộc, tiểu L lập tức biến thân thành nữ vương party, cùng một đám bạn xấu chạy xô vào hộp đêm, tất nhiên Triệu Thần Thành trực tiếp về nhà trọ, tắm một cái rồi đi ngủ.

Trước khi ngủ nhận được điện thoại của Tường Lạc Sanh, người đàn ông còn không có ý tốt hỏi thăm cái eo gầy của cô, nếu không phải Triệu Thần Thành đang mệt mỏi, thì thật sự muốn vọt tới chỗ Tường Lạc Sanh lật bàn. Nhưng kích động còn chưa được dập tắt, người đàn ông đã nói anh biết chiều hôm sau Triệu Thần Thành có hoạt động ở thành phố Y phải ở lại một đêm, nói đã để bà ngoại Lưu thu dọn xong hành lý, ngày mai anh để người đưa tới. Còn dặn dò cô chú ý ăn uống ..., nói chuyện tạp nham, thậm chí Triệu Thần Thành còn hoài nghi người đầu bên kia điện thoại không phải mặt than cầm thú.

Ban đầu chút tính khí này cũng thuận lòng vuốt đuôi thành cảm giác ấm áp, cô hoàn toàn không có chuẩn bị, thẳng tắp bị đánh trúng. Cô vẫn không nói một lời, người đàn ông hỏi cô sao vậy, lúc này cô mới lấy lại tinh thần, nhỏ giọng đáp lời, nói đã biết.

Cúp điện thoại, Triệu Thần Thành cảm thấy sảy sảy tóc của mình, khẽ thở dài một cái. Dường như đã hơi có thói quen, có Tường Lạc Sanh ở trong cuộc sống.

Ngày kế, Tường Lạc Sanh liền đưa vali cho Miêu Miêu, Miêu Miêu và Triệu Thần Thành cùng nhau bước lên máy bay đến thành phố Y. Máy bay hạ cánh, vào buổi chiều đồng thời đi tìm hiểu tiết mục với Vệ thị, vì để tuyên truyền MV sắp ra mắt, buổi tối tham dự một hoạt động thương mại, sáng hôm sau ghi một tiết mục giải trí khác.

Hành trình chật chội, Triệu Thần Thành gần như không có thời gian ăn rồi nôn, nôn rồi ăn, cho nên vẫn đợi đến khi hoạt động buổi tối kết thúc trở lại khách sạn, mới để Miêu Miêu gọi đồ ăn của khách sạn ăn xong một bữa. Không, nói chính xác là hai bữa, ăn một bữa, ới một bữa. Triệu Thần Thành cô đúng là thật sự có tiền.

Bởi vì lần đi thành phố Y này, cũng chỉ có hai người Miêu Miêu và cô, nên hai người ở một phòng. Miêu Miêu bị cô bất thành lĩnh nôn mửa cũng sợ hết hồn, đột ngột luống cuống tay chân. Cuối cùng bị Triệu Thần Thành nói gần đây dạ dày không tốt lừa gạt cho qua.

Triệu Thần Thành ăn xong phần thứ hai, chậm rãi hồi phục, cuối cùng khôi phục chút sức sống, vì vậy chuẩn bị lấy quần áo trong vali để đi tắm, kết quả mở vali ra, liền nhìn thấy tờ giấy nhớ dính vào trên quần áo, trên đó ghi hai chữ— uống thuốc.

Miêu Miêu cắn chiếc đũa lại gần nhìn lên: "Hừm, chữ của tổng giám đốc Tường? Đủ khí phách! Chỉ là... Xem không hiểu..."

Triệu Thần Thành để tay lên trên đỉnh đầu Miêu Miêu, sau đó chuyển nó tới một hướng khác: "Chuyện của người lớn, trẻ con đừng quan tâm." Cô nhìn nét chữ rồng bay phượng múa trên giấy, cười khế.

"Ồi, Triệu Thần Thành chị hạnh phúc đến mức bay đầy bong bóng hồng phấn rồi."

Triệu Thần Thành lấy thuốc ra, rót cho mình một ly nước uống hết, sau đó cầm chăn ngồi trở lại ghế sofa, một tay gõ đầu Miêu Miêu: "Nói nhiều."

Miêu Miêu ngồi xếp bằng trên ghế sofa, cắn đũa kêu đau, nhưng mình không phải đối thủ của Triệu Thần Thành, chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt, ăn chùa.

Không có gì ngoài luồng khí xoáy buồn rầu tức giận của Miêu Miêu phiêu đảng trên không trung, cả đêm làm cho người ta cảm thấy vẫn rất vui vẻ hòa thuận. Vậy mà, khi Triệu Thần Thành tắm rửa sạch sẽ, sau đó mặc bộ đồ ngủ chấm bi màu sữa phai trên đi ra, phát hiện vẻ mặt Miêu Miêu vô cùng nặng nề, hai lông mày cũng sắp chụm lại một chỗ.

"Sao vậy?" Triệu Thần Thành lau tóc, như không có việc gì mặc bộ đồ ngủ chấm bi màu sữa bò ngồi xếp bằng trên giường.

Miêu Miêu đặt Laptop trước mặt Triệu Thần Thành, ở vị trí dễ thấy trên một trang web tạp chí giải trí, là hình của cô, còn có Thẩm Mục, dựa vào vách tường trên hành lang, đang hôn đến kích tình. Cô chợt nhớ lại ánh sáng loang loáng hôm đó, bàn tay đang lau tóc rũ xuống.

Chuyện này sợ rằng có chút phiền toái, cô nghĩ.

"Tom gọi điện thoại tới dùng chiêu Sư Tử Hà Đông Hồng rồi hả?"

"Đúng, anh ấy nói văt và lăm hình tượng của chị mới trở nên tích cực, cứ như vậy, sẽ lại lâm vào cục diện lằng lự ong bướm bế tắc. Hơn nữa ảnh này, hoàn toàn không thể dùng cách nào khác để giải thích."

Triệu Thần Thành nắm tóc, đúng vậy, phải giải thích với cảm thú thế nào đây? Trang báo lớn như vậy, không phải làm lòng tự ái yếu ớt của cảm thú bị thương tan tác, rồi sau đó cuộc sống của Triệu Thần Thành càng tan tác hơn.

"Tom cũng không có cách nào à?"

"Anh ấy nói anh ấy mặc kệ chị, để cho chị tự sinh tự diệt."

Triệu Thần Thành thả tay xuống, nhìn lộn tóc quăn quanh đầu ngón tay, xong rồi, cũng một nhúm tóc rụng rồi. Không được, cô phải đi nói ngọt với Tom, Triệu Thần Thành nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, vung điện thoại đi động lên, định gọi điện thoại. Kết quả điện thoại đã vang lên trước, Triệu Thần Thành vừa nhìn thấy tên hiển thị cuộc gọi đến, thiếu chút nữa thì ném điện thoại đi động đi.

Cô run lên, rút cuộc nhận điện thoại, từ giọng nói đến biểu cảm trên mặt, đều vô cùng chân chó lạ thường. Sau đó Miêu Miêu nghe được một tiếng mèm mại đến cực điểm—"Tổng giám đốc Tường".

Âm thanh này làm cho tiền sinh lưu manh ở đầu bên kia điện thoại cũng rung mình, sau đó lại trở nên lạnh lùng: "Dịu dàng quá nhỉ, có việc trái với lương tâm, hả?"

"Không có không có." Triệu Thần Thành lập tức phủ nhận, cô đứng dậy đi tới bên tường đứng thẳng, một tay nắm điện thoại, một tay bắt đầu theo thói quen cào tường: "Hoàng Thiên ở trên, Hậu Thổ ở dưới*", em dám vỗ ngực nói, em đối với ngài là tuyệt đối trung trinh không hai lòng, trời đất chứng giám!"

(*Hoàng Thiên và Hậu Thổ: là hi vị thần đại diện cho trời và đất)

"Hả?" Tường Lạc Sanh nghiêng người dựa vào thành ghế, nhìn hình ảnh bát quái phóng đại trên màn hình máy tính, ánh mắt sâu kín, ngón tay gõ mặt bàn: "Anh nhìn thế nào cũng cảm thấy em, đặc biệt hai."

Dừng một chút, người đàn ông lại thêm vào một câu: "Còn nữa, em đừng có vỗ ngực, vốn đã không lớn, vỗ nữa, thì sẽ thành mặt phẳng đấy."

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Triệu Thần Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35

Editor + beta: tieu_hao

Triệu Thần Thành cào tường mạnh hơn, móng tay và mặt tường tiếp xúc với nhau phát ra thứ âm thanh khó chịu làm cho lòng tự trọng người ta dựng đứng, "Tổng giám đốc Tường, yêu cầu đừng cao như thế, ngực đủ dùng là tốt rồi, to quá thì lại văt và."

Miêu Miêu ở bên cạnh nghe xong lập tức nội thương, cô ấy cúi xuống nhìn ngực mình, lăm bằm: "Chưa đến mức văt và nữa."

"Đó là vì cô còn chưa đủ to." Triệu Thần Thành bỗng nhiên chen vào một câu, sau đó tiếp tục nói chuyện với cảm thú, để lại Miêu Miêu rơi lệ đầy mặt.

"Chuyện này em thật sự không giải thích được. Đến Tom cũng chỉ biết chụm chân nhảy xuống, hai tay xòe ra, không cần quan tâm. Em giải thích rõ ràng thế nào?"

Giọng điệu người phụ nữ không hề áy náy, càng giống như lẽ đương nhiên, ngón tay Tường Lạc Sanh gõ trên mặt bàn liền dừng lại, dòng điện lặng lẽ lan truyền.

"Triệu Thần Thành." Một lúc sau, người đàn ông gọi tên cô, giọng điệu hết sức nhẹ nhàng, lập tức làm cho Triệu Thần Thành nổi da gà khắp người.

"Anh phát hiện ra em thật sự... thiếu dạy dỗ." Ba từ cuối cùng người đàn ông nói ra thật ám áp, nhấn từng từ một, thế là da gà khắp người Triệu Thần Thành đều rơi là tả xuống đất, rất tùy ý.

Bỏ lại lời này, không đợi Triệu Thần Thành có phản ứng gì, điện thoại đã vang lên tiếng tút tút. Triệu Thần Thành cầm điện thoại chờ đợi một lúc, mới nghiêng đầu nói với Miêu Miêu: "Anh ấy lại cúp điện thoại của tôi."

"Cô thì thiếu cúp [1]!" Miêu Miêu còn đang đắm chìm trong nỗi dả kích không đủ to hung dữ đáp trả.

[1] Ở đây chơi chữ với câu "cúp điện thoại" ở trên.

Triệu Thần Thành hí mắt, hai người đều bảo cô nợ [2], chẳng lẽ cô thật sự thiếu nợ? Ôm lấy thắt lưng cực lớn này, Triệu Thần Thành ngã xuống giường... Ừ, chìm sâu vào giấc ngủ.

[2] 欠: có nghĩa nợ, thiếu.

Ngày hôm sau bị Miêu Miêu lôi dậy, Triệu Thần Thành mở nửa mắt đánh răng, rửa mặt, trang điểm, thay quần áo, ngồi trên xe đến Phòng chụp ở Đài phát thanh còn gục vào cửa kính xe ngủ, đến nỗi khi tới nơi trán bị ma sát đỏ cả lên.

Khi trông thấy người dẫn chương trình Triệu Thần Thành hơi có chút tinh thần, nghe người dẫn chương trình trao đổi thảo luận về các phân đoạn của chương trình. Một loạt vấn đề đều không có mang chủ đề miễn cưỡng, tất nhiên đây chỉ là tượng trưng, mục đích thực sự ở câu hỏi cuối cùng "Xin hỏi cô có thể giải thích một chút về tầm hình cô và Thẩm Mục hôn nhau được không?"

"Câu hỏi này không được." Miêu Miêu lập tức gạt bỏ: "Trước khi quay chương trình đã nói không thể đề cập đến vấn đề tình cảm riêng tư, các anh cũng đồng ý rồi."

Vì thế, biên đạo quăng ánh mắt về phía Triệu Thần Thành đang lén lút ngáp, Triệu Thần Thành lập tức bỏ tay xuống, cười hi hi, gãi đầu: "Việc này, tôi cũng không có cách nào cả, công ty có quy định rồi mà."

"Quy định cũng do người lập ra, sửa lại cũng không ảnh hưởng gì cả."

Triệu Thần Thành đang muốn bày ra dáng vẻ khó xử, một giọng nói trầm thấp từ xa vọng đến: "Nói không sai."

Biểu cảm khó xử của Triệu Thần Thành chết non từ trong trứng nước, tiếp đó trở mắt nhìn Tường Lạc Sanh đang ngậm cười mà chỉ tốt ở bề ngoài bóp lên vai mình, cô gần như nghe thấy xương vai phát ra tiếng kết...

Biên đạo thấy Tường Lạc Sanh, hai mắt như muốn lồi ra, nói chuyện cũng kích động phun cả nước: "Tổng giám đốc Tường!"

Tường Lạc Sanh hơi lùi về sau một bước, đẩy Triệu Thần Thành tiến lên trước, sau đó Triệu Thần Thành liền bị tiếng "Tổng giám đốc Tường" này phun trúng.

Triệu Thần Thành cảm khăn giấy vừa rút ra chưa kịp che, run rẩy, cô cảm thấy trên đỉnh đầu như xuất hiện biểu ngữ tuyên truyền màu đỏ - Hề là người đắc tội cảm thú đều không có kết cục tốt.

"Chuyện về chương trình, tôi và anh nói chuyện." Tường Lạc Sanh ở phía sau trả lời thần nhiên.

Sau đó, Tường Lạc Sanh và biên đạo đến một góc tối trong phòng mờ mờ bí mật, còn Triệu Thần Thành bị bắt đến phòng hóa trang trang điểm lại. Khoảng mười lăm phút sau, Tường Lạc Sanh vào phòng hóa trang, cửa lộ ra một khe hở, Triệu Thần Thành chỉ nghe thấy giọng nói cao vút của biên đạo bên ngoài, cô liền cảm thấy không tốt.

Thợ trang điểm đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn hai người Tường Lạc Sanh và Triệu Thần Thành.

"Anh định làm gì?" Triệu Thần Thành nhìn người đàn ông trong gương, hỏi.

Tường Lạc Sanh cúi xuống, cầm đặt trên đỉnh đầu cô, vòng lấy cô, nói: "Tất nhiên là đang nghĩ cách dạy dỗ em."

Triệu Thần Thành rất dũng cảm: "Em thấy là đã từ chỗ Đài phát thanh vớt được một khoản lớn."

Tường Lạc Sanh giật mình, thẳng người, vòng qua cái ghế trước bàn trang điểm, đối mặt với Triệu Thần Thành, muốn nhìn xuyên thấu cô, nhưng người

phụ nữ chỉ rành rang lướt điện thoại, con mắt cúi xuống che dấu đi tâm trạng.

Thật đúng là có thể giả bộ hồ đồ mà, Triệu Thần Thành, rõ ràng trong lòng tưởng tận thông suốt như tấm gương.

"Ê, là nói đến điều kiện không tệ." Tường Lạc Sanh dứt khoát rộng rãi thừa nhận: "Nhưng không biết em có phối hợp hay không thôi."

Triệu Thần Thành giương mắt nhú mày, lại bị người đàn ông kéo lấy tay trái, sau đó một chiếc nhẫn vàng trắng được đeo lên ngón giữa, kích cỡ vừa vặn. Triệu Thần Thành bị ánh sáng phản chiếu từ kim loại làm đau mắt, cô dịch chuyển tầm nhìn lại đối diện với con người hàm chứa ý cười của người đàn ông.

"Anh làm gì vậy?"

"Không rõ à?" Tường Lạc Sanh nhú mày: "Đính hôn."

Anh đưa tay trái lên chạm vào tay cô, cô mới phát hiện, trên tay người đàn ông cũng có một chiếc nhẫn kiểu dáng tương tự.

"Anh..." Cô ngẩng đầu muốn vặn lại, trong khoảnh khắc môi đã bị người đàn ông tóm lấy, những lời phía sau tự nhiên cũng phải nuốt lại toàn bộ. Lần nào cũng vậy, Triệu Thần Thành cảm phần nghĩ, tuy đa số con gái đều hi vọng được người mình thích cưỡng hôn, nhưng cứ lặp đi lặp lại như thế là rất không tôn trọng đối phương đó có biết không!

May mà Tường Lạc Sanh không tiến sâu hơn nụ hôn này, chốc lát liền buông cô ra, ngón tay anh lướt qua những sợi tóc mềm mại như tơ của cô, nói: "Anh không so đo với Thẩm Mục, nhưng từ hôm nay trở đi, em chỉ thuộc về anh, mọi lời ân ái chỉ có thể nói với anh, chỉ được hôn anh, lên giường với anh."

Giọng điệu của anh rất nhẹ, nhưng mang theo uy hiếp mười phần, Triệu Thần Thành quay đầu đi, cười khê: "Vậy chẳng phải em thiệt thòi lắm sao? Trừ phi anh dùng gì đó để trao đổi?"

"Trao đổi ngang giá."

Trao đổi ngang giá, với điều kiện này, Triệu Thần Thành hơi có chút động lòng. Nhưng điều này tính là gì? Triệu Thần Thành nghĩ, đầu tiên vung một cái tát, sau đó lại cho quả táo ngọt đã muốn người ta cam tâm tình nguyện bị coi thường.

Cô thích anh, đúng, nhưng cô chưa từng nghĩ đến sẽ bên anh cả đời. Cô nhìn chiếc nhẫn đeo trên ngón tay, vật này, cô đã từng có một cái, nhưng vậy thì sao?

"Không có cách nào khác à?" Triệu Thần Thành nhìn về phía anh, giọng điệu nghiêm túc: "Anh nhất định có cách khác có thể loại bỏ ảnh hưởng tiêu cực của chuyện này."

"Triệu Thần Thành, bức ảnh chưa được công ty xem xét đã đăng lên báo, vậy em nói xem, ai là người được lợi khi công bố bức ảnh?" Tường Lạc Sanh trầm giọng: "Nếu đã làm thì phải thật quyết liệt, cần chết phải chết. Giờ tay chém xuống, so với việc không dứt khoát thì tốt hơn nhiều."

Triệu Thần Thành hiểu rõ người đàn ông ám chỉ Thẩm Mục, cũng thừa nhận anh nói có chút đạo lý, nhưng cuối cùng ngựa vẫn là ngựa. Nói cho cùng đây là chuyện kết hôn, cô cũng không thể tùy ý đến nỗi cả việc này cũng đem làm trò cười.

"Em thích anh, Tường Lạc Sanh. Nhưng mà... Em chỉ có thể coi đây là chương trình, lăng xê tin tức, là diễn kịch." Triệu Thần Thành nhìn màu đen không thấy điểm cuối trong mắt người đàn ông, vẫn nói như cũ: "Nhưng kết thúc chương trình này, em không đồng ý."

Ánh mắt người phụ nữ nhìn anh có sự khẳng định trước nay chưa từng có, lúc này anh mới như thấy được một Triệu Thần Thành chân chính, thật lâu sau, Tường Lạc Sanh nhướng mày, mở miệng: "Tưởng thật à?"

Triệu Thần Thành quay đầu, quan sát người đàn ông trong giây lát: "Anh thật sự chỉ đang... lăng xê tin tức?"

"Em cứ nói đi?"

Triệu Thần Thành ngơ vờ nhìn anh, nhưng nét mặt quả thực thả lỏng rất nhiều. Chẳng qua trong tim có chút mất mát, cũng bị cô cố ý bỏ quên. "Thật may, nếu mà tùy tiện cầu hôn như thế, anh cứ đợi mà độc thân cả đời đi."

"Không đâu." Tường Lạc Sanh lắc đầu: "Còn nhiều cô gái muốn cầu hôn anh lắm. Em đừng có mà đang ở trong phúc mà không biết phúc."

"Bánh chợ." Triệu Thần Thành xem thường đứng dậy, cắn nhẹ một cái lên cổ người đàn ông: "Phần thưởng của anh. Không cần khách khí." Nói xong lập tức xoay người, định đặc đi ra.

Dường như chạm phải vảy ngược của cô, Tường Lạc Sanh nhìn bóng lưng cô rời đi, một lúc sau, chậm rãi nhướng môi, càng ngày càng thú vị.

Đợi khi lên chương trình, Triệu Thần Thành đã lấy lại nụ cười chân thành của đóa hoa tuyệt xuất trong giới âm nhạc, trên nhảy dưới múa, ca hát vui chơi chặt chẽ thông thạo mọi thứ. Chủ đề main cảm liên quan đến Thẩm Mục ban đầu đã bị thay thế thành nghi hoặc về chiếc nhẫn đôi trên ngón tay cô, Triệu Thần Thành nói bóng nói gió, tiết lộ về chiếc nhẫn đính ước này trong chương trình, ám chỉ việc vui sắp tới.

Tin tức này vừa ra, tất nhiên cũng đủ che dấu tin tức lúc trước. Giới giải trí chính là vậy, vĩnh viễn không thiếu đề tài, cho nên ai cũng không cần phải đắn đo quá nhiều, một thời gian sau, mọi người tự nhiên sẽ quên đi sự việc mà bạn muốn họ quên.

Trên đường trở về khách sạn, Triệu Thần Thành dựa vào vai Tường Lạc Sanh, rụt rè nhìn chiếc nhẫn ấy, cảm giác từng kỷ niệm đang trào dâng, mưa rơi thấm ướt cửa kính bên ngoài, mười ngón tay đan vào nhau, sự chuyển động có quy luật của cơ thể và nhịp tim đều rõ ràng sống động như thế. Rõ ràng đã lựa chọn cuộc sống mới rồi mà, vì sao quá khứ lại cứ làm phiền...

Triệu Thần Thành đặt tay lên bụng, nhũ mào, Tường Lạc Sanh thấy thế, lấy laptop ra khỏi đầu gối cho cô gối lên, chụp lên tay cô, hỏi: "Lại khó chịu à?"

"Anh ở cạnh em là được rồi." Triệu Thần Thành nghiêng người, càng nhích tới gần anh hơn, siết chặt lấy tay anh.

Tường Lạc Sanh không nói gì, để mặc cô nắm tay mình. Nhìn thoáng qua ngoài cửa xe, cảnh sắc ấm áp của một trưa mùa thu, anh hạ kính xuống, để ánh nắng chiếu vào bên trong.

Một lúc sau, anh nghe tiếng Triệu Thần Thành buồn buồn, mơ hồ nói: "Cảm ơn."

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Triệu Thần Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

Editor: Kaori

Beta: hongheechan, Từ Sắc Y

Sau khi Triệu Thần Thành trở về thành phố S chưa đến 2 ngày, thì chương trình đã được truyền phát, tất nhiên đã tạo nên một cơn sóng lớn. Nhận xét của báo chí về cô đoán chừng chỉ có thể dùng đến mấy chữ "nữ mít tinh có chút tài mọn" để khái quát.

Cuối cùng hai chân Tom thoát nhìn đã khỏe hoạt động trở lại, vung vẩy đôi chân đã khôi phục đập Triệu Thần Thành, mỗi ngày đều nhất quyết đập, càng đập càng hăng.

Chủ nhật, Triệu Thần Thành nhận được cuộc gọi xa từ người dờ hơi, hai người đang hưởng thụ ánh mặt trời giữa trưa trên bãi biển Hawaii, bầu trời màu xanh, nước biển xanh lam, những cô gái xinh, chàng trai đẹp dưới ánh mặt trời trên bãi biển.

Triệu Thần Thành lim dim mở mắt, mồm mồm bật ngọn đèn ở đầu giường tìm điện thoại di động, sau khi nhận nghe điện thoại thì đã nhìn thấy bộ áo hoa của cha mẹ đang hiện trên màn hình, bà lắc lư chiếc váy vui sướng vẩy tay: "Bảo bối ~ con còn chưa rời giường sao?"

Nhìn lướt qua thời gian ở bên phải màn hình——5:30, Triệu Thần Thành giật mình một hồi, đột nhiên bùng phát: "Khốn kiếp! Mẹ có biết bây giờ là mấy giờ hay không! Không tính mấy giờ chênh lệch sao! Trời còn chưa có sáng!"

"Ôi bảo bối, không phải là mẹ nhìn thấy tin tức bất quá của con hay sao, nghe nói con tự định chung thân, ôi trái tim bé bỏng của tôi, kích động quá, rốt cuộc con cũng thoát khỏi kiếp độc thân rồi! Vậy không phải..... Liên....."

Bỗng nhiên vẻ mặt hớn hở của người dờ hơi Nhị Hào khựng lại, bởi vì bà nhìn thấy một cánh tay cường tráng không thuộc về con gái nhà mình xuất hiện trong màn hình, tiếp đó liền vang lên tiếng sột sọat của ga giường, một giọng nam trầm thấp truyền đến, hỏi: "Làm sao vậy?"

"Chồng, chồng." Nhị Hào dờ hơi vội vàng kéo người đàn ông của mình qua: "Mau nhìn mau nhìn! Bắt bắt bắt..... Bắt gian tại giường!"

Tường Lạc Sanh bị tiếng rống giận dữ của bà mẹ họ Triệu đánh thức, ngay sau đó chỉ nghe thấy một giọng nói truyền ra từ trong điện thoại của Triệu Thần Thành: "Ừ, không sai, chính xác là bắt gian tại giường."

"Bảo bối, chào hỏi con rề trong lai giúp mẹ đó~" Lấy được sự tán thành của chồng, chỉ số hưng phấn của mẹ Triệu nhích dần hỏi thêm: "Các con đã định ngày kết hôn chưa? Đã chọn được địa điểm hay chưa? Có muốn....."

Triệu Thần Thành quả quyết bấm tắt cuộc gọi thoại, âm thanh bị ngắt trở nên im lặng, cô ấn phím tắt máy, trực tiếp ném điện thoại xuống giường. May dưới giường là thảm nhung bằng len lông cừu, điện thoại di động rớt xuống chỉ phát ra âm thanh rất nhỏ.

Tường Lạc Sanh bị âm ỉ một trận đã tỉnh ngủ hơn phân nửa, mắt nhắm mắt mở, vuốt đầu cô: "Đừng vút đồ đạc lung tung."

"Hừ!" Triệu Thần Thành tức giận đập chần: "Có ai vào sáng sớm bị quấy rầy mà không tức giận được sao!"

Tường Lạc Sanh cười, ôm lấy cô vào trong ngực, nói: "Anh."

"Tình thần của ngài mạnh mẽ như vậy, còn không phải là bởi vì toàn dùng tôi làm vật hy sinh hay sao! Thất lung em cũng sắp bị gãy rồi!" Triệu Thần Thành liếc mắt nhìn người đàn ông: "Cẩn anh!"

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, lúc này Triệu Thần Thành ôm lấy vai người đàn ông, nhẹ nhàng trèo lên phía trên cán thật mạnh, nghĩ tới như đang gặm thịt heo nướng, coi như đây là phần an ủi.

Tường Lạc Sanh buồn cười mặc cho cô làm xằng làm bậy, vẫn không quên ôm lấy vòng eo mềm mại của cô: "Thật ra mà nói, thể lực của em..... thật sự là quá kém....."

Triệu Thần Thành ngẩng mặt lên, hai mắt bốc lên ánh sáng căm hận: "Tại sao anh không nói là do anh quá hung bạo!"

Người đàn ông lắc đầu: "Là do em quá đẹp, quá ép người."

"Ba hoa." Nhưng vẫn rất hưởng thụ, Triệu Thần Thành hừ một tiếng, nháo loạn cũng mệt, vì vậy thu hồi lại ánh mắt tức giận, lật người đưa lưng nằm xuống phía anh.

Tường Lạc Sanh không biết làm sao, ôm lấy cô từ phía sau lưng, kéo vào sát lồng ngực, sau đó di chuyển cơ thể, hơi thở lướt qua gáy cô: "Triệu Thần Thành." Anh gọi tên của cô.

"Làm gì." Hiển nhiên là cô mất ngủ, trong giọng nói còn mang theo mùi giường.

"Đến đây ở, có được không?"

Tường Lạc Sanh rất ít khi hỏi ý kiến của cô, trước đây Triệu Thần Thành vốn nhân cơ hội này mà hếch mũi lên mặt bắt chẹt một phen, nhưng cô lại lưu loát đáp một câu: "Không được."

Bỗng nhiên người đàn ông ở phía sau nheo mắt lại, sau đó dần lại con tức nói: "Chúng ta đã tuyên bố đính hôn với bên ngoài rồi."

"Đó là bên ngoài, hơn nữa, là một thanh niên tốt lắm non tốt, em không ủng hộ việc sống chung."

"Bác gái cũng đã thừa nhận anh là con rể tương lai rồi."

"Lời của người dờ hơi thì cứ trực tiếp xem như không có là được rồi."

Anh giật giật khoe mắt, nhưng vẫn kiên trì dụ dỗ từng bước: "Bảo an ở chỗ anh rất tốt, không có phóng viên."

"Không cần."

"Sáng trưa tối mỗi bữa đều do tay mẹ Lư cầm muối nấu."

"..... Không cần."

"Sữa tươi nhập khẩu, không giới hạn."

"Không....."

"Mỗi khi trời mưa được hộ tổng miễn phí."

"Dừng lại....."

Nghe lời nói của Tường Lạc Sanh, Triệu Thần Thành kiên định lại lập tức trở nên lung lay không ngừng, cô xoay người sang chỗ khác, đối mặt với anh, thờ dãi, nghiêm túc hỏi: "Tường Lạc Sanh, anh không cảm thấy chúng ta như vậy, là quá nhanh sao?"

Tường Lạc Sanh ngồi yên như tượng, suy tư trong chốc lát, sau đó mới trả lời: "Có thể so với tốc độ nhanh như rùa."

"Ồ, xem ra anh cũng có tìm tòi học hỏi về 419 (tính một đêm) à?"

Biết rõ là Triệu Thần Thành cố ý chế nhạo, nhưng anh vẫn đứng đắn trả lời một câu: "Tuổi trẻ nồng cuồng, khó tránh khỏi."

Triệu Thần Thành nhận lấy câu trả lời này, cũng sẽ không có câu kế sau, ngược lại Tường Lạc Sanh vuốt ve gương mặt cô: "Nhìn thấy được, mới hiểu được thứ mình muốn nhất, luyện tiếc nhất."

Nụ hôn của anh như chuồn chuồn lướt qua mí mắt cô, giữa hai đầu lông mày, từng chút từng chút, an ủi lòng cô.

"Muốn em đến đây ở cũng không phải là không thể....." Một lúc sau, cô mở miệng nói: "Nhưng em cật lực yêu cầu giảm bớt hạ thấp số lần, thời gian và tốc độ vận động mạnh ở trên giường!!!"

Tường Lạc Sanh sửng sốt một chút, sau đó nói: "Vậy em không cần chuyển đến."

Ngoài miệng nói không cần, nhưng chưa đến hai ngày Tưởng tổng đã thúc giục Triệu Thần Thành chuyển đồ đến chỗ anh. Anh hiểu được, chỉ cần đưa thức ăn tới mép mình, có ăn hay không thì hoàn toàn nhìn theo tâm tình anh. Kháng nghị được xem là gì? Quả thật chính là một đám mây bay giữa trời.

Với Triệu Thần Thành, thật ra nói là chuyển sang, thì cũng chỉ là chia một nửa hai ngày ngủ ở nhà. Cô không tính trả lại nhà trọ trống không của mình, đây là nơi cô dừng chân, là tổ là vò của cô, cô có thể rời khỏi vò hít thở không khí, nhưng không thể vứt bỏ nó.

Triệu Thần Thành nhân cơ hội dọn đồ, mà bây giờ bắt đầu tổng vệ sinh và sắp xếp lại đồ đạc trong nhà. Vào ngày dọn dẹp cất quần áo vào trong phòng quần áo, thì liếc mắt nhìn thấy một cái rương được đặt sâu ở trong tủ, cô biết trong đó đựng vật gì, sau lần tai nạn đó cô đã đóng kín tất cả đồ vật cất vào rương.

Có lẽ đã lâu không chạm vào, mà ma xui quỷ khiến cô lại cầm cái rương lên. Bởi vì được cất giữ cẩn thận, trên rương không có một hạt bụi nào. Triệu Thần Thành hít sâu mấy lần, cuối cùng cũng mở ra, đập vào mặt chính là mùi hương cũ kỹ.

Albums, quà tặng, bằng tốt nghiệp, các đồ chơi nhỏ linh tinh, cô lấy ra lần lượt, bày hết trên mặt đất.

Triệu Thần Thành cầm một cuốn album lên xem, đây là lúc Vệ Nhiên quay về nước, bốn người cùng đi du lịch chụp hình ở các vùng khác, sau đó Thẩm Mục in ra, mỗi người một quyển. Trong hình phần lớn, Triệu Thần Thành luôn nhìn vào ống kính bày ra khuôn mặt than đúng chuẩn, mà về mặt Vệ Nhiên lúc nào cũng đều rạn rở lời kéo cô, hơn phân nửa đồng hình Thẩm Mục đều ôm bọn cô cười to, về phần Vệ Lam thì tấm nào cũng trưng ra dáng thực nữ vạn năm không thay đổi giờ hai ngón tay tạo thành hình chữ “V”.

Chưa xem hết, Triệu Thần Thành đã vội khép album lại, nhớ tới câu nói “tuổi trẻ ngông cuồng” của người đàn ông kia, lại cảm thấy vô cùng thích hợp. Trong lòng rầu rĩ, Triệu Thần Thành nhanh chóng bắt đầu cất lại những đồ vật bày ở trên mặt đất trở lại rương, giữa đường bỗng dưng có một chiếc hộp nhỏ rơi xuống, lúc tầm mắt cô chạm đến chiếc hộp nhỏ, ngay lập tức tìm Triệu Thần Thành liền run lên.

Chiếc hộp màu xanh ngọc rơi xuống lần xa cách cô khoảng ba bước, Triệu Thần Thành bỏ xuống đồ vật trong tay, đứng dậy, đi tới nhặt chiếc hộp. Ở dưới ánh đèn, cô chậm rãi mở chiếc hộp, đã gần bốn năm, chỉ có anh và cô thay đổi, còn nhẫn kim cương chói mắt này lại không hề thay đổi, chói mắt giống như lần đầu tiên cô nhìn thấy, xinh đẹp đến nghiêng thành.

Không sai, bốn năm trước vào ngày sinh nhật của Thẩm Mục, anh đã đeo chiếc nhẫn này vào tay cô, sau khi Vệ Nhiên gặp chuyện không may cô đã tháo xuống cất đi.

Mặc dù không được xem là cầu hôn, nhưng đến thật đột nhiên, thoát khỏi sự khống chế của Triệu Thần Thành. Một khoảng thời gian trẻ tuổi ngông cuồng, có quá nhiều chuyện, tuy tiện bất ngờ, không thể nắm trong tay.

Từ trước đến giờ Thẩm Mục đều luôn táo bạo, không thể không nói là nhân duyên vô cùng tốt, mỗi lần sinh nhật đều đốt một bó tiền mở một bữa tiệc lớn đầy long trọng, sau đó nhận lại được những quà tặng có giá trị rất cao. Triệu Thần Thành không thích những bữa tiệc như thế, từ lúc biết Thẩm Mục tới nay mỗi năm đều vắng mặt vào ngày này, chỉ có một lần duy nhất vào bốn năm trước, xét theo thân phận bạn gái chính thức của anh, lúc đó mới nể mặt tham dự.

Cô nhớ ngày hôm đó trời mưa rất lớn, cũng là thời tiết cô ghét nhất. Từ trước đến nay đám bạn bè xấu của Thẩm Mục không phải là kẻ dễ bắt nạt, thấy thiên kim họ Trần trong truyền thuyết thì cả đám hăng hái như đánh tiết gà, mời rượu ẩm ỉ, Triệu Thần Thành không có thói quen này, mà Thẩm Mục lại không đi theo bảo vệ, khiến Triệu Thần Thành phải uống hết mấy ly. Không tới 20 phút đã nấc lên một tiếng, sau khi say rượu, Triệu Thần Thành lộ rõ bản chất lưu manh, đỏ mặt cười duyên đùa giỡn một đám bạn xấu của Thẩm Mục, từ đó danh tiếng cũng tăng lên.

Nhưng cuộc gặp cũng bởi vì tính tình thất thường của cô mà kết thúc sớm. Lúc ấy Triệu Thần Thành đã say đến mơ hồ, không nhớ rõ chi tiết, chỉ biết Thẩm Mục ôm cô lên trên phòng của anh, dứt ly trà giải rượu cho cô. Cô uống chưa tới hai hớp liền không muốn uống nữa, chỉ cảm thấy rất nóng, mà nhiệt độ lạnh lạnh trên tay của Thẩm Mục lại có vô cùng thích hợp, liền bị cô ôm lấy, sống chết không buông.

Sau hành động nhất quyết không chịu buông của cô thì những ký ức còn lại rất mơ hồ, đợi đến khi cô có chút ý thức thì phát hiện bản thân mình đã quấn quít ôm lấy anh. Răng môi hai người kề cận nhau, mặc sức truy đuổi, ngay cả cơ thể cũng dán chặt lấy nhau, vòng tay cô ôm lấy sống lưng cường tráng của anh, cảm nhận được đường cong da thịt và nhiệt độ động tình. Lễ phục cao cấp bị kéo đến đầu gối, mép váy bị xé rách nửa che nửa hở, Thẩm Mục vuốt ve trên người cô, như đang thăm dò vùng đất mới, Triệu Thần Thành ừm một tiếng, cảm giác đó có chút quen thuộc, lại có chút xa lạ.

Cho đến khi tay anh quanh quẩn nơi mềm mại nhất của cô, Triệu Thần Thành mới bị điện giật thanh tỉnh đôi chút, cô bắt đầu giãy dụa. Lại bị Thẩm Mục nắm chặt hai tay, mười ngón tay đan xen đè trên chăn giường mềm mại, anh cười với cô, hôn tai cô, nói: "Ngoan, để anh dạy cho em."

Cô bối rối nhìn anh, lại trùng hợp nhìn thấy động tình trong mắt anh, trong nháy mắt tim như bị đánh trúng, ngay lúc đối mặt nhau như thế, anh đi vào, thông thả, kiên định. Cô trức trặc cuộn người lại, ngay cả tiếng hét chói tai cũng bị mắc ở trong cổ họng, cô cảm thấy cả người mình như bị chẻ ra, từ nay về sau trong sinh mệnh này cũng không chỉ có một mình cô, như thể anh cũng dung hoà vào.

Từng chút từng chút bị chiếm đầy, tất cả giác quan như bị xáo trộn ở một chỗ, lên xuống lên xuống, hô hấp nặng nề từ hai phía, hình như cô còn có thể nghe thấy được tiếng mưa rơi lộp độp trên cánh cửa sổ thủy tinh.....

Nhiệt độ cao rút đi, lúc Triệu Thần Thành được Thẩm Mục tắm rửa sạch sẽ bế ra từ phòng tắm, men rượu làm hoa mắt và cơn đau trong cơ thể khiến cô rốt cuộc không thể hoạt động được, Thẩm Mục ôm cô vào trong ngực, nâng tay cô lên, đột nhiên xuất hiện một chiếc nhẫn được đeo vào ngón tay cô.

"Triệu Thần Thành, cả đời này em phải ở chung với anh."

Lúc ấy cô không nói, chỉ yên lặng nhìn viên kim cương được khảm trên mặt nhẫn, rất lớn rất sáng rất lấp lánh, gần như cô thoáng không thể mở mắt được. "Đây chỉ là một viên đá, nó không thể đảm bảo cho bất cứ gì cả."

Thẩm Mộc cười, không đứng đắn kiêu ngạo nói: "Nó là lời đảm bảo của anh, bảo đảm rằng cả đời anh, không phải em không lấy."

"Leng keng." Tiếng chuông cửa đột ngột vang lên, Triệu Thần Thành đóng hộp nhẫn "bộp" một tiếng, ném cái hộp vào trong rương lớn, hất tóc ra sau lưng, hít mũi rồi mới đi mở cửa.

Mở cửa ra vừa thấy, là một anh trai đội mũ lưỡi trai chuyển phát nhanh: "Triệu Thần Thành, Triệu tiểu thư?"

"Ừ, đúng rồi."

"Mời ký nhận chuyển phát nhanh." Người đưa thư chuyển bút sang, Triệu Thần Thành lập tức ký tên vào trên đơn, thế mà vừa muốn đưa lại, anh trai lại đưa ra ba, năm tờ giấy nói: "À, ký tên vào hết những tờ này."

Triệu Thần Thành nghiêng đầu một cái, anh trai không kiên nhẫn nói: "Mấy người bạn của tôi rất thích nghe cô hát, nên muốn xin chữ ký, ký nhanh một chút với, tôi còn phải vội đi đến nhà tiếp theo."

"Oh." Triệu Thần Thành ký tên, bất đắc dĩ thầm nghĩ, làm sao hiện tại fan hâm mộ còn bận hơn cả mình mình. Ký tên xong, Triệu Thần Thành đột nhiên hỏi: "Anh trai chuyển phát nhanh, hỏi cậu một chuyện này nha, cậu nói thử xem, nếu như tôi có bạn trai mới, vậy có nên trả lại đồ cũ cho bạn trai trước hay không?"

Anh trai chuyển phát nhanh cầm lấy giấy ký tên, vừa cất bút vừa trả lời: "Trả cái gì mà trả, không phải cô nên bán lấy tiền thì tốt hơn sao, cất vào rương cũng được. Ghét nhất là mấy cô trả lại những đồ vật này, gọi tôi chạy một chuyến không công. Anh đây còn cần phải nghỉ ngơi! Dám coi anh đây là người máy hay sao!"

Triệu Thần Thành cầm lấy bưu kiện, lặng lẽ đóng cửa, lại gào thét anh trai chuyển phát nhanh một hồi, nhóm các anh bị hại chưa đủ à. Vào nhà, Triệu Thần Thành cẩn thận đọc lại địa chỉ của bưu kiện, Hawaii, cô lập tức có một dự cảm xấu.

Quả nhiên, mở ra xem, là mảnh giấy nhắn tin tình yêu đến từ Nhị Hào dở hơi, đầu thư là "Đặt theo yêu cầu đặc biệt ~ nhất định phải dùng~", sau khi mở bọc giấy ra, lúc này hai mắt hợp kim nhân cầu của Triệu Thần Thành như bị chọc mù.

Cô nàng thô, học sinh nữ, quần áo xuyên thấu, mẹ nó, một cái hộp lớn đựng hàng chục bộ nội y tình thú!

Ngay cả ưu thương trong ngày của Triệu Thần Thành cũng bị một hộp nội y tình thú dọa sợ, cô ôm cái hộp quay lại phòng để quần áo, cất chiếc nhẫn và mấy đồ vật linh tinh vào trong rương, đóng nắp, để lại chỗ cũ.

Tất cả việc dọn dẹp kéo dài trong ba ngày, vứt một ít đồ linh tinh, gói đồ chuyển đến nhà Tường Lạc Sanh, sau đó đi vào nhà Tường Lạc Sanh. Muốn nói sinh hoạt chung có bao nhiêu khác biệt, cũng không thấy được, lúc Triệu Thần Thành và Tường Lạc Sanh mở mắt ra thì hai người đều bề bộn công việc, trong một tuần lễ thời gian hai người ăn cơm tối ở nhà nhiều nhất là hai đến ba ngày, mặc dù ở nhà, một người xem bảng báo cáo hợp đồng, một người học thuộc lời bài hát, hoạt động giải trí đơn giản như liếc mắt đưa tình, còn phải cố ý tìm giờ rảnh, rất vất vả.

Nhưng lúc ở chung chỗ cũng có nhiều tình thú khác. Buổi sáng hai người có thể nhìn thấy nhau đầu tiên, nói một tiếng thân mật chào buổi sáng, tuy nhẹ nhàng bình thường, nhưng lại ấm lòng người. Có lúc thím Lưu không ở đây, hai người không biết làm cơm lại cùng đi vào phòng bếp nấu ăn, thông thường món ăn còn chưa làm xong, thì Triệu Thần Thành đã được ăn một chút trước, hay mỗi người cho thêm một muỗng muối, vì vậy một bàn ăn ngon cứ bị hỏng như vậy, tóm lại kết quả thường là không có gì, chỉ đành phải ra cửa tìm đồ ăn.

Cuộc sống cầu huyết như thế vẫn kéo dài cho đến khi tác phẩm sử thi tuyệt tác 《Vương》 bắt đầu quay, Triệu Thần Thành chính thức đóng quân ở nhóm diễn, xây dựng lều trại tạm thời ở đài truyền hình.

Trước buổi tối lên đường, thím Lưu nước mắt giàn giụa nắm lấy tay Triệu Thần Thành, nói rằng cô đi một chuyến này mấy tháng rồi vân vân, nhét một vali đồ ăn ngon cho cô, ngay cả Tường Lạc Sanh cũng không nhìn nổi, bảo thím Lưu lấy ra một nửa. Đêm đó, Tường Lạc Sanh ôm cô ngủ, cũng không nói gì, chỉ bảo cô chú ý đến cơ thể, đêm đó hai người ngủ không sâu.

Mới vừa bắt đầu quay mấy ngày, Triệu Thần Thành tiếp nhận huấn luyện vũ đạo theo như phân phó của đạo diễn, trong phim cô có mấy cảnh diễn đánh nhau. May Triệu Thần Thành có chút căn bản, mặc dù cả quá trình rất khổ cực, nhưng cũng ở trong giới hạn chịu đựng của cô.

Lần này đảm nhiệm vai nam chính là Dư Bân có danh tiếng vô cùng lớn mạnh trong thời gian gần đây, mặc dù không được yêu thích bằng một góc của Hạ Thanh, nhưng cũng không hổ là sao hạng một. Nữ chính Tiêu Na được đào tạo từ chuyên nghiệp chính quy, nhờ một bộ điện ảnh cổ trang mà bộc lộ tài năng, gần đây cũng bước vào hạng hai, rất có xu thế tiếp tục mở rộng.

Ngày đầu tiên Triệu Thần Thành vào nhóm diễn, đã tiếp xúc với Tiêu Na. Tiêu Na thân thiện hoà ái hay giả vờ chân thành với cô Triệu Thần Thành không thể nói chính xác, nhưng ít nhất cũng không phải là người hay đi gây chuyện, điều này khiến cho Triệu Thần Thành yên tâm không ít.

Nhưng Dư Bân lại trái ngược, cả người toát ra khí thế "Tôi là con át chủ" bức người, hoàn toàn không xem trọng Triệu Thần Thành, đầu luôn ngẩng cao chếch 30 độ, héch mũi xinh đẹp.

Lỗ mũi hiện ở trước mắt Triệu Thần Thành. Nếu không phải lúc ánh mắt anh ta nhìn thẳng đạo diễn, thì Triệu Thần Thành đã cho rằng người này mắt lé trời sinh, xương cổ không thẳng.

Ngay cả Miêu Miêu ngoan hiền cũng không tránh khỏi oán giận, nói Dur Bản mũi dài hếch lên trời, nhưng lời này cũng không khiến Triệu Thần Thành ngừng đối xử tao nhã lễ độ với anh ta. Là một diễn viên, anh ta có tư cách kiêu ngạo, Triệu Thần Thành có thể lý giải, mặc dù cô không phải là người có tính tình tùy tiện như vậy.

Ban đầu đạo diễn cũng không quá thiên vị Triệu Thần Thành, cô không hề có kinh nghiệm, lại dựa vào hậu thuẫn từ trời giáng xuống. Đạo diễn tạo ra một tác phẩm giống như sinh con, có ai hi vọng hai tay đứa con của mình được người khác gắn vào? Đổi lại là ai cũng không vui.

Vì vậy sau khi vào nhóm một tuần lễ, lần đầu Triệu Thần Thành đã bị đạo diễn cho NG đến hơn hai mươi lần, NG đến lần thứ 7, lúc diễn chung, về mặt Dur Bản không còn sự kiên nhẫn. Đến lần 14, đạo diễn điên cuồng gào thét với Triệu Thần Thành: "Thâm tình! Là tình cảm thâm kín, ai cho cô bộc lộ ra! Làm sao mà cô đàn độn như thế, dạy sao cũng không hiểu!" Lỗ mũi Dur Bản lại hếch lên trời lần nữa.

Triệu Thần Thành nhìn hai lỗ mũi, thâm tình, ừ..... Một người khiến người khác không thể không yêu lỗ mũi mình có bao nhiêu tình sâu đậm chứ.....

Tiêu Na diễn cảnh tiếp theo ở một bên có chút không chịu được, cô ta cũng muốn kết thúc công việc sớm, vì vậy thừa dịp nghỉ ngơi liền kéo Triệu Thần Thành qua một bên, chỉ điểm một hồi cho cô, một lát sau, rốt cuộc Triệu Thần Thành cũng bình tĩnh hiểu được, thì ra làm một nhân vật phụ hy sinh, trọng điểm cần nắm chắc chính là: Nhớ kỹ, trong bộ phim này, cô là một người đau khổ bị ép buộc!

Rốt cuộc, sau lần action lần thứ hai mươi, Triệu Thần Thành cũng bắt được điểm quan trọng của gương mặt khổ qua (vì trái khổ qua ăn rất đắng, ai không biết trái này, lên tra gg là sẽ ra), khỏe mắt, khỏe mũi, tất cả nét mặt có thể cụp xuống đều cụp xuống, trong ánh mắt toát ra hình ảnh cầu mà không được "Đây là chân giò của tôi nhưng tôi lại không ăn được". Quay xong, cuối cùng đạo diễn cũng không gào thét nữa, cũng coi như là qua. Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, vui mừng kích động.

Sau đó Triệu Thần Thành ngầm hiểu, chỉ cần đối tất cả tình yêu với Dur Bản theo lời đạo diễn nói trở thành chân giò, thì tình yêu của Triệu Thần Thành có thể như bị kích phát (kích động, truyền phát). Dù sao, muốn bồi dưỡng tình yêu với cái mũi hếch lên trời cũng là một chuyện khó khăn không nhỏ.

Mặc dù nhìn thấy chiêu này không đáng tin cậy, nhưng sự thật đã chứng minh, quả nhiên số lần Triệu Thần Thành bị NG đã giảm xuống. Mặc kệ là mèo đen hay là mèo trắng, một khi bắt được chuột đều là mèo tốt!

Đến bây giờ, sinh hoạt của nhóm diễn với Triệu Thần Thành mà nói, vẫn có thể ở được không tệ, trừ giấc ngủ thừa thớt, ngày đêm đảo ngược, đứng cũng có thể ngủ gà ngủ gật và vấn đề sinh lý, thì nhìn kiến trúc cổ đại, rừng cao xa xa, vẫn vô cùng có lợi cho thể xác và tinh thần.

Nhưng tục ngữ nói không sai, tình cảnh tốt không dài. Mà tất cả ngày tốt của Triệu Thần Thành, với sự xuất hiện của Mai Phinh Vi, đã dừng lại.....

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Triệu Thần Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37

Edit: hongheechan

Beta: hongheechan+NguyetNhi+Tư Sắc Y

Có câu người cũng như tên gọi, có lúc cũng không hẳn là vậy, giống như Mai Phinh Vi. Từ trước đến giờ khẩu vị của cô đều rất kén. Gần hai năm tấn công ra thị trường quốc tế, thường xuyên xuất hiện ở các tuần lễ thời trang lớn, nhiều lần là tiêu điểm chú ý của giới truyền thông.

Dựa theo cách nói hiện nay, Mai Phinh Vi là mỹ nữ mọi góc độ, không có góc chết. Mà sau lưng có sự nghiệp, có thể nói thiên hậu Vi Vi rất có quyền lực trong giới, chỉ cần vừa ra màn thì gió bốn phía đã thổi lên phần phật, thật sự có chút cảm giác như hoàng hậu giả làm. Ít nhất, thân thể Miêu Miêu bên cạnh Triệu Thần Thành vốn khỏe mạnh thấy Mai Phinh Vi chậm chậm bước tới thì tự động khom lưng 30 độ, không ngờ lại giống cung nữ như thế, chỉ còn thiếu mỗi cái khăn tay nhỏ nữa thôi.

Triệu Thần Thành thì ngược lại, hơi nghi ngờ mục đích Mai Phinh Vi đến đây, nhân vật thiên hậu (trên trời) như cô ấy nếu gia nhập đoàn làm phim. Tất nhiên lúc tuyên truyền sẽ truyền khắp báo chí, nhưng đoàn phim xây dựng lâu trại tạm thời gần một tháng, cũng không thấy có bất kỳ tin tức nào về việc Mai Phinh Vi muốn vào. Vừa vào đoàn phim, cả đoàn đều như nổ tung, phần lớn mọi người đều nghi ngờ giống Triệu Thần Thành. Vì vậy liền đi tới hỏi thăm, rốt cuộc đạo diễn cũng tiết lộ tin tức, nói Mai Phinh Vi đột nhiên tuyên bố muốn gia nhập đoàn phim. Còn về phần chi tiết cụ thể trong đó ra sao thì ngay cả ông ta cũng không biết nhiều.

Mỗi người một cách nói khác nhau, chính Triệu Thần Thành cũng không quá quan tâm đến chuyện này. Chỉ biết rằng Mai Phinh Vi đóng vai vương hậu Trần quốc, cũng chính là đệ nhất phu nhân cao ngất trời, dưới gối có một đứa con, năm nay tám tuổi. Kể từ khi công chúa lấy chồng ở nơi xa, lực chú ý của vua dần dần tản đi, thì cuộc chiến tranh thù tình cảm cứ như vậy mà bắt đầu. Ban đầu chuyện tranh thù tình cảm cũng không phải đầu mối chính của câu chuyện, nhưng không thể nghi ngờ gì hơn vai diễn của thiên hậu lại khiến cho cuộc chiến giữa những người phụ nữ này càng có nhiều chỗ đáng xem

hon, tất nhiên phản diện cũng lập tức tăng lên.

Một là công chúa thích khách, đầu đao trong áo, một là vương hậu, khôn khéo. Không ngờ trong một bộ phận diễn viên như thế, Triệu Thần Thành lại diễn vai cận vệ bên cạnh, là tiểu bạch thủ đầu tiên, cũng là vật hy sinh trước hết.

Nhưng những chuyện này cũng không tính là vấn đề với Triệu Thần Thành, mặc dù mỗi lần Miêu Miêu nhà cô nhìn thấy vương hậu giá lâm thì hai mắt hận không thể sáng ngời nằm rạp trên mặt đất. Mặc dù không chỉ một lần nghe thấy tên mình, thiêu hậu Vi Vi và Tường Lạc Sanh ở chung chỗ trong cuộc nói chuyện của mọi người xung quanh, mặc dù càng không muốn mỗi khi gặp đạo diễn đều bị mắng xối xả. Thì Triệu Thần Thành vẫn vui vẻ như trước, mấy ngày này cô có thể tìm thấy nét uể oải trên người Dư Bán luôn héch mui lên trời sau khi hoàn thành xong việc giống như một chút AQ để an ủi bản thân, ngay cả Tường Lạc Sanh gọi điện tới, cô cũng không nói một câu về Mai Phinh Vi.

Vốn tất cả có thể bình an vô sự, nhưng rồi cuộc một núi không thể có hai hồ, hơn nữa hai con đều là cái.

Ngày đó trùng hợp là thứ bảy, vốn đã sắp xếp cảnh diễn bên ngoài, nhưng ban đêm trời lại bắt đầu đổ mưa. Chờ đến khi trời sáng, mưa vẫn còn rất lớn, rơi dôm dốp dôm dốp ở trên cửa kính, khiến Triệu Thần Thành đang vui ở trong chăn cũng khẽ run môi. Cảm MP4, nhét tai nghe vào, chỉnh âm lượng lớn nhất, lại bảo Miêu Miêu kéo hết tất cả rèm cửa sổ trong phòng, lúc này Triệu Thần Thành mới có thể rời giường.

Bên phía đạo diễn cho người tới thông báo, nói là bởi vì trời mưa, cho nên chuyển sang diễn trong phòng. Bên trong phòng diễn cũng không có nhiều bối cảnh, có thể chuẩn bị thỏa đáng trong một thời gian ngắn, nhân viên công tác thúc giục Triệu Thần Thành nhanh chóng đi thay quần áo trang điểm. Vì vậy, Triệu Thần Thành rửa mặt nhẹ nhàng khoan khoái xong liền chạy thẳng đến nhà cơm buffet gọi hai cái bánh bao và một hộp sữa rồi chạy thẳng tới phim trường.

May mà có xe công ty cố ý đưa cho cô, trong rèm cửa sổ thủy tinh, cô ngồi vào rồi kéo màn qua, trong tai nghe tiếng Heavy Metal Rock nổ vang, dọc theo đường đi đến nơi quay phim cũng coi như an ổn. Triệu Thần Thành vào phòng hóa trang, sau một giờ xuất hiện chính là khuôn mặt như ngọc của họ vệ.

Vậy mà, đang lúc Triệu Thần Thành muốn đi đến phía trong, một nhân viên công tác vội vàng xông lại nói với cô: "Đạo diễn đổi cảnh diễn rồi, diễn mấy cảnh sau trước, thiết bị trên hành lang cũng đã sắp xếp xong rồi."

Dứt lời, nhân viên công tác lập tức lôi kéo Triệu Thần Thành chạy đi, Triệu Thần Thành giữ chặt anh ta lại hỏi: "Mấy cảnh diễn sau sao? Anh nói là diễn trong mưa à? Tại sao đột nhiên phải quay trước?"

"Chẳng lẽ cô không chuẩn bị hả, không phải nên chuẩn bị tốt cả kịch bản trước hay sao?! Hứa đạo diễn thích nhảy cảnh diễn, cũng không phải là cô không biết!" Nhân viên công tác nhét kịch bản cho cô nói: "Mặc dù chuyển đổi như vậy có chút vội vàng, nhưng ai biết lịch trình của thiên hậu Vi Vi đã kín hết chứ, cô ấy nhất quyết nói muốn diễn cảnh trong mưa để đuổi kịp kỳ hạn của lịch trình, đạo diễn cũng phải nể tình. Thôi nhanh xem đi, nhanh xem đi."

Triệu Thần Thành bị kéo chạy đến hành lang, giống như có thể nghe thấy âm lượng của từng giọt mưa rơi xuống không ngừng lớn, cô cất bước một cách máy móc, đôi mắt nhìn chằm chằm vào kịch bản đã nhăn nhúm trong tay. Mặc kệ là cố ý hay vô tình, Mai Phinh Vi thực sự đã giáng cho cô một đòn trở tay không kịp.

Hành lang cung đình quanh co, nước mưa chảy xuống uốn lượn theo mái ngói, tạo thành bức rèm che bằng ngọc châu rơi xuống từ hai bên, Gia Thân mặc vương bào màu tím, sau lưng là người hầu kính cẩn đi theo, ống kính vẫn bám theo bước chân của anh, cho đến khi xác định đã đứng vị trí. Gần như tất cả mọi người đều vào chỗ, chờ "cận vệ" anh dừng hy sinh.

Cảnh diễn trong trận mưa này là một khoảng chuyện xưa phát lại, mai phục trước đó đều được tập trung sắp xếp trong cảnh này. Trong mấy cảnh diễn trước, công chúa lấy lý do bỏ trốn liền mượn cung của Trần vương, Trần vương thấy nàng là một cô gái yếu đuối không kéo được dây cung, liền đồng ý. Nhưng sau lưng Trần vương vẫn có hai nữ cận thân bảo vệ, công chúa không có cơ hội xuống tay, sau đó lại phát hiện trong lòng hai người này luôn đều ngưỡng mộ Trần vương, liền xúi giục quan hệ hai người, hai nữ hậu vệ đau lòng, xin nghỉ. Vì vậy ngay lúc trời mưa, trên đường Trần vương hạ triều trở về điện, công chúa giương cung bắn chết Trần vương.

Tất cả tình tiết và tình cảm cần nắm chắc, trong lòng Triệu Thần Thành đã hiểu rõ từ sớm, trong đầu cô đã mô phỏng hình ảnh như vậy vô số lần. Nhưng khi thật sự bị đẩy tới trên hành lang, cảnh mưa như màn che rơi xuống một cánh tay đang vươn ra ngoài, toàn bộ giác quan của Triệu Thần Thành như bị lẫn lộn chung một chỗ, khiến cô cảm thấy hoa mắt chóng mặt hết sức rõ ràng.

"Thần Thành, cô có ổn không? Nếu không được thì để tôi nói với đạo diễn." Miêu Miêu lắc lắc cánh tay cứng ngắc của Triệu Thần Thành.

"Triệu Thần Thành, cô còn ngăn người ra đó làm cái gì, đã chuẩn bị dây treo rồi." Phó đạo diễn quát Triệu Thần Thành, sau đó nhân viên công tác lại đi đến kéo Triệu Thần Thành đến chỗ thiết bị.

Bước chân Triệu Thần Thành lao đảo hỗn loạn, nhân viên công tác đeo thêm dây treo cho cô, bàn tay Triệu Thần Thành khoác lên vai nhân viên công tác, chảy ra từng giọt mồ hôi lạnh, trong đầu tất cả đều là tiếng ong ong, bây giờ trong mắt cô ngoại trừ hồ nước ra thì không nhìn thấy một ai khác. Cô cố gắng muốn dùng lý trí để áp đảo đi sự sợ hãi, liền tiếp nói mình ráng chịu đựng, đó chỉ là trời mưa mà thôi. Nhưng nỗi sợ hãi và ký ức cứ như thủy triều luôn kêu gào bên tai, như muốn đánh sập cô. Cô khó chịu, muốn ới.

Cảnh quay thật sự rất hiệu quả, đạo diễn tìm xạ thủ chuyên nghiệp, khi Triệu Thần Thành rơi xuống đất, phải bắn tên vào trên người cô, dùng hai máy quay để quay lại mũi tên dài kia, sau đó tiến hành cắt nối hậu kỳ, cho nên nhất định sẽ có nguy hiểm.

Nhân viên công tác chỉ Triệu Thần Thành lúc nào thì nhảy lên, rơi xuống đất thế nào, và phải chú ý một vài việc, nhưng cô hoàn toàn không có phản ứng. Nhân viên công tác phải hỏi thăm xác nhận rất nhiều lần, Triệu Thần Thành mới gật đầu với anh ta. Người của đoàn kịch ở bên cạnh thúc giục hỏi đã chuẩn bị ổn thỏa xong chưa, thế là nhân viên công tác hướng dẫn đường diễn làm động tác tay OK.

Dư Bản và người hầu bắt đầu đi tới từ hành lang phía xa, phụ tá ở phía sau đỡ vai Triệu Thần Thành, đang lúc Dư Bản đi tới vị trí đặc biệt thì trên vai Triệu Thần Thành chợt nhẹ đi, cả người lập tức bị treo lên. Trước đó, Triệu Thần Thành đã từng tiếp nhận khoá huấn luyện dùng dây treo, ở trong mưa, không cần nói đến kỹ xảo chính, ngay cả bản năng của cô cũng hoàn toàn không có, nước mưa hắt trên mặt, nhỏ xuống theo tóc, áo dính nước mưa, cả người như bị nổi tuyệt vọng bao trùm, nhảy lên giữa không trung, eo nhỏ bị ghim chặt.....

Hoàn toàn không có cảnh mỹ nữ cứu anh hùng ngọc thụ lâm phong kia, Triệu Thần Thành bị treo lên, cả người liền mất thăng bằng, lập tức không khí của phim trường cũng dần khẩn trương theo.

"Mau để cô ấy xuống, cẩn thận một chút!" Các lời quát tiếng tháo lúc lớn lúc nhỏ, còn chưa tới được hành lang, Triệu Thần Thành đã bị thả xuống trên đất, cô nằm im không động đậy.

Đúng vậy, Triệu Thần Thành không lấy ra được chút hơi sức nào để đứng dậy được, ngay cả ý định ngồi dậy cũng không có. Cô giương mắt nằm nghiêng trên mặt đất, trước mắt là bọt nước văng lên từ những giọt mưa rơi xuống đất, cả người cô ướt đẫm, không ngừng run rẩy.

Tiếng mắng chửi của đạo diễn vang dội cả studio: "Triệu Thần Thành, làm sao cô lại như vậy chứ! Cô chưa được huấn luyện qua sao! Muốn nằm trên mặt đất giả chó chết thì chạy về khách sạn cho tôi, không nên ở chỗ này lãng phí một cuộn phim, còn lãng phí cả thời gian của mọi người!"

Mọi người xung quanh đều thờ ơ lạnh nhạt nhìn cô, hoặc mang theo tâm trạng xem náo nhiệt, chỉ có phụ tá Miêu Miêu vọt tới bên cạnh Triệu Thần Thành, bắt chập che dù, liều mạng muốn kéo cô. Nhưng từ trước đến giờ cô ấy chỉ có chút sức, sống chết cũng không thể kéo Triệu Thần Thành lên được.

Khi nơi này lâm vào cục diện bế tắc, thì trước mắt Miêu Miêu xuất hiện một đôi giày vàng, cô ngẩng đầu nhìn, chính là vương hậu Mai Phinh Vi mặc một thân phượng bào, thiên hậu Vi Vi được phụ tá ở phía sau che dù, mà trên mặt thiên hậu cũng mang theo nụ cười yêu kiều, cúi đầu, từ trên cao nhìn xuống nhìn Triệu Thần Thành nằm trên đất, nói với phụ tá sau lưng: "Gọi bọn họ đến giúp đỡ."

Tầm mắt Triệu Thần Thành lại đánh giá trên đôi giày thêu xinh đẹp kia, cô đột nhiên nhớ tới, cuối cùng ở trong chuyện xưa này, hộ vệ vì cứu vương mà chết, còn công chúa cũng vì bắn chết Trần vương mà bị hạ lệnh xử tử. Người hạ ra lệnh này, không phải là ai khác, mà chính là vương hậu. Thật ra thì trong ván cờ này, chuyện gì nàng ta cũng biết, nhưng lại không nói gì, không đánh mà thắng, loại bỏ công chúa, cũng loại trừ cạnh vệ, bảo vệ hậu vị của nàng, cũng bảo vệ được nam nhân của nàng ta.

Tiếng nói của Mai Phinh Vi vừa dứt, lúc đầu nhân viên công tác và phụ tá còn đứng ở tại chỗ đã rồi rít đi đến đây, vừa chuẩn bị kéo Triệu Thần Thành đứng lên khỏi mặt đất. Nhưng tay còn chưa chạm vào người, thì đã bị một giọng nói trầm thấp lạnh lẽo cắt đứt:

"Tránh hết ra."

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Triệu Thần Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38

Edit: hongheechan

Beta: hongheechan+NguyetNhi+Tư Sắc Y

Mưa to rào rạt, Triệu Thần Thành gần như không mở mắt ra được, cô chỉ cảm thấy cách đó không xa có một bóng dáng đang từ từ bước về phía cô. Sau đó có một đôi tay bế cô lên, cả người cô dựa vào một lồng ngực kiên cố.

Thẩm Mục cảm nhận được người phụ nữ trong lòng không ngừng run rẩy, lại nhìn thấy ánh mắt trống rỗng, cả người ướt đẫm, chặt vật không chịu nổi của cô. Vì sự kiều ngạo của cô, anh có thể cố gắng làm ra bất kỳ việc gì. Chỉ cần cô là ngôi sao sáng, thoải mái tùy ý, chứ không phải giống như thế này.

Tầm mắt lạnh lẽo của anh quét qua mọi người, cuối cùng lại rơi vào trên người Mai Phinh Vi, còn cô ta chỉ lễ phép mỉm cười.

Tiếng mưa rơi dần dần tanh đi, đầu Triệu Thần Thành tựa vào trước ngực Thẩm Mục, im lặng không lên tiếng, Miêu Miêu đi theo sau lưng Thẩm Mục muốn giúp một tay, lại bị anh ngăn cản. Trở về phòng, Thẩm Mục đá văng cửa phòng tắm, để cô vào trong bồn tắm, lấy quần áo sạch sẽ từ trong rương hành lý rồi đưa tới trước mặt cô.

Triệu Thần Thành ngồi im, chỉ nhìn anh chằm chằm.

"Thế nào, muốn anh thay giúp em sao?" Thẩm Mục nhún mày nói.

Cô nghiêng đầu hỏi anh: "Mai Phình Vi là người anh đưa đến nhóm diễn sao?"

"Anh?" Thẩm Mục giận quá hóa cười, khoe môi khẽ nhếch lên: "Triệu Thần Thành, em biết mình đang nói gì không?"

"Hình của chúng ta ở dạ tiệc lần trước không phải là do anh tiết lộ ra ngoài hay sao?" Triệu Thần Thành từ từ tỉnh táo lại, suy nghĩ cũng quay về, cô đứng dậy rút lấy khăn tắm trên giá quần quanh người mình, tiếp tục nói: "Chúng ta quen biết nhau lâu như vậy, tại sao tôi có thể không rõ được thủ đoạn của anh?"

Thẩm Mục siết chặt quần áo cầm trong tay, giọng nói lạnh lẽo, giống như đang dùng hết sức đè nén: "Nếu em đã hiểu anh như vậy, thì em nên rõ ràng nhất! Anh có thể lòng lang dạ sói với những người phụ nữ khác trên toàn thế giới, nhưng lại chỉ móc tim móc phổi với mình em!"

Anh nói xong, cầm quần áo ném xuống bên cạnh: "Nhưng kết quả, là anh nhiều chuyện rồi."

Tầm mắt Triệu Thần Thành dừng lại trên bộ quần áo dưới đất, lấy thăm, đang muốn nói gì đó, thì lại nghe thấy tiếng cửa phòng mở ra. Thẩm Mục nghiêng đầu, thấy Tường Lạc Sanh đang chạy tới.

Tới thật đúng lúc. Thẩm Mục cười lạnh, quay đầu nói với Triệu Thần Thành: "Anh không ngại nói cho em biết, Mai Phình Vi tới tìm anh, cô ta muốn giao dịch với anh, anh không đồng ý. Nhưng em cũng biết, cô ta có cách. Về phần cách của cô ta là gì....." Thẩm Mục dừng một chút, đầu khẽ nghiêng về phía sau: "Tự em động não."

Nói xong, Thẩm Mục nghiêng đầu, nhìn thoáng qua Tường Lạc Sanh. Ánh sáng trong mắt Tường Lạc Sanh lập tức tắt dần, sau đó lại nhìn về phía Triệu Thần Thành đang đứng ở đó như đang suy nghĩ, rồi đến gần nhặt quần áo trên mặt đất lên.

Ôm lấy cô, Tường Lạc Sanh nói: "Nhanh thay quần áo đi thôi."

"Tường Lạc Sanh." Triệu Thần Thành bắt lấy vai anh, ánh mắt sáng quắc nhìn anh.

Anh nhú nhú mày.

"Chúng ta đều muốn bắt đầu cuộc sống mới." Ngón tay lạnh như băng của cô khẽ xoa khuôn mặt anh: "Cho nên, việc đã qua thì cứ để cho nó hoàn toàn qua đi."

Tóc của cô dính nước, sắc mặt cũng tái nhợt, cả người cuộn ở trong khăn tắm to có vẻ như nhếch nhác. Nhưng giọng của cô, mỗi chữ mỗi từ cô nói, không chỗ nào không mang theo khí thế, lời nói mạnh mẽ.

Cô không phải là người dễ đối phó, thậm chí Tường Lạc Sanh có thể hiểu rõ những lời cô chưa nói. Nhưng về mặt anh vẫn thản nhiên như cũ nói: "Chỉ cần em có thể bỏ xuống, cho tới bây giờ anh đều không thành vấn đề."

Vì vậy Triệu Thần Thành cũng không truy vấn nữa, bao gồm chuyện anh xuất hiện đúng lúc. Cô gờ tay vòng qua eo anh, chỉ nói ra hai chữ: "Mệt quá."

Tường Lạc Sanh cũng không để ý đến quần áo ướt sũng của cô, liền ôm lấy cô: "Nếu như không qua được vật cản này, bỏ đi là được, sau này cũng sẽ không quá mức mệt mỏi."

"Bạo lực." Triệu Thần Thành hít mũi một cái.

Qua một lúc lâu sau, Triệu Thần Thành mới buông Tường Lạc Sanh ra, tắm rửa thay quần áo. Ước chừng hơn một giờ, đợi đến khi cô cầm khăn lông lau tóc đi ra, lại phát hiện Tường Lạc Sanh đang dựa người vào ghế salon trong phòng, đầu nghiêng sang một bên như đã ngủ thiếp đi.

Cho nên Triệu Thần Thành để khăn lông xuống, tìm lấy chăn mỏng, nhẹ chân nhẹ tay đi đến đắp cho anh, rồi sau đó ngồi xếp bằng bên cạnh anh. Từ lúc quay phim đến bây giờ, tính ngày ra thì đã rất lâu cô không nhìn thấy anh, cô vội đến tới mù, chắc rằng anh cũng không rảnh rồi đi đến đây. Nếu không bằng tình thân long mã cảm thú như anh, làm sao chỉ một lát đã ngủ gật rồi.

Thật ra thì cô còn rất nhớ anh, Triệu Thần Thành đến gần cẩn thận quan sát, lông mày trắng, lông mi dài mà dày, sống mũi rất nhỏ, đôi môi mỏng mím chặt. Không thể không thừa nhận, thì ra Tường Lạc Sanh cũng là mỹ nam không góc chết, cô nhìn có chút say mê, thế nhưng lại không tự chủ đưa môi mình thay ánh mắt, rơi xuống trên môi anh.

Tường Lạc Sanh vốn ngủ không sâu, lại bị cô quấy rối như vậy, trong bỗng chốc đã mở mắt ra. Mắt to trừng mắt nhỏ, bốn mắt nhìn nhau, Triệu Thần Thành còn chưa cảm nhận được niềm vui thú đánh lén, thì đã lập tức bị nhân chứng nhìn thấy, khuôn mặt cô ửng hồng lập tức lui về phía sau, nhưng anh không cho cô cơ hội, bắt được cô thuận thế lật người một cái, đặt cô ở dưới người, con người thâm sâu, không có chút buồn ngủ.

"Sao vậy? Một thời gian không gặp, nhớ anh sao?" Một câu nói lãng mạn như vậy, phát ra từ trong miệng cảm thú, lại mang theo một hương vị khác. Anh hôn lên môi, lên cằm cô một cái, cảm tay cô để lên người mình.

Triệu Thần Thành chống tay lên ngực anh, tất cả lời muốn cãi lại bị nuốt vào, trong lúc hai người dây dưa, cô cảm thấy hết sức hối hận, vĩnh viễn không cần phải lo lắng cho cảm thú, thứ anh ta không thiếu nhất, chính là tình lực.

Chỉ cọ sát lẫn nhau trong chốc lát, Tường Lạc Sanh lại đứng dậy, kéo Triệu Thần Thành lên, Triệu Thần Thành vốn tưởng rằng rốt cuộc cảm thú cũng

học được sự thông cảm cho nỗi khổ cực quay phim của cô, đang cảm động đến muốn rơi lệ, lại nghe thấy anh nói: "Nơi này quá tệ, chúng ta chuyển sang nơi khác thôi."

"Ồi chào?" Triệu Thần Thành còn chưa phản ứng kịp, thì anh đã trùm áo khoác lên cho cô, sau đó dắt tay cô đi ra ngoài.

"Không được, bây giờ chúng ta phải đi đến nơi nào?" Mắt thấy vào thang máy như phải ra khách sạn, bước chân Triệu Thần Thành lộn xộn, ngập ngừng một tiếng: "Bên ngoài..... Đang mưa."

Người đàn ông nắm tay cô thật chặt, liếc mắt, nghiêm túc nói với cô: "Có anh ở bên cạnh em rồi."

Đón lấy tầm mắt kiên định này, trong lòng Triệu Thần Thành có chút ấm áp. Sau đó cô cúi đầu, đáp một tiếng, sợ hãi ở trong lòng cũng đã giảm bớt đi một phần. Có một số việc dù cho có vô lý thế này, rõ ràng anh không hề làm gì, nhưng lại tiếp cho cô có thêm vô số dũng khí.

Ra khỏi thang máy, Triệu Thần Thành cúi thấp đầu, đi theo phía sau anh, phục vụ mở cửa ra, tiếng mưa rơi lập tức truyền vào tai. Bước chân của Triệu Thần Thành rõ ràng ngập ngừng, lòng bàn tay cũng bắt đầu đổ mồ hôi. Một tay khác bắt lấy cánh tay của Tưởng Lạc Sanh, lắc đầu nói với anh: "Không muốn đi....."

Bước chân của Tưởng Lạc Sanh không dừng lại, dùng sức nắm tay cô, anh chỉ nói một chữ: "Đi."

Triệu Thần Thành khẽ lắc đầu, nhưng vẫn bước đi như cũ, đến cửa chính, nhìn thấy giọt mưa rơi xuống đất phía ngoài, cô lại không bước tiếp. Dũng khí của cô quá nhỏ, không đủ để xóa bỏ căn bệnh tích tụ nhiều năm dưới đáy lòng.

Tưởng Lạc Sanh cảm thấy cô khẽ run, bước chân của anh dừng lại, đứng trước mặt Triệu Thần Thành, ngăn cản tầm mắt của cô. "Nhắm mắt lại."

Triệu Thần Thành nhìn anh, lắc đầu.

Anh giờ tay che kín đi hai mắt của cô: "Tin anh, đi theo anh được không."

Tiếng nói của anh khiến cô dần dần bình tĩnh lại, anh có thể cảm nhận được lòng mi cô đang lướt qua lòng bàn tay mình, cô nhắm hai mắt lại. Anh bỏ tay ra, ôm lấy vai của cô, bước ra ngoài, mà phục vụ lại đang cầm ô che ở một bên.

Trong tai Triệu Thần Thành vang vọng tiếng tí tách của giọt nước, cô lạnh run từng hồi, máy móc nhắc bước đi, may mà có anh ôm lấy, cô bắt tìm được áo của anh, hi vọng đoạn đường này nhanh kết thúc. Cô sợ sức lực sẽ bị mất đi trong tiếng động phiên lòng này, lại sợ té ngã ở trong mưa một lần nữa.

Tiếng động cơ ô tô từ xa tới gần, cuối cùng dừng lại ở trước mặt hai người, Tưởng Lạc Sanh mở cửa xe, nói với Triệu Thần Thành: "Vào thôi."

Triệu Thần Thành mở mắt ra, lập tức chui vào, Tưởng Lạc Sanh ngồi ở bên cạnh cô, đóng cửa lại, ngăn cách với lạnh lẽo ẩm ướt ở bên ngoài. Cô ngồi thất thần, hiển nhiên còn chưa trở lại như bình thường. Tưởng Lạc Sanh cười khẽ, đưa tay sờ lấy mũi của cô: "Thế này không phải là đã đi rồi sao?"

Triệu Thần Thành nghiêng đầu nhìn anh, giống như dưới tay anh, việc gì cũng trở nên đơn giản. Quả nhiên không có người ép mình, thì sẽ không biết cực hạn của mình ở nơi đâu. Cúi đầu, Triệu Thần Thành nhìn tay còn khẽ run rẩy của mình, cô biết mình còn kém xa. Nghĩ đến đây, cô chỉ khẽ thở dài một cái.

"Sao vậy?"

Triệu Thần Thành vô thức trả lời: "Thiếu ép buộc."

"Hả?"

"Ừm." Cô vội vàng lắc đầu một cái, thay bằng nụ cười rạng rỡ hàng ngày: "Cảm ơn anh."

"Không có việc gì, anh cũng không muốn em báo ơn cái gì." Tiên sinh lưu manh buông tay nói: "Lấy thân báo đáp là được."

Triệu Thần Thành hí hí mắt, cô dám khẳng định, nhất định là Tưởng Lạc Sanh không biết hai chữ "vô sỉ" viết thế nào.

Xe một đường đi đến thành phố S, Triệu Thần Thành hơi nghi ngờ, phần diễn của cô còn chưa xong, nếu đi xa như vậy thì sợ rằng là không được tốt lắm. Dù sao qua chuyện sáng nay, không ít người trong nhóm làm phim nhìn xuống cô từ phía 45 độ, lại quên lời thoại thì cô nên đóng gói về nhà đi thôi. Tưởng Lạc Sanh nhìn thấy sự lo lắng của cô, chỉ nói đã xin phép với đạo diễn hơn nữa còn được nghỉ phép, giống như tình huống hiện tại của cô, cho dù có ở lại nhóm làm phim cũng chắc chắn không quay xong.

Từ trước đến giờ Triệu Thần Thành luôn làm theo câu sống ở đâu thì yên ở đấy, bỏ bê công việc đã trở thành kết quả định trước, cô cũng lập tức bình thường trở lại. Thành phố S mưa lớn, dọc theo đường đi Triệu Thần Thành tựa vào trên đùi Tưởng Lạc Sanh, cuộn tròn người lại vừa cảm thấy buồn ngủ, nhưng rút cuộc lại vì tiếng mưa rơi liên miên mà không thể như nguyện.

Quay về nhà Tưởng Lạc Sanh, thám Lưu không có ở đây, có lẽ Triệu Thần Thành ở khách sạn đã lâu, cho nên khi vào nhà trọ lại cảm thấy như đang ở nhà, không tự chủ liền khen lên một tiếng.

Tưởng Lạc Sanh cười khẽ, để cô vui mừng ở trong phòng, còn mình thì đi vào phòng tắm tắm gội thay quần áo, dù sao thì áo của anh đã bị Triệu Thần

Thành làm ướt từ lâu. Tắm rửa, thay đồ ở nhà, Tường Lạc Sanh vừa đi ra thì thấy Triệu Thần Thành ôm đầu gối ngồi trên ghế salon nghe nhạc, anh ngẩn người, đi qua, hôn lên mặt cô một cái nói: "Khó có khi được nghỉ ngơi, em không muốn đi ngủ bù sao?"

Triệu Thần Thành nghiêng đầu, cười hi hi, cầm hộp CD ở trên bàn vẩy vẩy trước mắt anh, hỏi một đằng, trả một nẻo: "Anh giấu CD của em nha."

"Do Tom mang theo để xem miễn phí."

Mặc dù gương mặt Tường Lạc Sanh không thay đổi, nhưng Triệu Thần Thành nhạy cảm bắt được một tia ngượng ngùng dưới đáy mắt anh, điều này lập tức khiến tâm tình Triệu Thần Thành tốt lên, mặt mày hồng hào.

Cô héch mũi lên, hất mặt về phía Tường Lạc Sanh: "Thích em thì nói thẳng, không cần phải ngượng ngùng như vậy ~"

Tường Lạc Sanh ngừng lại một lúc lâu, sau đó, mới chậm rãi nở một nụ cười dào dạt sắc xuân có thể sánh ngang với Triệu Thần Thành: "Triệu Thần Thành, nếu về mặt em đã hồng hào như vậy, không bằng chúng ta làm một chút chuyện chính đi."

Ngay lúc Triệu Thần Thành đang bay phấp phới trong ánh sáng mùa xuân, thì đã bị anh xách lên, nghiêng ngả trên giường lớn trong phòng ngủ.

Có câu nói một ngày không gặp như cách ba thu, đoán chừng có thể tính Triệu Thần Thành và Tường Lạc Sanh đã không gặp nhau hơn một nửa đời người, lại nói tiểu biệt thắng tân hôn, khác với lúc trước, mức độ thâm có thể nghĩ đến.

Giường của Tường Lạc Sanh rất chắc chắn, nhưng coi thể Triệu Thần Thành lại không đạt tiêu chuẩn. Lăn lộn một vòng trên giường ra, cô hít vào ít, thở ra thì nhiều. Nhưng cảm thú lại ôm cô lăn xuống giường, dây dưa triền miên dưới rèm cửa sổ sát đất.

Vải in hoa văn sau lưng cô hơi thô, nhiệt độ cơ thể của người đàn ông phía trước cô lại cực nóng, hai chân cô vòng quanh hông anh, tay khoác lên vai anh, bọn họ hôn nhau, như cuồng nhiệt. Toàn bộ của Triệu Thần Thành đều được lấp đầy, rên rỉ khó nhịn.

"Còn muốn sao?" Anh rời khỏi môi cô, giữa hai hàng lông mày của anh đều hiện lên ý cười.

Triệu Thần Thành thở hổn hển, cắn lỗ tai của anh: "Khốn kiếp, anh mau ra ngoài đi."

"Thật sao?" Anh nhú mày, dưới người khẽ động.

Triệu Thần Thành rên lên một tiếng, tức giận nói: "Giả!"

Anh cười nhẹ, lại bắt đầu chuyển động, vì vậy ngay cả hít vào Triệu Thần Thành cũng chưa kịp, đành chỉ thể thở ra. Ngay lúc cô sắp hồng, anh đưa một tay ra, kéo một góc rèm cửa sổ, Triệu Thần Thành quay đầu, trong một chớp ý thức lập tức trống rỗng, sau đó một trận khoái cảm, đều bị hoà tan với nỗi kinh ngạc và sợ hãi.....

Cô vô lực nằm ở trên vai anh, trong không khí xa xỉ phiêu tán. Thật là khốn kiếp, ngay tại lúc này, cũng không quên buộc cô đối mặt hả?

Hai chân đứng trên mặt đất lần nữa, Triệu Thần Thành thoáng cái mềm nhũn, Tường Lạc Sanh lắc đầu một cái, về mặt không cảm xúc, lại ôm ngang cô vào phòng tắm. Xoa bóp trong bồn tắm, hai người mặt đối mặt dựa vào nhau, Triệu Thần Thành lấy bọt xà phòng thổi vào mặt Tường Lạc Sanh, định rửa sạch si nhục trước kia. Kết quả, cảm thú vung vãi sen trực tiếp hất thẳng vào mặt Triệu Thần Thành, Triệu Thần Thành không dám lơ đãng, đành phải ngoan ngoãn đi tắm, còn phải tặng thêm khoản chà lưng cho Tường tổng.

Sau khi dây thần kinh của cô nàng Triệu ma xát hai cái, lại trở nên mệt mỏi, không bao lâu đã dựa vào sau lưng Tường Lạc Sanh, ngáy to. Tường Lạc Sanh nghiêng đầu ra trước, đầu Triệu Thần Thành liền ngã vào trong nước, sau khi sắc nước tỉnh lại, Triệu Thần Thành phản hận trừng mắt nhìn cảm thú, đang lúc muốn giương nanh múa vuốt tiến công, lại bị một câu nói của anh đẩy trở lại: "Ngày mai có một màn biểu diễn nhỏ của em"

"Em sao?" Mặc dù cô rất đáng trí, nhưng chẳng lẽ ngay cả màn biểu diễn của mình cô cũng không nhớ sao. Cô nghi ngờ nhìn anh.

"Ý muốn nhất thời. Không có mấy người, không cần phải lo lắng."

Tường Lạc Sanh đã nói, Triệu Thần Thành hiểu anh không muốn nói nhiều. Chỉ cần Tường tổng không muốn nói, dù bạn có cạy cái miệng của anh ta, bẻ sạch hết răng thì anh ta cũng sẽ không nói một chữ. Anh đưa cho Triệu Thần Thành một phần lời hát, xem như đã xong chuyện.

Trong lòng Triệu Thần Thành hoang mang, len lén gọi điện thoại cho Tom và Miêu Miêu, ăn nói rất dè dặt. Cho đến ngày thứ hai, Triệu Thần Thành đi tới rạp hát, thấy toàn bộ thiết bị sân khấu đã được sắp xếp chỉnh tề phía dưới, trên chỗ ngồi ít nhất là cho sáu, bảy trăm người, nhất thời như muốn làm đui mù mắt chó của cô.

Không đến mấy người? Thì ra những người ngồi dưới đài đều không phải là người, là củ cái trắng hết hả? Ý muốn nhất thời? Không ngờ ánh đèn bố trí trên sân khấu, thang máy lấp lánh đều được dựng trong một đêm.

Triệu Thần Thành mặc trang phục đi lên sân khấu, cầm cái mic bị nhét vào trong tay, nhìn Tường Lạc Sanh đang nói chuyện với nhân viên công tác ở đằng xa, nghĩ thầm, rốt cuộc trong hồ lô của anh ấy đang bán thuốc gì?

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Triệu Thần Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 39

Editor + Beta: Misali

Hội củ cải trắng ngồi dưới sân khấu, thật ra phần lớn đều là bạn của Triệu Thần Thành, có thể nhìn thấy trong hội fan hâm mộ, ít nhất Triệu Thần Thành đã nhìn thấy tiểu L từ phía sau sân khấu, sau đó là gương mặt quen thuộc của Hạ Thanh. Lúc vào cửa cô không nhìn thấy banner quảng cáo, ngược lại chỉ thấy vài tấm ảnh treo lên bất động.

So với các sân khấu quy mô nhỏ, nơi đây càng giống như là hội bạn hữu to lớn. Quản lý sân khấu nói cho cô biết đi lên chỉ cần cảm ơn các vị khách quý, sau đó có thể trực tiếp hát. Vì vậy thừa dịp trước khi lên sân khấu gần mười phút, Triệu Thần Thành ngồi luyện giọng "y y a a" ở phía sau khán đài.

Tường Lạc Sanh nói chuyện với nhân viên làm việc xong, liền đi tới trước mặt cô. Triệu Thần Thành ngưng lại, Tường Lạc Sanh lấy chiếc nhẫn từ trong ví, cầm tay cô đeo lên: "Ồ nơi đông người, chú ý tầm ảnh hưởng của mình."

Lúc này Triệu Thần Thành mới nhớ tới chiếc nhẫn đính hôn này, bởi vì phải quay phim, cô sợ rơi nên không mang bên người. Chiếc nhẫn này đối với cô mà nói, có lẽ chỉ để cho người ngoài nhìn vào mà thôi. Kể từ khi tin đồn đính hôn truyền đi, mỗi lần gặp truyền thông, đều hỏi cô ngày tổ chức hôn lễ, thậm chí có vài tên dở hơi tự nhiên đi theo góp vui, còn yêu cầu chính thức gặp chú rể và thông gia chuẩn mực.

Nhưng Triệu Thần Thành hiểu, cô và Tường Lạc Sanh, cả đời này vẫn có chút xa cách. Ở ngoài hai người chưa bao giờ nhắc tới gia đình của đối phương, giữa bọn họ vẫn còn nhiều điều không rõ. Hướng chi cuộc sống gặp nơi vô thường, tính toán gì đó, đối với cô đều như đám mây mờ.

Âm nhạc trên sân khấu vang lên, kéo suy nghĩ Triệu Thần Thành trở về. Người đàn ông đó cúi người, khẽ hôn lên môi cô: "Đi đi."

Triệu Thần Thành gật gù đầu, liền đeo tai nghe đi ra ngoài. Cô mặc một chiếc váy voan màu nude, khi đi ra liền khiến dưới sân khấu hoan hô lên, quả thật, những người đã quen với Triệu Thần Thành cột tóc đuôi gà hay kiểu trang điểm màu khói mà nói, cách ăn mặc kiểu này thật sự rất thực nữ, rất có khí chất...

Cả bài diễn chia làm ba phần, phần đầu là "Thành", lựa chọn sử dụng hai bài hát nhẹ nhàng từ album đầu tiên và thứ hai của Triệu Thần Thành, là phần Triệu Thần Thành hiểu nhất, do một mình cô hoàn thành nó. Phần thứ hai là "Phá vỡ", với ba bài hát nhạc nhanh. Triệu Thần Thành thay quần da cùng đôi giày La Mã, hơn nữa còn bắt đầu với bạn nhảy. Triệu Thần Thành không giỏi nhảy nhót lắm, hơn nữa còn không tập luyện, cô chỉ việc hát một mình, để lại vũ đoàn nhảy quần ma loạn vũ phía sau.

Cho đến khi phần thứ hai kết thúc, Triệu Thần Thành vẫn chưa hiểu rõ Tường Lạc Sanh bài xếp như vậy là ý gì. Nhưng lúc cô trở về hậu trường thay bộ quần áo thứ ba màu trắng tinh, cô nghe thấy tiếng mưa rơi. Kinh ngạc nhìn về phía sân khấu, cô phát hiện dọc theo khán đài, hệ thống phun mưa, lúc này những giọt nước nhỏ liên tiếp rơi xuống, khiến người xem thấy một màn mưa trên sân khấu.

Triệu Thần Thành theo bản năng lui ra sau một bước, lại ngã vào ngực Tường Lạc Sanh, anh giữ vai cô, nói: "Phần này, tên là "hồi sinh"."

"Những giọt nước rơi xuống từ cạnh ngoài vào phía trong, cuối cùng cả sân khấu sẽ ướt hết." Tường Lạc Sanh nhận lấy cái ô từ cộng tác viên đưa cho cô: "Em sẽ cần cái này."

Triệu Thần Thành hoảng hốt nhận lấy, tay của cô đã cảm thấy lạnh lẽo: "Như vậy không được... Có đến năm, sáu trăm người."

"Để nó qua được thì sẽ qua được." Người đàn ông cúi xuống, nâng mặt cô lên, gần từng tiếng: "Chính em nói, sẽ phải làm được."

Tiếng nước tí tách tí tách reo hò bên tai Triệu Thần Thành, tai cô căng lên, nhắm mắt lắc đầu, cô không phải là muốn thử, chỉ sợ kết quả sẽ giống như hôm qua, thậm chí là khó khăn hơn.

Tường Lạc Sanh buông tay ra, đẩy cô đến lối vào sân khấu, nói: "Triệu Thần Thành, em mở mắt ra nhìn mấy người dưới đó đi."

Cô khẽ mở mắt ra, trước mắt chỉ có màn mưa kia, hắt mặt, cô chỉ lập lại: "Mưa."

"Triệu Thần Thành, em có nhớ không, năm em bảy tuổi, đã tham gia trận chung kết thiếu niên, lúc ấy cánh tay của em bị đánh đến gãy xương, ai cũng cho là em thất bại, nhưng em đã vô địch. Năm em mười chín tuổi, lần đầu tiên ngồi trên bàn đàm phán, đối phương giao dịch giá áp đến thấp nhất, bởi người khác thấy em kém cỏi, nhưng cuối cùng em đã đàm phán được gấp đôi."

"Sao anh biết?"

Triệu Thần Thành có chút giật mình nhìn về phía Tường Lạc Sanh, mà anh lại ép cô nhìn ra ngoài: "Nhìn đám đông phía sau màn nước kia đi, nhìn Tom, nhìn L, nhìn fan hâm mộ giờ highlight, em có nghe thấy bọn họ đang gọi em hát tiếp hay không? Nhìn thấy màn hình LED kia hiện lên tên của em chứ?"

"Triệu Thần Thành, em là thiên hậu, là thiên hậu trong lòng họ, đồng thời cũng là của anh." Giọng nói của anh đã bị đám đông lấn át, trả lại thế giới yên

binh cho cô: "Hãy là chính em."

"A new day has come... A new day has come..." Âm nhạc trên sân khấu đã vang lên, hát đệm cũng đã vào chỗ, Triệu Thần Thành còn chậm chạp không cất bước, "A new day has come" đang không ngừng lặp lại...

Cuối cùng, cô bước chân, ném ô sang một bên, cô giữ chặt Microphone lên sân khấu, tà váy dài khẽ bay lên phía sau, thứ lấp lánh gắn trên người cô đã để lại cho người đàn ông kia bóng lưng sáng rực rỡ.

"I was waiting for so long/for a miracle to come/ Everyone told me to be strong/hold on and don't shed a tear

Through the darkness and good times/i knew i'd make it through/and the world thought i had it all/but i was waiting for you"

Tiếng hát của cô vang lên, cả khán phòng giống như sôi trào, tiếng hét chói tai nổi lên bốn phía. Màn mưa trước người cô biến mất, tất cả mọi người nhìn rõ thấy cô, vóc dáng điệu đà kết hợp với bộ váy quây ngực trắng như tuyết, có chút gầy gò, nhưng nắm chặt tay lại tràn đầy sức sống.

"hush, love

i see a light in the sky/oh, it's almost blinding me/i can't believe/i've been touched by an angel with love

let the rain come down and wash away my tears/let it fill my soul and drown my fears/let it shatter the walls for a new, new sun"

Giọng hát này trước giờ chưa từng có lực xuyên thấu, không đơn thuần chỉ là rung động màng nhĩ.

"A new day has... come" Hát tới đây, phút chốc quanh người cô lại là những giọt nước rơi xuống, làm thấm ướt bộ váy trắng của cô.

Đáy lòng Triệu Thần Thành lại bắt đầu sợ hãi, cô gắt gao nhắm mắt lại, cố gắng nắm lấy tiết tấu nhạc, trong tiếng thở của cô có phần hơi run run... Trong đầu trở nên trống rỗng, thậm chí cô còn nhớ nổi một từ ngữ, mà âm nhạc thì đã bắt đầu cất lên.

"Where it was dark now there's light/where there was pain now there's joy/where there was weakness, i found my strength/all in the eyes of a boy"

Giờ phút này, dưới khán đài Hạ Thanh đã sớm cầm micro trong tay, thay Triệu Thần Thành hát tiếp.

Giọng của anh rất trầm, làm vui bớt sự luống cuống của Triệu Thần Thành, những người xem ở dưới dường như đều nghĩ giống nhau, cất tiếng ngậm nga theo lời ca trên màn hình. Tiếng hát chậm rãi vang dội, truyền vào thính giác đang bị tiếng nước chảy hỗn loạn của Triệu Thần Thành.

Những lời ca biến mất kia lại một lần nữa xuất hiện trong đầu cô, tiếng hát của cô dần cất lên.

"hush, love

i see a light in the sky/oh, it's almost blinding me/i can't believe/i've been touched by an angel with love"

Mở lòng bàn tay ra, nước chảy xuống ướt nhẹp, cô mở mắt, tìm lại tiếng hát của mình: "let the rain come down and wash away my tears/let it fill my soul and drown my fears/let it shatter the walls for a new, new sun

a new day has... come"

"i can't believe/i've been touched by an angel with love

i can't believe/i've been touched by an angel with love

hush, now/hush, now"

Khúc nhạc cuối cùng, Triệu Thần Thành ngẩng đầu lên, toàn bộ sân khấu đều có mưa chảy xuống, khiến cô hoàn toàn ướt sũng. Giọt nước chảy trên gương mặt vô cảm của cô, lặng yên chảy xuống không một tiếng động. Cô đã thành công rồi sao? Chắc là vậy.

"Xin chào cảm ơn." Trong tai nghe truyền đến chỉ thị từ phía sau, Triệu Thần Thành cúi đầu, sau đó cúi thấp người chào, nói "Cảm ơn."

Chạy về phía sau sân khấu, người đầu tiên Triệu Thần Thành nhìn thấy chính là Tưởng Lạc Sanh, đây là màn kịch do đạo diễn và anh tạo ra, hai người đứng đó cười, chờ cô trở về.

Khăn tắm lớn bao lấy cô, lúc này Triệu Thần Thành mới thở hắt ra, vùi đầu trước ngực người đàn ông kia, không nói lời nào. Thứ tình cảm này đối với cô mà nói thật quá phức tạp, cảm động, thoải mái, nghi ngờ, mệt mỏi nhưng lại tràn đầy hy vọng. Lạ thay, giờ phút này cô chỉ muốn uống một cốc sữa tươi nóng, ngủ một giấc thật ngon.

"Về nhà đi." Anh nói. Cô gật đầu một cái, được anh kéo đi.

Ngày đó, sau khi trở về Triệu Thần Thành giống như bần nhão, Tưởng Lạc Sanh sắp xếp ổn thỏa xong cho cô, hâm nóng sữa, cô uống xong liền xem anh như gối ôm, ôm anh nằm ngủ, không nói nhiều một câu. Không hỏi tại sao anh lại biết nhiều về quá khứ của cô như vậy, cũng không hỏi rốt cuộc anh

đã nảy ra ý tưởng ở buổi diễn đó vì cô khi nào.

Nhưng nói chung về bản chất Triệu Thần Thành chính là một người -- "Sùng nhục bất kinh". (không quan tâm thiệt hơn)

Ngày hôm sau, Tường Lạc Sanh đột nhiên tỉnh lại, anh mở mắt ra, bên cạnh trống không. Anh đã tìm Triệu Thần Thành ở khắp các phòng và phát hiện ra cô đang...

trong bếp.

Tác phong khi Triệu Thần Thành xuống bếp rất giống khi đang lái xe, tay chân nặng nề, nhiều dầu nhiều muối nhiều đường, tóm lại đều là khẩu vị nặng. Nhưng hiếm khi thấy cô nâng họ Triệu xuống bếp, Tường Lạc Sanh vẫn nề tính nuốt món trứng luộc đậm nước tương xuống, đồng thời uống hết một cốc sữa khó ư a nổi.

Cầm muối xào đứng bên cạnh, Triệu Thần Thành cảm thấy lòng tự trọng đã chiếm được sự thỏa mãn rất lớn. Đặt cái muối xuống, cô ngồi đối diện người đang uống cốc sữa bò thứ hai, quay mặt qua nói:

"Em nói này, chờ em diễn xong, mấy người kia cũng đã đi du lịch về, anh có muốn gặp họ không?"

Người đàn ông ngừng uống sữa, bỏ cốc xuống: "Cái gì?"

"Nghe rõ ràng rồi còn hỏi." Triệu Thần Thành híp híp mắt, nói: "Anh không phải sợ, nàng dâu xấu xí đáng nào chẳng gặp cha mẹ chồng."

Khóe mắt Tường Lạc Sanh giật giật, nhìn chăm chăm một mái tóc đuôi gà trên danh nghĩa là cô vợ xấu xí, buồn bã nói: "Anh nhớ mới không lâu còn có người nói có thể diễn trò, nhưng đỉnh hôn thật sự lại không được."

"Này, anh là đàn ông dùng tính toán chi li như vậy được không?" Triệu Thần Thành liền cầm cốc sữa trong tay anh uống hết: "Có ai như em sáng sớm tỉnh mơ dậy nấu bữa sáng cho anh không hả. Gặp được rồi thì không được để vuột mất! Chắc chắn ở đây không có ai như thế đâu!"

Tường Lạc Sanh đã từng trở mặt rất nhanh, nhưng chưa từng thấy ai trở mặt nhanh như vậy. "Nếu muốn giữ em ở lại chỉ để nấu bữa sáng, thì anh đã sớm nên cưới di Lư, không tới lượt em."

Triệu Thần Thành tròn mắt lên, nắm chặt cốc sữa, rắc...a...ă...!! Tường Lạc Sanh chuyển tầm mắt, nói tiếp: "Chỉ là em vẫn rất thích hợp, trên phòng khách, dưới phòng ngủ, mua được phòng tốt, đánh thắng được lưu manh."

Triệu Thần Thành bĩu môi, hồi lâu mới bắt đầu nghiêm túc, nói: "Mới vừa rồi thật ra em cũng hơi khản trương."

"Thế nào, sợ anh không đồng ý?"

"Không phải, dù sao chuyện đỉnh hôn có lẽ là chuyện cả đời. Chúng ta còn chưa hiểu rõ về gia đình đối phương." Triệu Thần Thành lắc hộp sữa bò nói.

Lông mày Tường Lạc Sanh hơi rũ xuống, suy nghĩ một lát rồi nói: "Anh sẽ tìm một thời gian thích hợp, để giới thiệu gia đình anh với em. Bọn họ sẽ tôn trọng quyết định của anh."

"Ừm." Triệu Thần Thành gật đầu, sau đó giương mắt, nói: "Vậy không bằng, anh rửa bát đi?"

Sáng sớm Triệu Thần Thành khò cục xuống bếp, cuối cùng đổi lại sự báo đáp là bị ăn đến sạch sành sanh... Khi cầm thú làm càn vui mừng đi làm thì Triệu Thần Thành cũng vô lực trong đrap với điện thoại bị Tiểu L oanh tạc...

Buổi chiều, Tiểu L hẹn Triệu Thần Thành ra ngoài gặp mặt, bận bịu quay quảng cáo, tham dự nhiều hoạt động khiến Tiểu L đã lâu rồi không đi dạo phố, kéo Triệu Thần Thành quét sạch ba cửa hàng bách hóa. Thế lực vốn đã không chống đỡ nổi, Triệu Thần Thành đành phải dựa tường mà vào, dựa tường mà ra, chờ Tiểu L định ngồi xuống nghỉ ngơi, Triệu Thần Thành đã nằm ở trên bàn không nhúc nhích rồi.

"Sao sức chiến đấu của cậu kém như vậy? Không giống cậu nha!" Tiểu L cố gắng quan sát cốc smoothies đậu đỏ đầy ụ, trên mặt khắc ba chữ to "mày không được".

Triệu Thần Thành liếc xéo cô bạn một cái: "Ồ chung với cầm thú cả ngày, không giải thích."

"À, bình tĩnh bình tĩnh." Tiểu L lập tức cười đến run lên, khiến Triệu Thần Thành nổi da gà: "Tôi thấy tin tức hơn hai ngày rồi, buổi biểu diễn của cậu hôm qua, đều là ảnh chụp của cậu với tổng giám đốc Tường, chắc, sao lại ngọt ngào như vậy chứ. Thấy điều đó mình rất ghen tỵ đấy."

Triệu Thần Thành híp híp mắt, xem ra Tường Lạc Sanh muốn biến quan hệ của hai người hoàn toàn là thật. Cô không nghĩ nhiều, trái lại lấy điện thoại ra, gọi một cuộc điện thoại: "Nhà giàu mới nổi, tôi đang ở tầng hai quán XY, trong vòng ba mươi phút nữa phải xuất hiện. Sẽ giới thiệu mỹ nhân cho anh biết!"

Không đợi đối phương trả lời, cô liền ngắt điện thoại, Tiểu L dừng động tác, nói: "Cậu làm gì thế?"

"Mùa đông đã đến, liệu mùa xuân còn có thể xa sao?" Triệu Thần Thành bỏ điện thoại xuống: "Giới thiệu đối tượng cho cậu. Chính là tên nhà giàu đã nói lần trước."

"Đáng tin không vậy?" Tiểu L nửa tin nửa ngờ, lại lần nữa nghi ngờ Triệu Thần Thành.

Tiểu L vì vậy nói: "À, thấy cậu xem tôi quan trọng như vậy, tiết lộ tin này cho cậu nghe."

Khỏe mắt Triệu Thần Thành giật giật, cô nàng này cũng có chút lợi thế...

"Mặc dù tổ quay phim giữ bí mật không tệ, nhưng tin tức truyền đi, cậu sẽ không bị ngược thế lắm nữa. Tôi cho cậu biết một nhược điểm của cô ta." Tiểu L cười ha ha, tiến đến nói thầm bên tai Triệu Thần Thành.

Hai người lại nói chuyện tào lao một lát, hai mươi phút sau, nhà giàu mới nổi chạy tới.

Sau khi Triệu Thần Thành giới thiệu ngắn gọn, liền thức thời bỏ Tiểu L lại, trở về nhà. Trên đường, cô gọi điện thoại cho Miêu Miêu, báo cô mua hai quả sầu riêng lớn cắt gọn, ngày mai cùng mang theo, trở về tổ quay phim.

Ngày hôm sau, khi Triệu Thần Thành xách theo một túi sầu riêng lớn trở về tổ quay phim, lay động bốn phía. Đạo diễn mặt mày hớn hờ, được ăn liền vui vẻ, mà một bên Mai Phình Vi thì sắc mặt không vui, hận không thể khiến mũi mình tránh xa mùi hương này, nhưng nghĩ lại thấy biên kịch đạo diễn ăn vui vẻ như vậy, cũng không tiện nhiều lời, chỉ đi tránh xa.

Lúc này Triệu Thần Thành mới hiểu lời Tiểu L nói, niềm vui cuộc sống, thường xuất phát từ những điều nhỏ bé. Đừng so sánh danh tiếng với người khác, cũng đừng so về tiền bạc, thời thời khắc khắc đều muốn ôm trong lòng cảm giác "ngộ nhờ ra cửa bị xe đụng chết", sống qua từng phút!

Sau khi vào tổ, Triệu Thần Thành liền bận rộn hẳn lên, ngủ không đúng giờ, có lúc nói chuyện điện thoại với Tưởng Lạc Sanh, chưa nói hai câu đã ngủ mất, điện thoại treo suốt đêm.

Cuối tháng mười hai, kỳ hạn của Mai Phình Vi sẽ phải kết thúc, vào giữa tuần, thừa dịp mấy ngày mưa cuối cùng, đối với Triệu Thần Thành mà nói mặc dù có chút khó khăn, trước khi quay phim một tuần, cô ăn xong đều ối ra, sau khi vượt qua tình trạng ăn xong lại nôn, làm đủ một tuần chuẩn bị tâm lý, ngày đó vẫn bị đạo diễn phạt bốn lần, nhưng cuối cùng cũng không ngã xuống, quay xong toàn bộ phân đoạn.

Đỉnh mấy ngày mưa, vừa không được nghỉ ngơi cho khỏe, tuần cuối tháng mười hai Triệu Thần Thành lại bị cảm liên tục, nhưng diễn không hơi khô thê tre*, cô thật không dám ngã xuống. Sau năm buổi tiệc tối, cô còn đi theo sư huynh Hạ Thanh đến thành phố Y diễn, một đến ngày đêm không nghỉ, ngay cả khi nghe phía sau khán đài, Tom phá lệ dạy bảo Hạ Thanh cũng không để ý.

*(chỉ việc hoàn thành một tác phẩm (hồi xưa chưa có giấy người ta phải viết lên thẻ tre, viết xong phải hơi cho khô mực)

Hôm ấy Tưởng Lạc Sanh cũng từ thành phố S tới xem cô diễn, nhưng cô thật sự không cảm thấy hứng thú, trên đường cùng anh trở về khách sạn chỉ ngủ, vì vậy lần này gặp lại cũng chỉ là qua loa. Hôm sau, Tưởng Lạc Sanh trở về thành phố S, Triệu Thần Thành trở về tổ quay phim, một sân bay, hai chuyến bay khác nhau.

Đến sân bay, Triệu Thần Thành vẫn còn hơi buồn ngủ, Tưởng Lạc Sanh đưa cô đi, dẫn cô uống thuốc đúng giờ, kéo cảm lạnh không được chăm sóc tốt, phát sinh thêm bệnh khác. Cô gật đầu liên tục, đột nhiên nhớ lại, nói: "Cha mẹ em chắc là qua tết sẽ trở về."

"Hả? Cô vợ xấu xí muốn gặp cha mẹ chồng rồi hả?" Người đàn ông cười khế.

"Đúng vậy đó." Triệu Thần Thành bĩu môi: "Bên anh khi nào thì có thể ổn định? Gia trưởng hai bên gặp mặt nhau gì đó..." Cô gãi đầu: "Thật là phiền phức..."

"Nhanh nào." Tưởng Lạc Sanh cúi đầu xuống, hôn xuống đuôi mắt cô.

Cổng sân bay thông báo chuyến bay, Triệu Thần Thành nghe thấy số chuyến bay của mình, cô khẽ thở dài: "Thôi... Em đi đây." Nói xong, cô xách valy rời đi.

"Khoan đã." Người đàn ông ấy kéo cô lại, dừng một lát, nói: "Triệu Thần Thành, tự nhiên anh đặc biệt muốn nghe em nói ba chữ."

Triệu Thần Thành liếc mắt nhìn anh, giả ngu.

Tưởng Lạc Sanh ôm cô vào lòng, nắm cằm của cô, nghiêm túc: "Anh muốn nghe em nói, em, yêu, anh."

Triệu Thần Thành trầm ngâm, mặc dù cô đã trưởng thành, nhưng ba chữ kia quả thật không phải sở trường của cô. Ánh mắt anh sáng ngời, trên mặt cô hơi đỏ lên, ngập ngừng hồi lâu: "Chỉ nói một lần thôi, nghiêm túc nghe một chút."

Hắng giọng, Triệu Thần Thành nhón chân lên che bên tai người đàn ông ấy, thong thả nói: "Tưởng Lạc Sanh, em, yêu, anh."

Người đàn ông nghe vậy, cười đến vui vẻ, Triệu Thần Thành cũng hiếm khi nói như vậy. Anh hôn cô, cẩn thận nhẹ nhàng, Triệu Thần Thành vùng vằng nói mình cảm sẽ lây bệnh, lại đòi lấy một câu đồng cam cộng khổ của anh. Cô biết trước giờ anh là người lý trí có trù tính, hôm nay lại làm thật có chút khác lạ, nhưng được gặp lại sau mấy tuần xa cách, ai còn quan tâm nhiều như vậy chứ.

Có lẽ ngày mai sẽ là ngày tính mạng chấm dứt, cho nên không cần sợ hãi rụt rè, cô lựa chọn dùng cảm tiến tới. Nhưng cô thật không ngờ, phá hủy một

tòa nhà, đi đường vòng, còn có một tòa khác chờ cô, không đến nỗi chết, nhưng lại đủ khiến đầu rơi máu chảy.

Thường thì, một lần xa cách bình thường, gặp lại nhau, mặt A sang mặt B, hoa đào thay cánh, cánh còn người mất.

Cuối tháng giêng, hơ khô thê tre. Chóng đờ cảm lạnh gần hai tháng, Triệu Thần Thành cuối cùng lại bị bệnh, rượu mừng đêm đó sốt cao tới 39 độ, cả đêm ở trong bệnh viện. Tường Lạc Sanh đứng lúc ở nước ngoài công tác, không kịp về, nhưng may mắn là Triệu Thần Thành cũng không phải là cô gái mềm yếu, tiêm vào người cũng chưa từng kêu thành tiếng. Rất nhanh ba ngày sau, con sốt giảm dần, cô cũng xuất viện trở về thành phố S nghỉ ngơi.

Khi còn bé cũng đã trải qua, Triệu Thần Thành ở nhà nghỉ ngơi hai ngày đã lấy lại được bốn phần sức sống. Tường Lạc Sanh bị công việc kéo theo, hơn hai ba ngày mới trở về, cô đã tham dự hoạt động của công ty.

Gặp chuyện không may tối hôm đó, là chấp nhận lời mời tham gia một hoạt động thương nghiệp với Hạ Thanh. Đêm đó Triệu Thần Thành không lái xe, đi cùng xe Hạ Thanh trở về. Tái xe lái đến nửa đường, đột nhiên dừng lại, Hạ Thanh và Triệu Thần Thành ngồi ở phía sau vẫn ngạc nhiên khi xảy ra chuyện, cửa xe bị ai đó đập vào.

Sức lực rất lớn, cửa sổ thủy tinh trong nháy mắt liền bị đập vỡ, bắn tung tóe vào trong xe, Triệu Thần Thành che đầu, trên cánh tay hơi đau nhức. Sau đó, cửa xe đã bị mở ra, hai người liền bị thô bạo kéo ra khỏi xe.

Cô xuống xe, giương mắt vừa nhìn, vây quanh hai người là một đám cao lớn thô kệch, đằng sau gáy xăm chữ "Đã thù" "Hắc Sáp Hội"... Nhưng khiến Triệu Thần Thành có dự cảm không lành, đó là trong tay bọn họ cầm chùy sắt, côn sắt, kiếm dao..., mặc dù lỗi thời, nhưng đều là hàng thật.

Lại quan sát khung cảnh xung quanh, Triệu Thần Thành có chút bị thương nhìn trời...

Sớm biết mệnh trung có kiếp nạn này, sáng nay nên uống nốt chút sữa tươi còn dư lại trong tủ lạnh...

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Triệu Thần Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40

Editor: Cẩm Tú

Beta: Misali

Ăn cơm, ngủ, rồi đi lang thang, thời niên thiếu Vệ Nhiên là một kẻ phản nghịch gây rắc rối, đây cũng là cách sống thường ngày của Triệu Thần Thành. Trước mặt là những người cao 1m8 1m9, thân hình đều cường tráng như Sư Thái Long, hung mãnh tựa như Thái Sơn, bọn họ trước những tên này quả thật là tiểu vũ gặp đại vũ rồi. Hơn nữa hiện tại Triệu Thần Thành vừa mới khỏi bệnh, tình thế này đối với cô và Hạ Thanh mà nói, thật sự không tính là quá tốt. "Các người muốn gì?"

Hạ Thanh bình tĩnh hỏi đám người lưu manh đó, theo đúng logic, bình thường bị "Đã thù" tìm tới dù sao cũng nên có chút lý do. Nếu như ra giá đủ cao, đã thù không có đạo nghĩa sẽ liền phản bội. Đáng tiếc, đã thù trước mặt Triệu Thần Thành này rất có đạo nghĩa, chỉ nghe đối phương khẽ nói: "Không cần cái gì cả, chỉ là muốn đánh các người một trận!"

Hết lớn một tiếng, đám người dòn dập chạy vọt tới, Triệu Thần Thành bày ra bộ dạng chuẩn bị nghênh đón, nhưng khi đám người đó chạy tới, tất cả chùy sắt, côn sắt, kiếm dao đều hướng về phía Hạ Thanh, Triệu Thần Thành bị coi như không khí..... Bỏ quên.....

Chờ mãi cũng thấy một người định chạy lại tấn công Triệu Thần Thành thì lại bị đồng bọn quát lớn: "Không phải người phụ nữ đó! Tấn công tên đàn ông kia ấy!"

Triệu Thần Thành ngây người tại chỗ, mặc dù danh tiếng của cô tương đối nhỏ, nhưng dù gì bàn nhĩ lượng điều nhĩ thuận, tại sao lại có thể không tôn trọng cô như thế chứ..... Đào mắt nhìn sang Hạ Thanh bên kia, cũng đã chảy máu. Triệu Thần Thành vội vàng lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại cho thư ký, nói cho hắn biết tình hình, sau đó liền điện thoại. Liếc nhìn bốn phía, thấy không có gì có thể dùng làm vũ khí, trái lại ở nơi chiếc xe của Hạ Thanh, mảnh thủy tinh vỡ vụn rơi đầy dưới đất, nhưng cũng còn hơn. Vì vậy cô ngồi vào trong xe, đạp chân ga hướng tay lái về phía đám người đang vây quanh Hạ Thanh, đứng ngả được khá nhiều tên.

Xuống xe, Triệu Thần Thành nhặt lấy ống thép dưới đất sau đó liền lao vào chiến đấu. Với kỹ năng đánh nhau thành thạo, thân hình linh hoạt, trong chớp lát Triệu Thần Thành xuyên qua đám người lại còn đã thương được 2, 3 tên làm chúng hôn mê. Mức độ thê thảm, nhẹ nhất là rơi răng cửa, còn hơn nữa thì là nhắm vào cánh tay và bắp đùi. Thế nhưng, một người trong đó người lạng lẹ rút lui ra khỏi phạm vi công kích, Triệu Thần Thành liếc nhìn người nọ nhận điện thoại, sau khi dời sự chú ý trở lại thì lại phát hiện đám người này đã chuyển mục tiêu công kích sang cô. Từ trước đến nay sự chịu đựng của Triệu Thần Thành rất tốt, chống đỡ được một lúc, dần dần lui về thế hạ phong, cho đến lúc cô đến được bên cạnh Hạ Thanh thì cũng đã bị thương không nhẹ, đập vào mắt chính là vết thương lớn trên cánh tay, máu chảy không ngừng. Mà tình hình của Hạ Thanh còn nghiêm trọng hơn, mặt mũi sưng vù không nói, mà còn bị đánh vào đầu, đã chảy máu.....

Triệu Thần Thành kinh hãi, lúc này giống như là "Đánh một trận" bình thường đơn giản thôi, đối phương xuống tay cũng quá nặng rồi. May mà lúc này, tiếng hú của xe cảnh sát vang tới, nhóm người nghe được liền vội vàng chạy đến hẻm nhỏ, ngồi lên xe chạy trốn. Triệu Thần Thành căn bản không ý định đuổi theo, cảm thấy hoa mắt liền ngồi chồm hổm xuống, còn Hạ Thanh bên cạnh thì đã ngất đi.....

Cảnh sát vừa đến, bắt được mấy tên bị đánh thương chưa kịp chạy trốn, mà Hạ Thanh cùng Triệu Thần Thành cũng đã được xe cứu thương đưa tới bệnh viện. Xe cứu thương vừa tới bệnh viện, Triệu Thần Thành nằm trên cáng được nhân viên cứu hộ nâng cáng lên đưa ra khỏi xe, liền không ngoài dự liệu gặp được Thẩm Mục. Cô gọi điện thoại cho thư ký, vận dụng thế lực của Trần thị đẩy nhanh quá trình cấp cứu. Nhưng dù sao Thẩm Mục cũng là tổng giám đốc của Trần thị, hiển nhiên hẳn sẽ biết chuyện đầu tiên. Chỉ là Triệu Thần Thành bởi vì mất máu nên không chú ý tới hẳn, không đếm xỉa tới rốt cuộc hiện tại người đàn ông này có vẻ mặt gì. Triệu Thần Thành và Hạ Thanh được đẩy vào phòng phẫu thuật, lúc này Triệu Thần Thành mới hoàn toàn an tâm, mơ mơ màng màng ngủ mê man.

Lúc tỉnh lại, đã là buổi chiều ngày hôm sau. Triệu Thần Thành chỉ cảm thấy toàn thân đều đau, nhất là cánh tay. Mở mắt ra, thấy mình đang nằm trên giường đơn trong phòng bệnh cao cấp, cái ghế ngồi bên cạnh cũng trống không. Nhìn quanh gian phòng, xác định bên trong không có ai, Triệu Thần Thành lập tức cảm thấy có chút mất mát.....

Cô cứ như vậy không có ai bên cạnh..... Cha mẹ không có ở đây, bạn trai đi công tác, bạn bè mất tăm mất tích, dầu gì người đại diện và thư ký cũng phải tới chứ..... Trong lúc Triệu Thần Thành đang lặng lẽ đau buồn kiểm điểm bản thân, cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra.....

"A ~ bảo bối ~ con đã tỉnh lại rồi!" Hoa lê dầm mưa, vừa thấy đã thương, mẹ Triệu dờ hơi theo kiểu Quỳnh Dao bỏ nhào vào trên tấm chăn: "Chúng ta vừa nghe tin con xảy ra chuyện, liền lập tức bay về thăm con! Bỏ lỡ rất nhiều cảnh đẹp đấy..... Trái tim của ta, phổi thận của ta....."

"Mẹ..... Làm phiền mẹ bỏ tay ra..... Mẹ đè vào vết thương trên đùi rồi." Triệu Thần Thành gằn từng chữ nói, nghĩ thâm kê dờ hơi này không thương cảm mình bị thương thì thôi, lại còn thương cảm vì bỏ qua những cảnh đẹp kia. Mẹ Triệu bị "Hù dọa" lập tức đứng dậy, cha Triệu đi tới phía sau bà, trên mặt là vẻ tươi cười không thường thấy, ôm bà xã nhà mình nói: "Đừng làm rộn, trước tiên em đi mua chút hoa quả cho Thần Thành đi, anh có chuyện muốn nói với con bé."

Mẹ Triệu chùi nước mắt lên người cha Triệu, sau đó thuận theo gật gật đầu, cất bước đi ra ngoài.

Khép cửa lại, sắc mặt của cha Triệu trầm xuống, Triệu Thần Thành thì biết rõ chuyện không tốt lắm. Cha Triệu ngồi vào ghế, dựa vào phía sau, ánh mắt quét qua cánh tay bị băng bó dày một cục của Triệu Thần Thành rồi tới những vết bầm tím đan xen trên gương mặt cô, nhưng lâu sau đó vẫn không nói lời nào. Áp lực vô hình này khiến Triệu Thần Thành càng rụt rè hơn, tự chủ động cúi đầu: "Con sai rồi."

Cha Triệu ôm ngực, háo chinh dĩ hạ nhìn cô: "Hả? Biết lỗi rồi sao?"

"Tất cả đều đã sai lầm rồi!" Triệu Thần Thành tiếp lời cực nhanh. "Vậy thì phải sửa chữa sai lầm. Hủy bỏ hiệp ước trở về Trần thị."

"Hiệp ước phải mất một năm mới đến kỳ hạn. Đây là con nói, việc buôn bán đối nhân xử thế đều phải giữ chữ tín....."

"Đừng giả bộ. Năm đó con đồng ý buông tha việc tiếp quản Trần thị đơn giản chỉ là để tạo áp lực cho Vệ gia, con cũng cần giải giải sầu. Thẩm Mục đồng ý tiếp quản cũng là vì nể mặt con, ta còn cảm thấy các con chơi đùa với nhau từ nhỏ đến lớn, cũng tương hỗ hữu ý, kết hôn chỉ là chuyện sớm muộn, tùy thuộc vào các con." Cha Triệu dừng lại một chút, nói: "Tình huống bây giờ đã thay đổi. Con và cái cậu họ Tường đó có vẻ thân thiết, nghe nói tâm bệnh cũng cho cậu ta chữa hết. Làng Giải Trí còn có cái gì để cho con phải lưu luyến? Trốn tránh cũng nên có điểm dừng."

Triệu Thần Thành nghe vậy, liếc cha Triệu một cái: "Cha đuổi Thẩm Mục ra khỏi nhà, không phải là độc ác quá sao?"

"Điều tổn thương nhất, người tàn nhẫn với ta nhất chính là con."

Triệu Thần Thành bị lời của cha chặn họng, chốc lát, nói: "Thật ra thì việc buôn bán của Trần thị con cũng rất để ý, thư ký mỗi tuần cũng sẽ đưa tài liệu tới đây. Muốn tiếp nhận một lần nữa cũng không phải là quá khó khăn, nhưng con cần thời gian. Công việc đã sắp xếp đến giữa năm, nửa năm sau con sẽ giám sát công việc. Hiệp ước vừa kết thúc, con liền chính thức đi làm ở Trần thị. Đáp án như vậy, cha có hài lòng không?"

"Con có kế hoạch là tốt rồi. Chỉ là, cái cậu Tường Lạc Sanh đó, con dự định thế nào? Kết hôn với nó sao?"

"Cái đó phải chờ xem biểu hiện của anh ấy. Chỉ là....." Lòng mi Triệu Thần Thành rủ xuống: "Cho đến bây giờ, không tính là quá tốt, cũng không phải là quá xấu."

"Ta không có yêu cầu gì với con rể, chỉ cần thật lòng đối với con là được."

Triệu Thần Thành cười: "Cái yêu cầu này cũng không thấp." Đạo này, thật lòng khó tìm.

Tường Lạc Sanh dự định ba ngày nữa mới trở về nước, lại nghe tin Triệu Thần Thành bị thương phải khâu hơn hai mươi mũi, vội vã chạy tới bệnh viện, lại chỉ nhìn thấy Triệu Thần Thành đang dùng cánh tay không bị thương chơi game trên máy tính, tuy nhiên bởi vì chỉ dùng một tay, cô lo tán dóc không lo chạy trốn, cho nên làm cho nhân vật game của cô bị chết, nhưng cô vẫn thích thú như cũ.

Ngồi xuống bên cạnh cô, lúc này Triệu Thần Thành mới chú ý tới hẳn, phân tán sự chú ý, lại làm cho nhân vật game của cô hy sinh rồi. Cô "A....." một tiếng, sau đó sa sút tinh thần nhìn Tường Lạc Sanh. Tường Lạc Sanh vuốt vuốt đầu cô, có chút như trút được gánh nặng: "Em vẫn tinh thần long mã như vậy."

Triệu Thần Thành hí hí mắt nhìn người đàn ông bên cạnh: "Anh tới chậm rồi, cha mẹ em sáng nay đã lên máy bay đi rồi....."

"Mùa xuân này họ không về sao?"

"Ai biết được bọn họ." Triệu Thần Thành bĩu môi, lại muốn mở trò chơi ra, thế nhưng máy vi tính lại bị Tường Lạc Sanh cầm lấy để qua một bên. Hắn tiến tới hôn lên môi cô một cái: "Cùng lắm thì chúng ta bay qua thăm bọn họ là được."

"Ừm..... Ý kiến hay....."

Triệu Thần Thành bị hắn hôn đến thất điên bát đảo, cái gì cũng đều là ý kiến hay..... Thế nhưng, người đàn ông đột nhiên ngưng động tác, rời khỏi bờ môi của cô, hỏi: "Có nhớ anh không?"

"Vậy anh có nhớ em không?" Triệu Thần Thành hỏi ngược lại.

"Nhớ."

"Vậy em cũng nhớ anh....."

Hai người dính nhau rất lâu, Tường Lạc Sanh đứng dậy muốn đi thăm Hạ Thanh, Triệu Thần Thành liền cùng hắn đi thăm. Có Tường Lạc Sanh đỡ lấy, Triệu Thần Thành nhảy tới phòng bệnh của Hạ Thanh. Thương thế của hắn rất nặng, đến nay vẫn còn hôn mê, ở phòng chăm sóc đặc biệt.

Trước mấy ngày Hạ Thanh gặp chuyện không may, tin tức Hạ Thanh và Diêm Nguyệt qua lại với nhau đột nhiên truyền ra. Mặc dù không có bằng chứng xác thực, truyền thông cũng đã bắt đầu trắng trợn công bố quá khứ của Diêm Nguyệt, gây nên một trận âm ỉ lớn. Không chỉ có ảnh hưởng danh tiếng của Diêm Nguyệt, mà còn ảnh hưởng tới danh dự của công ty. Lúc này Diêm Nguyệt gặp khó khăn, mà Hạ Thanh lại hấp tấp ồn ào thất hứa với cấp trên của mình. Một khi cấp trên của Hạ Thanh, lấy năng lực của hắn, tuyệt đối sẽ tạo nên áp lực và tổn thất lớn cho C&A, cho nên gặp chuyện không may liền có người phỏng đoán là do người trong nội bộ công ty gây ra. Cảnh sát cũng bắt đầu điều tra, Hạ Thanh có một người chị là Hạ Tĩnh, có quan hệ mật thiết với Hàn thị, mà Hàn thị và Trần thị như nhau, có thể lực không nhỏ ở thành phố S. Chuyện này đều liên lụy đến cả hai nhà, kẻ khởi xướng tất nhiên sẽ không có kết cục tốt.

Triệu Thần Thành cũng nghe cha nhắc tới, nói hiện nay tất cả đầu mối đều hướng đến quan hệ giữa Diêm Nguyệt và Mã tiên sinh. Lần này Tường Lạc Sanh trở về, cũng muốn hỗ trợ cảnh sát điều tra. Triệu Thần Thành đối với lần này không có nhiều lời.

Ở cửa phòng bệnh của Hạ Thanh, hai người gặp được Tom, hắn gầy đi trông thấy. Triệu Thần Thành trấn an vỗ vai hắn một cái, biểu lộ vẻ đồng tình. Tom thuộc hạ liền mang theo nạng và Hạ Thanh hai, hôm nay lại đồng thời nhập viện, đại khái hắn cũng có tâm tình muốn nhảy lầu rồi.

Hơn nữa Tom là do một tay Hạ Tĩnh đào tạo, leo lên chức Thiên vương, mắt thấy là có thể trèo lên đỉnh núi, lại thành như hôm nay, không thể không làm cho người ta đau lòng. Gãy xương sọ, gãy xương chân trái, bộ mặt có một vết sẹo dài năm phân, đối với một người nghệ sĩ mà nói, toàn bộ đều là trí mạng.

So sánh với cảm xúc mê mẩn của Tom và Triệu Thần Thành, Tường Lạc Sanh lạnh nhạt hơn rất nhiều, giống như bác sĩ trưởng hỏi thăm tình hình, liền cùng Tom bàn luận công việc. Có lúc không thể không nói, Tường Lạc Sanh trời sinh ra là để làm ăn, bởi vì khi bọn hắn trấn định bày mưu lập kế, tất nhiên phải vứt bỏ tình cảm, điều này cũng có thể gọi là, lạnh lùng bẩm sinh.

Hạ Thanh qua hơn một tuần lễ mới tỉnh lại, khi đó, vụ án đã tra rõ là Mã tiên sinh gây nên, mặc dù hắn liều chết không nhận, nhưng theo tình hình lúc này, chuyện này đối ngoại coi như là chấm dứt. Thẩm Mục trong lúc đó có tới thăm Triệu Thần Thành mấy lần, mỗi lần đều mang theo những món mà cô thích ăn, nhất thời làm cho mặt mày Triệu Thần Thành trở nên hớn hờ, cực kỳ vui vẻ.

Buổi tối Thứ ba, sau khi Thẩm Mục tan tâm liền lại tới. Nhưng hắn vừa vào cửa, Triệu Thần Thành cũng không vui mừng, hắn không mang cái gì để ăn, chỉ mang theo một túi tài liệu.

Thấy sắc mặt khó coi của hắn, Triệu Thần Thành liền chỉ vào túi hỏi: "Bên trong là cái gì?"

"Vật có liên quan đến chân tướng sự việc." Thẩm Mục đặt túi ở đầu giường, đồng thời cũng ngồi xuống ghế. Triệu Thần Thành sững sờ một chút, mơ hồ có chút dự cảm: "Vậy anh giữ đi, tự tôi xem."

"Được." Thẩm Mục suy nghĩ một chút, nói: "Cho dù lúc nào, tôi cũng đều ở đây."

Triệu Thần Thành không trả lời, chốc lát, Thẩm Mục đứng dậy rời đi, để lại túi hồ sơ.

Túi hồ sơ mà Thẩm Mục mang tới ở trong tủ đầu giường trong phòng Triệu Thần Thành còn chưa tới ba ngày, Triệu Thần Thành lại nghênh đón một vị mới khách —— Mai Phinh Vi. Áo lông thú, ung dung cao quý, cầm khê năng, giày cao gót nện cộp cộp đi vào phòng bệnh của Triệu Thần Thành, lập tức nhìn thấy Triệu Thần Thành mặt mộc không trang điểm, ăn mặc xộc xệch, đang đang cầm máy vi tính ở trên giường chơi game, mang theo thức hợp kim nhôm mất chó. Có thể tưởng tượng ngày sau suốt chặng đường tới đây, thật đúng là địch thủ "chói mắt".

Triệu Thần Thành thay đổi ánh mắt, mới ngẩng đầu lên, một góc bốn mươi lăm độ ngẩng nhìn cô gái trước mặt cô, nở nụ cười hỏi: "Xin hỏi chị Mai có gì muốn nói?"

Vì Vi tỉ mỉ quan sát vết thương của Triệu Thần Thành, sau đó đột nhiên nở một nụ cười lạnh lùng, cô ngồi xuống, chậm rãi mở miệng nói: "Triệu Thần

Thành? Không, phải gọi cô là Trần Thần thành mới đúng, tiểu thư của Trần gia."

Triệu Thần Thành thờ dài, biết tại sao cô dùng họ mẹ mà không dùng họ cha không, Trần Thần Thành, cái tên này vẫn quá đi. "Vậy không phẩm vị, thật xin lỗi, là Mai Phinh Vi, Mai gia tiểu thư, xin hỏi ngài tới đây là để hát tuồng gì vậy."

"Cô biết tại sao cô lại vào bệnh viện không? Đây tất cả, tất cả đều là do ông chủ kiêm bạn trai cô, Tưởng Lạc Sanh một tay bày kế, cô thích không?"

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Triệu Thần Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40-2: Ngoại truyện Mai Phinh Vi – Tưởng Lạc Sanh: Câu chuyện giữa mặt A và mặt B

Edit: voi còi

Beta: ViVu

Ngao mạn, bạc tình bạc nghĩa, tàn nhẫn, lần đầu tiên Mai Phinh Vi nhìn thấy Tưởng Lạc Sanh thì đã biết, bọn họ là cùng một loại người. Những người này, trời sinh đã không chịu cam chịu bình thường. Truy đuổi, tranh đoạt là bản tính của bọn họ, thích vị trí cao, không bao giờ hài lòng với hiện tại, ngay từ lúc bắt đầu bọn họ đã biết mình muốn cái gì. Bọn họ sẽ ngủ đông, nhưng nhất định không thỏa hiệp.

Trong nhà Mai Phinh Vi, cha cô tham gia chính trị, mẹ cô là một nhạc công, kéo đàn cello. Lúc trước, cha cô phục vụ trong quân đội, tính tình kiên cường chính trực, còn mẹ thì xuất thân từ gia đình gia giáo, sinh ra không chỉ đẹp khuynh thành, mà giờ tay nhắc chân cũng lộ vẻ ưu nhã. Mai Phinh Vi hội tụ được vẻ bề ngoài đó, mà tính tình ngay thẳng của cha thì được anh trai cô kế thừa.

Cô bé Mai Phinh Vi được bên ngoại nhà họ Mai dạy dỗ, cha mẹ bồi dưỡng cô cảm kỳ thư họa, mà hứng thú của cô lại là trời nam đất bắc, cho dù bị ép học Piano, nhưng tất cả bài hát cô thích nhất đều được viết bởi những nhạc sĩ "mì ăn liền". Mười tám tuổi, bỏ mặc sự phản đối của gia đình cô tự mình đến nước Mỹ du học.

Tại sao phải như vậy? Rất nhiều người đã hỏi cô, cô cũng đã hỏi mình. Lúc đêm khuya, mang theo máy tính xách tay, trên đường từ phòng học về nhà trọ, lúc chịu đựng những đêm dài tinh thần không tỉnh táo, lúc trời bão tuyết mà lò sưởi ấm trong nhà trọ lại không hoạt động, cô đều hỏi mình, tại sao phải như vậy?

Đáy lòng có một âm thanh nói cho cô biết, cô không muốn trở thành người khác, mà muốn trở thành một "Mai Phinh Vi" độc nhất vô nhị, mặc dù cô không thích cái tên này, nhưng cô muốn nó gắn liền với tất cả vinh quang. Tại một ngôi trường danh giá của thể giới, còn rất nhiều học sinh ưu tú này, nhưng cô cảm thấy dễ chịu. Cô thích cạnh tranh, thích không khí như vậy, làm cho người ta cảm thấy tế bào toàn thân đều đang sôi sục, bất cứ lúc nào đều sẵn sàng tiếp thu những kiến thức mới nhất đỉnh cao nhất, tiếp xúc những lĩnh vực xa lạ nhất.

Dĩ nhiên, cô cũng có bạn trai, nhưng thường quan hệ cũng không quá lâu. Cô cảm giác, không tìm được một người thật sự xứng đôi với cô. Cho đến đêm hôm đó, cô cũng bạn trai mới lớn hơn mình hai tuổi đi tới buổi tiệc vũ hội tốt nghiệp, sau đó gặp Tưởng Lạc Sanh.

Nước Mỹ được gọi là một loại quốc gia hotpot, nó giống như là một món lẩu thập cẩm, mọi quốc gia mọi màu gia đều bị "giấc mộng nước Mỹ" hấp dẫn, tụ chung một chỗ theo đuổi mơ ước của mình. Ở trường đại học, mọi màu da vàng đen trắng đều hòa trộn vào nhau, làm cho người thật sự khó có thể phân biệt. Nhưng chỉ mỗi Tưởng Lạc Sanh, ở trong đám đông này, làm cho cô cảm thấy chói mắt nhất.

Hôm ấy anh mặc một cái áo sơ mi trắng không thể bình thường hơn, tay áo xắn lên tới khuỷu tay, không cài hai nút áo trước ngực, lộ ra đường nét cơ thể, quần dài cắt may vừa người, để cho thân hình anh nhìn qua càng thon dài cân xứng. Anh đang nghiêng đầu nói chuyện cùng bạn học, ánh mắt thật mỏng hé mở, đáng vẻ tuyệt hảo.

Mai Phinh Vi thích người mới mỏng, nghe nói tính tình bọn họ cũng lạnh bạc, nhưng đó cũng không phải là điều hấp dẫn cô nhất, thu hút sự chú ý của cô là hơi thở của người đàn ông này. Nói đến kỳ diệu, không thể tưởng tượng nổi, ngay lúc đó cô xác thực có một loại cảm giác như vậy, cảm giác gặp được đồng loại. Đặc biệt là khi người đàn ông cảm nhận được mà nâng mắt lên, tầm mắt đặt chính xác ở trên người cô thì cô càng thêm tin chắc.

Ánh mắt của anh rất lạnh nhạt, mặc dù động tác rất nhỏ, nhưng quả thật nhũ nhũ mảy, sau đó khẽ môi nhẹ nhàng nâng một đường cong, nâng ly rượu về hướng cô. Chỉ chỉ lễ độ, nhưng lại bao hàm hấp dẫn không sâu không cạn. Mai Phinh Vi mỉm cười đáp lại, uống cạn rượu trong ly, sau đó cất bước thân nhiên lên lầu. Đến sân thượng, cô lấy điện thoại di động từ trong túi xách ra gọi điện thoại cho bạn trai, chỉ nói một câu "Chúng ta chia tay", sau đó tắt máy, đóng điện thoại di động lại. Dựa vào lan can, cô ngửa đầu nhìn hai ba ngôi sao trên trời, ngón tay gõ từng nhịp lên lan can.

Đợi khoảng mười lăm phút, rốt cuộc tiết tấu của cô bị người ta khuấy rầy. Người đàn ông dựa lưng vào lan can, đứng ở bên người cô.

"Anh chậm" Cô nghiêng người sang, cười khẽ. Người đàn ông liếc mắt nhìn cô, gió đêm thổi rối mái tóc búi ti mi của cô, nhưng càng làm cho cô động lòng người, đúng là có dáng đẹp khuynh thành, sắc đẹp khuynh quốc.

"Xin lỗi để cho em chờ lâu." Anh ta mở miệng, giọng nói nồng ấm tựa như đàn cello: "Tuông Lạc Sanh." Không có giải thích nguyên nhân để cho cô chờ, cũng không có giới thiệu khác, chỉ nói tên, đơn giản cực kỳ. "Mai Phinh Vi." Cô tiếp lời.

"Em đi cùng với John."

"Nhưng em không có ý định đi theo anh ấy trở về." Mai Phinh Vi trừng mắt nhìn: "Bạn gái của anh đâu?"

Anh nhìn cô, sau đó nhú mồm, hỏi "Không phải là em sao?"

Mai Phinh Vi cười, gật đầu, thuận thực ôm cánh tay của anh ta.

Khi bọn họ đi trong trường học, xe sang trọng khắp nơi, cho nên chiếc Cayenne màu đen của anh ở trong đó cũng không quá nổi bật, thậm chí khiêm tốn ẩn nấp. Anh lái xe tốc độ nhanh, nhưng lại ổn định, Mai Phinh Vi quay kiếng xe xuống, gió vù vù thổi qua, để cho cô cảm thấy thoải mái mà tự do.

Người đàn ông sống ở tầng mười một trong một khu dân cư bên ngoài quảng trường trung tâm, toà nhà hai tầng độc lập, tốt hơn nhà trọ của Mai Phinh Vi rất nhiều. Ngừng xe, Mai Phinh Vi đi theo người đàn ông vào phòng. Trang trí chủ yếu hai màu đen trắng đơn giản mạnh mẽ, nhưng tủ rượu bằng gỗ tử đàn, vật trang trí bằng sứ, phong cách bày trí khắp nơi tiết lộ sự cầu kỳ của người này.

Từ trên giá rượu cô chọn một chai Laffey, còn chưa lên tiếng, anh đã hiểu rõ ý của cô, cầm chai rượu đi mở ra. Lại lấy ra hai ly cao cổ, rót rượu đưa cho cô. Hai người ngồi ở ghế sa lon bằng da thật, chạm ly, tán gẫu những chuyện không đầu không đuôi, sau đó, Mai Phinh Vi quyết định cởi giày cao gót của mình, để chân trần lên ghế sa lon, nghiêng người dựa vào người đàn ông nói chuyện.

Người đàn ông mở nhạc, âm hưởng nhẹ nhàng mà cô thích nhất, tiết tấu âm nhạc làm cho tình cảm mãnh liệt bắt đầu rục rịch. Ly thứ ba, hoặc là thứ tư, cô nhớ không rõ ràng rồi, chỉ biết mình từ từ áp vào trong ngực của người đàn ông, nước chảy thành sông, cô ôm cổ anh, dán lên môi mỏng nhẹ.

Người đàn ông cười khê, kéo cô qua, cô ngồi ở trên người anh, chân vòng quanh hông của anh, anh tình té khê cắn môi của cô, sau đấy ra xâm nhập, để dàng tìm được điểm nhạy cảm của cô, nắm trong tay thế cực. Chỉ là một nụ hôn triền miên, lại để cho cô sắp không chống đỡ được nữa. Xem ra, anh ta có kinh nghiệm nhiều hơn cô.

Chỉ là Mai Phinh Vi không lùi bước, mà dùng sức gần sát người đàn ông hơn nữa. Tuông Lạc Sanh xoay người, đè cô ở phía dưới, thế công rất mạnh, để cho cô động tình không dứt. Cô cố gắng ngênh hóp, vẫn có chút mới lạ như cũ, cái kia của anh đi vào làm cho cô không ngừng run sợ. Cô cần rõ than thở, tay ôm lấy lưng anh, tùy anh làm bậy. Cho đến khoảnh khắc tiến sâu vào, cô đau kêu thành tiếng, móng tay để lại từng dấu vết trên lưng anh.

Người đàn ông khê neho mắt lại, anh tiến tới bên tai của cô, khê cắn vành tai của cô: "Lần đầu tiên sao? Em thật đúng là một đứa trẻ thích nguy trang." Anh lại thật thấp cười một tiếng, sau đó động.

Cảm giác này quá mức phong phú, làm cho cô vừa khó chịu cũng vừa vui mừng, cô muốn gào thét, thế nhưng tất cả lại bị người đàn ông nuốt vào trong miệng. Kịch liệt, đau đớn, vui vẻ, thỏa mãn... Lần đầu tiên cô từ nơi ấy một người đàn ông, đạt được tình cảm phong phú như vậy, phong phú đến mức sau khoảnh khắc trống rỗng đó cô đã mất đi tri giác...

Đến khi cô tỉnh táo lại, đã là sáng sớm ngày hôm sau, ánh mặt trời đã từ ngoài cửa sổ rọi vào. Người đàn ông mới vừa tắm xong, khoác áo tắm, tóc ướt nhẹp đi vào, thấy cô tỉnh, liền cúi người hôn môi lên trán của cô: "Buổi sáng tốt lành."

Người đàn ông mang theo hơi thở tuổi thanh xuân bao vây cô lại, để cho cô hơi dừng lại một chút, hỏi phục: "Buổi sáng tốt lành." Muốn chống người ngồi dậy, lại cảm thấy cả người mệt rã rời, vừa đau lại vừa buồn.

"Xem tình trạng của em, cuối tuần này cũng chỉ có thể vượt qua ở trên giường." Tuông Lạc Sanh khê mỉm cười, lót đệm dựa ở sau lưng cho cô, sau đó đỡ cô ngồi dậy. Mai Phinh Vi khê cong khóe môi: "Xem ra biểu hiện của em cũng không tệ lắm."

Tuông Lạc Sanh sưng sờ một chút, sau đó đáp: "Em còn kém xa lắm." Dứt lời, anh bèn đứng dậy: "Anh sai giúp việc chuẩn bị bữa ăn sáng cho em."

"Chúng ta hợp tác thôi." Mai Phinh Vi đột nhiên mở miệng. "Hợp tác?" Tuông Lạc Sanh nhú mồm, từ trên cao nhìn xuống nhìn cô: "Tại sao? Em không biết gì về anh cả."

"Em không cần biết. Bởi vì trời sinh chúng ta xứng đôi với nhau. Anh cũng cảm thụ được."

Tuông Lạc Sanh nghiêng nghiêng đầu, nói: "Em thật đúng là phản nghịch."

Tuy anh nói cô như vậy, nhưng vẫn giữ cô lại. Sau đó cô mới biết, anh đã tốt nghiệp hai năm, đêm đó anh đến gặp giáo sư, lại bị đàn em khoá sau nhiệt tình mời đi dự tiệc tốt nghiệp, vốn chỉ nghĩ ngời ngời chốc lát, chưa từng nghĩ gặp phải cô. Khi đó anh đã tự mình mở một công ty luyện tập kinh doanh, sau khi quen biết cô mấy năm, công ty nhanh chóng lớn mạnh, bằng tên đưa ra thị trường.

Cô vẫn đi theo anh, anh mang cô tiến vào vòng xoay bạn bè của mình, giao cho cô một ít kỹ xảo kinh doanh mà cô muốn biết. Trên tiệc rượu, cô làm bạn gái của anh, thực tập thì là thư ký của anh, trở lại nhà trọ là bạn giường tốt nhất. Nhưng duy nhất, bọn họ không người yêu. Anh có cuộc sống khác, cô cũng có cuộc sống riêng của mình. Cô chưa bao giờ cảm thấy sợ, cô biết mình vẫn là người phụ nữ có phần quan trọng nhất trong cuộc sống của anh, điều này đủ thỏa mãn yêu cầu của cô đối với anh.

Sau khi cô tốt nghiệp, thầy hướng dẫn ném ra cạnh ô liu hi vọng cô ở lại trường, mà các công ty lớn cũng ưu ái cô nhiều hơn. Nhưng tất cả những thứ này, đều không phải mong muốn của cô, cô sẽ không đi con đường dạy học, càng sẽ không thỏa mãn với cuộc sống sáng chín chiều năm (sáng 9h đi làm, chiều 5h tan sở). Cô muốn bắt đầu sự nghiệp của mình, nhưng cô cũng cần giao thiệp, cần tiền bạc.

Người đàn ông cho cô một cái đề nghị, đi theo con đường nghệ thuật. Sắc đẹp và cả sự cao ngạo của cô để cho cô có đầy đủ tư cách đứng lên sân khấu, trình độ học vấn cao cũng càng làm cô có trọng lượng hơn, anh nâng đỡ cô, sẽ là một cuộc hợp tác song doanh. Làng giải trí, đối với cô mà nói chính một cuộc khiêu chiến hoàn toàn mới. Anh và cô đều rõ ràng, cả hai yêu thích nhất, chính là khiêu chiến.

Lần đầu tiên cô bước vào làng giải trí, chính là ở nước Mĩ. Bắt đầu từ chụp ảnh mà lên, bắt đầu đi đài truyền hình T, sau quay quảng cáo, sau nữa dần dần tiếp xúc đóng phim. Người trong sạch không dễ lẫn lộn, bao nhiêu chìm nổi. Có lần may mắn cùng nhãn hàng lớn hợp tác, lại bị gây khó khăn khắp nơi, thậm chí bị đánh trước mặt của mọi người.

Đó là nhục nhã cô chưa từng có, kiêu ngạo của cô làm cho cô suýt nữa ra tay đánh trả. Nhưng ngủ đông, là bài học người đàn ông ấy đã từng dạy cô. Anh vì muốn quang minh chính đại đoạt lại quyền khống chế công ty của gia tộc, mà phiêu bạt ở nước Mĩ, cũng chỉ là ngủ đông. Cho nên cô nhận xuống, trái lại mở miệng cười. Mấy tháng sau, khi báo chí đăng tin tức về nhãn hàng này thì cô ngồi trên ghế salon trong căn phòng xa hoa đọc tin tức cười khê.

Người đàn ông tắm rửa ra ngoài, thấy tờ báo cầm lấy nhìn lướt qua, rồi sau đó để qua một bên: "Em đúng là càng ngày càng như cá gặp nước rồi."

Cô đứng dậy, giơ tay lên ôm chặt eo người đàn ông, nheo mắt hôn môi anh: "Anh có công lao thật lớn." Nói xong, tay bắt đầu không an phận đi đến trước ngực anh, cò nút buộc của anh. Ngoài dự đoán, người đàn ông ngăn động tác của cô lại, Mai Phinh Vi cau mày, chỉ nghe người đàn ông nói: "Anh chuẩn bị trở về nước, một tháng sau sẽ bay."

Cô thả tay xuống, chân mày nhíu chặt, chốc lát mới nở nụ cười tới: "Anh là có ý tứ gì? Cắt đứt quan hệ?"

"Không bỏ được?" Anh nắm cằm của cô, con ngươi u ám như hồ sâu làm cho người ta không nhìn rõ ràng. Cô nên đáp "Không phải", nhưng lại phát hiện cổ họng chất chất không nói nên lời, ước chừng qua hai ba giây, cô mở miệng: "Nếu trở về nước, anh sẽ cần em. Anh biết bản lĩnh của nhà họ Mai."

Lúc này người đàn ông mới cười lên, nói: "Cho nên, anh đã mua hai vé máy bay."

Phút chốc Mai Phinh Vi liền cảm giác bị lừa gạt, nhưng đồng thời cũng cảm thấy trái tim đang thấp thỏm được để xuống, loại cảm giác này rất vi diệu, cũng rất xa lạ, cô nhất thời không nhìn rõ ràng. Chỉ nhướn mày nói: "Tường Lạc Sanh, đừng tưởng rằng anh rất quan trọng. Em cũng chỉ cảm thấy thời điểm nên đi về, nơi đó sẽ phát triển tốt hơn."

Tường Lạc Sanh không trả lời ngay, mà thu tay lại xoay người đến quầy rượu rót ly rượu. "Anh cũng không hy vọng trở thành người rất quan trọng đối với em." Anh rót cuộc mở miệng, vẫn lạnh lùng như cũ. Chưa kịp chứng thật địa vị ở trong lòng người đàn ông thì đã bị ném đến tận đáy cốc, cô ý thức được, chiến tranh giữa cô và anh, cô đã thua trước một ván. Bởi vì, cô quan tâm hơn anh. Cô chế cười, đứng dậy đi tới bên cạnh anh, cầm lấy cái ly của anh, uống cạn rượu mạnh bên trong: "Nhưng em hi vọng, em trở thành người rất quan trọng của anh."

Hai mươi lăm tuổi, hợp đồng cùng công ty ban đầu đến hạn Mai Phinh Vi trở về nước, ký hợp đồng hai năm với O&C. Xa cách nghìn trùng bảy năm, về đến nhà, mẹ vừa thấy cô đã rơi lệ, ôm cô khóc không thành tiếng. Nhưng cha cô, lại xem cô như là người vô hình, tuy nhiên Mai Phinh Vi nhìn thấy trong mắt của ông dâng đầy kích động. Cô có thể hiểu được tâm tình của cha, gia đình gia giáo, nhà cán bộ cao cấp, lại có người theo nghệ thuật, mặc kệ cô là mình tinh rất thành công. Ở trong cách nhìn cổ chấp của cha cô, cô cũng chỉ là một con hát.

Vinh dự và kinh nghiệm mang về từ nước Mĩ, O&C nỗ lực tán tụng, rất nhanh cô đã đi lên con đường một nghệ sĩ vì nghệ thuật nước nhà, ngại vàng ngày sau, gần như cô trôi nổi dễ dàng. Nhưng đối với Tường Lạc Sanh mà nói, cuộc hành trình trở về sẽ không dễ dàng như vậy.

Nhà anh là thương nhân thế gia, kinh doanh số một số hai trong vương quốc giải trí nội địa, làm con trai độc nhất trong nhà, anh nhất định là Quốc vương tương lai. Khi anh còn nhỏ cha của anh đã truyền thụ cho anh suy nghĩ buôn bán, mười lăm mười sáu tuổi, khi các bé trai khác còn ham mê trò chơi điện tử, hoặc là mê muội một cô gái nào đó, anh đã tiến hành hàng loạt đầu tư. Thiên chi kiêu tử, ắt có sở tác (con cưng của trời, chắc chắn sẽ có nơi phát huy). Nhưng cuộc đời có biết bao biến cố, năm ấy anh mười bảy tuổi, cha anh đột ngột qua đời, chưa đủ tuổi vị thành niên nên anh không có biện pháp tiếp nhận gia sản khổng lồ. Người mẹ quá cố của anh có một em trai, coi như là máu mủ gần nhất với anh, vì vậy cậu của anh Mã tiên sinh hiển nhiên là người đầu tiên nhận ủy thác quyền quản lý O&C. Người có bảy tội, thứ nhất chính là tham lam, Mã tiên sinh đương nhiên sẽ hiểu quyền lực khổng lồ có ý vị như thế nào, sau khi cha của Tường Lạc Sanh qua đời nửa năm, Mã tiên sinh đã đưa Tường Lạc Sanh đến nước Mĩ. Tường Lạc Sanh không có cự tuyệt, bởi vì anh hiểu rõ lực lượng của mình không đủ cường đại, anh biết rõ đạo lý hậu tích bạc phát. Không phản bác, anh đi nước Mĩ, đợi mười một năm, anh không chỉ mang về một tấm bằng danh giá, kinh nghiệm làm việc phong phú ở Wall Street, tài phú ngầm kèch xù, còn có niềm tin kiên định.

Lúc đầu trở về cũng không có thuận lợi vậy, anh rời đi mười một năm, Mã tiên sinh nắm quyền mười một năm, rắc rối khó gỡ không phải lực một mình anh có thể dễ dàng lật ngửa. Mặc dù có Mai Phinh Vi ủng hộ, lực lượng cũng vẫn còn thiếu rất nhiều. Mã tiên sinh cho anh một danh hiệu Tổng giám đốc, mình lui khỏi vị trí làm phó, nhìn như giao quyền. Nhưng trên thực tế, cũng chỉ để Tường Lạc Sanh đi tàu bay giấy (Editor: ý không có quyền hành thực tế). Nhưng anh cũng không tức giận, anh đăng hoàng tổ chức một cuộc tuyển chọn cho công ty, nâng ca sĩ, nâng nghệ sĩ, nhìn qua hoàn toàn an phận, nhưng trên thực tế, anh lại vì mình xây dựng giao thiệp. Tất cả điều này, Mai Phinh Vi đều là nhìn trong mắt, bởi vì không chỉ có một mình cô, cô còn giới thiệu giúp anh nhiều nhân vật quan trọng. Trở về nước hai năm, tên của cô đã vang danh hơn nửa bầu trời, truyền về bờ bên kia Đại Dương. Cô được mời đi Hollywood đóng phim, cũng đi tham gia tuần lễ thời trang Paris, Milan. Cô thường cùng anh tham dự hội nghị, cùng anh hưởng thụ sự nổi tiếng trên báo chí hoặc truyền thông. Cô cho là ở trong cuộc đời của anh, mình vĩnh viễn sẽ là mặt A, là nhân vật chính.

Sau khi trở về nước ba năm, nhà của cô lại xảy ra biến cố. Anh trai cô không phụ sự kì vọng của cha cô, đã có thành quả trong giới chính trị, trong một tai nạn giao thông, đột nhiên qua đời. Đối với nhà họ Mai, đặc biệt là cha cô, đều là đả kích rất trầm trọng. Ngay cả cha cô luôn kiên nghị, cũng đã rơi lệ trước mặt cô. Mà mẹ cô lấy nước mắt rửa mặt, vài đêm tóc đã trắng rất nhiều. Cô rút cuộc hiểu được, ở nơi này, trên vai của mình còn có một phần

trách nhiệm. Mà phần trách nhiệm này, bởi vì anh cô qua đời, đã không còn người nào có thể chia sẻ được nữa. Cũng là lúc cô rời xa làng giải trí, ở nơi đó cô đã có chút thành công, thách thức mới lại bắt đầu, cô cũng vui vẻ tiếp nhận.

Cô nói tin tức này qua điện thoại cho người đàn ông, anh đáp một tiếng, im lặng chốc lát, rồi cuộc vẫn phải thêm vào một câu: "Tự bảo trọng." Cái này đã có thể được xem là một trong những lời dịu dàng nhất anh nói. Anh sẽ nói lời tâm tình, rất biết nói, nhưng lời nói nhỏ nhẹ xuất phát từ nội tâm, đã ít lại càng thêm ít. Cho nên câu này, đã làm cho cô cực kỳ quý trọng.

Cô mang theo câu "Bảo trọng" của anh để bắt đầu hành trình mới, đi hội nghị xã giao, nghe báo cáo, làm báo cáo, cô bắt đầu cuộc sống nề nếp, một tháng bay đi thành phố S thị gặp anh một lần, thường thường là ở khách sạn. Một lần nào đó, lại gặp nhau, người đàn ông nói cho cô biết, anh đã tìm được phương pháp lật đổ hoàn toàn Mã tiên sinh. Cô tò mò, nên hỏi anh, thế nhưng anh lại chỉ nói cho cô hai cái tên: "Hạ Thanh, Triệu Thần Thành."

Không phải lần đầu tiên cô nghe tên tuổi của Hạ Thanh, cô vẫn chưa có danh tiếng trong làng giải trí, danh tiếng của anh ta cũng đã khá lớn, lời đồn đãi nói xuất thân từ gia tộc hiển hách Y thị, mà tên tuổi Triệu Thần Thành, cũng là lần đầu nghe. Sau khi cô trở về, phái người đi điều tra, kết quả lại có chút không ngờ. Cô cho là đó là một người đàn ông, lại không nghĩ rằng, là một con nhóc hai mươi bốn tuổi, còn là con gái một của nhà họ Trần. Sau lại từ từ thấy scandal giữa Tường Lạc Sanh và Triệu Thần Thành, cô hiểu tính toán của người đàn ông này, lúc này ảnh hưởng của nhà họ Trần ở thành phố S tuyệt đối không phải là tầm thường. Mà sao một nha đầu, đối với Tường Lạc Sanh mà nói, muốn bắt vốn chẳng có gì đáng ngại, đương nhiên Mai Phình Vi cũng không có cái gì phải lo lắng.

Quay về thành phố S dự họp báo về sản phẩm mới cùng người đàn ông, người đàn ông bỏ lại cô, đi tìm Triệu Thần Thành. Cô có chút bất mãn, nhưng từ phía hậu trường nhìn thấy vẻ mặt người đàn ông cười như không cười, liền yên tâm, trò chơi tình cảm, từ trước đến giờ anh luôn hiểu được quy tắc. Nhưng mà, theo thời gian trôi qua, sự chắc chắn của cô càng ngày càng ít. Càng ngày càng nhiều hình ảnh hai người xuất hiện trên trên báo chí, càng ngày càng nhạy cảm phát hiện trong ánh mắt người đàn ông đối mặt cô gái kia có nụ cười mà cô chưa từng thấy, cô bắt đầu cảm nhận được một loại lo lắng. Cô lại trở về thành phố S, cùng anh tham dự tiệc tối, giữa bữa tiệc, anh đi toilet, khi trở về, lại dẫn theo Triệu Thần Thành, tuyên bố với mọi người đó là bạn gái của anh, đồng thời rời đi sớm, lại bỏ rơi cô một lần nữa. Sự lo lắng của cô liền sâu hơn một chút. Tường Lạc Sanh này, cùng với người cô biết, đã không còn giống nhau.

Đêm đó, Mai Phình Vi ngủ không yên, cô lăn lộn khó ngủ, vì một người đàn ông. Cô nghĩ có lẽ cô thật lòng yêu anh, vì vậy cô tự nói với mình, cô không thể thua. Trở lại làng giải trí, cô sẽ ký hợp đồng với O&C. Nhưng mặc dù trở lại quan hệ lúc trước, cô và Tường Lạc Sanh còn xa cách hơn. Cô mời anh ra ngoài, anh nhiều lần từ chối. Mà lại thường có thể ở công ty gặp được anh xuất hiện cùng với Triệu Thần Thành, cô ấy ngồi trên xe anh, cùng đi làm, cười hi hi ha ha đến rất ngu ngốc rất ngây thơ.

Đêm đó ở khách sạn, cô lại giống như thường ngày nằm ở trong ngực anh thì cô rốt cuộc hỏi ra miệng: "Cô ấy rất tốt sao?"

Người đàn ông không ngờ hỏi như thế, nghe vậy dừng lại chốc lát, sau đó cười khúc khích: "Cô ấy rất thú vị."

"Có tốt hơn em không?" Cô điểm lồng ngực của anh, hỏi tới. "Vấn đề này rất ngốc, không phải phong cách của em"

Không phải là phong cách của cô, điều này cô cũng biết, vậy anh lại có biết hay không, cô đã lún quá sâu...

"Tường Lạc Sanh, thật ra thì em....."

"Vi Vi." Anh kịp thời cắt đứt lời của cô: "Chuyện của cô ấy em đừng nhúng tay."

Câu này tới quá đúng lúc, cứng rắn cắt đứt hai từ còn sót lại cô chưa nói —— "Yêu anh". Câu chuyện ở lúc cô còn chưa kịp phản ứng, cũng đã mất A đôi mắt B, cô đã thành vai phụ. Cô không hỏi, cô ấy có cái gì tốt. Bởi vì người kia mà tốt cô đều có thể tưởng tượng, không phải là thanh xuân, không phải là tùy tính, không phải là đơn thuần, đơn giản không phải là mặt trái của cô và anh. Thì ra bọn họ là loại người này, chỉ là bạc tình, chứ không phải là vô tình. Thế nhưng lòng ta hướng trắng sang, trắng sáng chiếu nương máng. Nhưng nhiều năm quen biết, tại sao muốn cô từ bỏ? Cô chưa từng thất bại, cũng không sẽ nhận thất bại. Cô sẽ cảm phục, nhưng vĩnh viễn sẽ không thỏa hiệp.

Vì vậy, cô làm bộ như lơ đãng, trở lại vị trí hiểu nhau nhưng cũng không can thiệp lẫn nhau. Thay anh phân ưu, giúp anh làm việc. Rốt cuộc, cơ hội cô chờ đợi cũng đã tới. Quan hệ của Diêm Nguyệt và Hạ Thanh bị phơi bày, anh rể của Hạ Thanh là con trai của nhà họ Hàn, là nhân vật quan trọng của thành phố S, mà Diêm Nguyệt lại rồi rắm không rõ Mã tiên sinh. Tường Lạc Sanh làm một kẻ, phái người bày thế cục chuốc say Mã tiên sinh, khi say hướng dẫn ông ta gọi điện thoại tìm người chính đồn Hạ Thanh. Mà Tường Lạc Sanh thì ra nước ngoài đi công tác, với loại chuyện này hoàn toàn phải sạch quan hệ. Thế nhưng lại khéo, đêm đó Triệu Thần Thành cũng ở đây, tay chân liền gửi điện cho Mã tiên sinh, nhân viên cùng đi không gọi điện thoại được cho Tường Lạc Sanh liền gọi tới chỗ Mai Phình Vi, cô suy nghĩ chốc lát, rốt cuộc nói hai chữ "Tiến hành"

Cúp điện thoại, Mai Phình Vi dựa vào thành ghế, nhìn ngoài cửa sổ, nhà nhà đốt đèn. Cô biết mình cuối cùng rơi xuống phong cách tầm thường, phạm vào tội mà tất cả mặt B đều phạm phải - được đặt tên là ghen tỵ. Nhưng cô không hối hận. Bởi vì bản tính của cô là vậy, ngạo mạn, bạc tình, tàn nhẫn, là "Mai Phình Vi" độc nhất vô nhị trên thế gian này, mặc dù cô không thích cái tên này, mặc dù cô không có cách nào thắng được trận tình yêu này.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Triệu Thần Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41

Editor: Maria Nyoko

Beta: ViVu

Nghe lời này, phản ứng như thế nào mới phù hợp với tình hình đây? Triệu Thần Thành suy nghĩ chốc lát, cau mày kinh ngạc nói một câu "Thật sự?", hay phải nói "Vậy tôi không thể không nói, anh ta rất có cá tính, tôi thích"? Cả hai đều cảm thấy không quá quan tâm.....

Thấy Triệu Thần Thành sợ sệt, sau đó Vi Vi lại lạnh lùng nói: "Cô cho rằng anh ta coi trọng một con nhóc như cô vì cái gì? Không phải là lực ảnh hưởng của Trần thị ở thành phố S. Anh ta chọc cô chơi thôi, hiện tại cô ngã ngựa, cô đã không còn giá trị lợi dụng, bây giờ còn sớm thì đi đi."

Vạn sự sẵn sàng, chỉ thiếu Triệu Thần Thành rung rung mà khóc, hô to "Tôi không tin!" hoàn toàn thành kịch bản cầu huyết.

"Còn có cái gì phải dặn dò sao?" Triệu Thần Thành nhắc tầm mắt lên, giọng nói không hề gọn sóng. Vi Vi nhú mày nhìn Triệu Thần Thành, không trả lời.

Chốc lát, Triệu Thần Thành ra khỏi game máy tính, nói: "Hôm nay cô đến nhầm rồi."

"Hả?"

"Cô tôi chỉ là nói cho tôi biết, cô đã không bắt được anh ấy." Triệu Thần Thành cười khẽ một tiếng: "Anh ấy thật sự yêu tôi." Môi của cô khẽ mở ra, lại thêm hai chữ: "Đừng không."

Mai Phình Vi hơi sững sờ, nhưng chốc lát cô ôm ngực, nghiêng khóe môi: "Nếu cô nghĩ như vậy có thể khiến mình dễ chịu hơn một chút, cứ nghĩ như vậy đi."

Triệu Thần Thành nhún vai một cái, mở trò chơi ra lần nữa gia nhập chiến đấu, hoàn toàn như không có chuyện gì xảy ra.

Thắng thua luôn là cần một người khác làm nền, Triệu Thần Thành không muốn như vậy, dĩ nhiên Mai Phình Vi thành vô vị tẻ nhạt, chỉ một lát sau đã hậm hực đi. Chân trước cô mới vừa đi, chân sau nhân vật trong trò chơi của Triệu Thần Thành bị chém chết. Cô thờ dài, ánh mắt dời về phía tủ đầu giường, rốt cuộc, anh không nói cho cô biết trước khi người khác tới, cô muốn nghe sự thật từ trong miệng anh.

Sau khi Mai Phình Vi đi, tốp năm tốp ba khách tới mấy lần, Triệu Thần Thành đối phó, cảm thấy có chút mệt mỏi. Làm người không phải muốn cười, còn phải kéo ra 45 độ cười vui sáng rõ, thật là một chuyện rất ưu thương. Đến bốn năm giờ, cô bị vây không thoát được, không để ý com tới đã ngủ.

Trong mộng mơ màng cảm thấy có ánh sáng, lúc này mới tỉnh lại, mở mắt ra, liền gặp được Tường Lạc Sanh. Đèn ngủ chỉ là màu vàng ấm, sắc trời đã đen thui, chỉ còn lại ánh sáng này. Người đàn ông an vị ở bên cạnh ánh đèn, trước giường cô, tầm mắt rơi vào trên mặt cô, vẫn thâm thuy.

Cô còn có chút buồn ngủ, thấy anh cũng có chút mơ màng. Mặc dù mông lung, nhưng rất đẹp. Mặt người dạ thú, anh thật là hoàn toàn xứng đáng. Không có ngồi dậy, Triệu Thần Thành vui ở trong chăn, hỏi: "Sao anh lại tới đây?"

"Em biết nguyên nhân." Anh đáp, giọng nói tự tin cũng tựa như thường ngày. "À, vậy anh giải thích đi, em nghe." Triệu Thần Thành quán chặn, coi như là rủa tai lắng nghe. "Không có giải thích gì." Anh dừng lại chốc lát, còn nói: "Chỉ có sự thật. Mới đầu đúng là anh vì lợi dụng em mới đến gần em. Nhưng bây giờ, anh cũng... Yêu em."

"Oa nha." Triệu Thần Thành tròn to mắt, trong giọng nói có chút ngạc nhiên: "Quả thật giống như là vở kịch Đài Loan đúng tám giờ. Anh yêu em." Cô gạt đầu một cái: "Thật là vinh hạnh lớn lao."

Tường Lạc Sanh mím mím môi, thần sắc trong mắt của anh thay đổi, Triệu Thần Thành thăm dò vuron tay, gõ một ngăn kéo của tủ đầu giường: "Bên trong có một túi, tự anh xem."

Tường Lạc Sanh lấy ra, liếc mấy cái, vẻ mặt rất trầm. Triệu Thần Thành cười khẽ, mắt cong cong: "Anh xem, em cũng biết như anh, mỗi người lợi dụng lẫn nhau, luôn có mục đích của mình. Anh lựa chọn đến gần em, mà em lựa chọn để cho anh đến gần. Em che giấu gia cảnh của em, mà anh che giấu anh biết gia cảnh của em. Chúng ta ai cũng không thẳng thắn, cho nên ai cũng không có tư cách trách móc đối phương nặng nề ở phương diện này."

"Anh biết em quan tâm nhất là cái gì không? Không phải là mục đích của anh, cũng không phải là em bị thương tổn, càng không phải là chuyện lộn xộn lung tung giữa anh và Mai Phình Vi." Triệu Thần Thành để tay ở trên đầu gối anh, đắng đặc nói: "Để cho quá khứ đi qua hoàn toàn đi, đây là anh đã đồng ý với em đấy. Nhưng, anh không làm được. Đây là điều em đề ý nhất."

Cô nói chuyện thật bình tĩnh, lạnh nhạt đến mức giống như không có tình cảm, thế nhưng Tường Lạc Sanh lại phát hiện mình nói không nên lời.

"Chẳng phải thật kỳ quái, mọi người luôn cho tình yêu là vạn năng, tình yêu có thể bao dung tất cả sai lầm, bọn họ nói là 'tình yêu vĩ đại'. Hơn nữa bọn họ còn cảm thấy, tình yêu của một người đàn ông xấu xa càng trân quý, đáng giá được tha thứ." Triệu Thần Thành dừng một chút, con mắt lóe sáng nhìn anh, từng chữ từng câu nói: "Nhất định chính là nguy hiểm."

"Triệu Thần Thành, ý của em là muốn chia tay sao?"

"Đúng, em muốn chúng ta tách ra một thời gian." Triệu Thần Thành ngồi dậy, cô vén chăn lên, gò má gần khuôn mặt người đàn ông, khẽ hôn ở khóe môi anh: "Lần này em đã quyết định."

"Một thời gian, là bao lâu." Anh ngược mắt nhìn cô gần trong gang tấc, giọng nói xót xa bùi ngùi. "Một ngày, một tháng, một năm, hay là... Cả đời." Triệu Thần Thành cười ha ha: "Vây phải xem tâm tình của em rồi."

Cô cười không bao lâu, người đàn ông đã giữ chặt cái ót cô, một nụ hôn sâu hơn cái hôn mới vừa như chuồn chuồn lướt nước. Triệu Thần Thành không có né tránh, ngược lại rất phối hợp, tay giữ bả vai anh răng môi dây dưa. Vây mà, Tường Lạc Sanh lại ngừng lại. Anh cảm thấy, cô đang dùng kỹ xảo, vẫn không động tình.

"Thế nào? Có thể là Goodbye Kiss của em, không cho nó một cái kết viên mãn một chút sao?"

Triệu Thần Thành cười không chút để ý, ẩn đường anh dần dần nhắm lại, trong mắt dần hiện ra vẻ mặt như tro tàn, anh từ từ buông cô ra. Không nói một lời, cầm áo khoác lên bước đi, đóng cửa phòng vô cùng mạnh. Cho đến hôm nay, rốt cuộc anh mới thấy được Triệu Thần Thành chân chính, trong thân thể của cô chảy dòng máu bạc tình. Cô chưa từng nói với anh, thời niên thiếu, cô cũng đã sớm đi theo cha trên thương trường. Nếu như không có Vệ Nhiên, không có Thẩm Mục, cô cũng sẽ không hiểu được tình cảm giữa người với người phong phú như vậy.

Thẩm Mục yêu cô, yêu thuần túy, cô cũng đáp lại tình cảm này, trong lúc vô tình lại thành sai lầm. Mà Tường Lạc Sanh, tính tình giống như tính cách ẩn giấu trong cô, mãnh liệt hấp dẫn cô đến gần, thậm chí dẫn cô thoát khỏi cái bóng quá khứ. Muốn phân biệt hai loại tình cảm, rất là phức tạp, mà EQ Triệu Thần Thành thấp cho tới bây giờ đều không thích hợp lựa chọn như vậy.

Vì vậy cô quyết định, buồn bực đắp chăn lại ngủ một giấc. Nói không chừng là có thể mơ thấy Phật lạc y đức đại sư tâm lý đã lưu truyền, nói cho cô biết nên lựa chọn như thế nào.

Ngày hôm sau tỉnh lại, tâm tình Triệu Thần Thành như đưa đám, dĩ nhiên một là không gặp gỡ đại sư tâm lý học, ngược lại mộng thấy một đồng một lũ chuyên gia kinh tế học, cô biết mình ở khoa chính quy bị lý luận kinh tế học ngược thế thăm, thế nhưng nhớ mãi không quên.

Đúng đúng đưa đưa lại qua một tuần lễ, Triệu Thần Thành chơi oản tù tì, một ngày thư ký gọi một cú điện thoại, theo như tâm tình hai ba ngày cô nhận một lần. Người đang nằm bệnh viện lười biếng đã lâu, cũng không có động lực.

Có lẽ là Tom nhận được thông báo từ thư ký mình nói muốn ra khỏi giới nghệ sỹ, bắt đầu trở tính khí, một tuần lễ cũng không trông thấy người. Gặp lại anh thế nhưng đã thu cô bé Tiểu Mỹ dưới cò rồi, vừa có niềm vui mới, cả người Tom cũng lên tinh thần không ít, âm thanh nói chuyện lại lớn, nắng Triệu Thần Thành nửa giờ đều không thờ hồn hèn.

Triệu Thần Thành xuất viện đêm trước, liền rời rít nhận được các quảng cáo bảo vệ sức khỏe của xương thuốc, cái gì mà dầu ngừng đau, dầu xoa bóp, trừ sẹo, dầu A Giao, là nhà máy đưa sản phẩm dùng thử tới gần phân nửa gian phòng. Tom hân hoan dùng toàn bộ, không cho Triệu Thần Thành lưu lại. Ài, chỉ thấy người mới cười, thấy người xưa khóc.

Cuối cùng đêm ba mươi, Triệu Thần Thành về nhà. Ban đầu kế hoạch của kẻ dờ hơi là về nước đêm tiểu Niên, nhưng khi dưới đất bão tuyết, máy bay đến trễ, cho nên vào đêm Triệu Thần Thành trở lại nhà trọ thì trong phòng tối đen, không có một bóng người. Nhận được số điện thoại của kẻ dờ hơi, khóc lóc kẻ lẻ trời tuyết lớn rét lạnh, nước mắt nước mũi tèm lem nói xin lỗi nói mình không về được, Triệu Thần Thành chỉ đành phải an ủi cô nói, dù sao cũng không phải là năm đầu như vậy, chú ý an toàn. Kẻ dờ hơi nghe vậy, liền an tâm cúp điện thoại.

Mở ti vi, đài trung ương chiếu dạ hội tết âm lịch, vẫn là xanh đỏ loè loẹt lấp đầy cả màn ảnh, chiêng trống vang trời ca xướng nhân dân cả nước vui mừng. Triệu Thần Thành cho mình một ly sữa tươi nóng, ngồi trên ghế sa lon, uống từng hớp từng hớp. Nửa ly sữa tươi, cô nếm được mùi vị mằn mặn, tay quệt khóe môi, phát hiện lại là nước mắt.

Vì vậy cô mới nhớ tới, mùa xuân năm trước kẻ dờ hơi không có ở đây, sớm một chút cô bị Vệ Nhiên hoặc là Thẩm Mục đi đến nhà mình, năm nay, ngược lại cô chỉ có một người. Một người mới vừa thất tình, mới vừa xuất viện, nữ thanh niên mới vừa mất việc làm, chỉ có thể uống một ly sữa tươi vượt qua ngày lễ đoàn viên, suy nghĩ một chút cũng quả thật đáng giá nước mắt chua cay.

Đề ly sữa tươi xuống, cô ôm đầu gối, muốn khóc rống một trận. Nhưng nước mắt lại đột nhiên tắc nghẽn, đều do tiểu phẩm quái dị đáng chết kia, cô cúi đầu bả vai run rẩy, vừa khóc vừa cười, như người trong bệnh viện tâm thần.

"Triệu Thần Thành, em... Không có sao chứ?"

Triệu Thần Thành chợt ngẩng đầu lên, cứ vừa khóc vừa cười như vậy nhìn Thẩm Mục, cô khẽ há miệng.

Anh mặc áo khoác ngoài màu xanh đậm, quàng khăn len lông cừu, lỗ mũi anh tuần gió lạnh thổi có chút đỏ lên. Chốc lát ngây ngẩn, nước mắt Triệu Thần Thành giống như được mở ào ào chảy ra, cô từ trên ghế salon nhảy dựng lên, lao thẳng vào trong ngực của anh, lau cả nước mắt lẫn nước mũi lên trên áo khoác của anh.

Anh bị xung lượng của cô làm chột phải lui về sau một bước, sau đó ôm cô. Chớp mắt hoảng thần, anh cười, bên trái khóe môi nâng lên đường cong nhỏ, gõ đầu của cô: "Mất một tình yêu mà thôi, đến nỗi sao, đồ không có tiền đồ."

Vì vậy, cô dùng sức hơn lau nước mắt nước mũi ở áo khoác anh, hàm hồ nói: "Anh cho rằng da mặt ai cũng dày như bức tường giống anh à..."

Anh cười, lại không nói thêm gì nữa. Triệu Thần Thành khóc đủ rồi thì vào phòng rửa mặt, Thẩm Mục cởi áo khoác đã bị chà đạp ra ngoài cẩn thận từng

lì từng tí, ném cho Triệu Thần Thành. Triệu Thần Thành huyếch anh một cái, nhưng cuối cùng tự biết đuối lý, không tiếp tục ném về.

"Lần này thì hay rồi, áo khoác cũng không có, không trở về được." Thẩm Mục thoải mái ngồi xuống trên ghế salon của Triệu Thần Thành. Cô liếc xéo anh, đi tới đập anh một cái: "Muốn ở nơi này cứ việc nói thẳng, lấy có nhiều."

"Này, có lòng tốt không được đáp đền tốt, mới vừa rồi là ai ôm anh khóc một mạch, không ngờ trở mặt như thế nữa à."

"Vây anh trở về đi, rõ ràng không chịu được trong nhà một bầu thất đại cô bát đại đi."

Thẩm Mục bị cô làm cho tức giận còn kém mất trợn trắng, lúc này Triệu Thần Thành buông tha, cười ha ha: "Biết rõ còn nói."

Nói xong, Triệu Thần Thành liền lê tầm mắt về trên TV xanh đỏ lòe loẹt, Thẩm Mục là nghiêng mặt quan sát cô, hồi lâu, anh mở miệng: "Chia tay với anh ta thật khổ sở như vậy?"

Triệu Thần Thành nghe vậy nhú nhú mày: "Em thích anh ấy là thật. Anh ấy để cho em cảm thấy có sức mạnh." Quay đầu đi, cô nhẹ nhàng cười: "Có tâm tình đi xuống."

"Vây tại sao không quay lại, nếu thích đến muốn rơi nước mắt." trong câu anh hỏi, có tất cả bất đắc dĩ. Cô lại nghiêng đầu, nhìn chằm chằm TV, nói "Anh ấy cũng không hoàn toàn thuộc về em, trong lòng của anh ấy còn có thứ khác, trong lòng của em cũng có. Cho nên chúng em đều cần thời gian hiểu rõ ràng."

"Trong lòng của em?"

Anh vừa hỏi tới, lần này cô cũng không đáp nữa: "Em có rất nhiều vấn đề, thật phiền, là tới ăn tết với em hay là để điều tra đó, Thẩm nhị thiếu gia."

Thẩm Mục hí hí mắt: "Em bây giờ bỏ đến trên đầu tôi? Hà?" Vừa dứt lời, chưa cho Triệu Thần Thành cơ hội chạy trốn, Thẩm Mục đã giơ tay gõ đầu cô, sau đó hất cô xuống mặt đất. Kết quả là, tiếng pháo cùng âm thanh đùa giỡn vang lên, ca múa cùng tiếng gào reo vang. Khi radio đếm ngược đến một, âm thanh pháo hoa lần ất tất cả, cô và anh ngưng động tác, nghiêng đầu nhìn pháo hoa rơi ngoài cửa sổ. Cô vỗ vỗ cánh tay của anh, nói với anh: "Năm mới vui về."

Anh nghiêng đầu, cũng nói một câu: "Năm mới vui về."

Mùa xuân, quần chúng nhân dân tứ tán khắp nơi quan sát dòng người như con nước lớn, Triệu Thần Thành bị Tom phái đi nước ngoài chụp một quảng cáo cho nhãn hiệu cao cấp. Anh một lần lại một lần chứng minh, tuyệt đối sẽ không bỏ qua bất kỳ cơ hội bóc lột cô. Mặc dù mới giờ chênh lệch, lại có chút xa lạ, nhưng ở cách xa người quen cùng ồn ào náo động, ngược lại cô buông lỏng rất nhiều, cho tới một vòng sau khi trở lại, Tom nói cô mập ra.

Cô thật thích mập một chút, bởi vì cô hâm mộ người ăn không mập, thể chất không ăn liền gầy, mập chính là một loại xa xỉ. Mà nay, rốt cuộc cô may mắn hưởng thụ được đối xử xa xỉ. Nhưng lúc cô đi thang máy xuống lầu, cũng đang trong thang máy gặp phải Tổng tổng, cô cảm thấy cô xa xỉ đã có chút tội ác.

Anh xác thật gầy đi trông thấy, bộ mặt hình dáng đã có thể dùng từ sắc bén để hình dung. Nhìn anh đi lên vẫn mạnh mẽ vang dội như cũ, nhưng trong mắt luôn có mùi vị tiêu điều. Ở thang máy trong không gian thu hẹp như vậy cùng anh một chỗ, cô mập, anh gầy. Triệu Thần Thành cảm giác không tốt lắm, cô cúi thấp đầu, giống như là bị thầy giáo phạt đứng tự kiểm điểm.

"Anh còn chưa có chết, chớ bày biểu cảm khóc tang." Anh mở miệng, vẫn như cũ nghiêng xuống 45 độ nhìn cô. Cô gãi gãi đầu, sau đó ngẩng mặt lên, cười hắc hắc: "Tổng tổng ngài phúc như Đông Hải, thọ tị Nam Sơn!"

Lông mày anh nhăn lại, tầm mắt rơi xuống tay trái của cô, chiếc nhẫn kia đã không có ở đây, tim của anh vừa trầm xuống.

Cửa thang máy mở ra, cô nghiêng người, ý bảo anh đi trước. Thế nhưng anh lại thuận thế dắt tay của cô, lôi cô đi ra ngoài. Nhưng vừa ra cửa thang máy, anh liền buông tay của cô ra, chưa nói gặp lại, cất bước đi tới xe của mình. Triệu Thần Thành nhìn bóng lưng của anh, nâng tay cô lên, cảm xúc thoáng qua rồi biến mất giống như dấu ấn. Cô nhìn về bóng lưng ấy, lúc vừa rồi cô nhìn lướt qua, tay trái anh, mang theo chiếc nhẫn "Đính hôn" của bọn họ...

Cuối tuần kia, Triệu Thần Thành nhận được một phần thiệp mời rất ý tứ, là Vệ Lam và Cố Hạo. Nếu như Triệu Thần Thành không có nhớ lầm, là Triệu Thần Thành mang theo Vệ Lam đi tìm Thẩm Mục, sau đó gặp Cố Hạo, nếu tính, chính cô cũng có thể coi như là người mai mối. Chỉ là kết hôn cũng quá nhanh, Vệ Lam đuổi theo Thẩm Mục nhiều năm như vậy, thế nhưng không nói tiếng nào, nhanh như tia chớp gả người khác, mà phù rể cố tình là Thẩm Mục, vốn là không hiểu rõ chuyện tình yêu này Triệu Thần Thành bị lẩn qua lẩn lại như vậy, càng thêm bối rối không hiểu ra sao.

Chỉ là ngày đó Vệ Lam mặc áo cưới rất đẹp, Cố Hạo cười lớn đến thiếu chút nữa kéo tới mang tai, hôn cô đầu dùng sức giống như là muốn nuốt xuống cả người. Đối với một người chưa lập gia đình mà nói, tham gia một hôn lễ lãng mạn giống như là một khúc hình diu đáng, sẽ khiến người hận muốn gả, tốt nhất là ngày hôm sau gả mình ra ngoài. Nhìn tân nương ném hoa, chúng nữ thanh niên độc thân mang giày cao gót ra sức nhảy về phía trước, ngay cả đám bạn bè Cố Vận kia cũng đều xông lên giành.

Thì ngược lại Triệu Thần Thành, như người ngoài cuộc ngồi một bên, chỉ lo càn quét món ăn trên bàn rượu, thỉnh thoảng giương mắt xem náo nhiệt một chút, sau đó ra sức mãnh liệt ăn. Cho đến chú rể Cố Hạo ngồi vào chỗ trống bên người cô, cô mới hạ chiếc đĩa, hi hi cười: "Chúc mừng chú rể."

"Triệu Thần Thành." giọng của Cố Hạo nghiêm túc: "Em có thể nhanh chóng thu Thẩm Mục, cũng để cho anh an tâm không?"

Triệu Thần Thành thiếu chút nữa nghẹn: "Lời nói gì vậy. Tất cả đều để anh lấy về nhà làm vợ còn có cái gì không yên lòng."

"Độc thân có hại, không hiểu?" Cố Hạo liếc cô một cái, chia về phía lỗ mũi cô: "Em và Thẩm Mục đều là nguy hiểm có hại, cho nên nhanh thu anh ta, đối với em, đối với anh, đối với mọi người, đều tốt."

Triệu Thần Thành vẫn lắc đầu một cái, không được không được, tôi thiếu, đối với Tường Lạc Sanh liền không tốt.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Triệu Thần Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42

Edit: Quyên Khuyên

Beta: coki, Lạc Thần

Sau khi Cố Hạo rời đi thì Triệu Thần Thành cũng không nán lại nữa nên thừa dịp người khác không chú ý chuẩn về trước. Cô lái ô-tô về nhà, trong phòng vẫn trống rỗng như cũ. Kể từ sau khi trở về từ bệnh viện, mỗi ngày của cô đều trôi qua trong vô tri vô giác, ở nhà ngoài việc ăn cơm, uống sữa tươi, ngay cả khi ngủ và đi công tác chụp quảng cáo thì cô đã xa nhà trong thời gian dài. Hôm nay nhìn quanh phòng cô mới đột nhiên nghĩ đến thì ra cảm giác trống rỗng này không phải là ảo giác. Những ngày vui vẻ giữa cô và Tường Lạc Sanh, những đồ gia dụng mới sắp được sử dụng đều là quá khứ, bây giờ trong nhà chỉ còn lại một ít đồ đã qua sử dụng mà thôi.

Khóc lóc ở trước mặt Thẩm Mục cũng được, vui vẻ ở studio cũng tốt, Triệu Thần Thành không thể không thừa nhận là cô rất để ý đến tình cảm với Tường Lạc Sanh nhiều hơn cô tưởng tượng. Thật ra đến bây giờ cô vẫn còn đang suy nghĩ tại sao anh không đến tìm cô? Tuy cô nói chia tay nhưng lỗi là tại anh, tại sao anh không đến tìm cô? Miệng anh luôn nói yêu cô, sao lại dễ dàng buông tay như thế?

Triệu Thần Thành cứ như vậy ngồi trên ghế sa lon thật lâu, đến khi ngược mắt lên nhìn thì thấy kim giờ đã chạy qua mấy vạch rồi. Bây giờ có chút giống khoảng thời gian Vệ Nhiên vừa qua đời, lúc đó cô cũng ngồi ngẩn ngơ như thế này, chỉ trong nháy mắt là đã hết ngày. Triệu Thần Thành buồn bực cào cào tóc, gào lên mấy tiếng như quỷ rống với căn phòng, trạng thái giống như cái xác không hồn một lần là đủ rồi. Cô lấy lại bình tĩnh, xác định bây giờ đã là mười một giờ đêm, siêu thị và cửa hàng gia dụng đều đã đóng cửa nhưng Triệu Thần Thành vẫn cầm chìa khóa xe ra cửa.

Từ nhà cô đi thẳng đến vùng ngoại ô, trên đường phố xe dần dần thưa thớt, cô đạp chân ga, mở mui xe ra, gió làm mái tóc rối tung nhưng Triệu Thần Thành cũng không để ý. Cuộc sống chỉ cần vui vẻ là được, cần gì phải xoay quanh một người đàn ông! Triệu Thần Thành lái xe cảm thấy thật là sảng khoái. Khi trở lại nội thành thì đã qua gần một giờ, tóc Triệu Thần Thành bị gió thổi như bị nỏ tung, cô đeo tai nghe bluetooth, hùng hổ gọi điện cho Tường Lạc Sanh.

Ông Mã đã bị bắt giam nên quyền hành trở lại tay Tường Lạc Sanh, thời gian này, ngày nào anh cũng bận tối mịt nên bây giờ mới trở về nhà. Di Lư đã chuẩn bị thức ăn khuya cho anh nhưng anh cũng chỉ phát phát tay, đi thẳng về phòng. Anh đến phòng quần áo lấy quần áo đi tắm rửa, lúc anh xoay người thì thấy quần áo của Triệu Thần Thành được sắp xếp chỉnh tề ở bên kia, anh vốn định bước vào nhưng lại vì vậy mà đứng im. Bây giờ cô rất ít khi tới công ty, thông báo cũng không thêm nhận. Tom nói cô định khi hợp đồng kết thúc sẽ rời khỏi làng giải trí. Bây giờ muốn biết tin tức của cô thì anh phải thông qua một người khác thì mới biết được.

Cũng đúng, anh đã sớm biết là sẽ có kết quả như thế này. Giấy không thể gói được lửa, thông minh như Triệu Thần Thành thì làm sao lại không biết được mục đích của anh. Chỉ là anh đã đánh giá cao bản thân mình, cho rằng mình có thể toàn thân lui về, kết quả là thắng ván cờ nhưng lại thua cô. Anh không hề hối hận khi thắng ván cờ nhưng việc rơi vào tay giặc là cô thì lại là một thất bại không ngờ tới.

Anh lấy một bộ quần áo từ trong đồng hồ của cô, cầm ở trên tay, mắt anh tối dần ngay sau đó nở nụ cười gượng, thật sự là rất nhớ cô. Anh bỏ quần áo về chỗ cũ rồi ra khỏi phòng để quần áo thì nghe tiếng chuông điện thoại di động vang lên trong phòng mình.

Anh vào phòng cầm điện thoại di động lên, trên màn ảnh xuất hiện tên Triệu Thần Thành, điều này khiến trái tim Tường Lạc Sanh nhảy lên. Anh nhận điện thoại, đầu bên kia truyền đến giọng nói quen thuộc của cô: "Ồ nhà sao?" Cô hỏi. "Ừ."

"Mười phút sau tôi tới lấy đồ." Cô nói xong cũng không cho anh cơ hội trả lời mà lập tức cúp điện thoại.

Tường Lạc Sanh nghe âm báo người dùng bận, trong chốc lát vẫn chưa thể bình tĩnh lại được. Triệu Thần Thành đâu còn dáng vẻ khom lưng, cúi đầu như trước đây, thật ra cô cũng không sợ anh, chẳng qua là không muốn gây ra rắc rối quấy rầy sự yên tĩnh của bản thân cô mà thôi. Hôm nay cô không nể mặt mũi anh chẳng qua cũng là khôi phục bản tính của chính mình. Như vậy cũng tốt, ít nhất hiện tại khi hai người bọn họ gặp nhau thì đều là đáng về chân thật nhất.

Triệu Thần Thành nói mười phút sau sẽ đến và cô đến đúng giờ như là xài đồng hồ bấm giây vậy. Khi đi Lư thấy mặt Triệu Thần Thành hiện lên trên màn hình ở cửa thì lập tức mở cửa cho cô và nói với Tường Lạc Sanh là cô Triệu tới. Đã một thời gian dài Triệu Thần Thành không tới đây, mặc dù thiếu gia nhà bà không nói một câu, vẫn vội vội vàng vàng như trước nhưng tinh thần thì lại không thể so với trước kia nên cho dù đi Lư không có mặt thì

cũng có thể nhận thấy hai người có vấn đề. Lần này cô Triệu tự tìm tới cửa, nói không chừng còn có thể xoay chuyển được. Ôm ảo tưởng tốt đẹp, đi Lư vui tươi hơn hớn đứng đợi tại cửa ra vào.

Cửa vừa mới được mở ra thì Triệu Thần Thành đã nhìn thấy nụ cười như hoa của đi Lư đang đứng đợi ở cửa nhưng chỉ vài giây sau, vẻ mặt đi Lư đã biến thành lo lắng: "Cô Triệu, làm thế nào mà tóc của cô lại giống như con nhím vậy?"

"Đi Lư, đi có túi rác không?"

"Hả?"

"Tôi cần một cái túi đựng rác." Triệu Thần Thành lặp lại một lần nữa. "Đợi chút, để tôi lấy cho." Vì vậy đi Lư xoay người đi vào bếp, để lại cho Triệu Thần Thành một mái tóc súp lơ.

Tướng Lạc Sanh nghe thấy tiếng người nói nên đi từ trong phòng ra ngoài với mái tóc còn ướt nhẹp. Mặc dù đây là bức tranh mỹ nam đi tắm mà Triệu Thần Thành đã nhìn thấy rất nhiều lần, nhiều không đếm xuể nhưng lần nào nhìn thấy cũng đều nhộn nhạo như vậy. Cô quay đầu đi, cố hết sức ngăn chặn suy nghĩ của mình, chỉ nghĩ đến vấn đề "kỹ thuật râu ria" là đàn ông chỉ tốn mười phút để tắm gội thì rốt cuộc là có thể sạch sẽ được hay không.

"Đến đây." Anh mở miệng, giọng nói trầm thấp, anh chỉ nói hai chữ nhưng trong mắt lại là kích động không cách nào che giấu được. Đáy lòng Triệu Thần Thành yên lặng nói hai chữ "nói nhảm" sau đó nhìn thẳng vào anh: "Tôi tới lấy đồ của tôi."

"Anh nghĩ là em đã quên rồi." Tướng Lạc Sanh cầm khăn lông lau tóc, khóe môi nhếch lên thành một nụ cười giễu cợt. Triệu Thần Thành vòng tay, hình như ý của anh là đang trách cô bạc tình.

Đi Lư đang cầm một cái túi đựng rác, khi thấy giữa hai người toàn là mùi thuốc súng nồng nặc thì lập tức đi ra hoà giải: "Đây, cô Triệu, túi rác của cô đây."

"Cám ơn đi Lư." Triệu Thần Thành nhận lấy sau đó nhanh nhẹn mở ba bốn túi rác ra ngay trước mặt Tướng Lạc Sanh, Tướng Lạc Sanh chỉ nhú mày nhìn cô.

Sau khi mở túi rác ra thì Triệu Thần Thành đi về phía phòng để quần áo, cô nhanh nhẹn lấy tất cả quần áo của mình, đồ trang sức, giày trên giá xuống nhét vào bên trong túi rác màu đen, chỉ một lát sau, một túi rác đã đầy.

"Triệu Thần Thành, em làm cái gì vậy?" Tướng Lạc Sanh giận tái mặt, ba bước thành hai đi đến trước mặt cô, giữ chặt tay để ngăn cản cô. Triệu Thần Thành nhìn tay anh, nhún mày, gằn từng chữ: "Tôi đang xử lý đồ của tôi, Tướng tổng, anh không có quyền hỏi tôi."

"Nhưng đây là nhà của anh." Giọng nói Tướng Lạc Sanh tăng lên cùng với sức lực. "Anh cảm thấy có thể ngăn cản tôi sao?" Triệu Thần Thành cười, nắm cổ tay anh giống như tay Tướng Lạc Sanh đang nắm cổ tay cô: "Anh có tin là tôi có thể vật ngã được anh không?"

Tướng Lạc Sanh giận quá hóa cười, không hề nhượng bộ: "Em quật đi."

Mắt thấy sắp diễn ra một trận ác chiến, đi Lư lại chạy đến hoà giải: "Này, này, có chuyện gì xảy ra giữa hai vợ chồng son thế? Người ta nói đầu giường đánh nhau cuối giường làm hòa, không đúng không đúng, không phải đánh nhau." Đi Lư khuyên nhưng lại tự làm rối mình, bà vội vàng vỗ vỗ miệng, cái chính lại: "Tóm lại có lời gì thì cứ bình tĩnh mà nói."

"Tôi đã chính thức chia tay với Tướng Lạc Sanh rồi nên không còn gì để nói nữa, tôi chỉ muốn lấy lại đồ của mình thôi."

"Anh không cho phép."

"Dựa vào cái gì mà anh nói không cho phép? Cứ coi như anh là ông chủ đi nhưng tôi sắp trở về Trần thị rồi cho nên hiện tại một là tôi không sợ bị đóng băng, hai là không sợ thân phận bị bại lộ. Anh còn có thể làm gì để gây khó dễ cho tôi được nữa?"

"Dựa vào việc giữa chúng ta còn chưa kết thúc!" Tướng Lạc Sanh hất tay Triệu Thần Thành ra.

Trong nhà lập tức yên tĩnh lại, chỉ còn nghe thấy tiếng thở dốc vì những cảm xúc mãnh liệt mà hai người gây ra cho nhau. "Thật xin lỗi." Một lát sau Tướng Lạc Sanh mới mở miệng, giọng nói vô cùng thấp, không giống thường ngày mà lại có chút luống cuống: "Là lỗi của anh, em muốn anh phải làm sao? Làm thế nào em mới có thể tha thứ được?"

"Hong nhan bên cạnh anh nhiều như vậy mà cũng không biết làm như thế nào thì làm sao tôi có thể biết được?" Triệu Thần Thành buông tay ra, túi rác rơi xuống nằm ở một bên: "Nếu như tôi biết làm sao để có thể bù đắp một phần tình cảm thì tôi và Thẩm Mục cũng sẽ không như bây giờ."

"Trong lòng em còn có anh ta?" Tướng Lạc Sanh nắm chặt bàn tay. "Giống như trong lòng anh, tôi vẫn luôn xếp sau chuyện buôn bán thì trong lòng tôi cũng không thể vứt bỏ được người ấy, Thẩm Mục là người thân của tôi, không có anh ấy thì tôi không thể sống tới bây giờ. Tôi vốn cho rằng anh có thể cho tôi một tương lai....." Nói đến chỗ này, Triệu Thần Thành cảm thấy mình đã nói quá nhiều nên vội vàng dừng lại: "Tóm lại hôm nay tôi tới chỉ để lấy đồ mà thôi, làm phiền anh đừng ngăn tôi như vậy, đặc biệt là khi anh không còn lý do thích hợp để giữ tôi lại nữa."

Vừa nói dứt lời thì Triệu Thần Thành lập tức cầm túi rác lên muốn đi lướt qua bên cạnh Tướng Lạc Sanh nhưng anh đã kéo cánh tay cô lại, gọi cô một tiếng "Thần Thành." Giống như là muốn giữ lại nhưng không có lý do thích hợp. Khuôn mặt Triệu Thần Thành thoáng thả lỏng nhưng cuối cùng cô vẫn tránh thoát khỏi tay của anh.

Đồ đạc của cô khoảng chừng bốn túi rác, Triệu Thần Thành kéo chúng ra khỏi nhà Tường Lạc Sanh. Cả quá trình, má Lư vẫn luôn đi theo phía sau Triệu Thần Thành, vẻ mặt nóng nảy giống như là muốn khuyên nhưng lại bị khuôn mặt lạnh lẽo của Triệu Thần Thành ngăn cản còn Tường Lạc Sanh thì giống như một bức tượng điêu khắc đứng ở trước phòng để quần áo, bàn tay vẫn ở trong tư thế nắm cánh tay của cô.

Lúc lên xe thì đầu Triệu Thần Thành đã đầy mồ hôi, cô cầm tay lái, mắt nhìn mấy túi rác để ở chỗ ghế ngồi cạnh tài xế. Không đủ, anh ta vẫn còn giữ lại, còn chưa đủ... Thứ cô muốn còn nhiều hơn những cái này.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Triệu Thần Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43

Editor: Quyền Khuyên

Beta: coki, Lạc Thần

Tuy Triệu Thần Thành dùng túi rác để chứa đồ, nhưng cô cũng không định vứt tất cả đồ đạc này, dù sao cô vẫn có phẩm chất tốt đẹp của dân tộc là cần cù, tiết kiệm mà. Triệu Thần Thành lái ô-tô về nhà, khiêng bốn cái túi đồ to lên lầu, trời buổi đêm tối đen như mực, cô làm vậy giống như một tên trộm đang vác cái túi to lên vào nhà đại phú ông. Triệu Thần Thành mở cửa, để đồ xuống, cô nghỉ ngơi một tí sau đó bắt đầu sắp xếp ngay ngắn những đồ này, để từng cái vào vị trí vốn có của chúng. Sau khi làm xong, cô ngẩng đầu lên thì trời đã sắp sáng rồi. Triệu Thần Thành đuổi lưng, vọt vào phòng tắm sau đó trở về phòng ngủ.

Có lẽ là do mệt mỏi nên cô ngủ rất say vì vậy ngủ hết cả buổi sáng, đến khi mở mắt ra thì thấy trời đã tối đen, cô nghĩ đến việc mình bị đảo lộn ngày đêm thì cũng không tốt nên lại nằm xuống ngủ tiếp, cứ như vậy ngủ hết một ngày một đêm mới tỉnh lại.

Sau khi tỉnh lại cô lập tức nhìn điện thoại di động, tuyệt thật, có sáu mươi sáu cuộc gọi nhỡ, sau khi kiểm tra thì quả nhiên tất cả đều là của Tom. Triệu Thần Thành nghĩ điện thoại di động của mình đã bị oanh tạc một năm nay mà vẫn còn chưa nổ tung, chất lượng tốt đến mức Triệu Thần Thành muốn làm người đại diện miễn phí cho hãng này, lời thoại cô đã nghĩ xong rồi, đầu tiên là nhìn vào màn hình giờ điện thoại lên sau đó mỉm cười 45° với người xem "Tôi tin tưởng sản phẩm này". Dĩ nhiên đây chỉ là suy nghĩ của Triệu Thần Thành, cô nhìn lướt qua lịch rồi nhớ ra hôm nay có một thông báo việc phải làm.

Đĩa nhạc của Triệu Thần Thành đã được tung ra thị trường một thời gian rồi, thị trường cũng phản ứng tốt, trong tình trạng thị trường đĩa nhạc bị đình trệ mà có thể bán ra mười nghìn bản đã là thành tích tương đối khá rồi. Hiện nay đến cả siêu sao, Thiên vương thì số lượng đĩa được tiêu thụ cũng chỉ khoảng hai mươi đến ba mươi nghìn bản là nhiều. Hơn nữa trên các bảng xếp hạng âm nhạc lớn, ca khúc mới của Triệu Thần Thành có xếp hạng khá tốt, liên tục đứng đầu bảng hai tuần liền. Lời mời phát ngôn quảng cáo tới dồn dập, người người đều cho rằng Triệu Thần Thành sẽ bước lên thảm đỏ nhưng chỉ có chính cô mới biết con đường làm minh tinh của cô đã đi đến điểm cuối rồi. Vì cô đã quyết định nên ngay cả Tom cũng giúp cô viện lý do thân thể để bỏ bớt rất nhiều quảng cáo và hoạt động. Hôm nay là ngày một cửa hàng có thương hiệu cắt băng khai trương, vì thời gian không lâu nên Triệu Thần Thành mới đồng ý đi.

Đầu tiên Triệu Thần Thành lái xe tới công ty, sau khi lên lầu thì Tom không có ở đây nên cô đi vào phòng làm việc đợi, vì rảnh rỗi không có việc gì làm nên cô cầm điện thoại di động lên Microblogging. Nếu cô không vào Microblogging dạo một chút thì sẽ không biết rằng người hâm mộ đã tăng lên rất nhiều. Cô vừa vui mừng thì nhìn thấy bạn tốt đăng trên Microblogging bức ảnh cô đến nhà Tường Lạc Sanh xách bốn túi rác ra về vào nửa đêm ngày hôm trước, trên bức hình có dòng miêu tả "Tình cảm của Triệu Thần Thành & Tường Lạc Sanh tan vỡ, trong đêm cô Triệu rời khỏi Tường gia". Sau khi để điện thoại di động xuống, Triệu Thần Thành lập tức cầm lấy máy tờ báo lá cải để trên bàn Tom lên xem, quả nhiên có mẩu tin tức này lại còn miêu tả sinh động như thật nhưng điều khiến Triệu Thần Thành cực kỳ bất mãn chính là bài báo miêu tả thành Triệu Thần Thành bắt cả hai tay với Thẩm Mộc, dẫn đến việc chia tay với Tường Lạc Sanh. Thật sự là tin thất thiệt nghiêm trọng! Rõ ràng cô và Tường Lạc Sanh đã chia tay trong hòa bình vậy mà lại bị viết giống như kịch Quỳnh Dao, nghiệt ngã nhấp nhô, nếu để hai người dờ hơi ở nhà cô biết chắc chắn sẽ ồn ào, náo loạn!

Lúc này Tom đẩy cửa đi vào, thấy Triệu Thần Thành đang xem báo thì đá mạnh vào cửa: "Em còn biết tới đây à? Cả ngày hôm qua chạy đi chết ở chỗ nào hả?"

Triệu Thần Thành vầy vầy cái tay đang cầm tờ báo: "Em đang đau khổ vì tình lại còn bị ác ý hãm hại, đau thương đến rơi nước mắt nè."

Tom liếc xéo cô một cái: "Anh nghĩ em là ngây khò khò thôi. Nhìn mặt mũi em hồng hào mà còn dám nói là đau thương rơi nước mắt, có quý mới tin. Anh đã nói với em là sớm muộn gì mối quan hệ tam giác của em và Thẩm Mộc còn có Tường tổng sẽ xảy ra chuyện, xem đi, quay đầu lại cái mũi thủy tinh dương hoa* vẫn đội trên đầu em."

*lăng lơ

Triệu Thần Thành gộp ba ngón lại, chỉ trời thề thốt, nói: "Trời đất làm chứng, em, Triệu Thần Thành, mặc dù đánh nhau rất tốt nhưng muốn dịu dàng thì thật sự không có, bắt cả hai tay thì càng không thể, đây là chuyện muốn mạng nhỏ của em đấy."

"Triệu Thần Thành, đến bây giờ mà em vẫn còn không nghiêm chỉnh!" Tom vô cùng thuần thực cảm tờ báo đập vào đầu Triệu Thần Thành. Triệu Thần Thành cũng vô cùng thuần thực ngăn thế tấn công của anh rồi đặt tờ báo lên trên mặt bàn, nhún vai một cái nói: "Dù sao bây giờ anh cũng đã có ‘niềm vui mới’... cho nên mới thờ ơ với ‘niềm vui cũ’ sắp thối lui khỏi Làng Giải Trí chứ gì."

"Em có lương tâm không hả? Anh bạc đãi em sao?! Một ngày em còn là nghệ sĩ trong tay anh thì anh vẫn còn có trách nhiệm với em." Tom nói một cách hào hùng chính nghĩa thậm chí mắt còn rung rung.

Triệu Thần Thành nhất thời cứng họng, có lẽ bản chất thật sự của cô là người nhát gan cho nên luôn dùng những thứ không đứng đắn cùng với dáng vẻ không thêm đề ý để né tránh những thứ có thể làm chân tình của cô cảm động, cô sợ, sợ vào một lúc nào đó những thứ chân tình này, bởi vì thiên tai hoặc là nhân họa sẽ biến thành lưỡi dao sắc nhất, đâm cô thật mạnh làm cô đau nhói.

Giờ phút này, cô lại vì mình nhát gan mà cảm thấy áy náy, người cô áy náy nhất chính là Thẩm Mộc, trong tiềm thức của cô hiểu rõ những tình cảm rồi ren giữa cô và Thẩm Mộc nhưng mà cô vẫn không chịu thừa nhận, không muốn thừa nhận.

"Cám ơn anh, Tom." Triệu Thần Thành ngừng suy nghĩ, đột nhiên trịnh trọng nói ra câu cảm ơn.

Có lẽ là thời gian Triệu Thần Thành cười đùa hí hửng quá nhiều nên lúc cô nghiêm túc sẽ làm cho người ta cảm thấy sợ hãi. Cơ thể Tom thậm chí nghiêng về phía sau giống như là đang tránh né. "Này, này, đừng nói những lời như thế." Tom lập tức chuyển đề tài: "Em có phát hiện ra gần đây lượng người hâm mộ em trên Microblogging tăng vọt không?"

"Đúng vậy, chẳng lẽ là album mới phát huy hiệu quả?" Triệu Thần Thành khôi phục dáng vẻ ban đầu. "Hừ, lên án công khai của anh đây ~ ‘chụt’ ~ đều có hợp tác cả rồi ~ chụt ~"

"A~Tom, tại sao nói chuyện với anh lại giống như nói với người bán đồ vậy, ~ chụt ~".

"Em không nắm bắt được trọng điểm à! Anh muốn em chú ý an toàn một chút, hôm nay cắt băng, anh sẽ phái thêm hai trợ lý đi theo em. Công ty hoài nghi có thể là có người cố ý bôi đen em, khơi mào những chuyện cực đoan, nếu không thì không thể nào trong một hai ngày ngắn ngủn mà làn sóng phản đối lại cao như vậy được."

"Bây giờ em còn có thể bôi đen được nữa sao? Quả nhiên là đồ, gây họa nhiều." Triệu Thần Thành vỗ vỗ bả vai Tom: "Không nên lo lắng nữa, có sóng to gió lớn gì em chưa từng thấy qua chứ, đúng không?"

"Ngày trước Hạ Thanh cũng nói như vậy với anh....."

Triệu Thần Thành ngừng lại, vì Hạ Thanh gặp phải tai nạn như vậy nên mới dứt khoát rời khỏi Làng Giải Trí. Triệu Thần Thành lập tức không hi hi ha ha nữa, chỉ nói sẽ chú ý sau đó đi theo xe của công ty đến chỗ cắt băng.

Cửa hàng cắt băng ở tại một khu thương mại cao cấp, là cửa hàng đầu tiên được mở tại thành phố S của một nhãn hiệu quốc tế nổi danh, địa điểm rộng rãi mà khí thế đồng thời mới không ít truyền thông đến. Triệu Thần Thành được một doanh nhân tài trợ bộ lễ phục tham dự, vì phối hợp với sự thanh lịch, tao nhã của nhãn hàng nên không có trang điểm mắt khói mà trang điểm thanh nhã, mái tóc ngắn dùng keo xịt tóc cố định sau gáy làm hiện lên ngũ quan tinh xảo. Khi cô đến nơi thì trung tâm thương mại đã bị người ta vây ba vòng trong ba vòng ngoài, cô được rất nhiều bảo vệ mở đường, bảo vệ đi vào cửa hàng.

Ở trên đường đi, có mấy người mượn trường hợp hỗn loạn cố ý xô đẩy cô, còn có người mắng nhiếc thô tục lúc cô đi qua. Triệu Thần Thành lắc đầu bất đắc dĩ, nhớ năm đó cô cũng đạt tiêu chuẩn của một tay anh chị đứng đầu bốn dặm tám thôn, âm ỉ nhỏ nhất, đánh nhau nhẹ hều như vậy mà muốn bôi đen Triệu Thần Thành này thì thật là rất ngây thơ và ngu ngốc.

Ông chủ cùng với mấy vị khách mời cắt băng khánh thành, phóng viên truyền thông đi theo chụp ảnh, quản lý cửa hàng dẫn Triệu Thần Thành đi tham quan cửa hàng sau đó tặng cô một túi xách kiểu mới. Triệu Thần Thành cũng theo quy củ cười thành một đóa cúc đại Ba Tư, ưu nhã lại không mất nhiệt tình, tay cầm túi xách cùng với quản lý cửa hàng, mặc cho máy chụp hình "tách tách tách tách" chớp mù mắt mình.

Chương trình tiếp theo chính là thời gian truyền thông phỏng vấn. Thật ra thì mục đích cuối cùng của các phóng viên cũng chỉ là phỏng vấn mà thôi. Trước mặt cô có rất nhiều phóng viên, Triệu Thần Thành đếm sơ qua số lượng, ít nhất cũng phải hơn hai mươi người khiến cô không nhìn được cảm khái, bây giờ cuộc sống của người dân đã được nâng cao nhưng trên phương diện tinh thần vẫn còn chờ được tăng cường. Cô biết loại tin tức lá cải bắt cá hai tay này rất được chú ý nhưng mà vẫn không hiểu tại sao mọi người lại “gấp gáp” như vậy nữa.

"Trên mạng đồn đãi cô đã chuyển ra khỏi nhà Trường tổng, có phải hai người đã chia tay hay không?" "Lời đồn đãi cô bắt cá hai tay có phải là thật không?" "Cô muốn nói gì với người hâm mộ về những lời lên án công khai đó?"

Đúng như dự đoán, Triệu Thần Thành cười nhạt, cô không bày ra dáng vẻ ngây ngô như thường ngày khi phỏng vấn mà nghiêm túc, thần nhiên trả lời vấn đề. "Đúng là tôi và Trường tổng đã xuất hiện vấn đề về mặt tình cảm nhưng người bắt cá hai tay lại không phải là tôi còn về những lời nói phê phán thì tôi cũng chỉ có một câu, quản địch vậy khôn ngoan vạn năng, bản thân tôi vẫn lù lù bất động."

"Vậy có phải cô đang ám chỉ việc chia tay là do Trường tổng có vấn đề?"

"Ồi chào, ôi, ôi, đây cũng không phải là tôi nói." Triệu Thần Thành lắc đầu xua tay: "Là anh nói đấy, tôi không chịu trách nhiệm đâu."

Triệu Thần Thành ra hiệu bằng mắt cho trợ lý, trợ lý lập tức lợi dụng lý do "Phỏng vấn kết thúc" hộ tống Triệu Thần Thành rời khỏi nơi đó mặc cho truyền

thông đuổi theo phía sau cũng không mở miệng nói thêm một chữ nào nữa.

Buổi tối, Tường Lạc Sanh về nhà ăn cơm chung với dì Lư. Dì Lư mở TV trong phòng ăn, TV đang phát tin tức về giải trí. Bà vừa nhìn vừa uống canh chim bồ câu ngon lành, không đến mấy phút sau trên màn hình đã xuất hiện tin tức nóng hổi của ngày hôm nay. "Hôm nay tiểu thiên hậu tình ca Triệu Thần Thành tham dự lễ cắt băng của một nhãn hiệu, khi bị hỏi đến lời đồn đãi chia tay với tổng giám đốc Tường Lạc Sanh thì thần nhiên đáp lại, ám chỉ ông chủ mới là người bắt cá hai tay....."

Lúc này dì Lư phun một ngụm canh chim bồ câu ra ngoài khiến cái tay đang gấp thức ăn của Tường Lạc Sanh lập tức dừng lại tại chỗ, một bàn bốn món ăn coi như hồng hết. "Thiếu gia, cậu..... cậu..... Cậu bắt cá hai tay?!"

Trên TV đang phát hình ảnh Triệu Thần Thành nhận phỏng vấn, giọng nói của cô truyền đến rất rõ ràng..... "Đúng là tôi và Tường tổng đã xuất hiện vấn đề về mặt tình cảm nhưng người bắt cá hai tay lại không phải là tôi còn về những lời nói phê phán thì tôi cũng chỉ có một câu, quân địch vậy khôn ngoan vạn năng, bản thân tôi vẫn lù lù bất động".....

Tường Lạc Sanh buông chén đũa xuống, có chút sững sờ nói: "Xem như thế đi. Lúc trước tôi đến với cô ấy thì bên cạnh vẫn còn có cô gái khác, mục đích đối với cô ấy cũng không đơn thuần."

"Nhưng không phải là cậu tình cờ nhặt được cô Triệu ở trên đường sao?"

"Đúng, lần đầu tiên gặp cô ấy thì tôi vẫn chưa biết rõ thân phận của cô ấy, chỉ nhìn thấy cô ấy quen mặt, cô ấy lại sợ trời mưa, co rút thành một cục nên không hiểu sao lại giúp cô ấy. Sau khi cô ấy trở về, tôi đi thăm dò tin tức của cô ấy thì mới biết cô ấy là con gái của chủ tịch Trần thị. Mới đầu tôi cũng không muốn lợi dụng cô ấy nhưng mà sau khi cãi nhau với cậu thì lại nhớ đến Triệu Thần Thành."

"Khó trách cô ấy biến mất một năm cậu mới đi tìm cô ấy....." Dì Lư sáng tỏ: "Nhưng thiếu gia đối với cô ấy..... Dì thấy cậu rất quan tâm cô ấy, đi chăm sóc cậu lâu như thế nên dì thấy cậu cũng không giống như đang giả bộ."

"Vậy thì thế nào đây? Cô ấy là Triệu Thần Thành, là Triệu Thần Thành võ trang đến tận răng, Thẩm Mục một lòng với cô ấy mà cô ấy còn nói chia tay là chia tay. Bây giờ là tôi phụ lòng cô ấy."

"Đúng thế, cô Triệu chưa trở về đâm cho cậu hai dao đã là không tệ rồi." Dì Lư đồng ý gật đầu.

Tường Lạc Sanh liếc dì Lư một cái, đột nhiên dì Lư cảm thấy nhiệt độ xuống thấp hai độ nhưng bà đã nhìn thiếu gia lớn lên trở thành chủ nhân nên không sợ hãi chút nào: "Thiếu gia tròng tôi cũng vô dụng, cô Triệu cũng đâu có về được."

"Tôi ăn no rồi." Tường Lạc Sanh không tiếp tục đề tài này nữa mà đứng dậy rời khỏi bàn ăn. Dì Lư thờ dãi, nhìn bóng lưng của anh, tính khí thiếu gia giống hệt ông chủ đã qua đời, bình thường có rất nhiều cách nhưng khi gặp cô gái mình thích thì ngược lại hoàn toàn nhưng đây là chuyện của người trẻ, bà già như bà không nên can thiệp nhiều. Người trẻ tự có phúc của bọn họ.....

Mấy ngày sau khi cắt băng, thiếu nữ Triệu Thần Thành nghỉ ngơi ở nhà, xem một ít tài liệu do thư ký gửi tới như thường lệ sau đó uống sữa tươi, nghe nhạc, ngủ ngon. Lúc ông bà Triệu bay từ nước ngoài về thì Triệu Thần Thành đã hẹn hò với Chu Công được hơn nửa ngày rồi.

Đến khi tự tỉnh lại, Triệu Thần Thành dụi mắt đánh răng rồi kéo dép lê từ trong phòng ra ngoài tìm sữa tươi uống..., chân mới vừa bước ra khỏi cửa phòng thì đã nghe thấy một tiếng "bảo bối" dịu dàng mềm mại kéo dài quả thực là khiến người nghe kinh hãi, lá gan run rẩy. Không biết lá gan hàng xóm cách vách có run rẩy hay không nhưng lá gan của Triệu Thần Thành thì run rẩy sắp vỡ rồi.

Triệu Thần Thành lập tức tỉnh táo lại, cô thấy mẹ mình đứng dậy, đi chậm chậm từ chỗ ghế sofa tới chỗ cô, đôi mắt đầm lệ. "Sau khi mẹ nghe người ta nói con lại biến thành 'gái ế' một lần nữa thì ăn không ngon ngủ không yên, lăn lộn khó ngủ, hôm nay nhìn thấy bộ dạng này của con, mẹ thật sự rất đau lòng, rất đau lòng....." Kê dờ hơi vuốt lông ngực của mình, bước tới từng bước một. "Mẹ, mẹ mới đi thăm dì Quỳnh Dao từ Đài Loan trở về sao?"

"Không phải." Kê dờ hơi xua tay: "Mẹ ngồi ghế ở trong khách sạn Indonesia rất nhàm chán nên mới lên mạng xem lại kịch Quỳnh Dao thôi. Ôi, đề tài bị thay đổi rồi."

Triệu Thần Thành bắt đầu đi lắc đầu, tiếp tục đi về phía tủ lạnh. Kê dờ hơi đứng sau lưng cô: "Mẹ nghĩ hai con có thể thành đôi không ngờ cái tên không biết điều này lại dám bắt cá hai tay, mặc dù ngực con hơi nhỏ một chút nhưng cũng đủ dùng mà! Làm người không nên quá tham lam! Thế mà mẹ coi cậu ta như người một nhà!"

"....." Triệu Thần Thành lặng lẽ lấy sữa tươi và ông hút rồi lại lặng lẽ đi tới ngồi xuống sofa, gọi một tiếng "ba" với kê dờ hơi số một đang ngồi trên sofa thần nhiên đọc báo.

"Để mẹ con lái nhai một lát là được." Bà Triệu lật một tờ báo, không thèm để ý nói: "Nhưng nói đi thì phải nói lại, con có cần ba giết chết tên họ Tường kia không?"

Triệu Thần Thành run rẩy, đến cả ông hút sữa tươi cũng run rẩy. Bà đã về hưu, nhiều năm không rồi nủi nhưng cũng không có nghĩa là người của ông và năng lực của ông bị thoái hóa theo, nếu như ông có ý định giết người, vậy tuyệt đối là lặng yên không một tiếng động, không để lại dấu vết còn hơn cả Tường Lạc Sanh giết chết ông Vương.

"Ba, không cần đâu, con lớn rồi mà, vấn đề của con, con có thể tự giải quyết." Triệu Thần Thành cười khà khà. "Như thế là tốt nhất." Kê dờ hơi số một nói xong, lúc này ông để tờ báo xuống, nở một nụ cười xán lạn làm Triệu Thần Thành sắc sữa tươi ngay trong cổ họng.

Cô còn chưa tỉnh lại từ trong nỗi kinh ngạc thì kẻ dở hơi số một lại ném ra quả bom thứ hai: "Buổi tối thứ sáu này bố mẹ Thẩm Mục mời cả nhà chúng ta ăn cơm."

Đây là bài hát gì vậy?

Nhớ lần trước ăn cơm cùng với ông bà Thẩm, hai ông bà đã mai mối cho Vệ Lam và Thẩm Mục, mục đích là để đuổi "tiểu tam" Triệu Thần Thành hay cũng có thể gọi là "vị hôn thê" trước này đi. Chẳng qua không lâu trước đây Vệ Lam lại đi lấy chồng rất nở mày nở mặt, từ hiện trạng chú rể là anh em của Thẩm Mục thì có thể thấy nguyện vọng tốt đẹp của cha mẹ Thẩm đã triệt để vỡ vụn. Có lẽ là do ý nghĩ được bông cháu càng bị ngăn cản thì lại càng hăng hái, bành trướng một cách mãnh liệt nên khi nghe nói Triệu Thần Thành lại độc thân mà lời đồn đãi lại có liên quan tới Thẩm Mục, vì vậy hai ông bà mới chuyển ánh mắt đến Triệu Thần Thành.

Thật ra thì lúc ban đầu hai ông bà Thẩm rất coi trọng Triệu Thần Thành. Lúc Thẩm Mục, anh em Vệ gia và Triệu Thần Thành chơi thân với nhau cũng hay đến nhà nhau chơi. Khi đó Triệu Thần Thành không nói nhiều nhưng tay chân nhanh nhẹn, ở trước mặt trưởng bối lại vô cùng dịu dàng, ngoan ngoãn, bảo sao làm vậy. Còn Vệ Lam so với cô thì lại thiếu sự chín chắn, luôn luôn ầm ĩ. Khoảng bốn năm trước, Thẩm Mục nói với ba mẹ mình là đã thuyết phục Triệu Thần Thành nên hai ông bà cảm thấy cuộc hôn nhân này là thuận nước đẩy thuyền nhưng mà không ngờ tiệc vui chóng tàn, Vệ Nhiên đi máy bay gặp chuyện không may, Triệu Thần Thành chia tay với Thẩm Mục sau đó lại được Vệ Lam nói cho biết Vệ Nhiên cũng thích Triệu Thần Thành, khi biết cô và Thẩm Mục đính hôn thì vội vàng bay về nước, kết quả xảy ra chuyện, đúng là hồng nhan họa thủy.

Mối hôn sự tốt cứ vậy mà bay đi, tin tức đính hôn vừa mới được công bố đã chia tay, mặt mũi nhà họ Thẩm bị mất sạch nhưng điều này cũng không phải là quan trọng, quan trọng là Thẩm Mục còn rất là vui vẻ đi làm việc cho Trần thị. Đây không phải là mặt nóng dán mông lạnh sao? Ba mẹ Thẩm càng nhìn Triệu Thần Thành càng không ưa, không biết vì sao con trai mình như mất trí thích người ta, thật là gấp chết người. Cuối cùng Vệ Lam trở lại, cha mẹ Thẩm muốn dùng cô ta để kích thích Thẩm Mục cùng Triệu Thần Thành, không ngờ lại kích động Triệu Thần Thành có niềm vui mới cũng làm cho Vệ Lam lập gia đình. Cái này lại càng gọi là gấp chết người.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Triệu Thần Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Editor: Trà sữa trà xanh

Beta: coki, Lạc Thần

Tôm hùm, bào ngư, vi cá, tổ yến..... Bữa cơm này không thể nói là lỗ vốn, nhưng mà đối với Triệu Thần Thành ăn như gió cuốn mây tan mà nói thì vi cá và miến không có gì khác nhau hơn nữa khoa học đã chứng minh về mặt dinh dưỡng thì vi cá và miến, tổ yến và nấm tuyết đều cùng một cấp bậc.

(Miến còn có nghĩa là người hâm mộ, cũng không biết ở đây tác giả có chơi chữ gì không)

Sau hôn lễ lần trước thì Triệu Thần Thành chưa gặp lại Thẩm Mục lần nào hơn nữa người đàn ông này cũng không đến tìm cô, có lẽ là vì anh biết bây giờ truyền thông đang chú ý đến chuyện giữa bọn họ nên cần đặc biệt kiêng dè. Sau khi chia tay Tường Lạc Sanh được mấy ngày, Triệu Thần Thành đã từ từ tỉnh táo lại sau đó càng cảm thấy mình không đáng tin cậy. Từ trước đến giờ cô biết mình không nên dây dưa tình cảm lúc trước với Thẩm Mục nhưng vẫn không dứt bỏ được sự lệ thuộc vào người đàn ông này giống như ý vào sự cưng chiều của anh nên muốn làm gì thì làm. Cô trách móc Tường Lạc Sanh hai mặt nhưng chính cô cũng như thế, không phải sao? Cô nói mình thích Tường Lạc Sanh, nhưng vì sao khi cô biết anh là người đàn ông cạnh bà thì mặc dù thất vọng nhưng lại không có tức giận cùng với cảm giác khắc sâu khi bị phản bội? Từ trước đến giờ Triệu Thần Thành luôn không biết nên xử lý tình cảm như thế nào, thậm chí cô sợ phải xử lý những chuyện này nên bây giờ đã sớm không có cách nào phân biệt được, mà những thứ khó có thể phân biệt này khiến cô trở nên có chút e ngại khi nhìn thấy Thẩm Mục, giống như anh sẽ tiến lên một bước làm nhiều loạn lự chọn và suy nghĩ của cô.

Cho nên lúc tham gia buổi tiệc ngày đó thì nhìn qua Triệu Thần Thành không có tình thần gì cả. Ông bà Thẩm đã tới từ rất sớm, ngược lại Thẩm Mục chậm chạp không tới, hai người nói anh có chuyện nên bị chậm trễ, vì vậy sau khi gia đình của Triệu Thần Thành đến thì cứ vào tiệc trước.

Cha mẹ hai bên hàn huyên chốc lát, ba mẹ Thẩm cứ không ngừng khen Triệu Thần Thành thành một đóa hoa tuyệt thế "Cô gái này chỉ có ở trên trời, nhân gian nào có được vài người". Hai người dở hơi nhà cô nghe thế thì vô cùng nể tình biến Thẩm Mục thành một bi kịch "Hoa thấy hoa úa, xe thấy bể bánh". Hơn nữa là do mẹ cô thấy bữa cơm lần trước với nhà họ Thẩm rất ngẹn khuất nên hôm nay mới muốn ăn miếng trả miếng, chắc thấy Vệ Lam lấy chồng rồi nên mới quay đầu lại tìm đến nhà cô, quả thực là làm trò cười cho thiên hạ.

Cho nên bầu không khí vô cùng bế tắc, ngay cả Triệu Thần Thành đầu gối cũng có chút đứng ngồi không yên. Tài ăn nói của hai người dở hơi nhà cô là số một, nếu thật lòng muốn làm tổn thương người khác thì sẽ khiến người ta mắc cỡ đến mức muốn chui xuống dưới bàn vì vậy mẹ Thẩm đành phải chuyển đề tài, bà hỏi Triệu Thần Thành định ở lại làng giải trí bao lâu. Triệu Thần Thành cũng trả lời trung thực là chờ hợp đồng kết thúc, qua một khoảng thời gian nữa thì sẽ trở về Trần thị bắt đầu tiếp nhận công việc. Lời này vừa nói ra, bầu không khí càng trở nên bế tắc hơn nữa. Triệu Thần Thành trở về tiếp nhận Trần thị thì chính là ám chỉ Thẩm Mục sẽ bị đuổi ra khỏi cửa rồi.

Khi bầu không khí bế tắc đến cực hạn thì Thẩm Mục đẩy cửa tiến vào. Năm người bên trong đồng loạt nhìn về phía anh, trên mặt Thẩm Mục thoáng qua

một vẻ kinh ngạc, chắc là ông bà Thẩm chưa nói cho anh biết người được mời đến buổi tiệc hôm nay là ba mẹ của Triệu Thần Thành.

"Ba mẹ, bác trai bác gái. Thật xin lỗi, con có một số việc nên đến trễ." Chỉ chốc lát sau anh đã che giấu kinh ngạc, mỉm cười chào hỏi mọi người sau đó rất tự nhiên ngồi xuống ghế trống bên cạnh Triệu Thần Thành. Triệu Thần Thành có khứu giác rất thính nên nhanh chóng ngửi được mùi thuốc lá dính trên áo sơ mi của anh, điều này làm cô không khỏi cau mày lại.

Thẩm Mục đến nhưng cũng không thực sự làm hòa hoãn được bầu không khí, anh không chào hỏi Triệu Thần Thành, Triệu Thần Thành cũng tiếp tục giả vờ làm đầu gỗ, một mình ăn ngấu ăn nghiêng còn mẹ Thẩm sau khi đã được lãnh giáo công phu làm tổn thương người của mẹ Triệu thì cũng biết điều không mở miệng nữa, về phần hai ông ba của hai nhà thì vốn không nói nhiều, hơn nữa cũng lười nói chuyện tào lao, dẫn đến bữa cơm này bảy giờ ăn cơm, tám giờ đã kết thúc.

Vốn đã đứng dậy chuẩn bị theo gia đình mình trở về, Triệu Thần Thành lại đột nhiên lên tiếng: "Ba mẹ, ba mẹ đi trước đi, con còn có ít lời muốn nói với Thẩm Mục." Cô chuyển sang ba mẹ của Thẩm Mục, nói: "Bác trai bác gái, không ngại chứ?"

Tuy ba mẹ Thẩm có chút nghi ngờ nhưng vẫn gật đầu, vì vậy cha mẹ hai bên rời đi trước. Thẩm Mục nhũn mày: "Muốn nói với anh cái gì? Là muốn ăn thêm chút nữa sao?"

Triệu Thần Thành không đành lòng liếc anh một cái, hỏi ngược lại: "Anh đã hút thuốc lá phải không?"

"Em tính làm gì nữa? Chất vấn? Hay là..... Quan tâm?" Thẩm Mục vòng tay trước ngực, anh rũ mi xuống giống như đang tìm tòi nghiên cứu ánh mắt của cô: "Chia tay với Tường Lạc Sanh mới bắt đầu chú ý tới anh sao? Em thật sự cho rằng anh tình nguyện làm vò xe dự phòng của em, hào phóng nhìn em đáng mình cho Tường Lạc Sanh sau đó chịu bị coi thường chờ em sao?"

"Thẩm Mục.....Anh....."

"Triệu Thần Thành, quen biết nhiều năm như vậy anh lại không hiểu em sao? Nếu như em thật sự chết tâm với Tường Lạc Sanh thì sẽ không lấy đi những thứ của em, đó là do em đang viện cớ, em thấy người đàn ông kia không níu kéo nên viện cớ để bảo vệ mặt mũi của mình." Giọng nói của Thẩm Mục lạnh lẽo: "Nếu ngay cả tim của em cũng đã dành cho hắn, như vậy sự quan tâm hoặc là chất vấn của em đối với anh, anh đều không cần."

Một mình đi ra khỏi khách sạn, cảm xúc của Triệu Thần Thành rất tệ. Không biết là bởi vì giọng điệu lạnh nhạt của Thẩm Mục hay là vì trong lời nói của anh lộ ra sự thất vọng với cô. Có lẽ cô là người không có tự trọng, từ chối đối phương thì được nhưng nếu như một ngày kia bị đối phương từ chối thì sẽ rất khó chịu. Dĩ nhiên Triệu Thần Thành hy vọng cô chỉ là vì ăn canh bẻ môn* nên lòng tự ái bị tổn thương vì vậy mới cảm thấy khó sở, hẳn là loại khó sở này sẽ nhanh chóng mất đi.

*nghĩa đen là bị cho đứng ngoài cửa, trong trường hợp này hiểu là bị từ chối.

Trước khi ra cửa cô chỉ tùy ý mặc một bộ quần áo màu đỏ, bây giờ vừa hít mũi vừa đi trên đoạn đường không có một bóng người, đèn đường màu đỏ chiếu lên người cô tạo nên cảm giác hết sức diêm lệ bí hiểm, Triệu Thần Thành.....đã vô tình tạo nên hiệu quả có thể so với nữ quý nhưng có lẽ hôm nay tâm tình của cô cũng giống như du hồn. Cô cứ đi như vậy, muốn đón xe nhưng không những không có chiếc xe nào ngừng lại mà mọi người còn chạy như bay. Không biết đi được bao lâu, đột nhiên Triệu Thần Thành nhận ra mình đã đi đến một con đường lớn náo nhiệt, ven đường có rất nhiều quán bar với những sắc thái riêng, có nhiều người uống say đến mức lao đảo đi ra nên nữ quý Triệu Thần Thành ở trong một đám quý say cũng không có vẻ bất ngờ lắm.

Triệu Thần Thành ngồi lên xe taxi, kéo cửa sổ xe xuống, gió đêm thổi lát phất khiến cô rớt cuống cũng có thể thở ra một hơi. Vừa về đến nhà, cô gọi một tiếng ba mẹ, sau đó lập tức nhốt mình ở trong phòng. Mẹ Triệu ngồi ở trong phòng khách xem phim thần tượng thanh xuân, ba Triệu ngồi ở bên cạnh bà làm chỗ dựa cho bà, nghe bà chê bai nội dung phim và diễn viên nhưng thấy Triệu Thần Thành vừa mở cửa thì mẹ Triệu lập tức đứng dậy khỏi ghế sa lon, nghênh đón người vừa mới ăn canh bẻ môn.

Bà thương cảm gõ cửa phòng, quay đầu nhìn về phía chồng mình: "Anh nói coi, con mình cãi nhau với Thẩm Mục sao? Sau đó giống như ba năm trước đây, khi Vệ Nhiên chết phoi thấy ở trong phòng sao?"

Ba Triệu đẩy mắt kiếng, nói: "Con đã lớn rồi, nó biết rõ phải đối mặt với cuộc sống như thế nào, huống chi có vài chuyện con mình nhất định phải đối mặt, phải mất một lớp da, té một cái thì con người mới lớn lên được."

Mẹ Triệu gật đầu một cái sau đó trở lại trên ghế sa lon: "Vậy tiếp tục xem TV đi, anh xem cô cách cách này đi, còn nói là mỹ nhân đấy, quả thực là phiên bản người thật của Spongebob Squarepant* mà!"

* Spongebob Squarepant: chú bọt biển tình nghịch.

Trong phòng ngủ, Triệu Thần Thành cời giấy ra sau đó đi thẳng lên giường, dùng chân quần mình thành một cái kén rồi tắt đèn, cô muốn ngủ một giấc. Sau khi ngủ một giấc, cô lại là Triệu Thần Thành kiều ngao; sau khi ngủ một giấc, còn có rất nhiều chuyện chờ cô đi làm.

Ngày hôm sau, sáng sớm Triệu Thần Thành đã tỉnh dậy. Kể dờ hơi nhà cô còn đang ngủ nướng, cô dậy hơi sớm một chút nên ra cửa xuống lầu chạy bộ. Kể từ khi lầu dưới của chung cư liên tiếp xuất hiện ký giả sau đó bị người ta tố cáo quấy nhiễu dân thì khu này đã được tăng cường bảo an vì vậy ký giả trà trộn vào cũng ít đi. Dù vậy nhưng hôm nay Triệu Thần Thành vẫn thấy trong đồng cỏ khô có một vài người, nhưng mà cô mặc kệ, cô chạy bộ của cô. Lúc đầu khi luyện Taekwondo thì cô vẫn có thói quen chạy bộ vào sáng sớm, chẳng qua sau đó có rất nhiều chuyện vụn vặt thay đổi, trong lòng lại có chuyện nên không chạy nữa. Cô mới chạy hai vòng đã thấy hơi mệt, cả người cũng toát ra một lớp mồ hôi mỏng. Triệu Thần Thành thấy thời gian cũng vừa tới nên về nhà tắm gội, ăn điểm tâm sáng, lại uống một hộp sữa tươi, tinh thần phấn chấn đi xử lý tài liệu mà vài ngày trước đó thư ký đã đưa cho cô.

Khi cô đã xử lý xong tài liệu thì kẻ dở hơi mới rời giường. Bọn họ thấy đáng vẻ mạnh như rồng hổ của Triệu Thần Thành nên cũng yên lòng. Ba Triệu dặn dò Triệu Thần Thành bảo cô chuẩn bị một chút đề quay về công ty, cô cũng đáp ứng rồi.

Cuộc sống của Triệu Thần Thành cũng vì vậy mà bước dần vào quỹ đạo, nhưng dù sao cô vẫn còn là người trong giới giải trí mà còn là bà hoàng tin đồn chạm tay có thể bùng nổ. Hình hai nhà Triệu Thâm cùng nhau ăn cơm vào buổi tối hôm đó, hình Triệu Thần Thành và Thâm Mục nói chuyện cùng với bức hình sau đó Triệu Thần Thành lang thang một mình giống như nữ quý ở trên đường đã bị đăng lên toàn bộ báo tin tức giải trí. Kẻ dở hơi mẹ Triệu chống nạnh oán giận nhìn mấy bức hình khó coi của bảo bối nhà mình, Triệu Thần Thành không có đánh giá gì, thậm chí còn thờ ơ đối với những bình luận có vẻ hạ hê, nói cô đáng đời, một chân đạp hai thuyền sau đó té lộn đầu. Ngày trước cô còn phải dựa vào làng giải trí để kiếm miếng cơm, nhưng bây giờ thì không còn, nên cũng không thêm quan tâm nữa. Thị phi đều là do mọi người nói ra, nếu đã vậy thì sự thật thắng hay cong làm sao chỉ có thể dựa vào cô nói là được. Không phải cô tự nhận mình xui xẻo mà là tin chắc một cây làm chẳng nên non, cô cứ đáp lại sẽ chỉ làm cho những bà tám kia hùng hổ hơn, vì vậy tốt nhất là không hỏi, không đề ý tới, qua một đoạn thời gian chắc chắn sẽ có những scandal lớn hơn, bùng nổ hơn che đi thị phi của cô. Trái Đất này không có ai tác động nhưng vẫn xoay đó thôi.

Triệu Thần Thành có lòng muốn bình ổn sự kiện nên cố ý mai danh ẩn tích, vài ngày không ra khỏi cửa, nhưng người khởi xướng lại tổ chức thành đoàn thể bôi đen chuyện này tới cùng. Triệu Thần Thành lên tranh vi bột (một kiểu mạng xã hội), so với khoảng thời gian trước thì người ái mộ lại tăng lên không ít. Lúc trước dưới trạng thái tối đa chỉ có mấy trăm người bình luận thì hôm nay lại hơn cả ngàn người. Triệu Thần Thành tiện tay mở bình luận, các từ ngữ khó coi tương tự như "Không biết xấu hổ": "con gái bắt cá hai tay" đều hiện ra trước mắt Triệu Thần Thành. Cô cứ kéo xuống dưới nhưng không có thấy một từ ngữ tốt nào.

Triệu Thần Thành tin trên cõi đời này có rất nhiều người không rõ chân tướng, nhưng không tin tất cả mọi người đều không rõ chân tướng, hiển nhiên là có người lợi dụng những kẻ làm thuê trên internet để bôi đen cô. Tom từng lên lút hỏi Triệu Thần Thành rốt cuộc gần đây cô có đặc tội với người nào không, cô nghĩ tới nghĩ lui, mọi chuyện náo loạn lớn như vậy, nếu theo đường lối bình thường của ngôn tình thì chắc hẳn cũng chỉ có tình địch mới làm như thế thôi. Vì vậy người bị hiềm nghi chính là Mạc Chúc "Không có phẩm vị". Muốn trách chỉ có thể trách Triệu Thần Thành có vẻ đẹp trời ban khó mà chối bỏ được mới không cần thận đoạt đi người trong lòng của người ta - Tướng đại tổng giám đốc. Tom nghe vậy thì nói là muốn điều tra nhưng lại không thấy tra ra đầu mối gì.

Cuối cùng Triệu Thần Thành xác định được thân phận của người khởi xướng là nhờ đối phương tự tìm tới cửa.

Hôm đó bởi vì Triệu Thần Thành có thông báo nên đến công ty một chuyến, sau khi xong việc cô liền đến phòng làm việc của Tom nán lại một khoảng thời gian, thuận tiện thưởng thức bức thư đe dọa của những kẻ làm thuê trên internet ẩn danh gửi tới. Chừng hai mươi phong thư, mỗi cái đều có đặc sắc riêng, sần sần như nhau nên khó phân cao thấp. Tom nói bởi vì chung cư của Triệu Thần Thành có biện pháp bảo an nghiêm ngặt, không thể quấy phá nên kết quả là có người chạy đến cửa công ty muốn bôi xấu Triệu Thần Thành. Kết quả ngày hôm sau bị Tướng Lạc Sanh thấy nên đã đổi toàn bộ an ninh của công ty, còn xách ngược Tom dẫn đi nói chuyện.

Tom nước mắt nước mũi tèm lem, chỉ thiếu điều không có ôm bấp đùi của Triệu Thần Thành cầu xin cô làm hòa lại với Tướng Lạc Sanh. Bởi vì chuyện gần đây của Triệu Thần Thành mà tâm tình của Tướng tổng không tốt, cứ thích tìm Tom nói chuyện phiếm hơn nữa còn rất hứng thú với người sản sinh ra nhân tài là anh. Triệu Thần Thành vỗ vỗ bả vai của Tom bày tỏ sự đồng tình sâu sắc nhưng đồng thời cũng bày tỏ mình không thể làm gì được.

Trò chuyện xong với Tom, nhìn thời gian không còn sớm nữa nên Triệu Thần Thành rời khỏi phòng làm việc, khi cô đang chuẩn bị nhấn nút thang máy để đi xuống lầu thì cửa thang máy lại mở ra sau đó bắt gặp người quen, chính là Thiên Hậu Vi Vi - người ngày xưa không oán, gần đây lại oán. Thiên Hậu vẫn ăn mặc theo phong cách chói sáng như cũ, trên cổ đeo dây chuyền kim cương phản xạ ánh sáng thật là H OLD toàn trường*. Thiên Hậu nhìn thấy Triệu Thần Thành mặc áo sơ mi rộng thùng thình phối với quần jean, cột tóc đuôi gà ngậm hộp sữa bò, từ trên xuống dưới đều không hề có điểm sáng thì chỉ trong nháy mắt về mặt cô ta đã thay đổi ba lần.

*ý là làm chấn động toàn trường, đề theo nguyên văn tác giả.

Triệu Thần Thành bước vào thang máy, cửa thang máy chậm rãi khép lại khiến không gian bị bịt kín. Triệu Thần Thành đứng ở đằng trước, đưa lưng về phía Thiên Hậu đứng ở phía sau, mãi cho đến khi tới bãi đỗ xe riêng thì hai người vẫn không nói chuyện. "Đình" một tiếng, cửa thang máy lại mở ra, Triệu Thần Thành nhắc chân định đi đến chỗ mình đậu xe thì vào lúc này Thiên Hậu lại lên tiếng.

"Triệu Thần Thành, có muốn đi uống một ly không?"

Triệu Thần Thành dừng lại, bóp hộp sữa tươi sau đó chậm rãi xoay người lại:"Tôi không uống rượu."

"Vậy thì uống nước trái cây, hoặc là..... Sữa tươi" Mai Phinh Vi giang tay: "Tôi chỉ muốn nói chuyện một chút với cô về tin tức gần đây của cô. Chắc cô sẽ không từ chối tôi chứ."

Thiên Hậu dùng đôi mắt như "làn thu thủy" của cô ta nhìn cô, trong lòng Triệu Thần Thành cực kì không muốn nhưng nên đến thì sẽ đến, vì vậy cô gật đầu. Cứ như vậy Triệu Thần Thành lên chiếc xe "bánh bao" của Mai Phinh Vi mà trước đây đã từng là chiếc xe thể thao của Thâm Mục.

Trên xe, Triệu Thần Thành thần nhiên kéo cửa sổ xuống. Mai Phinh Vi thì gọi điện thoại cho ông chủ của quán bar bảo ông ta đóng cửa tiệm, giữ lại chỗ cho bọn họ. Không thể không nói rốt cuộc Thiên Hậu vẫn là Thiên Hậu, bất kể đáng vẻ hay điệu bộ đều là cấp bậc của Thiên Hậu. Bọn họ chạy xe chừng khoảng hai mươi phút đã đến quán bar nổi tiếng. Vi Vi rẽ xe sang đường rồi dừng lại sau đó đi xuống xe trước, Triệu Thần Thành cũng đi theo phía sau.

Vi Vi quen cửa quen nẻo đi vào một quán bar tên "HIGH". Ở trên con đường này, bên ngoài của quán bar tuyệt đối không được xem là nổi bật nhưng khi vào cửa thì lại là một vùng trời khác. Triệu Thần Thành quan sát một lượt, quán bar này có hai tầng, trang trí khiêm tốn nhưng lại rất tinh xảo, từ thiết kế quầy bar đến những thứ được bài biện trên mặt bàn đều có thể nhìn ra giá trị của nó không hề rẻ. Vào cửa cần có thẻ hội viên, tính riêng tư của hội viên

được bảo mật rất cao. Nhân viên phục vụ dẫn đường cho hai người lên phòng bao ở lầu hai. Trong gian phòng này có lắp đặt quầy bar riêng, sô pha dựa vào tường đủ dài để cho năm sáu người ngồi. Vì Vi ngồi xuống trên ghế sofa sau đó vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh, ý bảo Triệu Thần Thành ngồi xuống. Triệu Thần Thành cũng không có gì mất tự nhiên, cô thuận thể ngồi xuống. Một lát sau có người pha rượu vào trong phòng pha rượu cho hai người. Vì Vi muốn một ly cocktail có nồng độ rất cao còn Triệu Thần Thành chỉ uống nước trái cây.

Lúc rượu được đưa lên thì Vì Vi mở miệng: "Là tôi tìm người bôi xấu cô."

Triệu Thần Thành mới vừa gắp ly nước trái cây đến bên môi, sau khi nghe xong thì run tay làm đổ ra: "Thiên Hậu, hình như cô..... Rất thoải mái..... Đi thẳng vào vấn đề. Vậy hôm nay cô tìm tôi tán gẫu là muốn trò chuyện về cái gì? Nói đến cảm tưởng của tôi khi bị bôi xấu sao?"

Vì Vi gắp ly rượu lên, đựng vào cái ly của Triệu Thần Thành sau đó nhấp một ngụm: "Cô nói thử xem, tôi làm nhiều chuyện như vậy rốt cuộc có đáng giá không? Thật ra thì cô không có sai."

Con mắt Triệu Thần Thành giắt giắt, hành động của loại người qua đường làm liên lụy người qua đường vô tội khác đơn thuần chỉ là muốn trả thù xã hội! Triệu Thần Thành còn chưa biết nên nói tiếp như thế nào thì Vì Vi lại lên tiếng: "Sao cô không uống đi? Sợ tôi hạ độc sao?"

Thiên Hậu không nói thì thôi nhưng vừa nói đã khiến Triệu Thần Thành nổi lên nghi ngờ, cô nhìn nước chanh trong ly. Trong cái vòng tròn lộn xộn này, Triệu Thần Thành không phải là không biết đến chuyện bỏ thuốc này, đây cũng chỉ là chuyện bình thường mà thôi.

"Không cần lo lắng." Vì Vi cười khê, uống cạn rượu trong ly: "Loại thủ đoạn hạ lưu như vậy, tôi khinh thường."

Triệu Thần Thành cười cười, nhấp một hớp nước trái cây: "Thiên Hậu, nếu cô biết không đáng giá vậy cần gì làm vậy. Cô muốn tìm đàn ông không phải là rất dễ dàng sao?"

"Tìm đàn ông đúng là dễ dàng nhưng muốn tìm người mình yêu thì lại không dễ. Tôi muốn cái gì mà không có được, chỉ có duy nhất lần này, một lần này thôi là thua ở trong tay anh ta." Vì Vi vỗ tay phát ra tiếng, người pha rượu lập tức bung lên một ly rượu nữa.

Sau khi hai ly rượu chạm vào nhau thì Vì Vi lập tức uống cạn ly thứ hai còn Triệu Thần Thành vẫn chậm rãi uống nước trái cây của mình. Cô không rõ trong hồ lô của Vì Vi bán thuốc gì nhưng cô khẳng định không phải chỉ đơn giản là oán phụ kẻ khổ.

Nhưng mà sau khi hơn nửa ly nước trái cây xuống bụng thì ý thức của Triệu Thần Thành bắt đầu có chút mơ hồ, khi nói chuyện thì lười lười lại, cảm giác nóng ran khiến cô đứng ngồi không yên, lúc này Triệu Thần Thành mới nhận ra.

Mai Phinh Vi, cô là đồ đê tiện, hạ lưu!

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Triệu Thần Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Editor: Tịnh Hảo – Diễn đàn

Beta: Ngọc Hân

Triệu Thần Thành cố gắng đứng lên, nhưng đầu choáng váng mắt hoa, cuối cùng ngã trở về. Lúc này cửa phòng mở ra, mấy nhân viên phục vụ đi vào liền trói chéo hai tay của Triệu Thần Thành ra sau lưng. Triệu Thần Thành lại không còn chút sức lực nào.

Mất nhìn thấy Triệu Thần Thành bên này không thể chống cự, Mai Phinh Vi để ly rượu xuống, cuối cùng cười vui vẻ, hận ý trong mắt quả thật có thể đánh hai lỗ thủng trên người Triệu Thần Thành: "Triệu Thần Thành, đại tiểu thư cô, nghĩ cũng đừng nghĩ đầu với tôi! Sao tôi lại để cho cô cướp người đàn ông của tôi! Tường Lạc Sanh muốn dùng tôi xong thì ném, không có cửa đâu!"

Mai Phinh Vi đẩy ngã Triệu Thần Thành trên đất, ngồi chồm hổm nắm cảm của cô: "Hôm nay nếu xảy ra chuyện gì, cô đừng trách ai cả, muốn trách thì trách Tường Lạc Sanh coi trọng cô."

Triệu Thần Thành ngồi trên đất lệ rơi đầy mặt, cô ước gì được lớn tiếng gào thét "Nhường cho cô đó! Tôi nhường Tường Lạc Sanh trợ cấp tiền cho cô!", nhưng cô đã nói không nên lời. Hai tay bị trói của Triệu Thần Thành nghiêng dựa vào tay ghế sofa, cảm thấy khí ô-xy trong không khí quá ít ỏi, bản thân mình thì lại miệng đắng lưỡi khô. Mai Phinh Vi lấy điện thoại di động từ trong túi của Triệu Thần Thành ra, bấm số điện thoại, giọng khi gọi điện thoại của cô ta đối với Triệu Thần Thành mà nói, tựa như từ một thế giới khác truyền tới, rất hư vô mờ mịt.

"Tôi tặng cô một món quà lớn, nhanh chóng nhận lấy. Nếu không, hai mươi phút sau, ván đã đóng thuyền, thì có thể hình khiêu dâm của cô đổ chót khắp internet."

Triệu Thần Thành khó nhịn gầy gĩa, FBI nhanh chóng tới kiểm tra thân kinh đưa người bệnh có nhân cách phản xã hội này đi hộ với!

Mai Phình Vi khẽ cười cúp máy, Triệu Thần Thành cũng không rõ cô ta gọi điện thoại cho ai, có lẽ là Tường Lạc Sanh?

Tầm mắt của Thiên Hậu một lần nữa trở lại trên người Triệu Thần Thành, mang theo loại tố chất thần kinh đặc biệt điên cuồng. Triệu Thần Thành lại chỉ cảm thấy tác dụng của thuốc càng lúc càng lợi hại, tầm mắt có chút mơ hồ, lỗ tai cũng bắt đầu ong ong vang dội.

“Nóng hả? Yên tâm, sẽ thoải mái nhanh thôi. Thật là đáng tiếc, không thể tận mắt nhìn cô bị giày vò. Nhưng nếu gặp may, nói không chừng có thể nhìn thấy video trên web.” Mai Phình Vi mon trón gương mặt của Triệu Thần Thành, ngay sau đó liền vung tay tát cô một cái, cái tát này giáng xuống, lỗ tai Triệu Thần Thành liền ù ù lợi hại hơn. Quả thật giống như pháo bông bắn lên, tiếng chiêng trống vang lên giữa trời.

Mai Phình Vi tìm người tới cầm máy quay phim, đồng thời đỡ Triệu Thần Thành lên trên bàn thấp trước ghế sofa, cái bàn lạnh như băng ngược lại khiến Triệu Thần Thành dễ chịu hơn rất nhiều. Mai Phình Vi cười lạnh, nói với ba bốn nam sinh ở đó, “Biết phải làm gì chứ?” Đối phương gật đầu, cô ta liền mở máy quay y phim ra rồi lui ra khỏi phòng.

Chưa từng ăn thịt heo nhưng cũng đã gặp heo chạy, tất nhiên Triệu Thần Thành hiểu rõ kế tiếp sẽ phát sinh cảnh tượng cầu huyết đến cỡ nào. Ở đây không có chút năng lực phản kháng chỉ có thể mặc cho người định đoạt tình hình, nói Triệu Thần Thành không sợ hãi là giả.

Giờ phút này một cái tay tách miệng Triệu Thần Thành ra, rót rượu mạnh nồng độ cao vào trong miệng cô. Triệu Thần Thành vốn chưa kịp nuốt xuống, bị nghẹn đến ho khan, nhưng rượu liên tục được rót vào. Cô lắc đầu muốn tránh né, kết quả chỉ khiến rượu mạnh rơi vãi khắp nơi, từ khoe môi chảy thẳng xuống, dính ướt tóc và gáy. Cho đến khi Triệu Thần Thành sắc đến thở không nổi, người nọ mới thu hồi chai rượu, nhưng lại đổ toàn bộ rượu dư lên người của Triệu Thần Thành. Áo sơ mi trắng của cô dính màu ố vàng, dính vào trên da, khiến làn da Triệu Thần Thành bị thiếu đốt khó chịu.

Có người dùng cây kéo cắt sợi dây buộc tay Triệu Thần Thành, nhưng thờ dốc chưa đầy một lát, tay Triệu Thần Thành liền bị người khác cố định lên đỉnh đầu, bị trói lần nữa. Tư thế như vậy khiến cả người Triệu Thần Thành đều dang rộng, đường cong thân thể hoàn toàn lộ ra không sót thứ gì. Một người đàn ông cúi xuống, chôn môi ở cổ Triệu Thần Thành, liếm láp rượu mạnh sót lại trên người cô, gián tiếp gặm cắn, để lại dấu vết hồng tím rõ rệt. Lát sau theo làn da một đường đi xuống, dọc theo xương quai xanh đi tới trước ngực, hần ta cắn mở ra nút áo sơ mi của Triệu Thần Thành.

Thiên Hậu nhất định hiểu rõ bản lĩnh Triệu Thần Thành cho nên liều mạng bỏ thuốc cô, dẫn đến việc mặc dù hiện tại Triệu Thần Thành dùng hết toàn bộ sức lực, cũng không tránh ra được. Suy nghĩ duy nhất hiện tại của cô là muốn bắt kẻ ai, có năng lực nhanh chóng giống như nam chính trong ngôn tình, đúng lúc chạy tới làm anh hùng cứu mỹ nhân!

Lúc đang mở đến nút áo thứ ba thì người con trai dừng lại, sau đó không có dấu hiệu nào báo trước, hần ta thô bạo giật áo sơ mi Triệu Thần Thành ra, trong căn phòng an tĩnh vang lên tiếng nút vướng rơi trên đất. Lúc này ngay cả ý thức của Triệu Thần Thành cũng bắt đầu mơ hồ, làn da phơi bày trong không khí cảm giác được chút lạnh lẽo, nhưng từng đợt nóng vẫn không thể chống đỡ được như cũ, tay bị trói vừa thử giãy giụa, Triệu Thần Thành đột nhiên cảm giác tuyệt vọng, giống như cái chết của Vệ Nhiên vào ba năm trước, trong đầu cô hiện ra một hàng chữ rõ ràng, cô và Thẩm Mục đã chơi đùa xong. Giờ khắc này, lại còn như thế này...

Chẳng qua bây giờ trong đầu hiện lên một hàng chữ, chữ viết thêm vô số màu: Cô thật đảo ngược tám đời huyết thống cũng phải làm một đời nữ nhân vật chính của loạt “Hình khiêu dâm”!

Nhưng, thật là vô cùng may mắn, Triệu Thần Thành đúng là có số mệnh nữ chính.

Người trong phòng còn chưa có tiến thêm động tác nào, đúng lúc đó bên ngoài vang lên tiếng đánh nhau và tiếng phá cửa đập lại tiếng lòng của Triệu Thần Thành! Đúng vậy, là tiếng phá cửa. Cánh cửa phòng bên chắc được khóa trái kia bị phá ra trước mặt mọi người ở đây, còn tay nắm cửa chẳng biết đã bay đi đâu. Người trong cửa vốn là những tiểu lâu la chỉ biết chơi đùa, chưa từng thấy trận chiến này, lúc ấy hết sức kinh hãi.

Thẩm Mục là người đầu tiên xông vào bên trong cửa, nhìn thấy Triệu Thần Thành bị trói, áo ngực trên người bị lột ra cùng với đôi tay còn đang nắm áo sơ mi của người con trai, tiến lên hai ba bước đứng yên tại chỗ đáp người con trai bên cạnh, phía sau anh là các chú cảnh sát vũ trang đầy đủ giờ phút này cũng tiến vào bao vây hiện trường ở HOLD. Thẩm Mục cúi đầu trối cho Triệu Thần Thành, nhanh chóng cởi âu phục của mình bao lấy Triệu Thần Thành. Sự tàn ác trên người anh Triệu Thần Thành chưa từng thấy qua.

Còn chưa kịp xác nhận cô hoàn toàn được an toàn, Triệu Thần Thành đã đưa tay vòng lên cổ Thẩm Mục, đầu cô tựa vào trước ngực anh. Thẩm Mục ngửi được mùi rượu to khắp không khí, cùng với nhiều người xa lạ như vậy, về mặt bình tĩnh ôm chặt cô hơn, sau đó bế lấy cô ra khỏi phòng “Quay DV.” Nhìn Triệu Thần Thành nằm trong ngực, anh khó khăn khắc ra bốn chữ. “Yên tâm, anh sẽ xử lý.”

Giọng nói của người đàn ông vang lên bên tai cô, rốt cuộc vào giờ khắc này thần kinh của cô cũng được thả lỏng, cô biết rõ cô đã an toàn, bởi vì có anh ở đây. Nhưng đáy lòng lại có một loại cảm xúc khó chịu xông tới, khiến cô suýt không hô hấp được.

Triệu Thần Thành được bao bọc bởi y phục của Thẩm Mục ngồi ở ghế cạnh tài xế, trên người dính dính khó chịu. Thẩm Mục nói mấy câu với chú cảnh sát rồi ngồi vào trong xe. “Đó là thuốc gì?” Triệu Thần Thành mở miệng, lúc nói chuyện hô hấp vẫn dần dần như cũ, “Không còn hơi sức.”

“Chắc là trong thuốc kích thích có thêm thuốc làm mềm cơ bắp, cho nên toàn thân mới không còn hơi sức. Trở về tắm nước lạnh, sẽ tốt hơn nhiều.” Giọng nói của Thẩm Mục vẫn cứng rắn như cũ.

“Lúc này là Mai Phình Vi gọi điện cho anh?” Triệu Thần Thành cần phân tán lực chú ý của mình, vì vậy rất muốn nói chuyện một lát. “Thế nào? Em hy vọng là ai? Tường Lạc Sanh sao?” Thẩm Mục cho xe chạy, cũng không nhìn Triệu Thần Thành. Tên của Tường Lạc Sanh khiến cuộc nói chuyện phút chốc trở nên căng thẳng, Triệu Thần Thành ngồi trên ghế khó khăn di chuyển, cả người cô toàn mùi rượu, cơ thể càng nóng hơn, trong giọng nói mang theo vẻ uất ức, “Bật nhiệt độ điều hòa lớn hơn chút đi. Nóng.”

Thẩm Mộc hít sâu, hạ giọng dịu dàng nói, “Là do thuốc phát tác, em nhịn một chút, chúng ta về nhà trước.”

“Tối... Chỗ anh.” Triệu Thần Thành nghĩ đến chuyện này nếu để cho người gần gũi trong nhà biết, việc đó hậu quả quả thật không thể nghĩ. Tối thiểu người gần gũi số một nhất định sẽ nhốt cô giam giữ một tháng.

Tuy chỉ có mười phút đi xe, Triệu Thần Thành cảm thấy hết sức gian nan. Lần đầu tiên cô dùng thử thuốc kích dục tương truyền trong miệng chốn giang hồ, lại còn sử dụng chung với rượu, hiển nhiên phản ứng không tốt, phỏng đoán cũng sắp hết rồi.

Đến nhà, Thẩm Mộc trực tiếp ôm cô vào phòng tắm, đặt vào trong bồn tắm, mở vòi hoa sen ra rồi dội nước lạnh lên người Triệu Thần Thành. Sau đó, anh cất bước rời đi, đến phòng quần áo tìm đồ cho cô.

Triệu Thần Thành tựa như khối bọt biển rời khỏi nước, lúc này rốt cuộc trở lại trong nước, cô ra sức mở nước mức lạnh nhất, liều mạng tắm. Sự nóng ran hơi rút đi, nhưng cảm giác vẫn còn một lượng nhỏ, rượu cũng phát huy tác dụng vào thời khắc này, suy nghĩ của cô gần như ngừng lại, thậm chí không có ý thức muốn cởi mấy thứ vải vóc cản trở dính trên người. Cô cảm giác mình bị sự ham muốn nung nấu, siết chặt...

Chờ Thẩm Mộc cầm quần áo đi vào thì thấy Triệu Thần Thành đang muốn từ trong bồn tắm đi ra ngoài, trên người còn đang mặc quần áo ướt đầm, sắc mặt ửng hồng, ánh mắt không có tiêu cự.

Thẩm Mộc tiến lên đỡ lấy cô, nhưng trong nháy mắt tay của anh chạm vào Triệu Thần Thành, người con gái lại gần như phản ứng theo bản năng đẩy anh ra. Cô cắn môi, nước nỡ lắc đầu.

Thẩm Mộc cho là do được tính và rượu mới khiến cô cáu kỉnh như vậy, đè nén tức giận lại nói: “Triệu Thần Thành, thay quần áo có được không?”

Nhưng những lời này chẳng những không làm Triệu Thần Thành nghe lời, ngược lại khiến cô giãy giụa nhiều hơn, mặc dù không có hơi sức, nhưng cô vẫn liều mạng lui về phía sau, vào lúc Thẩm Mộc sững sốt buông tay ra, cô lập tức lùi đến trong góc của bồn tắm...

Triệu Thần Thành co ro ôm chặt lấy thân thể của mình khiến Thẩm Mộc lại tức giận bước tới, “Tránh xa như vậy làm cái gì? Không thể chạm vào em sao?”

Lại là giọng nói lạnh băng này, giọng nói kia phóng đại vô hạn bên tai Triệu Thần Thành, và nước lạnh như băng tưới lên người cô càng thêm thâm thấu, cô không biết mình xảy ra chuyện gì, cô không biết tại sao trong đầu lại xuất hiện khuôn mặt cột nhà của những kẻ kia, còn có cảm giác tuyệt vọng đó... Rõ ràng cô không phải là người yếu ớt như vậy... Nhưng những hình ảnh kia không có cách nào xóa đi trước mắt... Là tác dụng của thuốc hay là rượu, cô không biết, chỉ biết là ham muốn tăng lên, gần như ép vỡ cô...

“Em... bản...” Từ giữa răng cô chậm rãi phun ra hai chữ như vậy, sau đó đưa mắt lên nhìn về phía Thẩm Mộc, chốc lát, cô lập lại một lần nữa, “Em bản.”

Cảnh tượng như vậy, cho dù Thẩm Mộc biết Triệu Thần Thành nhiều năm rồi, dù Thẩm Mộc từng thấy lúc Triệu Thần Thành yếu ớt nhất tắm tối nhất, cũng vẫn giật mình. Bởi vì ngày trước mặc dù rất thống khổ, rất đau đớn, cô cũng sẽ không buông tha chính cô, sẽ không nói ra những lời này.

“Triệu Thần Thành, em...”

Anh vừa muốn mở miệng lại bị Triệu Thần Thành cắt đứt, “Thẩm Mộc, anh sẽ buông tha em sao?” Cô nói xong, dựa lưng vào vách tường di chuyển từng chút.

Về mặt người đàn ông nổi gợn sóng, “Em muốn nói cái gì?”

“Tại sao, Thẩm Mộc, tại sao muốn giữ lại quần áo của em?” Tầm mắt cô mơ hồ rơi vào áo ngủ của cô trên tay anh, “Không phải anh hận em sao? Rõ ràng là em hại chết Vệ Nhiên, nhưng muốn anh gánh chịu giúp em. Rõ ràng là em không an tâm kết hôn, nhưng muốn anh ở yên tại chỗ chờ em. Vệ Lam thích anh như vậy, cái gì cũng chịu làm vì anh, anh lại không cần. Em kiêu cách, em ích kỷ, em nói chuyện yêu đương với người đàn ông khác, thậm chí loan truyền scandal trên giường, rõ ràng anh tức giận như vậy rồi, rõ ràng thất vọng đến cực độ rồi, khổ sở đến sắp chết...” Cô khó khăn bước đi, rốt cuộc tiến tới gần trước mặt anh, “Tại sao như vậy mà anh vẫn không buông tha em, không vứt bỏ em?”

“Tại sao?” Cô ngửa đầu nhìn anh, tầm mắt xuyên thấu qua sương mù, cố chấp nhìn anh.

Sau đó, anh nhìn thấy trong hốc mắt ẩm ướt không ngừng tích lũy cuối cùng hóa thành hàng lệ rơi xuống.

“Tại sao? Bởi vì anh từng nói qua...” Giọng nói anh kiên định. “Đời này, không phải em thì anh không cưới.”

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Triệu Thần Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

Editor: Tịnh Hảo – Diễn đàn

Beta: Ngọc Hân

Khó chịu đựng nhất, nhưng tình cảm lại không tồn tại lâu.

Cho dù Triệu Thần Thành là sắt là kim cương cũng không chịu nổi câu nói này của Thẩm Mục “Không phải em thì không cưới”, vì vậy lúc này hai chân mềm nhũn, ngã vào trong bồn tắm.

Đáng thương cho Thẩm Mục vừa mới dâng trào cảm xúc, giờ như nói chuyện với bò. Chờ Thẩm Mục lờ Triệu Thần Thành từ trong nước ra ngoài, người con gái đã hoàn toàn bất tỉnh nhân sự.

Lột quần áo ướt sũng thay đồ sạch sẽ cho cô, cả quá trình cô đều nằm ở đầu vai anh, ngủ say. Không có bất kỳ sự khó chịu nào, chỉ ngoan ngoãn ở trong lòng anh, toàn bộ sự tùy hứng hay là sự khổ sở lúc trước cũng đều biến mất.

Nhưng mà trong thời khắc an tĩnh, đột nhiên trong lòng Thẩm Mục lại dao động. Ổn định cô nằm trong phòng, đắp kín chăn màu kem lốm đốm, anh tựa vào đầu tủ giường bên cạnh nhìn về mặt cô ngủ say.

Anh rất kỳ quái, tại sao lúc cô vì Vệ Nhiên hủy bỏ hôn ước không lấy chồng lại không lay động bản thân mình, lúc cô nói muốn cùng Tường Lạc Sanh ở cùng một chỗ bản thân mình không lay động, mà lúc cô khóc vì anh, anh lại dao động.

Có lẽ là do anh không phân biệt rõ nước mắt của cô, là sự áy náy, đồng tình hay là thứ khác. Hoặc có lẽ là, là bởi vì anh không nắm bắt được, cái này gọi là lòng người phụ nữ của Triệu Thần Thành. Nước mắt của cô rơi vào trong lòng anh, làm anh lại yêu cô nhiều hơn một chút, mà mỗi lần yêu cô nhiều một chút, cảm giác sợ hãi cũng tăng lên một chút.

Anh giờ tay lên cầm tay Triệu Thần Thành, nhỏ hơn một vòng tay của anh. Cô hỏi anh vì sao không buông tha cô, tựa như anh từng hỏi mình nhiều lần như vậy.

Rốt cuộc người con gái này có gì tốt? Ngoại trừ dáng dấp xinh đẹp một chút, trừ việc biết đánh nhau một chút, trừ tính tình hiếm thấy một chút... Trừ... Mỗi lần anh nghĩ tới sẽ không tự chủ nhớ tới rất nhiều kỷ niệm giữa hai người. Cho nên chẳng qua là anh trúng tà, còn là đã nhiều năm...

Không phải cô anh sẽ không cưới, nhưng còn cô? Ngày mai mở mắt ra, cô có thể sẽ nói cho anh biết hay không. Thẩm Mục, chúng ta cũng nên bắt đầu cuộc sống mới?

Anh mặt dày mày dạn nhiều năm như vậy, biết rõ trong lòng cô không có anh, chẳng qua ý vào anh là người đàn ông đầu tiên của cô, nhưng không biết, quay đầu lại chỉ còn mình anh đơn phương?

Thẩm Mục tự giễu, nhỏ giọng nói: “Triệu Thần Thành, em có biết anh rất ghét bộ dạng bây giờ của mình không?”

Cảm giác đói bụng quấy rối giấc mơ của Triệu Thần Thành, nhưng tác dụng của rượu và thuốc pha trộn vào nhau, khiến khi Triệu Thần Thành tỉnh lại cảm thấy đầu đau muốn nứt ra. Mở mắt nhìn thấy trần nhà màu trắng, kiểu dáng của đèn treo, sừng sốt hồi lâu mới phản ứng được là cách trang trí bên nhà Thẩm Mục. Rồi ngồi nhớ lại hình ảnh và lời đối thoại rời rạc, thu thập lại, là ngày hôm qua cô bị Mai Phình Vi lừa mạnh hạ độc vào rượu, Thẩm Mục chạy tới cứu cô, đoạn đối thoại vẫn liên tục hiện ra một câu “Không phải em thì không cưới”, sau đó cô bị rượu dồn lên não hết như bị chết máy.

Triệu Thần Thành xoa huyết thái dương, nỗ lực muốn ngồi dậy, nhưng vừa mới khẽ động liền phát hiện tay phải mình bị người nắm trong lòng bàn tay, nhìn lại lần nữa, thì ra là Thẩm Mục tựa vào mép giường cô ngủ thiếp đi.

Cô cẩn thận rút tay mình ra, may là không đánh thức anh. Thấy anh ngủ quên thuộc như vậy, Triệu Thần Thành thế mà không tự chủ được lại gần nhìn về mặt anh ngủ say, từ ánh mắt đến lỗ mũi...

Thành tích môn ngữ văn của Triệu Thần Thành từ tiểu học bắt đầu luôn nằm trong khoảng điểm trung bình, cho nên mặc dù cô cố gắng muốn lột tả vẻ đẹp của Thẩm Mục, nhưng chỉ có thể dùng ánh mắt tới lỗ mũi mà cảm thán... Trong lòng Triệu Thần Thành rốt cuộc là trúng vận cứt chó gì, mới có thể khiến cục phẩm nữ nam này bận lòng mình nhiều năm như vậy, khoan dung tất cả thói xấu của cô, thậm chí là cô lạnh nhạt cũng không thêm so đo.

Làm sao bây giờ, tính bán thân trả nợ? Dù sao anh nói đời này chỉ cưới cô. Cho dù là bán thân Thẩm Mục cũng vẫn lỗ vốn, anh yêu cô nhiều như vậy, cô cảm giác thế nào cũng không trả sạch hết được. Vậy, cứ như thế lại quyết nợ? Rõ ràng cũng là không được, nếu như cô không tiếc, ba năm trước nên cuốn gói chạy trốn, cũng không cần ngày càng thiếu nợ nhiều hơn.

Triệu Thần Thành ưu tư ngửa đầu, bụng không khỏi lại kêu lên, cô lập tức thu hồi suy nghĩ nhảy xuống giường rửa mặt, cũng không đánh thức Thẩm Mục. Ăn cơm no trước, Triệu Thần Thành vẫn không có hơi sức nghĩ ra cách phải làm thế nào đối mặt với người đàn ông. Vì vậy chỉ có thể rón rén khoác tấm chăn mỏng cho anh, để cho anh tạm nằm một lát trên sàn nhà.

Đi xuống lầu, lấy sữa tươi từ trong tủ lạnh ra, chiên một cái trứng cho mình. Cách trang trí của nhà Thẩm Mục vẫn như cũ, vẫn là kiểu mẫu quen thuộc với cô.

Sau khi quét sạch hết đồ ăn no căng bụng, Triệu Thần Thành đi rửa chén, vậy mà vừa mới lau khô tay liền đói bụng. Quả nhiên ăn ít một bữa cơm không phải dễ dàng có thể bù lại, không muốn mở bếp hai lần, Triệu Thần Thành liền nhớ đến có một khu nghỉ mát ở vùng lân cận nhà Thẩm Mộc, đúng lúc có thể thuận tiện mang một ít đồ ăn trở về cho Thẩm Mộc.

Gần đây Thẩm Mộc dường như đang giận cô, mặc dù cô cảm thấy mình không quá buồn bực. Nhưng vẫn ồn ào hơn anh nhiều? Nghĩ tới đây Triệu Thần Thành đổi ý phục đeo mắt kính, hừ giọng, lấy chìa khóa xe của Thẩm Mộc ra cửa, vừa muốn rẽ vào nhà xe, lại có tiếng gọi lại.

Triệu Thần Thành dừng bước chân, chậm rãi xoay người sang chỗ khác, giọng nói đã lạnh đi một nửa, “Tổng tổng, có chuyện gì sao?”

Tường Lạc Sanh đứng ở bên cửa xe sắc mặt không tốt, nghe thấy giọng nói của Triệu Thần Thành, thì nét mặt càng không hòa nhã. “Tâm sự một chút chứ?”

Sắc mặt này, điệu bộ này, lại câu tâm sự một chút, nếu không phải là Triệu Thần Thành tự nhận mình không thiếu nợ anh, thì cô thật hoài nghi Tường Lạc Sanh tới tìm mình trả thù, ngộ nhờ cô lên xe tuyệt đối sẽ bị giết người diệt khẩu không để lại dấu vết. “Nhưng chúng ta có chuyện gì để nói chuyện? Nếu anh có thời gian không bằng cùng tâm sự với Thiên Hậu một chút, cô ta đã sớm tương tư anh đến điên.”

“Anh sẽ cho em một cái công đạo, cho nên, lên xe.”

Triệu Thần Thành giương mắt liếc nhìn Tường Lạc Sanh ra uy bộ dáng bình tĩnh đứng đó, hỏi “Em không muốn đi cùng anh, có phải anh tính toán ở luôn nơi này?”

Tường Lạc Sanh nhún mày xem như cam chịu. Triệu Thần Thành gật đầu một cái, “Vậy anh ở lại đi, tạm biệt.” Cô phát phát tay rồi quay lưng tiếp tục đi.

“Không sao em đi đi, cùng lắm thì anh tới tìm Thẩm Mộc hàn huyên một chút.”

Triệu Thần Thành cau mày, nghiêng đầu lại: “Này, sao anh lại mặt dày mày dạn thế rồi hà, anh có phải là Tường Lạc Sanh không, mẹ Lưu xúi giục anh sao.”

Mẹ Lưu ở nơi xa yên lặng hắt xì một cái, nhưng sự thật đúng là bà xúi giục thiếu gia chọn lựa một là dụ dỗ hai là ý vào thủ đoạn chặn đường Triệu Thần Thành. Nhưng đáng tiếc là mẹ Lưu chưa nhìn thấu được bản chất của Triệu Thần Thành, cho rằng cô là một người dễ nói chuyện, là người con gái dễ ngã gục... Có thể nghĩ, con đường phía trước của Tường tổng còn chưa biết...

Tường Lạc Sanh nhún vai, “Cho em chọn.”

Triệu Thần Thành cười nửa miệng, “Tổng tổng, anh đã hiểu rõ của cái nhà em, lại hiểu được em đã không còn quan tâm đến những thứ thật giả trong vòng giải trí kia, phải nên hiểu, bây giờ em thật không sợ anh. Cho nên, em muốn lấy xe của em, anh thích đi thì đi theo, thích chờ thì cứ chờ. Chỉ là, đừng đi âm ỉ với Thẩm Mộc.”

Nói xong, Triệu Thần Thành liền đi vào nhà xe lái chiếc xe thể thao bánh bao của Thẩm Mộc rít thẳng một đường đến khu nghỉ mát, cô liếc qua kính chiếu hậu một cái, quả nhiên Tường Lạc Sanh lái xe đi theo cô. Triệu Thần Thành tà ác húng thú nhếch miệng cười, cảm giác nông nô trở mình thật là thoải mái, đại mặt than Tường anh cũng có một ngày theo dõi phía sau cô, nghĩ tới đó không khỏi hừ cười nhỏ.

Song Triệu Thần Thành có chút tò mò, lúc trước cô còn dự đoán cho là mình phải quan tâm người đàn ông này hơn, song lúc này người đàn ông này tới tìm cô thế nhưng cô lại không muốn Thẩm Mộc nhìn thấy mà lại có ý nghĩ muốn đuổi Tường Lạc Sanh sớm hơn một chút, giống như cô thầm kín gặp người tình sợ bị chính thất phát hiện, rất xấu hổ.

Rốt cuộc là cô quá thay đổi, hay là... cô - người chậm chạp trong chuyện tình cảm này vẫn không biết rõ chính mình có loại tâm tư bất an hỗn loạn như thiếu nữ đến tận cùng là vì sao lại ngập ngừng?

Cô nương Triệu còn chưa suy nghĩ ra đã đến khu nghỉ mát. Cô vung đuôi, xe chuẩn xác dừng vào chỗ đậu, xuống xe khóa cửa, Triệu Thần Thành chăm chú bước tới tiệm cháo.

Mới vừa chọn xong thực đơn, đột nhiên Triệu Thần Thành quay người lại thiếu chút nữa đụng vào cọc gỗ mặt than Tường tổng, cô lui về sau hai bước, nghiêng nhìn người đàn ông, cảm thấy cứ tiếp tục như vậy không phải là biện pháp, chỗ cô đứng rất dễ bắt mắt, hơn nữa có thêm Tường Lạc Sanh, ngộ ngờ bị nhận ra lên báo, lại được náo loạn scandal.

Dù sao đồ ăn mua ở ngoài cũng phải chờ một thời gian, vì vậy Triệu Thần Thành trốn trong góc ngồi xuống, cầm tờ thực đơn che kín mặt của mình, Tường Lạc Sanh cũng tự nhiên ngồi xuống đối diện cô.

“Cầm, che mình đi.” Triệu Thần Thành đưa một tờ thực đơn khác, trùng mắt.

Tường tổng hiển nhiên không quá vui lòng dùng tờ thực đơn viết một chữ “Cháo” thật to che kín gò má tuần mỹ của mình, hơn nữa chẳng lẽ hành động cổ quái như vậy sẽ không phải càng khiến người khác chú ý hơn sao?

Mắt to trừng mắt nhỏ tròn mắt nhìn nhau như vậy nửa phút, rốt cuộc Triệu Thần Thành không nhịn được, “Có chuyện mau nói.”

“Triệu Thần Thành, làm thế nào em mới bằng lòng tha thứ cho anh?”

Câu hỏi của Tường tổng thẳng thừng mà thành khẩn như vậy khiến Triệu Thần Thành hơi sững sờ, “Loại vấn đề này không phải cũng nên hỏi chính anh sao? Tôi hỏi em? Sao em biết?”

“Sao em lại không biết? Trái tim là của em? Đầu óc cũng của em sao? Không phải sao.”

“Tường tổng, lời nói này của anh không đúng rồi. Tình cảm – chuyện này và việc buôn bán không giống nhau. Em cảm thấy hôm nay em phải giáo dục anh mới được.” Triệu Thần Thành giống như cô giáo nói, “Tình cảm ư, không phải tất cả đều có hồi đáp cũng nhất định phải có trả giá. Cuộc sống không phải là một trận đánh cược cần phải thắng, dù anh là thần thánh, cũng có một ngày thua.”

“Lời này không phải em nói chứ.”

“Thẩm Mục nói... Không đúng, làm sao anh biết?”

“Nếu như dựa theo suy nghĩ của em, vậy thì hẳn là, không phải tất cả bỏ ra đều nhất định có hồi đáp.”

“Là thật sao?”

“Phải...”

Triệu Thần Thành kinh hãi một cái, có phải đã phá vỡ thế giới quan rồi chưa! Trước kia niềm tin cuộc sống của cô vẫn là “Không phải tất cả hồi báo cũng nhất định có trả giá.” Phải hay không chứ! Mặc dù là chính cô nhớ nhầm, nhưng mà tính tình lòng lang dạ sói như thế hóa ra đều là Thẩm Mục bồi dưỡng mà ra!

Mặc dù trong lòng đang cuộn sóng, nhưng Triệu Thần Thành vẫn quay lại đề tài cũ. “Anh cũng đã hiểu, vậy thì tốt. Chúng ta cũng không có gì để nói nữa. Em có quyền lợi lựa chọn không tha thứ cho anh, không ở chung một chỗ cùng anh, anh cũng không thể làm gì em.”

“Số 10, cháo đã xong.” Đúng lúc này phục vụ đọc số lên.

“Đến đây!” Triệu Thần Thành từ từ đứng lên, mắt nhìn xuống Tường Lạc Sanh, “Chuyện con gái, người nào dùng người ấy biết, cho nên lần tới tìm bạn gái, ngàn vạn lần nhớ đừng tìm kiểu như Thiên Hậu, cũng đừng tìm kiểu như em, ngày nào đó động dây thần kinh trở mặt, tổn thương không ngóc dậy nổi, nhé.”

Lần này, Triệu Thần Thành xách hai chén cháo ra cửa, Tường Lạc Sanh không đi theo nữa. Tính tình hai người có lẽ nhất định phải như vậy, mặt Tường Lạc Sanh lạnh lùng như ngày thường, cũng ra khỏi quán. Anh tìm đến cô, đi đoạn đường này theo cô, đã rất không kiên nhẫn rồi, còn Triệu Thần Thành hết lần này tới lần khác không phải là người dễ dàng chịu thua, nếu không tiêu hao sự kiên nhẫn và nghị lực trên người cô thì thật sự không trị được cô đâu.

Triệu Thần Thành lái xe trở lại biệt thự nhỏ của Thẩm Mục, thì phát hiện trong nhà liền có ít đi một chiếc xe, vào nhà tìm tới một vòng, thế nhưng người đàn ông không cánh mà bay.

Gọi điện thoại thì bên kia cũng không nhận, vì vậy không thể làm gì khác hơn là tìm thư ký của Thẩm Mục, mới biết người đàn ông bị kêu tới để họp rồi. Triệu Thần Thành nhìn hai chén cháo nóng hổi trong tay, bĩu môi, sự vui vẻ hiếm thấy lại rơi vào khoảng không. Nhưng mà nhìn anh khổ cực chăm sóc cô một đêm ngủ cũng không đủ giấc, Triệu Thần Thành lại không đành lòng truy cứu gì nữa.

Húp hai suất cháo, Triệu Thần Thành hài lòng trở lại trong phòng ngủ, muốn chờ người đàn ông trở về nói cảm ơn anh.

Nhưng kết quả, Triệu Thần Thành không phải nghênh đón Thẩm Mục trở về, mà là cuộc điện thoại của Tom.

“Triệu Thần Thành, mau mở ti vi, cô và Tường tổng lại lên tin tức giải trí rồi.”

“Ăn cháo trong tiệm cháo, Tường Lạc Sanh, Triệu Thần Thành mập mờ nói lại tình xưa.” Triệu Thần Thành mở ti vi, nghe được câu nói đầu tiên thì khiến tai điếc mù của cô thẳng cấp như tai chó bằng nhôm, điện thoại cũng từ trong tay rớt xuống.

Cô run rẩy chỉ vào màn hình TV rống to: “Anh mới cùng Tường Lạc Sanh nói lại tình xưa, cả nhà anh cùng Tường Lạc Sanh nói lại tình xưa!”

“Các ký giả! Thêm chữ “Khó khăn” trước tiêu đề hot này thật sự khó đến thế sao?”

Rống xong, Triệu Thần Thành chấp tay trước ngực thành hình chữ thập, lẩm nhẩm nói, Thẩm Mục, hàng vạn hàng nghìn lần anh đừng xem được tin tức này....

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Triệu Thần Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47

Editor: Tịnh Hảo – Diễn đàn

Beta: Ngọc Hân

Triệu Thần Thành không thể xác nhận Thẩm Mục có xem tin tức kia không, nhưng cô xác nhận được từ sau hôm ấy, Thẩm Mục liền biến mất trong cuộc sống của cô.

Triệu Thần Thành ở nhà Thẩm Mục trong hai buổi tối, anh cũng chưa trở về. Cô gọi điện tới Trần thị, thư ký nói Thẩm Mục ra nước ngoài họp, nhưng ngủ ở khách sạn nào, ngay cả cô ta cũng không biết.

Làm một thư ký, không biết lộ trình của ông chủ, duy nhất có thể là cô ta không muốn cho người khác biết, Triệu Thần Thành là người nắm giữ Trần thị trong tương lai, thân phận này cũng không thể khiến thư ký mở miệng, chuyện kia chỉ sợ chính bản thân Thẩm Mục không muốn Triệu Thần Thành biết.

Triệu Thần Thành không hiểu Thẩm Mục làm như vậy, rốt cuộc là tức giận, hay là giúp đỡ để cô đạt được mục đích. Nhưng bất kể thế nào, cũng khiến cô không khỏi hoảng hốt, nhất là sau khi cha gọi điện thoại đường dài nói Thẩm Mục nộp đơn từ chức, lòng cô càng thêm hoảng sợ.

Điện thoại tắt máy, tin nhắn không trả lời, kiểm tra khách sạn, kiểm tra chuyến bay, Triệu Thần Thành đã dùng hết biện pháp có thể nghĩ tới, nhưng cũng không thể tìm được Thẩm Mục. Cô dần dần rơi vào trạng thái sợ hãi, chứng nôn mửa cũng tái phát theo. Bởi vì loại cảm giác thật sự quá giống nhau rồi, tựa như lúc Vệ Nhiên qua đời, những người kia đi theo ở bên cạnh mình, mình cho rằng là người sẽ vĩnh viễn bên mình, nhưng bọn họ có thể biến mất bất cứ lúc nào. Mặc kệ mình tìm thế nào, bọn họ đi, chính là đi.

Ngây ngây ngô ngô như vậy qua một tuần lễ, cho đến khi Tom liên tục gọi điện. Khi đó chuông điện thoại reo, cô còn tưởng rằng là Thẩm Mục, hoặc có tin tức của Thẩm Mục liền xông tới nhận, tiếng rống hung hãn của Tom khiến lòng hân hoan của cô nhất thời rơi xuống.

“Chuyện gì?” Cô cúi đầu hỏi. “Chuyện gì? Đại tiểu thư, công ty cũng bởi vì cô mà sắp phải đóng cửa rồi thế mà còn hỏi chuyện gì? Cái người này chẳng lẽ đi lên sao Hỏa ư? Tin tức lớn như vậy có mắt thì nhìn thấy.”

Triệu Thần Thành cau mày: “Tôi không có tâm trạng, không chú ý. Lỗi ít mà ý nhiều, rốt cuộc chuyện gì?”

“Rất nhiều việc. Một, Thiên Hậu Vi Vi bị cảnh sát bắt đi, tố cáo cô ta xúi giục chỉ điểm làm nguy hại đến sinh mạng người khác. Hơn nữa có lời đồn đại nói cô lên lút hại cô. Hai, boss Tưởng bị đồn cùng cậu kết với Vi Vi Thiên Hậu, hơn nữa bản thân anh ta cũng chấp nhận tin tức này. Ba, giả cổ phiếu của công ty bởi vì một và hai mà chấn động giảm xuống. Bốn, uy tín công ty bởi vì một và hai chịu ảnh hưởng, bây giờ tâm tình trên dưới công ty không yên, cấp trên nói có thể công ty sẽ tiến hành sáp nhập thu mua, đối tượng là Trần thị.” Tom nói xong, uống một hớp nước, “Như thế nào? Đủ biết rõ điểm tóm tắt chính chưa?”

“Trần thị muốn thu mua O&C?”

“Cô gái, có phải cô chưa nắm được trọng điểm không! Trọng điểm là, bây giờ cô không phải là hoa bạch dương lẳng lơ, mà là trinh tiết liệt nữ (Nghĩa là cô gái cương trực trong trắng). Đối với Tưởng tổng mà nói, nhất định chính là họa vô đơn chí. Tôi thật sự không hiểu, Mai Phình Vi làm ra chuyện này, theo như thủ đoạn của Tưởng tổng, nên lập tức ra mặt phủi sạch quan hệ mới phải, thế mà đảng này lại thừa nhận! Hiện giờ cấp trên cũng rất bất mãn với anh ta, rõ ràng chính anh ta kéo công ty xuống nước.”

“Tom này, cái đồ gió chiều nào theo chiều ấy cũng quá nhanh đấy. Vừa thấy ông chủ nhà cậu không xong liền nói xấu người ta sau lưng, lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, anh ta vẫn còn quyền đuổi việc cậu.”

“Cô gái chết tiết không có lương tâm kia, tôi tiết lộ tin tức cho cô, cô còn nói nhảm nhiều như vậy, đau lòng cho Tưởng Lạc Sanh hả! Không nói với cô nữa, lãng phí nước miếng.” Tom giận dữ cúp điện thoại. Triệu Thần Thành nghe đầu kia “tút tut tut”, lặng lẽ để điện thoại di động xuống. Tưởng Lạc Sanh làm như vậy tính là cái gì? Khổ nhục kế? Không cần thiết. Triệu Thần Thành hiểu rất rõ Tưởng Lạc Sanh, anh ta không giống người vì tình yêu nguyện ý buông tha tất cả, tình yêu của anh ta luôn có ranh giới cuối cùng rõ ràng. Vậy nếu như có tác động bên ngoài, sợ rằng anh ta không thoát khỏi có liên quan với Trần thị.

O&C là công ty vận hành rất tốt, năm trước Thẩm Mục đầu tư phim điện ảnh hành động, dễ thấy chính là muốn tiến quân vào sản nghiệp giải trí, gây ra hỗn loạn như thế, lại mượn cơ cấu tóm O&C, chính là một lựa chọn không tồi. Vừa thay Triệu Thần Thành xả giận, vừa chiếm thế buôn bán. Thế nhưng cuối cùng là Thẩm Mục ra tay, hay là ba mình thao túng phía sau, Triệu Thần Thành không thể xác định.

Về phần Tưởng Lạc Sanh, Triệu Thần Thành tinh táo suy nghĩ vấn đề giữa hai người, Triệu Thần Thành cảm thấy, mình hoàn toàn không có bất kỳ lý do nào có thể đi công kích anh ta. Cô nói muốn tin tưởng anh ta, cũng cố gắng thử tin tưởng anh ta, nhưng thật ra thì, cô âm thầm điều tra anh ta. Cho nên anh ta không tạo được sự tin tưởng, cũng giống như anh ta đã đồng ý sẽ không lừa gạt.

Triệu Thần Thành tự cảm thấy mình không phải là người thanh cao đơn thuần, không có tư cách đi phán xét anh ta đúng hay sai. Huống chi, mỗi người đều có vị trí và cách sinh tồn của riêng mình. Cô hiểu quy luật sinh tồn của Tưởng Lạc Sanh, chỉ là cô không đồng ý, về tình cảm, không đồng ý.

Cô biết rõ, tình cảm bọn họ đối với nhau đều là nghiêm túc, chỉ là bọn họ thiếu sự ăn ý và tin tưởng, giống như tòa lâu xây dựng giữa không trung, nhìn qua thì mỹ lệ, nhưng lại lung lay sắp đổ. Mới đầu cô cũng không quá để ý nguy cơ này, nhưng lúc tình cảm đậm sâu thì lại càng không kiềm chế để ý tới.

Cũng vừa lúc đó, cô phát hiện họ quá mức giống nhau, vĩnh viễn có điều bí mật, vĩnh viễn không có cách nào vì đối phương còi lép nguy trang ra. Cho nên chỉ có thể giống như hai con nhím nhỏ, vào lúc đang sưởi ấm lẫn nhau, đồng thời cũng đâm bị thương lẫn nhau.

Tường Lạc Sanh lợi dụng cô, sao cô có thể không lợi dụng Tường Lạc Sanh chứ?

Giờ khắc này cô chợt hiểu, rốt cuộc sao mình là một người không biết thỏa mãn. Một lần rồi một lần, đi dò xét thử ranh giới cuối cùng của người kia có toàn tâm yêu cô không, dùng người khác đi tổn thương anh, hành hạ anh, chỉ vì để nội tâm bản thân mình nhận được một chút an bình.

Những năm gần đây cô không sợ hãi như vậy, cũng chỉ vì ý vào sự hiểu biết trong lòng rằng anh sẽ không đi.

Nhưng bây giờ, Thẩm Mục anh đã đi, đi thật rồi...

Triệu Thần Thành, tự mình gây nghiệt không thể sống.

Sau khi cắt đứt cuộc trò chuyện cùng Tom, Triệu Thần Thành lại trải qua cuộc sống tuần hoàn ăn rồi nôn ra trong hai ngày. Ngày thứ ba, cuối cùng người gàn dở từ Fiji trở về nước trước thời hạn. Lúc mẹ Triệu đẩy cửa ra thì thấy Triệu Thần Thành đang vui trên ghế sofa vừa uống sữa, vừa nhìn báo cáo của thư ký, bởi vì Thẩm Mục đưa đơn từ chức, cha Triệu đã bắt đầu đưa vài hạng mục đè ép trên người Triệu Thần Thành.

“Bảo bối ~” mẹ Triệu đi tới phía sau sofa vòng lên vai Triệu Thần Thành, hôn lên mặt cô, “Sao con gầy như vậy, mẹ rất đau lòng.”

Triệu Thần Thành nghi ngờ nhìn về phía cha Triệu, người đàn ông nháy mắt với cô, lúc này cô liền hiểu, mẹ Triệu không biết trước khi đi Fiji Triệu Thần Thành và một số người không có phẩm vị xảy ra chuyện câu huyết gì. Cũng đúng, theo tính tình của mẹ, nếu biết còn không phải âm ỉ lật trời.

“Thư ký gửi cho con xem hợp đồng khai thác Thanh Đảo rồi?” Cha Triệu mở miệng. “Dạ, đang xem, nhưng còn mấy chi tiết...” Triệu Thần Thành giờ hợp đồng lên quơ quơ, đầu hướng về phía phòng sách. “Vậy chúng ta đi phòng sách trò chuyện.” Cha Triệu nói tiếp rồi nói với mẹ Triệu: “Bảo bối, em dọn dẹp một chút đồ rồi nghỉ ngơi một lát.”

Mẹ Triệu buông Triệu Thần Thành ra, bữu môi đi thu dọn đồ đạc. Triệu Thần Thành đi vào phòng sách cùng cha, cô quay người khép cửa lại,

“Cha, chuyện Tường Lạc Sanh và O&C, là chủ ý của cha?”

Cha Triệu chậm rãi ngồi trên ghế ông chủ, chân vắt lên, mỉm cười nhìn Triệu Thần Thành: “Nếu không con hy vọng là ai? Thẩm Mục?”

“Cha, cha biết gần đây con vẫn luôn tìm anh ấy, nhưng anh ấy cứ biến mất không thấy dấu vết như vậy. Cho nên con muốn biết...”

“Biết chuyện này không phải cậu ta làm, sau đó khẳng định cậu ta không quan tâm con giống như trước?”

Cha Triệu nói trúng khiến Triệu Thần Thành hơi quần bách.

“Chuyện của Mai Phinh Vi, cha không ra tay mà cha chỉ đốt lửa thêm, khiến ‘Mai Phinh Vi’ kia ngồi tù một thời gian, giá cổ phiếu O&C chấn động hạ xuống một chút.”

Cha cười đến sống lưng Triệu Thần Thành lạnh cả người, năng lực thực hiện và lòng dạ của ông, tuyệt đối là kinh người. Nếu cha nói như vậy, xem ra không chỉ ném mùi vị ngồi tù một thời gian đâu.

“Xem vẻ mặt của con, là lo lắng cho Thẩm Mục rồi?” Cha Triệu còn nói, “Cha nhớ đoạn thời gian trước con và họ Tường thân nhau, hiện tại thế nào, lại nhớ nhưng Thẩm Mục rồi?”

“Cha có thể không thừa dịp lúc này bỏ đá xuống giếng được không? Con đây nghĩ lại biết nhìn rõ tình thế rồi, trừ Thẩm Mục ra còn có ai có thể nhìn được con. Con suy nghĩ thông suốt rồi, là con không đúng, con vì chuyện của Vệ Nhiên, thăm trách cứ anh ấy, bỏ anh ấy, con sai lầm rồi.”

“Lời này của con nên tìm cậu ta nói, xem cậu ta có tha thứ cho con hay không.”

“Mà con không tìm được anh ấy! Anh ấy đưa đơn từ chức cho cha, cha nhất định có biện pháp tìm anh ấy phải không? Giúp con một chút đi.”

“Cha không giúp được con cả đời, Thần Thành, con cũng nên học cách lớn lên, học gánh chịu trách nhiệm. Nói thật, Thẩm Mục đi cũng là chuyện sớm hay muộn. Trong khoảng thời gian này, con đi một vòng từng khâu trước, ngây ngốc mấy ngày, rồi đi mấy chi nhánh công ty xem tình hình một chút. 3-4 tháng, cũng coi như là thời gian để thay đổi.”

“Cha...”

“Thần Thành, từ góc độ làm cha, cha tuyệt đối ủng hộ Thẩm Mục, cậu ta đối với con, ngay cả người mù cũng có thể nhìn ra được. Nhưng con không có khả năng đó vì con không sợ hãi, con đã biết mình sai rồi, nên muốn tìm cách thức đền bù. Nếu như con thật sự quan tâm, con sẽ biết nên làm cái gì.” Cha Triệu đứng dậy, đi tới vỗ vai con gái, thay vào đó là vẻ mặt rung rung: “Nhớ năm đó cha theo đuổi mẹ, nói đơn giản đó chỉ là loại gian khổ tám vạn lý trường chinh. Con gái, cha vĩnh viễn ủng hộ con!”

Triệu Thần Thành híp híp mắt, nghe giọng nói kia khàn giọng xưng “Cha”, bày tỏ nghiêm chỉnh kết thúc cuộc nói chuyện, người gàn dở lại quay trở về có chút thiếu khuôn mẫu.

Không còn mấy ngày nữa, Triệu Thần Thành phải tới Trần thị đi làm. Mặc bộ đồ đi làm, Triệu Thần Thành nhìn mình trong gương cảm giác dường như đã qua mấy đời. Lúc cô học đại học năm thứ ba, đã thực tập trong kỳ nghỉ hè, chẳng qua không phải là Trần thị, mà là một công ty lớn của nước ngoài, khi đó cũng từng ăn mặc như vậy. Kỳ nghỉ hè Vệ Nhiên cũng từ nước ngoài trở về, cùng đi ra ngoài ăn cơm, thấy cô như vậy còn cười cô cuối cùng ăn mặc ra dáng con người rồi. Từ sau khi tốt nghiệp, cuộc sống của cô liền thoát khỏi quỹ đạo ban đầu, đi nước Anh học khóa thanh nhạc, tiếp nhận chữa trị tâm lý, trở lại tiến vào làng giải trí.

Trước sau hơn ba năm, hôm nay lại một thân áo sơ mi quần tây đứng trước gương, giống như là giấc mộng dài ba năm, chịu quá nhiều cảnh tượng huyền ảo, cái bóng trôi nổi. Ở công ty làm việc từng khâu mấy tuần lễ, phải nói làm rất thuận lợi. Khi cô là ca sỹ, bởi scandal, cơ hồ mọi người đều biết, hiện vào công ty, không ít người biết ngại cô là chủ công ty tương lai, mọi người cũng không dám lơ đãng với cô. Nhưng điều này đối với Triệu Thần Thành mà nói, chưa chắc đã là chuyện tốt, rất nhiều vấn đề ẩn sau trong khâu, cô không phát hiện được, bởi vì sẽ không ai xem cô là đồng nghiệp chân chính, mà đều coi cô là cấp trên. Triệu Thần Thành đành phải tốn công sức tìm người tin tưởng cẩn thận ở trong khâu tới nghe lời nói thật, may mà hành động của cô cũng không tệ, đáng về đỉnh đặc có thể lừa gạt người. Mặc kệ như thế nào, Triệu Thần Thành đã bước vào quỹ đạo cuộc sống bình thường.

Chẳng qua với cô, duy nhất còn chưa quen được chính là Thẩm Mục không ở bên cô. Ngày nào cô cũng viết thư điện tín cho Thẩm Mục, mặc dù từ đầu tới cuối không có câu trả lời, nhưng cô cố chấp cảm thấy anh nhất định nhìn thấy. Anh vì cô giữ nhiều năm như vậy, hiện tại cô nghĩ cũng là lúc cô tỏ ra chút thành ý.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng*, Triệu Thần Thành được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48

Editor: Maybe

Betaer: Maybe

Bộ phim điện ảnh "King" được khai thác giống như một bộ phim bom tấn mùa hè châu Âu, dự kiến được công chiếu vào kì nghỉ dài hạn tháng năm. Bộ phim này có thể chiếu, cũng nhờ sức ảnh hưởng và hành động của Trần thị, bằng không với scandal của thiên hậu Vi Vi, đoán chừng tất cả các bộ phim khi xét duyệt có lẽ đều bị đánh trượt.

Mặc dù hiện tại thuận lợi chiếu phim, hơn nữa rạp chiếu phim cũng cung cấp một thời hạn khá dài, nhưng dù sao thiếu đi một viên đại tướng, tất cả sức tuyên truyền và hiệu quả liền yếu đi.

Ý của Triệu Thần Thành vốn là không muốn tham gia lễ ra mắt phim, bản thân chỉ yên lặng ngồi ở phía sau thưởng thức bộ phim liền coi như không có gì. Nhưng Tom cảm thấy, Triệu Thần Thành rời khỏi Làng Giải Trí, ít nhất cũng cần phải thông báo cho công chúng một chút, đó là một cơ hội rất tốt, cũng có thể giúp nhà đầu tư phim tạo ra xu thế. Cân nhắc phúc chốc, Triệu Thần Thành đồng ý cách làm này. Dù sao thì, cô có fans của mình, bọn họ thật lòng yêu quý cô, đi theo cô, cô phải rời khỏi, ít nhất phải nói rõ cho bọn họ một câu.

Nên khi Tom truyền tin tức ra ngoài, ngày lễ ra mắt phim có rất nhiều truyền thông đến dự. Lúc đạo diễn vừa giới thiệu diễn viên xong, sau khi quay chụp một vài phân cảnh và một số các tình tiết cơ bản, ban tổ chức phim lại dành ra năm phút cho Triệu Thần Thành. Ngày đó, trang phục của Triệu Thần Thành không hề trang trọng, vẫn là áo sơ mi rộng lưng thùng kết hợp với quần bò ôm sát, trang điểm mắt khói, tạo kiểu tóc Mousse, chỉ là sắc mặt tái nhợt đến mức ngay cả khi đã dùng phấn lót nhưng cũng không thể che bớt.

Trước khi lên sân khấu khoảng năm phút, cô lại ới cơm tối ra một lần nữa. Chuyên gia trang điểm đang giúp cô hóa trang, Miêu Miêu đứng ở một bên trầm mặc không nói gì, chia tay sắp đến, không khí sẽ luôn có chút khác biệt. Triệu Thần Thành lại chỉ cười cười với Miêu Miêu, trên đời này không có bữa tiệc nào không tàn, suốt mấy năm qua, cô vẫn luôn nhận thức câu nói này một cách sâu sắc.

Khi lên sân khấu, cô cầm Microphone, nhìn chăm chú những tấm bảng đèn LED có chứa tên cô trong tay mấy fan hâm mộ đang ngồi ở phía dưới khán đài, giọng nói chấn định, nói ra những lời được Tom chuẩn bị sẵn từ trước:

“Gần đây truyền thông thường hỏi người đại diện của tôi, hỏi Triệu Thần Thành đang ở đâu? Cô ấy là Nữ Vương trong các đề tài nói chuyện, nhưng tại sao bây giờ lại đột nhiên biến mất? Có phải muốn rút lui không? Hôm nay tôi xin trả lời các vị, đúng, tôi muốn rút lui khỏi Làng Giải Trí. Nếu như mọi người muốn hỏi tôi lý do tại sao, thì một là do sức khỏe của tôi đang gặp một chút vấn đề, cần phải được nghỉ ngơi; thứ hai, tôi chỉ có thể nói, cuộc sống trong Làng Giải Trí, đối với tôi mà nói là một chuyến du lịch và lang thang, hiện tại, tôi muốn trở lại nơi thuộc về chính mình. Cảm ơn mọi người đã yêu mến tôi, cho tôi động lực và sự ấm áp. Còn về phần những người chán ghét tôi, nếu như nói cảm ơn thì quá là giả tạo, tóm lại, đường lớn hướng lên trời, tất cả đều đi chung một con đường. Có lẽ sau này mọi người có thể gặp tôi ở trên đường, trong một ngã rẽ, dù có thể nào đi chẳng nữa, có duyên thì sẽ gặp lại. Cuối cùng, tôi hi vọng mọi người có thể thích bộ phim này. Cảm ơn!”

Lời nói của Triệu Thần Thành không dài, cũng không mang những lời lẽ tình cảm sâu sắc. Cô chỉ đơn giản khom người cúi chào truyền thông và fan hâm mộ, sau đó từ từ rời khỏi vị trí trung tâm sân khấu, bóng lưng có chút lạnh nhạt cô đơn. Cô nhìn thấy giờ phút này fan hâm mộ đã đề băng hiệu xuống, có lẽ trong số bọn họ, có một số người đã cảm thấy cô phản bội lại sự yêu thích của bọn họ, nhưng rồi cũng sẽ có một ngày, chờ những những người bạn trẻ trong số fan hâm mộ này trưởng thành hơn liền sẽ hiểu rõ, mỗi người đều sẽ phải có con đường mình phải đi, không hề liên quan đến phản bội.

Bộ phim bắt đầu, Triệu Thần Thành ngồi ở chỗ ngồi mà ban tổ chức sắp xếp từ trước, lúc cô ngồi xuống thì phía bên tay trái đã có người. Rạp chiếu phim tắt đèn đen như mực, Triệu Thần Thành cũng không hề để ý là ai.

Lúc còn đang đóng phim, Triệu Thần Thành không hề nghĩ rằng sau khi trải qua chỉnh sửa cắt ghép lại phối hợp thêm âm nhạc, kết quả xuất hiện trước màn hình lại tuyệt vời như vậy. Vẫn là Triệu Thần Thành tương tự thành heo mũi hếch, vậy mà trong phim lại có mấy phần khí chất của vương gia, mà chính mình cũng là một hộ vệ trung khuỷu (trung thành như chó) đẹp trai. Theo từng tình tiết nội dung cốt truyện, đến kết thúc bộ phim, khi một nhát trường kiếm đâm xuyên qua Triệu Thần Thành trong phim, cô ngồi trong rạp chiếu phim mà cảm thấy lạnh cả người, cảm thấy tốt nhất lần sau ít xem phim này thì hơn, cảm giác nhìn chính mình bị đâm không tốt chút nào. Giờ phút này, màn hình đang chiếu đến cảnh Hoàng hậu Mai Sính Vi một thân áo giáp, một khúc nhạc buồn vang lên, khoe mỗi hoàng hậu hiện lên một nụ cười lạnh cực kỳ ý vị.

Không thể không nói cuộc đời thật biết trời chộc người ta, trong phim, Triệu Thần Thành đang nằm, còn Mai Sính Vi đang đứng, nhưng trong thực tế, Mai Sính Vi cũng đang “trúng đạn” không ít.

Bộ phim kết thúc, tấm rèm che được kéo xuống, trong rạp chiếu phim vang lên tiếng vỗ tay, còn có một ít tiếng khóc nhỏ nhẹ. Lúc này, người bên cạnh Triệu Thần Thành mở miệng: "Tôi không thích cái kết thúc này."

Triệu Thần Thành ngẩn ra, giờ phút này ánh đèn trong rạp chiếu phim đã sáng lên, trong nháy mắt chiếu sáng lên khuôn mặt của người bên cạnh cô, đường cong sắc sảo, khuôn mặt lạnh lùng, âu phục màu xám đậm mang đến cho người khác cảm giác áp lực. Mà một giây kia khi Triệu Thần Thành nhìn thấy rõ, cô lại có cảm giác dài như một đời.

“Tuông Lạc Sanh.” Triệu Thần Thành gọi tên của người đàn ông.

Người đàn ông quay đầu sang: “Đã lâu không gặp. Hôm nay nhìn em... ừm... khá bình thường.”

Triệu Thần Thành hí híp mắt: “Vậy mà vẫn kém xa Tuông tổng anh rồi, trông anh quả thật rất thoải mái.”

Tuông Lạc Sanh không để ý đến lời nói nhạo báng của cô, đổi đề tài: “Em muốn chính thức tiếp nhận Trần thị rồi à?”

“Đúng vậy.”

“Chúc mừng.”

"Cám ơn."

Số từ trong cuộc đối thoại cứ từ từ giảm bớt rồi dừng hẳn, xung quanh mọi người bắt đầu ra về.

Vì vậy Triệu Thần Thành đứng dậy: “Tuông tổng không có việc gì, tôi xin đi trước.” Dứt lời, cô liền cất bước định rời đi.

“Nghe nói Thẩm Mộc mất tích?”

Triệu Thần Thành dừng bước chân lại, xoay người qua hướng khác, cúi đầu nhìn người đàn ông vẫn ngồi đó như cũ: “Coi như Thẩm Mộc mất tích, việc Trần thị thu mua O&C là điều bắt buộc phải làm, cho nên chỉ sợ tổng giám đốc Tuông anh đây nên mau chóng từ chức đi là vừa.”

“Vậy nếu như anh nói anh biết Thẩm Mộc đang ở đâu thì sao?”

Triệu Thần Thành cau mày, yên lặng một chút rồi nói: "Cho nên, Tuông Lạc Sanh, hôm nay anh đến đây là muốn nói điều kiện với tôi hay sao?"

"Chuyện đã đến mức này, câu nói 'thật xin lỗi' cũng chẳng có ích gì. Anh thật sự thích em, nhưng quả thật anh đã lợi dụng em. Vậy còn em thì sao? Em cũng giống như tôi, chưa từng thật sự toàn tâm toàn ý với tôi, chúng ta ai cũng không có tư cách để chỉ trích đối phương." Tuông Lạc Sanh đứng lên, rút một phong từ trong túi áo ra, đưa cho Triệu Thần Thành: "Chỉ là, hôm nay anh đến không muốn cùng em trao đổi điều gì. Làm thương nhân lâu như vậy, đột nhiên lại xuất hiện một chút lương tâm."

Triệu Thần Thành nhận lấy thư, mở ra bên trong là một tấm thẻ in địa chỉ của một khách sạn.

“Anh khuyên em nên chuẩn bị càng sớm càng tốt, gần đây anh ta đang có ý định đi khắp nơi du lịch.”

Triệu Thần Thành ngẩng đầu lên, hơi há miệng, vừa định nói gì đó, thì Tuông Lạc Sanh cũng đã xoay người sang hướng khác, đi ra ngoài, chặn lại câu nói cảm ơn cô chưa kịp bật thốt ra.

Hơn mười giờ ngồi máy bay, ăn hai bữa ăn trên máy bay, nhưng cũng ỏi ra hai lần, hù dọa nữ tiếp viên hàng không lo lắng khăn trương đến mức giống như hạ cánh khẩn cấp, nhưng thời gian cũng nhanh chóng trôi qua, cùng với sự rung động của động cơ là thông báo máy bay đã hạ cánh, Triệu Thần Thành rút cuộc cũng tới Roma.

Vương cung thánh đường Thánh Phêrô, đấu trường Colosseum, trường đua xe ngựa Circus Maximus, đền thờ Pantheon, ... Roma là một cung điện của nghệ thuật, mà còn là ngôi đền của mua sắm, khiến cho rất nhiều người ôm giấc mơ mà đến và sau đó lại lưu luyến không chịu rời đi.

Chỉ là Triệu Thần Thành tới đây không phải là vì mơ mộng, cũng không phải là tới để mua đồ, cô đến đây là để tìm người. Là tìm đến người. Tìm kiếm

một người thất lạc trong một nơi vắng vẻ đến mức quá đáng cùng với khắp nơi đều là những cô gái còn độc thân như thế này, Triệu Thần Thành cảm thấy đây không phải là một ý kiến hay.

Theo địa chỉ, Triệu Thần Thành đến khách sạn, đăng kí có mình, rồi sau đó được nhân viên phục vụ khách sạn đưa lên lầu. Phong cách bài trí cổ kính cùng nghệ thuật, khắp nơi đều tràn ngập tư tưởng tư bản chủ nghĩa. Triệu Thần Thành đặt gian phòng vừa vặn đối diện với căn phòng của người mà cô đang muốn tìm. Cho phục vụ tiễn boia, Triệu Thần Thành vọt vào tắm, để cho choáng váng vì đi đường giảm xuống một chút.

Sau đó, cô mở rộng cánh cửa gian phòng của mình, ngồi ở ghế sofa bằng da cao cấp trong phòng khách, rót một ly sữa tươi, chờ người.

Đến đêm, Thẩm Mộc mở cửa, anh muốn đến quán rượu bên cạnh mua đồ rồi tìm quán ăn nào đó ăn cơm, nhân tiện ngắm chút cảnh đêm. Đã quá lâu rồi anh không hề đi du lịch một mình, cũng đã quá lâu rồi anh không dành thời gian để suy nghĩ và đi lại. Đoạn thời gian nghỉ việc này, anh đã đi rất nhiều nơi một mình. Cái loại cảm giác được thoát khỏi cuộc sống đó, rồi đi để ra bên ngoài ngắm nhìn một thế giới khác, có lúc thật tốt, thật nhẹ nhàng.

Có lẽ chỉ có ở một nơi hoàn toàn xa lạ, anh mới có thể phát hiện ra cái gì được gọi là cuộc đời như ý. Thế giới lớn như vậy, mà bản thân lại vô cùng nhỏ bé, dù có thống khổ hơn đi chăng nữa thì cũng như thế nào chứ.

Phong cảnh ở nước ngoài, hoàn toàn khác biệt với cảnh sắc trong nước, muôn hình muôn vẻ vật mới mẻ khiến cho anh bắt đầu dần dần quên đi, cũng khiến cho anh tạm thời không muốn nghĩ nhiều, không muốn quan tâm đến những bức thư cô gửi đến mỗi ngày, cũng chẳng muốn nghĩ xem cô có sống tốt hay không.

Anh bắt đầu cho là, mình đã dần dần có thể buông xuống những điều vốn tưởng chừng không thể bỏ được, cho đến khi...

Anh đẩy cửa phòng mình ra, thấy một hình bóng quen thuộc, tay cầm ly sữa tươi, mặc áo T-shirt rộng, đôi mắt xinh đẹp nhìn anh, mang theo nỗi nhớ nhưng mãnh liệt, cô nhìn anh mỉm cười: “Hi, Thẩm Mộc, rốt cuộc em cũng bắt được anh.”

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng*, Triệu Thần Thành được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49

Thẩm Mộc kinh ngạc trong nháy mắt, sau đó lại khôi phục lại vẻ mặt lạnh lẽo xa cách. Lúc đầu, Triệu Thần Thành tràn đầy mong đợi, nhưng khi Thẩm Mộc coi thường không thèm đếm xỉa đến cô đã khiến cô có chút bị dích.

“Thẩm Mộc.” Cô gọi anh, sau đó đuổi theo hai ba bước, nhưng bước chân của anh lại không có chút chần chừ.

Một phát bắt được ống tay áo của người đàn ông phía trước, Triệu Thần Thành níu lại thật chặt, lúc này mới khiến Thẩm Mộc dừng bước chân lại, anh rũ mắt cúi đầu xuống nhìn Triệu Thần Thành, chân mày anh hơi nhíu lại, cứ như vậy mà lại khiến cho không biết bao nhiêu lời nói đã được chuẩn bị sẵn ở trong đầu Triệu Thần Thành biến mất hoàn toàn, cô hé mở miệng mấy lần nhưng lại vẫn không hề nói được một câu nào.

Thẩm Mộc dời tầm mắt khỏi đôi môi còn dính chút bọt sữa của Triệu Thần Thành sát bên cạnh, cố đè ép giọng nói hỏi: “Có chuyện gì sao?”

“A...” Triệu Thần Thành im lặng thật lâu cũng không nói ra được một câu ba chữ vẫn luôn mong chờ, đại não của cô mơ hồ như lúc vẫn còn đang ở trên máy bay, mắt thấy vẻ mặt của Thẩm Mộc giống như càng ngày càng không kiên nhẫn, Triệu Thần Thành lại thốt ra: “Em muốn mời anh uống sữa tươi...”

Khóe môi của Thẩm Mộc khẽ cong lên, ngay sau đó anh cười lạnh một tiếng: “Không cần.”

Ống tay áo từ trong tay Triệu Thần Thành bị anh giật ra, vì vậy cô lại cố chấp níu lại một lần nữa: “Anh không thể đi!”

Rõ ràng Triệu Thần Thành đang dở thói vô lại, vì vậy Thẩm Mộc không thể không dừng bước chân lại, nghiêng người sang, dù không vui nhưng vẫn ung dung nhìn cô: “Triệu Thần Thành, em đây là có ý gì?”

“Anh xem...” Triệu Thần Thành mím mím môi: “Mặc dù ngày đó thần trí của em không được tỉnh táo cho lắm, nhưng mà, rõ ràng em đã nghe thấy... ừm... anh nói không phải anh không cười em...” Mặc dù da mặt Triệu Thần Thành có đủ dày, nhưng lúc cô nói ra mấy chữ này, vẫn cảm thấy có chút không biết xấu hổ, khuôn mặt hơi ửng đỏ: “Tóm lại... Tóm lại là anh không được phép lật lọng nuốt lời.”

“Tại sao không thể?” Thẩm Mộc nhíu mày: “Năm đó em đồng ý sẽ ở cùng với anh thật tốt, nhưng sau đó không phải cũng nói chia tay là liền chia tay sao?”

“Điều này không giống nhau.” Triệu Thần Thành muốn cùng anh nói rõ lý lẽ, nhưng xét thấy bản thân mình đuối lý ở trước, lại tự biết cô đã nợ anh rất nhiều, vậy nên có cớ thế nào cũng không thể cứng rắn được: “Em và Tường Lạc Sanh đã không có gì rồi...”

“Triệu Thần Thành, từ trước cho bây giờ, vấn đề đều không phải ở chỗ Tường Lạc Sanh.”

"Em biết rõ, em hiểu rõ... Đầu tại em không tốt." Triệu Thần Thành hít mũi một cái, gương đôi mắt tội nghiệp nhìn người đàn ông trước mặt: "Nhưng mà, em cũng đã sắp già rồi... Thắm Mực, anh không thể không quan tâm em."

Nếu như cô có thể trở về hai năm trước, hoặc thậm chí chỉ hai tháng cũng được, như vậy cô có thể không biết xấu hổ làm nũng ép anh chịu thua, anh nhất định sẽ mềm lòng xuống dạ, bỏ qua chuyện cũ. Nhưng bây giờ anh chỉ cảm thấy dường như có một ngọn lửa đang bốc cháy trong lòng mình. Người phụ nữ này cố tình làm trái ý anh, cố tình tùy ý làm bậy, một dáng vẻ hoàn toàn giống như sẽ ăn chắc anh. Trong lòng bốc hỏa, cho đến tận bây giờ, anh vẫn không tự chủ được mà nghĩ đến việc cưỡng hiếp cô, thậm chí anh còn không nể tâm cứ như vậy hất tay của cô ra.

Đê tiện, thật sự là mười phần đê tiện, mà còn là đê tiện thành thói quen rồi.

"Buông tay."

Triệu Thần Thành nhìn thấy vẻ mặt của Thắm Mực có chút lộ vẻ xúc động, nhưng sau đó lại lạnh xuống từng chút một, sau cùng lại dùng vẻ mặt chán ghét phun ra hai chữ.

Giằng co nửa phút, rốt cuộc Triệu Thần Thành cũng chịu thua, một ngón tay rồi lại một ngón tay, từ từ buông lỏng ra ống tay áo của người đàn ông ra. Nhìn lướt qua ống tay áo trắng trẻo, sắc mặt Thắm Mực càng xấu hơn, ngay sau đó, anh bước nhanh tránh ra. Triệu Thần Thành ngờ ngác đứng nguyên tại chỗ, một hồi lâu sau, cô mới đột nhiên than thở một hơi, rốt cuộc mới vừa rồi cô bị làm sao mà lại buông tay như vậy đây? Đáng lý ra cô nên ôm bắp đùi của anh ăn vạ mới đúng chứ...

Vì vậy, chờ Thắm Mực ăn cơm tối trở về, lại phát hiện Triệu Thần Thành đang đứng ở trước cửa phòng mình, trong tay đang cầm một bó hoa hồng rất lớn, vừa nhìn thấy anh liền phui đất đứng lên. Thắm Mực không nhìn cô, trực tiếp quẹt thẻ mở cửa phòng bước vào, rồi định đẩy cửa ngăn cô ở bên ngoài. Hai cái móng vuốt của Triệu Thần Thành lạnh lẽo giữ cửa phòng lại, đưa bó hoa hồng nhét vào trong phòng, nghiêm túc nói: "Thắm Mực, nhận lấy đi!"

Cả khuôn mặt của Thắm Mực tối sầm lại, bị cô chọc cho tức giận, lại mở cửa: "Triệu Thần Thành, em đang giờ trò quỷ gì thế?"

Cửa phòng đột nhiên bị mở ra, Triệu Thần Thành vốn đang liều mạng giữ chặt cửa liền thuận thế lao vào trong phòng của Thắm Mực, mắt thấy mình sắp bị mất trọng tâm mà gặp phải bị kịch, thì eo liền bị một cánh tay vững vàng ôm lấy.

Thắm Mực nhìn Triệu Thần Thành giắt trên cánh tay mình, âm thầm phần hận bản năng đáng xấu hổ của mình, lại thấy Triệu Thần Thành đưa bó hoa hồng đưa đến trước mặt anh, nghiêm túc nói: "Thắm Mực, anh không nhìn ra được, hiện tại em đang theo đuổi anh hay sao?"

Lịch chiếu phim vào kì nghỉ dài hạn tháng năm thật sự rất gấp gáp, thật vất vả tiểu L trải qua quãng thời gian không giống người này, đang ở nhà uống sữa chua, nghe điệu hát dân gian thì ngoài cửa phòng lại vang lên tiếng chuông ping pong.

Cô ngoảnh đầu khẽ nghiêng rửa, lẽ mà lẽ mề chạy đi mở cửa, kết quả vừa mới mở cửa, một bóng người liền thẳng tắp nhào vào trong ngực cô, cuốn theo từng trận gió, xen lẫn mùi rượu nồng đậm.

"Từ Long..." Đầu năm nay còn có người dám gọi "bản mệnh" của cô ở ngay trước mặt cô sao? Trừ ba mẹ cùng chị gái già nhà cô ra, thì cũng chỉ còn cái tên Triệu Thần Thành kia.

"Thế nào? Tại sao lại say thành ra như vậy rồi hả?" Tiểu L diu Triệu Thần Thành vào cửa, Triệu cô nương vẫn một mực trong trạng thái cười quyền rũ phóng điện với cô, hơn nữa còn cố ý dùng một loại giọng nói tê dại, kéo dài âm thanh gọi cô: "Long..."

Phí thật lớn sức lực, rốt cuộc tiểu L cũng kéo được Triệu Thần Thành đến ghế salon, tiểu L một phen lau mồ hôi, cảm thấy người phụ nữ này uống rượu say cũng không phải là lần đầu, bởi vì người này thật sự rất dễ say. Nhưng nếu hiện giờ Triệu Thần Thành đã rút lui khỏi Làng Giải Trí, theo lẽ thường thì sẽ không có ai chúc rượu cô ấy mới phải, huống chi bây giờ mới là buổi chiều...

"Từ Long..." Giờ phút này Triệu Thần Thành ngồi dậy, vẻ mặt trêu chọc đột nhiên biến mất: "Làm thế nào bây giờ, anh ấy không cần tôi nữa rồi..."

"Ồi chao?"

"Thắm Mực, anh ấy không cần tôi nữa." Triệu Thần Thành nói xong thì lại cười, nhưng trong cặp mắt của cô lại nổi lên một tầng sương mù khó hiểu.

"Đùa gì thế? Cô nói cái người thuộc tính trung khuyển của nhà cô - Thắm Mực, Thắm đại thiếu gia, anh ta không cần cô nữa? Không thể nào, cái người này bị cô hành hạ nhiều năm qua như vậy nhưng vẫn đều không buông tay, hiện tại cô đã chia tay với Tường Lạc Sanh, cô nói với tôi anh ta không cần cô nữa? Nếu thật sự là như vậy, tôi sẽ không bao giờ tin vào tình yêu." Tiểu L xoa tay.

"Tôi đến Italy tìm anh ấy rồi..." Triệu Thần Thành đứng dậy, xiên xiên vẹo vẹo đi tới phòng bếp, tiểu L vội vàng đi theo sau để phòng ngừa việc cô mất thăng bằng ngã xuống đất, ngã hổng đầu óc.

Thật vất vả mới tìm được tủ lạnh, Triệu Thần Thành mở tủ, lấy bia ra ngoài, liền bật nắp uống: "Tôi đi theo anh ấy suốt một tuần lễ, tặng hoa hồng... rồi... tặng bách hợp... những thứ có thể tặng... tôi... tôi đều đã tặng, nhưng anh ấy lại... ực ực ực..." Triệu Thần Thành ngửa cổ uống nửa lon bia, nói tiếp: "Nhưng anh ấy... không chịu cùng tôi trở về..."

Tiểu L muốn cướp lon bia trong tay Triệu Thần Thành, vậy mà Triệu cô nương mặc dù uống say nhưng bản lĩnh vẫn còn nhanh nhẹn, sống chết giữ lại lon bia không chịu thả, tiểu L cũng chỉ có thể đành thôi.

“Ồ, bây giờ cô đang vì bị tổn thương tình cảm mà mua say sao? Thật sự là quá hiếm!”

Giờ phút này đầu óc Triệu Thần Thành mơ hồ, chỉ thao thao bất tuyệt nói: “Tôi hiểu rõ... Là tôi không tốt... Tôi bạc tình, tôi ỷ vào việc anh ấy yêu thương tôi mà làm xằng làm bậy... Nhưng tôi thật sự muốn thay đổi mà...” Cô ngồi ngay xuống chỗ bên cạnh tủ lạnh, ôm lấy đầu gối của mình: “Thật sự là tôi sẽ sửa mà...”

Tiểu L dựa vào bên tường, cúi đầu nhìn cô: “Triệu Thần Thành, cô đúng là đại tiểu thư. Cô hành hạ Thẩm Mục đó đâu phải chỉ một ngày hay hai ngày, mà đã hơn mấy năm. Hiện tại anh ta mới chỉ đối xử không tốt với cô mấy ngày, cô lại cứ như vậy? Hơn nữa, tại sao anh ta cứ nhất định phải yêu cô? Cô nói muốn thay đổi thì nhất định người ta phải cho cô cơ hội à? Quả thật là anh ta đã làm hư cô rồi.”

Triệu Thần Thành không lên tiếng, chỉ vui đầu vào trong khuỷu tay, mới đây tiểu L cho là cô ngủ thiếp đi, lại gần mới phát hiện bà vai của cô đang run run, hình như là đang khóc.

“Tôi nói, Triệu Thần Thành cô không phải có bản lĩnh rất lớn hay sao, tại sao đột nhiên lại trở nên thiếu tiền đồ như vậy.”

Trả lời tiểu L, là Triệu Thần Thành đột nhiên đứng dậy vọt tới bên bồn rửa tay, ngay sau đó chính là một tràng tiếng nôn mửa không giới hạn. Tiểu L đứng ở một bên im lặng nhìn trời, thiên sát Thẩm Mục à, mặc dù tôi biết anh muốn ca bài ca ‘nông nô khởi nghĩa’ thật tốt, nhưng kiểu ngạo thì cứ kiểu ngạo, có thể không cần liên lụy đến những người khác hay không!

Triệu Thần Thành nằm ở bên cạnh bồn rửa tay nôn mửa bốn lần, vốn là cô chưa ăn cái gì, lại cộng thêm hệ thần kinh nôn mửa đột nhiên phát tác, chớ rớt cuộc cảm giác buồn nôn đã qua, Triệu Thần Thành đặt mông ngồi xuống dưới đất liền không thể đứng dậy nổi.

Trong đầu cô đã không còn suy nghĩ, chỉ lặp đi lặp lại câu nói mà người đàn ông nào đó đã nói với cô: “Triệu Thần Thành, anh không phải sùng vật mà em nuôi, không phải lúc em vui mừng thì có thể ném tôi qua một bên, hào hứng qua đi thì lại chạy đến dỗ dành. Cầu xin em, có thể đừng quay lại làm phiền anh nữa có được không?”

Triệu Thần Thành gơ tay lên che kín hai mắt mình, cô cười, cười đến mức nước mắt rơi thẳng xuống dưới. Những gì tiểu L nói tất cả đều rất đúng, tại sao anh ấy không thể không có cô, tại sao anh ấy không thể không lật lọng nuốt lời chứ... Là cô đáng bị như vậy.

Triệu Thần Thành vô cùng đau khổ, cuối cùng tiểu L cũng sức cùng lực kiệt không thể chăm sóc. Không gọi được cho Thẩm Mục, vì vậy cô chỉ có thể tìm bạn bè khác, cuối cùng Benson nhà Diệp Tiểu Hàm. Hai người phụ nữ dốc bao nhiêu công sức mới chăm sóc được con quý say, đồng thời cũng rồi rít vụng trộm vui mừng thay cho Thẩm Mục, rốt cuộc cũng thấy Thẩm Mục có thể phản ngược lại Triệu Thần Thành một ngày, thật sự là thỏa mãn lòng người.

Ngày hôm sau, mãi cho đến buổi tối Triệu Thần Thành mới tỉnh. Lúc cô tỉnh lại, cảm thấy đầy mình nặng như đúc bằng chì, cô không nhớ rõ tại sao mình lại đến nhà của Từ Long, vượt cái trán bước ra khỏi phòng, cô liền gặp được tiểu L cùng Diệp Tiểu Hàm đang vừa ăn khoai tây chiên vừa chăm chú xem TV nhìn thầy Thương...

“Tôi hỏi hai người...”

“Rốt cuộc cô cũng tỉnh rồi à đại tiểu thư.” Tiểu L quay đầu sang nhìn Triệu Thần Thành: “Hai chúng ta chăm sóc cái con quý rượu là cô một đêm, cô làm thế nào để báo đáp chúng tôi đây?”

“Lấy thân báo đáp, có muốn hay không?” Triệu Thần Thành cười khê, vò mái tóc ồ gà bước vào phòng rửa mặt.

“Tôi không muốn! Cô để lại cho Thẩm Mục đi!” Tiểu L hô to, âm thanh chỉ cách cánh cửa, Triệu Thần Thành đang ở trong phòng rửa mặt thu lại nụ cười, khê than thành tiếng, bây giờ ngược lại cô là người muốn lấy thân báo đáp người ta, nhưng người ta lại không cần. Haiz... Hơn nữa với dáng vóc này của cô, mặc dù không phải “trước sau như một”, nhưng muốn sắc dụ thì thật sự không đủ tư cách, thật là càng nghĩ càng đau buồn mà.

Chờ Triệu Thần Thành rửa mặt xong bước ra ngoài, tiểu L tìm thấy trong tủ lạnh có sữa tươi, ngồi xếp bằng trên ghế sofa, cầm ống hút bắt đầu uống, trên màn hình lớn đang chiếu phân cảnh kịch tính.

“Từ Long là một cô gái chưa gả, cô đơn tịch mịch nhìn hình ‘tiểu hoàng’ còn chưa tỉnh, Diệp Tiểu Hàm cô là đồng chí đã có gia đình, như thế nào lại xem cái này?” Triệu Thần Thành nheo mắt lại, vô cùng bất mãn.

Diệp Tiểu Hàm ngay cả mí mắt cũng không thèm chớp, tiếp tục gặm khoai tây chiên, lơ đãng nói: “Cô rảnh rồi quan tâm tính háo sắc của tôi thì không bằng nghĩ làm cách nào để nịnh bợ Thẩm đại thiếu gia đi thì hơn.”

“Sao cô lại ác miệng như vậy chứ.” Triệu Thần Thành bĩu môi, tiếp tục hút sữa tươi: “Này Đại Tác Giả, cô có đề nghị tốt nào không?”

“Đề nghị của tôi? Trực tiếp kéo Thẩm Mục lên giường cho nhanh, giải quyết mau lẹ.”

“Tiểu Hàm... Phương pháp lưu manh của cô chỉ thích hợp dùng cho tình huống của cô thôi.” Tiểu L mở miệng.

Diệp Tiểu Hàm lúc này mới để khoai tây chiên xuống, nghiêm trang nhìn về phía Triệu Thần Thành: “Trong lòng mọi người đều hiểu rõ, nếu như Thẩm Mục thật sự có thể đối với cô nói buông liên buông được, cũng không phải dây dưa đến tận ngày hôm nay. Chỉ là cô hành hạ dày vò người ta quá mức, làm lòng tổn thương lòng tự ái và tâm lòng yếu ớt của một người đàn ông. Cho nên, cô muốn đền bù, thì cần phải ngàn vạn lần không được phép chân

chính buông tay trong lúc anh ta còn do dự. Nếu bây giờ cô buông tay, người đàn ông này vĩnh viễn sẽ không thuộc về cô nữa.”

"Có thể không cần vòng vo phức tạp như vậy được không, em gái Tiểu Hàm mười tư, trực tiếp một chút đi?" Triệu Thần Thành nhíu mày.

Diệp Tiểu Hàm cười không nói.

Ngày tiếp theo, tại đất nước Viên xa xôi, Thẩm Mục đang vô cùng lo lắng vì vừa nhận được một cuộc điện thoại thông báo khẩn cấp. Triệu Thần Thành bị tai nạn xe cộ phải nhập viện, tính mạng đang hết sức nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Triệu Thần Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50

Editor: Nguyen Hien_8387

Betaer: Maybe

Ngay từ đầu Thẩm Mục cũng không tin Triệu Thần Thành xảy ra tai nạn xe, mặc dù cô lái xe hết sức cẩn thận làm cho anh không ngừng lo lắng. Anh gọi điện thoại cho trợ lý để hỏi rõ, xác nhận Triệu Thần Thành quả thật đã vào bệnh viện.

Ngồi chuyển máy bay sớm nhất trở về từ Úc, mười mấy tiếng ngồi trên máy bay như kim châm. Vệ Nhiên đột nhiên qua đời, làm cho anh hiểu rõ rằng giữa sống và chết có một ranh giới thật đáng sợ. Cho nên anh cam tâm chờ cô, cho dù cô tìm mọi cách tránh né, chỉ cần bọn họ còn sống, mọi chuyện đều có thể xoay chuyển. Anh không dám nghĩ tới, anh sẽ ra sao nếu như cô cũng bị thần chết mang đi?

Anh nhớ tới trước đây không lâu, mỗi ngày cô đều cầu xin anh tha thứ, bắt chấp mặt mũi của mình. Anh bị cô làm ồn ào đến bực mình, vốn muốn đi du lịch cho tâm tình yên tĩnh lại, cuối cùng trong cơn tức giận đã nói ra những lời ác độc. Triệu Thần Thành mỗi ngày đều bị anh tưới nước lạnh, mỗi ngày nhiều một chút, làm cho cô không chịu nổi, cách có một ngày đã bay trở về nước.

Sau khi cô đi, Thẩm Mục bớt giận, nhưng cũng trống trải. Trên mặt anh vẫn luôn là vẻ mặt lạnh lùng, nhưng thật ra tâm trạng không cam tâm trong lòng anh đã sớm bị cô mài mòn đến bảy tám phần, anh chỉ không muốn để cho cô qua cửa dễ dàng như vậy thôi.

Nhưng bây giờ, cái gì anh cũng không dám nghĩ...

Máy bay hạ cánh, anh lập tức gọi điện thoại đến bệnh viện hỏi chuyên phẫu thuật, sau khi nghe kết quả anh mới thở phào nhẹ nhõm. Cô đã thoát khỏi nguy hiểm, đang nằm ở phòng bệnh nghỉ ngơi. Vì vậy anh không lãng phí chút thời gian nào bắt xe đi tới bệnh viện.

Lúc Thẩm Mục đẩy cửa vào, Triệu Thần Thành đang nằm trên giường bệnh ăn táo, cô tưởng là Diệp Tiểu Hàm đi vào, liền mở miệng: “Muru kếp của cậu ruột cuộc có tác dụng không vậy, đã đến giờ này rồi...” Cô oán trách nghiêng đầu sang chỗ khác, lại nhìn thấy Thẩm Mục phờ phạc đứng trước cô, cảm thấy không ổn, lập tức ném quả táo, cười xấu hổ: “Àc, anh đã đến rồi a.”

“Tai nạn xe cộ? Mạng sống bị đe dọa sao?” Sắc mặt Thẩm Mục trước giờ chưa từng thay đổi, nhưng nụ cười thì rực rỡ trước giờ cũng chưa từng có: “Em cảm thấy, chuyện này rất vui đúng không?”

“Không phải, em thật sự là bị tai nạn xe!” Triệu Thần Thành vén chân lên chỉ vào cái chân phải bị quấn như xác ướp của mình: “Nhưng chỉ là... là do xe đạp đụng...”

Thẩm Mục không trả lời, mở cửa phòng đi ra ngoài, Triệu Thần Thành quỳnh lên hoàn toàn quên cái chân của mình bị thương, chưa kịp nói đã ngã lộn nhào xuống đất. Cô kêu lên một tiếng nhưng cũng không ngăn cản được tiếng bước chân của anh. Nhếch nhác nằm trên mặt đất nhìn anh bước đi càng lúc càng xa.

Diệp Tiểu Hàm vốn đi mua sữa bò tươi cho Triệu Thần Thành, cầm túi đi tới cửa bệnh viện liền nhìn thấy Thẩm Mục đứng bên ngoài hút thuốc lá. Cô nghi ngờ chuyện này có phải lại bắt thành hay không, liền nhận được điện thoại của Triệu Thần Thành. Diệp Tiểu Hàm không khỏi oán thầm Triệu Thần Thành, diễn có tí vậy thôi mà cũng không làm được.

“Thẩm đại thiếu gia, đã lâu không gặp.”

Thẩm Mục liếc mắt nhìn Diệp Tiểu Hàm, nhìn thấy cô xách túi nilon: “Chú ý này là do cô suy nghĩ ra?”

“Nếu mọi chuyện tốt đẹp, tôi cần gì phải ở nơi này âm thầm bày trò.” Diệp Tiểu Hàm liếc anh một cái: “Triệu Thần Thành lẽ mề dầy dưa, anh cũng lẽ mề dầy dưa, hai người dầy dưa mãi, khi nào mới có kết quả đây? Bản thân tôi tự có chút chủ ý, muốn mọi chuyện phát triển tốt hơn, nhưng hai người các người quả thật không đáng tin cậy.”

Thẩm Mục cười khê: “Lữ bá Triết thật là cung chiều cô đến nỗi cô coi trời bằng vung rồi. Lúc nào cũng thích quản và giáo huấn chuyện người khác.”

“Người nào làm người đó chịu nha, đừng lôi Benson vào.”

“Thật ra tôi rất mừng, vì cô ấy không có chuyện gì đáng ngại.” Thẩm Mục búng tàn thuốc vào trong thùng rác nói.

“Cho nên hai người các người đừng lãng phí thời gian nữa, cuộc đời rất ngắn, hơn nữa không biết chính xác được khi nào mình sẽ mất đi, người xui xẻo đi trên đường cũng có thể bị tai nạn mà chết, làm sao anh có thể biết chắc chắn được ngày mai anh nhìn thấy được mặt trời đúng không?” Diệp Tiểu Hàm đưa túi nylon có chứa mấy hộp sữa bò tươi bên trong cho anh: “Hai ngày trước, cô ấy ở nhà Tiểu L uống say, ối cả đêm. Ngày ngày hôn bay phách lạc nên mới bị xe đạp đụng, hôm nay vì đuổi theo anh lại bị té, hiện tại đoán chừng còn chưa có trở lại bình thường. Cái này so với những chuyện cô ấy làm quả thật là không đáng nhắc tới, nhưng ai bảo anh yêu cô ấy làm chi, cầm lấy đi.”

Thẩm Mục không có đưa tay cầm, vì vậy Diệp Tiểu Hàm đành phải lấy tay nhét đồ vào trong ngực anh, sau đó xoay người rời đi. Thẩm Mục cúi đầu nhìn mấy hộp sữa bò tươi lộ ra từ túi nylon, hồi lâu mới thở phào một hơi.

Triệu Thần Thành được y tá đỡ lên giường bệnh, thế nhưng do ngã xuống hơi mạnh, cộng thêm bị thương sẵn, cô nằm một lúc cũng không nhin được đau, hít vào một hơi lạnh.

Lúc đầu Diệp Tiểu Phàm đề nghị dùng khổ nhục kế, nhưng Triệu Thần Thành không đồng ý. Cô biết nếu Thẩm Mục biết chuyện sẽ tăng tội cho cô thêm một bậc. Nhưng ngờ ngẩn lại bị xe đạp đụng, xảy ra chuyện nên Tiểu Phàm giết dây nói đã đến nước này không bằng tương kế tựu kế, liền gọi điện thoại cho thư ký của Thẩm Mục. Triệu Thần Thành suy nghĩ mình đã sớm gây ra nhiều tội lỗi chồng chất, thêm nhiều tội cũng không sợ. Huống chi nếu cô có biện pháp khác, cũng sẽ không lừa gạt Thẩm Mục như vậy.

Chỉ là khi nhìn thấy bộ dáng nổi giận đùng đùng của anh, Triệu Thần Thành lập tức hối hận. Thật là khi tuyệt vọng cái gì cũng có thể thử, tự mình chuốc lấy đau khổ. Đặt mình vào hoàn cảnh của người khác, nếu như Thẩm Mục lừa gạt cô như vậy, cô tuyệt đối sẽ không tha thứ cho anh. Tiểu L và Diệp Tiểu Hàm có lẽ không hiểu rõ ràng lắm, nhưng cô và anh có thể hiểu được, trải qua cái chết của Vệ Nhiên, giữa hai người bọn họ làm sao có thể dựng nên một trò đùa như vậy.

Triệu Thần Thành nghiêng đầu nhìn qua cửa sổ, cảm thấy hối hận vô cùng, cửa phòng bệnh được mở ra. Cô cho là Diệp Tiểu Hàm, cũng không quay đầu lại, cho đến khi giọng nói của đối phương vang lên.

“Về mặt sâu khổ như vậy, đã biết mình làm sai sao?”

Triệu Thần Thành chợt nghiêng đầu sang chỗ khác, thiếu chút nữa tẹo cổ, vì vậy chỉ lo nhe răng nhếch miệng đỡ lấy cổ, hoàn toàn không có để ý nước mắt từ trong khóe mắt rơi xuống.

“Thật xin lỗi.” Triệu Thần Thành vừa nói xong, vừa lau nước mắt vừa xoa cổ, tay chân luống cuống.

Thẩm Mục đặt lon sữa bò ở đầu giường, ngồi xuống cái ghế gần đó, rút khăn giấy đưa cho cô. Triệu Thần Thành nhận lấy khăn giấy lau mặt, cũng không dám nhìn Thẩm Mục, cúi đầu nhìn cái mền chăm chú.

“Em đột nhiên ngoan như vậy anh ngược lại nhìn thấy không quen mắt.” Thẩm Mục cười cười, dựa vào thành ghế: “Nhưng mà cũng là lỗi do anh, để cho em tự tung tự tác, càng ngày càng lòng lang dạ sói.”

“Còn hơn có người không có tim không có phổi.” Triệu Thần Thành nghiêng đầu qua nhìn về mặt của Thẩm Mục, nhìn thấy anh chuẩn bị khởi binh truy vấn tội, can đảm tự nhiên tăng lên, ngẩng đầu lên cười hi hi: “Hiện tại em muốn cải tà quy chính còn có tác dụng hay không?”

“Sắc mặt biến đổi rất nhanh, ai cho phép em cười đùa hí hửng như vậy hả?”

“Em sai rồi! Em sẽ tự kiểm điểm bản thân mình!” Triệu Thần Thành lập tức cúi đầu xuống, vẫn không quên nói: “Lần trước đi Italy tìm anh, em có chuẩn bị một thứ nhưng vẫn không có lấy ra.”

“Hả?” Thẩm Mục nhíu mày, nhưng khi thấy Triệu Thần Thành từ trong đầu tủ giường lấy ra một cái hộp nhỏ: “Bụp” một tiếng mở ra.

Thẩm Mục bị vật trước mắt làm cho khiếp sợ, sắc mặt nghiêm túc hơn: “Triệu Thần Thành, em có biết em đang làm gì không?”

“Cầu hôn anh!” Triệu Thần Thành cảm chiếc nhẫn đưa về phía trước: “Thẩm Mục, anh gả cho em có được không? Anh xem, em bây giờ là CEO của Trần thị, trước kia anh ở đây, Trần thị tăng trưởng không ít, cho nên sau này anh không làm việc em cũng nuôi nổi anh. Em đảm bảo sẽ đối xử với anh thật tốt, sẽ không làm hồng hạnh xuất tường nữa. Còn nữa, thời điểm em làm minh tinh, cũng được các tờ báo hàng đầu của làng giải trí công nhận. Tổng hợp lại, em cảm thấy anh gả cho em cũng không thua thiệt gì.”

Thẩm Mục trầm mặt chốc lát, hỏi: “Em còn biết bốn chữ Không Biết Xấu Hổ viết như thế nào sao?”

“Không biết.” Triệu Thần Thành chân thật lắc đầu: “Nếu không anh dạy em đi?”

“Anh còn đang giận em.”

“Vậy em sẽ giúp anh bớt giận, đừng nóng giận nữa nha, anh uống sữa tươi đi.”

“Em hết ăn lại nằm như vậy, anh đi theo em nhất định chịu rất nhiều thiệt thòi.”

“Em đã nói rồi, chúng ta có rất nhiều tiền, cho nên không cần phải sợ.”

“Triệu Thần Thành, anh thấy em nên sửa đổi thái độ lại...”

“Thẩm Mục, em muốn sống với anh cả đời.”

“Ý em là muốn làm anh dính dáng với em cả đời sao?”

“Ài, anh nói cái gì thì chính là cái đó đi! Nhanh lên một chút, em đeo cho anh nha.”

“Anh chưa nói là đồng ý mà!”

“Ôi, Trầm đại thiếu gia anh có cần phải kêu ngạo như vậy không?”

“Anh phản đối đúng không?”

“Nơi này là bệnh viện! Em là bệnh nhân.”

“Anh nghĩ nhiều như vậy làm gì.”

“...”

Hồi cuối

Lễ trao giải mỗi năm diễn ra một lần, vẫn như cũ có rất nhiều người tụ tập. Sau khi Trần thị thu mua O&C, cũng bắt đầu giao thiệp với báo chí giải trí, những sự kiện long trọng như thế này dĩ nhiên là không thể vắng mặt.

Rất lâu rồi Triệu Thần Thành không có xuất hiện trước công chúng, hôm nay cũng ăn mặc lộng lẫy tham dự. Tóc ngắn như cũ, chỉ là cách ăn mặc và cách trang điểm được chăm chút kỹ lưỡng hơn rất nhiều, kể cả Tiểu L khi nhìn thấy Triệu Thần Thành cũng không ngừng cười nhạo, nói cô càng ngày càng giống phụ nữ có chồng. Triệu Thần Thành tặng cho Tiểu L một ánh mắt, rồi ngồi xuống vị trí của mình.

Không ngờ vừa mới tránh một đứa bạn xấu xa này, lại phát hiện ra ngồi bên cạnh mình là một đứa bạn xấu xa khác.

“Diệp Tiểu Hàm, cậu như thế nào mà có thể ngồi ở khu vực dành cho người tài trợ vậy chứ?”

“Thật là trùng hợp, Lữ Bái Triết cũng có tài trợ, anh ấy mất hứng không muốn đi, mình liền thay anh ấy đi.” Diệp Tiểu Hàm giữ đầu cô hỏi: “Sao lại không thấy Thẩm Mục nhà cậu? Anh ta yên tâm để một người phụ nữ có thai như cậu chạy loạn hay sao?”

“Đừng nói nữa! Nếu không phải vừa đúng lúc anh ấy đi công tác, cậu cho rằng mình có thể chạy trốn ra ngoài được sao?” Triệu Thần Thành vẻ mặt đau khổ, oán hận nói.

“Chỉ là không thể không nói, Thẩm Mục rất có thủ đoạn. Biết cậu không phải là tự kiểm điểm bản thân, lập tức kéo đi đăng ký kết hôn, xé giấy chứng nhận làm hôn lễ, tiếp theo liền gieo giống. Chắc chắn, đây dựa nhiều năm như vậy, hiện tại mới hơn nửa năm đã làm xong chuyện, thật sự bội phục!”

“Cậu có tin mình quật ngã cậu rồi kéo ra khỏi cửa không hả?” Triệu Thần Thành nhíu mắt nhìn Diệp Tiểu Hàm, lại nhìn thấy Diệp Tiểu Hàm hướng ánh mắt qua bên người cô nhìn ra ngoài.

Triệu Thần Thành theo ánh mắt, vẻ mặt hống hách trong nháy mắt biến đổi: “Thẩm Mục...”

Người đàn ông nhìn cô: “Muốn quật ngã ai đó?”

“Em sai rồi, nhưng... Em nghĩ rằng em muốn ra ngoài hóng mát một chút...”

Diệp Tiểu Hàm nhìn bộ dáng kinh hãi của Triệu Thần Thành, không thể không cảm thán cái gọi là phong thủy luân chuyển, lòng người thật mau chóng thay đổi.

Nhưng khi thấy Thẩm Mục ngồi xuống bên cạnh mình, Triệu Thần Thành liền nói: “Đừng nhìn em giống như chủ nghĩa vô sinh(*). Nghĩ như vậy là không đúng đâu.” Triệu Thần Thành nghĩ ngờ như thế nào mà Thẩm Mục lại không có phát biểu ý kiến, một chút đáng về muốn tham gia buổi lễ cũng không có. Nhìn thấy anh không nói gì, cô cũng không hỏi nhiều.

(*) Chủ nghĩa vô sinh: niềm tin vô lý và hung hăng cho rằng đất nước mình là hơn các nước khác. Ở trong đoạn vừa rồi còn có thể hiểu là cậy mạnh, quá tự tin vào bản thân.

Cô rút lui khỏi làng giải trí hơn nửa năm, trong khoảng thời gian này xảy ra rất nhiều chuyện. Lúc đầu còn giấu giếm, nhưng dù có tuột dốc đến đâu thì cũng có lúc được nhớ đến. Triệu Thần Thành vốn dĩ chỉ đến tham dự lễ trao giải cho vui, cũng nhân tiện nhớ lại khoảng thời gian gần gũi không đáng

nhắc tới khi cô tham gia vào làng giải trí.

Nhưng cô vạn ngàn lần không nghĩ tới tên của mình có trong danh sách vai nữ phụ xuất sắc nhất, khi người trên sân khấu đang định công bố người giành được giải thưởng, máy quay lướt qua khuôn mặt của Triệu Thần Thành, hoàn toàn không có vẻ khấn trương như những nữ minh tinh khác, mà là chính xác không biết gì. Khi máy quay cuối cùng dừng trên khuôn mặt cô, thời điểm micro phát ra cái tên gồm ba chữ Triệu Thần Thành, phản ứng đầu tiên của cô là nghiêng mặt nhìn về mặt thâm tình và bình tĩnh của Thẩm Mục.

“Giải thưởng này có phải anh bỏ tiền ra mua phải không?”

"Tiền anh đầu tư, đâu thể nói là bỏ ra hay không."

Thẩm Mục nhún vai một cái, lạnh nhạt hờ hững.

Triệu Thần Thành cứ như vậy bị dẫn lên sân khấu nhận giải, trong mấy phút nêu lên cảm nghĩ mình được nhận giải làm cho cô cảm thấy khấn trương.

Ngay sau đó, cô cảm ơn một chuỗi dài từ quốc gia đến ba mẹ, từ công ty đến người đại diện, cảm ơn xong thời gian vẫn chưa hết, đành cảm ơn đến Thẩm Mục, nhờ anh mà cô mới có giải thưởng ngày hôm nay.

Bước xuống sân khấu, lòng bàn tay Triệu Thần Thành đỏ đầy mồ hôi, nhìn thấy Thẩm Mục liền nói: “Anh đúng là đột kích em nha! Thiếu chút nữa em chết vì ngượng!”

“Em cũng không có sở trường gì, anh sợ về sau đứa bé ra đời em không còn mặt mũi đối diện với nó, cho nên tặng cho em một chiếc cúp, không được sao?”

"Thẩm Mục!"

"Thần Thành..."

"Hà?"

“Từ nay về sau, trong mắt người khác em là vai nữ phụ xuất sắc nhất. Nhưng riêng một mình anh em là nữ chính xuất sắc nhất.”

"Chắc chắn, ý tứ rất sâu sa."

"Không tốt sao?"

"Đặc biệt, đặc biệt tốt."

Vòng đi vòng lại, cũng có thể trở về thời điểm tốt đẹp như lúc ban đầu, còn có cái gì có thể so sánh tốt hơn đây?

Hoàn

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Triệu Thần Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.